

Cuộc Chiến Với Kẻ Thứ 3

Contents

Cuộc Chiến Với Kẻ Thứ 3	1
1. Chương 1: Mười Năm	2
2. Chương 2: Người Phụ Nữ Bí Ẩn	9
3. Chương 3: Cạm Bẫy Của Tiểu Tam	25
4. Chương 4: Kế Trong Kế	41
5. Chương 5: Điều Bất Ngờ	54
6. Chương 6: Cạm Bẫy Của Tiểu Tam	71
7. Chương 7: Bà Xã Vô Gian Đạo	78
8. Chương 8: Tiêu Diệt Tiểu Tam	89
9. Chương 9: Bí Mật Của Ông Xã	96
10. Chương 10: Lý Do Ly Hôn	108
11. Chương 11: Lòng Như Tro Tàn	119
12. Chương 12: Em Chỉ Buồn Vì Không Thể Nắm Tay Anh Đi Đến Cuối Cuộc Đời	131
13. Chương 13: Chuộc Tội Linh Hồn	139
14. Chương 14: Làm Người Lạ Quen Thuộc	148
15. Chương 15: Hào Nhoáng Rơi Rụng, Hoa Nở Bốn Mùa	153
16. Chương 16: Phụ Lục	162

Cuộc Chiến Với Kẻ Thứ 3

Giới thiệu

Nhiều lần trong đời, tôi bắt gặp những người đàn bà cô độc trong chính ngôi nhà của mình. Một ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-voi-ke-thu-3>

1. Chương 1: Mười Năm

Trong phòng bệnh, giọng Lý Tử cao vút, cô nói: “Tiểu Tam[1], cô đừng quá đáng thế.

“Tôi đã bị cô hại ra nông nổi này, cô còn dám đến đây mà diễn võ giương oai sao?”. Cô tức giận, gằng giàng đứng dậy, chỉ tay vào mặt Tiểu Tam, mắng xối xả: “Con bé này, cậy mình trẻ trung là có thể giở trò khốn thế sao? Trẻ trung là có thể làm kẻ thứ ba sao? Cô đúng là đồ vô liêm sỉ!”.

Tôi đứng bên cạnh, chỉ biết kéo Lý Tử lại, không biết nói gì cho phải. Dù sao đây cũng là việc riêng của gia đình nhà cô ấy, mặc dù tôi là bạn thân của cô nhưng chỉ là người ngoài.

Tiểu Tam lại tỏ vẻ áy náy, “Chị ơi, em xin lỗi...”. Cô ta nước mắt lưng tròng nhìn Lý Tử: “Là chồng chị dụ dỗ em, em vô tội”. Cô ta suýt rơi nước mắt: “Anh ấy nói, chị là bà già xấu xí, hai người sống với nhau lâu quá rồi, thành ra không còn chút cảm giác gì, cho nên... Nhưng, đúng là em không cố ý”.

Cướp chồng nhà người ta, còn có thể nói là không cố ý, những kẻ thứ ba có phải đã quen nhắm mắt nói liều thế này không?

Lý Tử nóng mặt, môi run run. Lòng tôi vừa bực bội vừa nôn nóng, s nói không lại được với Tiểu Tam, đành phải đi lên khê đẩy Tiểu Tam, vừa đẩy vừa nói: “Cô hãy đi ra ngoài trước đi, để cô ấy được yên tĩnh một chút. Cô ấy đang ốm, cần phải nghỉ ngơi”.

Cửa phòng đột nhiên bật mở, Trần Kiều chồng Lý Tử bước vào. Tiểu Tam thấy Trần Kiều bước vào, thuận đà ngã xuống đất. Sau đó khóc lóc thảm thiết, chỉ trích tôi: “Cô dựa vào đâu mà đánh người chứ, tôi đã nói xin lỗi rồi mà, là lỗi của tôi, tôi không nên quán lấy Trần Kiều. Tôi không nên dụ dỗ anh ấy, tôi không nên làm kẻ thứ ba, tôi không nên... Nhưng, tôi yêu anh ấy, tôi không thể nào rời xa anh ấy được...”. Cô ta khóc nghẹn ngào, không thốt nên lời, vẻ mặt vô cùng đáng thương, khiến tôi phát rùng mình.

Con hồ ly tinh này thật biết diễn xuất quá, không đi làm diễn viên đúng là lãng phí thiên tài!

Trần Kiều đỡ Tiểu Tam dậy, nạt nộ tôi: “Diệp Tử, sao cô lại đánh người? Không liên quan gì tới cô ấy, là do tôi không phải, là lỗi của tôi, không liên quan gì đến cô ấy cả! Cho dù cô có là bạn thân của Lý Tử đi chăng nữa, cũng không thể đánh người bừa bãi không phân rõ trắng đen như vậy”. Anh ta trừng mắt, nổi giận đùng đùng, hét lớn với Lý Tử: “Lúc thì giả vờ ốm, lúc thì đánh người, rốt cuộc cô đã hết trò chưa?”.

Tôi rất bực, sao có thể như vậy được chứ? Rõ ràng là còn oan hơn Đậu Nga[2]!

Lý Tử tức giận đến độ gần như phát điên, lao vào người Trần Kiều, vừa đánh vừa cắn. Trần Kiều hất mạnh cô ra, chỉ nói một câu: “Đừng điên nữa!”. Rồi hiên ngang nắm tay Tiểu Tam bước ra ngoài.

Lý Tử ngồi bệt xuống sàn nhà, cắn chặt môi, cố gắng để không bật khóc. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy cô, an ủi: “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi!”.

Cô nhìn tôi, chỉ tay lên trời, thề: “Nếu mình còn khóc vì kẻ khốn nạn đó, mình không phải là người!”.

Tôi hỏi: “Thế cậu định thế nào?”.

Cô cắn chặt suýt rách cả môi, “Mình sẽ ly hôn với hắn!”.

Tôi cũng không biết nên khuyên nhủ cô thế nào. Cô ấy và Trần Kiều yêu nhau sáu năm, lấy nhau hai năm, tình cảm suốt tám năm trời, có phải nói cắt đứt là cắt đứt được luôn đâu? Nhưng Trần Kiều bây giờ đang bị Tiểu Tam có bộ mặt ngây thơ đáng yêu hút hồn, đã coi Lý Tử là kẻ thừa mất rồi.

Tôi ôm cô vào lòng, không gắng hỏi thêm gì nữa, cũng không nói thêm gì. Cô ôm chặt lấy tôi, do cố gắng kìm nén không bật khóc nên toàn thân run rẩy. Mắt tôi ướt nhoèn, khẽ vỗ nhẹ vào đầu cô: “Ngốc ạ, muốn khóc thì cứ khóc đi”. Những ngón tay cô túm chặt gấu áo tôi, không thể kìm nén thêm được nữa, bật khóc hu hu.

Tôi ghen ngào: “Người đàn ông sau sẽ tốt hơn, anh ta không cần cậu, chính là tổn thất của anh ta. Mình đảm bảo, anh ta sẽ phải hối hận cả đời”. Cô khóc dữ dội hơn, “Rốt cuộc mình có gì không tốt chứ...”.

Nói thật, Lý Tử đúng là một người phụ nữ tuyệt vời, dịu dàng, chu đáo, hiếu thuận với bố mẹ, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ gọn gàng. Điều không phải duy nhất, chính là cô đã dùng thời gian tám năm, dốc toàn tâm

toàn ý ối tình này, luôn tưởng rằng, tình cảm này sẽ vĩnh viễn, hai người sẽ sống bên nhau đến đầu bạc răng long. Kết quả, tình yêu chỉ là pháo hoa, chỉ rực sáng trong chốc lát, đổi lại là tàn tích vương vãi khắp nơi. Cuộc hôn nhân chỉ là một nắm mồi, đàn ông tranh nhau trèo ra ngoài, còn phụ nữ thì vẫn nằm trong mồi, sống không bằng chết.

Đáng tiếc, điều không phải này, phần lớn phụ nữ đều có.

Về nhà, tôi kể chuyện của Lý Tử cho ông xã nghe. Ông xã chỉ tỉnh bơ nói một chuyện riêng của nhà người ta, đừng tham gia vào!”

Tôi nói: “Em có thể không tham gia vào được sao? Đàn ông các anh đúng là cùng một giuộc với nhau cả thôi. Em cần phải học chút kinh nghiệm, sau này còn đối phó với việc ngoại tình của anh”.

Thời gian tôi và ông xã ở bên nhau còn dài hơn cả thời gian của vợ chồng Lý Tử, yêu nhau bảy năm, cưới nhau ba năm. Tôi cho rằng, chúng tôi có thể sống với nhau cả đời này, cả cuộc đời đều giống như hồi mười năm trước, yên bình như dòng nước, nhưng yêu thương thấm thiết, sâu đậm.

Có người nói, sự thăng hoa của tình yêu là từ người yêu biến thành người thân.

Tôi luôn tin tưởng rằng, ông xã không chỉ là chồng tôi mà còn là người thân của tôi – là người thân có huyết mạch liên thông.

Ông xã ôm lấy tôi, mỉm cười, nói: “Anh không phải là loại người như vậy, em đừng có suy nghĩ linh tinh!”.

Tôi cười, khẽ cào nhẹ vào vị trí trái tim trên ngực anh: “Anh dám, nếu anh như vậy, xem em xử lý anh như thế nào”. Anh giả vờ kinh hồn thất sắc, hỏi: “Em sẽ từng xéo anh? Hay là...”. Anh ngừng lại, mặt đầy ám muội: “Cẩn anh?”.

Tôi cười vang, túm chặt cổ áo anh, mím môi: “Cưỡng dâm xong rồi giết, cưỡng dâm tiếp, rồi giết tiếp”.

Anh xoa đầu tôi, ánh mắt sáng lấp lánh: “Vậy xin mời!”.

Tôi nói: “Hứ!”.

Anh cười, nói: “Không đùa với em nữa, anh phải đi tắm rồi đi ngủ đây, ngày mai còn phải đi làm”. Tôi “ừm” một tiếng rồi cầm điều khiển bật ti vi, lơ đãng chuyển kênh. Nghe tiếng nước xối ào ào, bất chợt cảm thấy yên lòng.

Mười năm qua, những ngày tháng như vậy trôi qua thật nhanh. Nhanh đến độ tôi cảm thấy chỉ như một sớm một chiều. Nhưng, mười năm như vậy, anh ấy vẫn như trước đây, thật lòng đối đãi với tôi, không để tôi phải lo lắng bất cứ điều gì. Sau khi tan làm, lập tức về nhà, trước khi làm thêm, gọi điện thoại báo cho tôi, gặp chuyện gì cũng đều thương lượng với tôi, không rượu thuốc, tính tình hiền hòa.

Tôi vòng tay ôm chặt đôi chân mình, mỉm cười, cảm giác thật hạnh phúc.

Trong cái thế giới phồn hoa tràn đầy những cám dỗ này, ít ra, chúng tôi cũng là một đôi bình dị nhất, hạnh phúc nhất.

Di động trên bàn chợt kêu vang, tôi nhìn lướt qua, gọi với vào trong nhà tắm: “Ông xã, có điện thoại”.

Anh không lên tiếng, hình như không nghe thấy.

Tôi cầm di động lên, “Em nghe hộ anh nhé”. Ấn nút nghe, “A lô!”. Người ở đầu bên kia không lên tiếng, tắt máy luôn. Tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ông xã tắm xong, nhìn thấy tôi cầm di động của anh, cười hỏi: “Lại kiểm tra tin nhắn và nhật ký cuộc gọi chứ gì?”. Anh lấy khăn lau tóc: “Ông xã của em khiến em không yên tâm như vậy sao?”.

Anh gõ vào trán tôi, “Chắc em bị ảnh hưởng bởi chuyện của bạn em rồi. Sao anh có thể có người thứ ba để làm em buồn phiền chứ”. Anh mở danh bạ các cuộc gọi đến, khẽ nhún vai: “Anh không quen, chắc là gọi nhầm. Nếu em không yên tâm, hay là gọi lại hỏi x

Đến lúc này tôi mới thấy yên tâm, nói: “Không cần đâu, anh ngủ đi!”. Anh vươn vai, dịu dàng nói: “Em cũng ngủ sớm đi, đừng thức đến sáng mới ngủ đấy nhé”. Anh ôm lấy tôi, lấy ngón tay xoa xoa khóe mắt tôi: “Xem em kìa, mắt thâm đen, sắp thành quốc bảo[3] rồi đấy!”.

Tôi gật đầu, nói: “Em biết rồi!”.

Đừng nghĩ tôi đầu óc có vấn đề, chồng Lý Tử có nhân tình, cũng là việc nằm ngoài dự liệu, khiến Lý Tử không được phòng bị, trở tay không kịp. Bây giờ, đâu đâu cũng có Tiểu Tam, phía trước là người, phía sau là quỷ, thủ đoạn của bọn chúng quá xảo quyệt, khiến người ta uất ức đến học máu. Cho nên, không thể không đề phòng!

Cẩn thận một chút cũng không thừa!

Ai bảo khi đàn ông thay lòng đổi dạ đều biến thành cầm thú chứ?!

Sáng sớm hôm sau, em gái Lý Tử tên là Đậu Đậu đã lao đến nhà tôi. Đậu Đậu rất xinh, các nét trên khuôn mặt đều thanh tú, mái tóc xoăn dài màu hạt dẻ ánh đỏ. Cô nói với tôi đầy giận dữ: “Anh rể đúng là đồ khốn nạn!”.

Tôi nói: “Thế cũng chẳng có cách nào cả, khi đàn ông đã thay lòng đổi dạ thì giống như bị hồ ly tinh hút mất hồn, hồn đã mất đi rồi, đương nhiên chỉ là cầm thú!”.

Đậu Đậu không cam tâm: “Chị gái em đi theo hắn bao năm nay, từ khi tiền lương của hắn tám trăm tệ đến giờ được gấp đúng mười lần, tám nghìn tệ, mà hắn lại thay lòng. Sao không thay lòng từ trước đi? Sao trước khi cưới không thay lòng luôn đi?”. Cô vô cùng phẫn nộ, “Đúng là một tên khốn chính hiệu, giống y như thằng bạn trai cũ của em”.

Nhắc đến bạn trai cũ của Đậu Đậu, đó đúng là một thằng khốn, khi yêu Đậu Đậu hắn tiện thể tán tỉnh luôn cả hai cô bạn thân của cô nữa.

Tôi pha hai cốc cafe, hỏi: “Chị em sao rồi?”.

Đậu Đậu thở dài, “Anh rể em không chịu ly hôn”.

Tôi bê cốc cafe ra cho cô, nói đầy cảm thán: “Dù sao cũng bao nhiêu lâu như thế, vẫn còn có tình cảm”. Tám năm, đòi người liệu có mấy lần tám năm đây? Có người phụ nữ nào lại muốn dâng hiến những năm tháng tươi trẻ và quý giá nhất của mình ột người đàn ông rồi sau đó cam tâm tình nguyện trở thành một bà cô già xấu xí chứ?

Đậu Đậu nheo mắt nhìn vào tôi, nói: “Hay là, chúng ta nghĩ cách đối phó với Tiểu Tam?”.

Tôi nói: “Chị đã được ném trái đắng của con bé ấy rồi, giết người không nhìn thấy máu!”.

Đậu Đậu nghĩ một lát, nói: “Vậy thì chúng ta đối phó với anh rể, trước tiên chúng ta cần phải thu thập chứng cứ, chứng cứ anh rể ngoại tình”.

Tôi thấy có vẻ hợp lý, “Đúng đấy, có thể làm chứng cứ để đề nghị ly hôn với tòa án, còn được chia nhiều tài sản hơn đấy”.

Đậu Đậu “xì” một tiếng, nói: “Anh ta làm gì có tài sản gì chứ? Cũng chỉ có mỗi ngôi nhà lụp xụp đó, lại còn đem thế chấp nữa”. Đậu Đậu chợt nghĩ ra được điều gì, toét miệng cười vẻ rất ma mãnh, mắt sáng rực, “Tiểu Tam chứ gì, em cũng có cách đối phó với nó”.

Tôi nuốt nước bọt đánh ự một tiếng, mỗi lần Đậu Đậu có nét mặt như vậy, luôn là đã nghĩ ra một việc gì đó – việc không hay. Tôi hỏi vẻ căng thẳng: “Em muốn làm gì vậy?”.

Cô chỉ gật đầu đầy đắc ý, “Bắt nạt chị em à, em sẽ làm cho nó không được yên ổn ngày nào”. Cô đét vào đùi tôi một cái, hỏi: “Chị em với nhau, chị có giúp hay không?”.

Tôi gật đầu, “Đương nhiên, em cứ tính cả chị vào nhé!”.

Cô cười rạng rỡ, nói vẻ thâm ý: “Cô ta đã ve vãn anh rể em, em có thể tìm một anh chàng đóng giả thiếu gia giàu có để ve vãn lại cô ta”. Cô bắt đầu xoa xoa nắm tay, như thể thắng lợi đang ở ngay trước

mắt: “Sau đó, chụp ảnh cho anh rể em xem, làm cho Tiểu Tam và anh rể tan vỡ rồi bảo chị em đá anh rể ngay lập tức”.

Ngụm cafe trong miệng tôi xém chút nữa thì bắn phụt ra ngoài, cô nhóc này có lẽ đã đọc nhiều tiểu thuyết, xem nhiều phim quá thì phải, Tiểu Tam bây giờ đâu có dễ mắc lừa như thế?

Nếu dễ đối phó như vậy, thì mới lạ!

Đậu Đậu cười, nói: “Diệp Tử, chị xem, có phải là mưu kế hoàn mỹ hay không?”.

Tôi hắng giọng, không dám tán đồng, khuyên cô ấy: “Đậu Đậu, em đừng gây chuyện nữa. Chị em còn chưa đủ buồn phiền hay sao? Nếu như lại gây ra vụ huyết án gì đó, thì không được đâu!”.

Cô hỏi: “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, thế thì em phải làm sao chứ?”.

Tôi thở dài, đành nói: “Em đi điều tra rõ về con bé đó, xem trước đây nó làm gì, đã có mấy bạn trai, hoàn cảnh gia đình thế nào, có thiếu n về kinh tế hay không, họ quen nhau như thế nào, tất cả đều cần phải điều tra thật tỉ mỉ”.

Cô ôm chầm lấy tôi, thơm đánh “chụt” một cái vào má tôi: “Diệp Tử, chị thông minh quá, đúng là cần phải điều tra trước rồi hành động sau. Đúng, đúng, sao em lại không nghĩ ra được nhỉ?”.

Tôi nói: “Cô nhóc này, có phải đồng tính đâu, không cần ôm chặt thế!”.

Cô đứng dậy, vội vàng bước ra ngoài cửa: “Em về đây, cần phải tiến hành ngay. Diệp Tử, có tình hình gì, chúng ta a lô nhé!”.

Tôi nói: “Em cẩn thận chút nhé, ngoài việc điều tra, không được gây chuyện đâu đấy!”.

Cô gật đầu, “Được”.

Lúc ăn trưa, Đậu Đậu gọi điện cho tôi với vẻ rất bí hiểm, cô hỏi: “Chị đoán xem, em nhìn thấy ai?”.

Tôi buột miệng hỏi: “Ai vậy?”.

Cô không lên tiếng, tôi nghĩ một lát, hỏi: “Có phải là bạn trai cũ của em không?”.

Giọng cô rất nặng nề, “Diệp Tử, chị phải bình tĩnh, nhất định phải giữ bình tĩnh mới được”.

Tôi nghĩ thầm, cô nhóc này giỏi giả vờ lắm. Tôi trêu: “Hiện giờ chị rất bình tĩnh, có việc gì, em cứ nói đi, chị chịu đựng được!”.

vẫn có vẻ hơi căng thẳng, nói ấp úng: “Chồng chị... ôi...”.

Tôi giật mình, tay thoáng run rẩy, “Chồng chị sao cơ?”.

Cô nói: “Diệp Tử, đúng là cơn sóng này chưa qua, cơn sóng khác đã ập tới. Em...”.

Cô vẫn không dám nói ra, có thể sợ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ vợ chồng của chúng tôi. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cổ họng gần như bị bóp nghẹt, tôi khẽ húm hắng mấy tiếng, nói: “Không sao, em nói đi, cùng lắm là Tiểu Tam tái xuất giang hồ”.

Hình như cô vẫn đang băn khoăn xem có nên nói ra hay không, một lúc lâu sau, cuối cùng không kìm lòng được: “Chị tự đến cửa hàng ăn mà xem đi!”.

Cô nói địa chỉ nhà hàng, tôi không kịp nghĩ gì cả, vội vàng chạy xuống lầu. Trong lòng tôi nghĩ, không phải như vậy đâu, chắc chắn không phải là cảnh tượng chồng tôi đang ăn cơm thân mật vui vẻ với một người phụ nữ khác.

Chắc chắn là do quá đa nghi rồi, chồng tôi vốn nổi tiếng là người chồng mẫu mực mà.

Tôi bắt taxi đến thẳng hàng ăn đó, vừa đến góc cửa ra vào nhà hàng đã nhìn thấy Đậu Đậu đang đứng đó, dáo dác nhìn quanh. Thấy tôi đến, cô vội bước tới, “Diệp Tử, nhất định không được kích động, em sẽ cùng chị dẫn cho Tiểu Tam một trận”.

Tôi nhìn theo hướng tay cô chỉ, bên bàn ăn, chồng tôi đang tươi cười hớn hở ngồi ăn cùng một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi. Móng tay tôi bấm sâu vào lòng bàn tay mà cũng không thấy đau.

Chồng tôi cười nói vui vẻ với cô gái đó như thể xung quanh không có ai. Cô gái đó lắng nghe rất chăm chú và cũng rất hào hứng, mắt sáng long lanh nhìn anh.

Tôi nhìn chồng chăm chú, nụ cười của anh rạng rỡ, ánh mắt đầy nhiệt huyết, giống như mười năm trước tôi anh nhìn tôi vậy, nồng nhiệt đến độ có thể thiêu đốt.

Trong lòng tôi, từng cơn sóng trào dâng, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng đau đớn, chỉ muốn bật khóc.

Đậu Đậu vuốt nhẹ lưng tôi, khẽ nói: “Chị cần phải bình tĩnh, em đi qua đây nhìn thấy anh nhà chị. Lẽ ra lúc này anh ấy đang giờ làm việc mới phải chứ?”.

Cô lại nói: “Hay là chị gọi điện hỏi xem”.

Tôi gật đầu, đúng là cần phải hỏi cho rõ, không được nghi oan cho chồng. Tôi cảm di động, ấn số máy của anh, anh nghe máy, giọng nói vẫn hồn hậu như xưa: “A lô!”.

Tôi hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”.

Anh nói: “Anh đang đi làm mà!”.

Tôi nói: “Vậy anh gọi em một tiếng “bà xã” đi!”.

Anh cười: “Em lại giả vờ gì vậy?”.

Tôi ngoan cố: “Gọi em “bà xã” đi!”.

Anh dịu dàng vỗ về tôi: “Ngoan nào, đừng đùa nữa, về nhà gặp nhau sau

Tôi ấn mạnh nút ngắt cuộc gọi, thật không ngờ, anh không dám gọi tôi là bà xã trước mặt người phụ nữ khác. Đậu Đậu giật giật ống tay áo tôi, tôi nhìn thấy ông xã đang gọi nhân viên phục vụ tính tiền. Tôi trốn vào góc lén quan sát nhất cử nhất động của anh. Sau khi thanh toán tiền xong, cô gái đó cũng bước ra theo anh, còn thân mật khoác tay anh.

Tôi nghẹn ngào cắn chặt môi, cố gắng ép mình không được khóc. Tình cảm suốt mười năm trời, thật không ngờ anh lại đối xử với tôi như vậy. Nhưng những giọt nước mắt cuối cùng cũng không thể kiềm chế nổi, đua nhau rơi xuống. Tôi vội túm chặt ngực, dường như bên trong có thứ gì đó đang dần bị nuốt chửng, bị vỡ vụn, không bao giờ có thể hàn gắn lại được.

Tôi luôn cho rằng, tình yêu của tôi và chồng giống như một cái cây vậy, nó tồn tại một cách rất thuần túy và cứ thế lớn lên. Không phải chỉ vì muốn tồn tại nên kết hợp với nhau, cũng không phải vì muốn kết hôn nên kết hôn. Chúng tôi cưới nhau vì yêu nhau, cũng vì yêu nhau nên mới quyết định sống trọn đời bên nhau.

Tôi quay người, hít thở một hơi thật sâu, nói với Đậu Đậu: “Chị về trước đây!”.

Đậu Đậu lo lắng gọi tôi lại nhưng tôi dường như không nghe thấy, chỉ cảm thấy hai bên Thái Dương của mình như bị người khác dùng kim châm vào, một mũi, hai mũi, vô số mũi và tôi cố ra sức giã giũa, đau đớn khôn xiết.

Tôi cần phải làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ngay cả việc khóc cũng không được phép. Tôi cần phải trấn tĩnh lại, cần phải làm rõ mọi chuyện.

Trở về trước cửa nhà, tôi mới chợt phát hiện ra mình quên đem chìa khóa theo. Tôi ngồi ủ rũ trước cửa, rã rời ôm lấy cánh tay mình, chỉ muốn bật khóc.

Chỉ có

Khi ông xã quay về, thấy tôi đang ngồi trước cửa, vội vàng dìu tôi đứng dậy, hỏi: “Sao em lại ngồi ở đây?”.

Nét mặt tôi rất bình tĩnh, tuy nhiên do căng thẳng lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh, tôi nói: “Không có gì, chiều nay em đi thăm Lý Tử, quên mang chìa khóa”.

Anh khẽ thở dài, xoa xoa đầu tôi: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều quá!”.

Tôi gạt đầu, anh lấy chìa khóa ra mở cửa, tôi bước thẳng vào trong, quên cả việc thay dép đi trong nhà. Đột nhiên, anh ôm tôi từ phía sau, giọng nói yêu chiều, “Rốt cuộc em sao vậy?”.

Tôi cắn môi, không kìm lòng được, lên tiếng hỏi: “Chiều nay gọi điện thoại cho anh, tại sao anh...”.

Anh lúc này mới hiểu, ngắt lời tôi, gọi tôi rất thân mật: “Bà xã, bà xã, bà xã...”.

Tôi nói: “Anh đừng có nịnh đầm, rốt cuộc buổi chiều anh làm gì, sao lại không chịu gọi thế?”.

Anh nói: “Thề có trời đất, nếu như anh dám lừa dối em, anh sẽ không được chết toàn thân, anh thực sự đang đi làm!”.

Lòng tôi thực sự buốt lạnh, dần ông một khi đã thay lòng đổi dạ, những lời nói dối cứ tiếp nối nhau không dứt. Ngực tôi trở nên căng thẳng: “Em quen anh từ năm mười sáu tuổi, đến giờ là mười năm, trong lòng anh nghĩ gì, em...”.

“Em đều biết”. Anh lại ngắt lời tôi, thở dài, ủ rũ nói: “Bà xã, anh thực sự đang làm việc điện thoại cho anh trong giờ làm đã không được rồi, giờ lại còn đoán bừa linh tinh nữa”.

Tôi lắp bắp: “Anh... anh...”. Giống như có tiếng sét đánh ngang tai, người đàn ông này, khi thay lòng, sao lại đáng sợ như vậy chứ? Giống như người dưng, một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

Được, anh đã thích chơi, tôi sẽ chơi cùng anh! Tôi sẽ giả vờ như không biết gì, tôi giả vờ là một con ngốc.

Là một đứa ngốc nhất trên cõi đời này!

Tôi gỡ tay anh ra, quay người, mỉm cười với anh, trong lòng lại lạnh ngắt như băng đá. Tôi nói: “Thôi, bỏ đi, em tin anh!”. Tôi dụi đầu vào ngực anh, nụ cười đó, tôi không thể nào gắng gượng nổi, nước mắt thi nhau rơi xuống, “Anh không được phép lừa dối em!”.

Anh thấy tôi khóc, hoảng hốt: “Anh không bao giờ lừa dối em!”.

Tôi ghen ngào: “Cả đời này, anh đều không được phép lừa dối em!”.

Anh luôn miệng nói được, được, nhưng tôi đã không còn dám tin nữa rồi!

Nếu như tôi không nhìn thấy, nếu như chỉ là nghe người khác nói, tôi chắc chắn sẽ lựa chọn tin tưởng anh.

Có đôi khi, chỉ cần kiên trì tin một lời nói dối, chỉ cần luôn nói với bản thân mình đó là sự thật. Vậy thì, nó sẽ biến thành sự thật.

Ngày hôm sau, Lý Tử nghe Đậu Đậu kể chuyện của tôi, vội chạy đến, luôn miệng an ủi tôi. Nó lắp lánh, nắm lấy tay tôi, vừa khóc vừa nói: “Chúng ta có gì không tốt chứ? Những tên đàn ông xấu xa đó sao lại đều giống nhau cả thế?”.

Tôi cười, cố gắng nói giọng thoải mái nhất: “Có thể là không phải giống như mình nghĩ đâu, có thể chỉ là đồng nghiệp”. Tôi cúi đầu, vì buồn quá mà giọng nói cũng thay đổi: “Có thể, chỉ là một người không quan trọng”.

Lý Tử phẫn nộ: “Chúng ta cần phải tìm anh ta hỏi cho rõ!”.

Tôi lắc đầu buồn bã, “Tối qua mình đã thử thăm dò rồi, anh ta có chết cũng không chịu nhận. Anh ta cứ một mực nói anh ta đi làm, nói mình nghi oan cho anh ta”.

Lý Tử tức giận đến đỏ con mắt: “Vậy cậu định thế nào? Chuyện của mình còn chưa xong, cậu lại xảy ra chuyện này”.

Tôi nói: “Trước tiên phải làm rõ xem là chuyện gì, tìm hiểu xem họ đã phát triển đến giai đoạn nào, hoặc là, người phụ nữ đó là như thế nào. Mình không thể chỉ dựa vào việc ăn cơm mà nghi oan cho anh ấy”.

Lý Tử cũng rất tán đồng: “Điều tra thế nào?”.

Tôi nghĩ một lát, “Hay là mời thám tử tư nhỉ?”.

Lý Tử gạt đầu, “Cũng chỉ có thể như vậy được thôi”.

Tôi hỏi: “Chồng cậu thực sự không muốn ly hôn à?”.

Ánh mắt cô có vẻ né tránh, cố gắng né tránh đề tài này. Tôi thấy cô như vậy, cũng không tiện hỏi thêm, chỉ nói: “M rồi sẽ qua cả thôi”.

Cô lại khóc và ngả vào lòng tôi, giọng nói thê lương: “Anh ta không chịu ly hôn, cũng không chịu bỏ Tiểu Tam. Mình nói ra tòa đơn phương ly hôn, bố mẹ mình lại không chịu. Đi đường nào cũng gặp rào cản, mình thực sự không biết phải làm thế nào nữa...”.

Cô ngừng lại, nước mắt lãnh dãi: “Người khác không ủng hộ mình thì thôi ngay cả bố mẹ mình cũng không chịu, nói rằng, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, nếu có thể, cố gắng không ly hôn”.

Tôi tìm được thám tử tư, nghe nói tôi muốn tóm gáy Tiểu Tam, vị thám tử đó hưng phấn đến độ như nhật được vàng vậy. Anh ta nói: “Chắc chắn sẽ phục vụ một cách chu đáo nhất, chắc chắn sẽ giúp cô theo dõi nhất cử nhất động của chồng cô, hơn nữa còn vô cùng bảo mật”.

Tôi nghĩ, thái độ phục vụ tốt giống như trong tiểu thuyết vậy, dùng giá đắt để biết được chân tướng của chồng, không biết là tốt hay xấu nữa. Ba ngày sau, vị thám tử đã nhanh chóng giao nộp thành quả.

Ngày tháng năm sinh, người phụ nữ đó đã từng làm những gì đều bày ra trước mắt tôi.

Tôi nhìn tài liệu, như có sét đánh ngang tai, toàn thân đờ đẫn.

Tôi đi đến dưới tòa nhà công ty nơi ông xã làm việc, tôi nhìn đồng hồ đeo tay, phải rồi, năm giờ ba mươi phút chiều, vừa vặn giờ tan làm. Tôi vội di động ra, vội vàng ấn máy gọi cho chồng. Tôi nói: “Ông xã, tối nay chúng ta cùng ăn cơm nhé?”.

Ông xã nói: “Đồng ý!”.

Tôi nũng nịu: “Anh đoán xem, em

Anh nghĩ một lát, sau đó nói: “Ở nhà à?”.

“Không đúng, anh đoán lại xem!”.

“Đang đi mua sắm?”.

“Cũng vẫn không đúng!”.

Tôi lắc đầu, “Anh có cần gợi ý không?”.

“Anh đoán ra rồi!”. Giọng anh đột ngột vang lên sau lưng tôi, tôi quay người lại. Anh cố tình sa sầm nét mặt, nhìn tôi: “Thảo nào anh đoán không ra, em thật là nham hiểm!”. Anh cười, ôm lấy vai tôi, “Sao hôm nay em lại nghĩ đến việc đến đón anh?”.

Trong lòng tôi có điều hồ thẹn, đương nhiên, những lời nói này không thể nói ra cho anh nghe được.

Tôi đành nói: “Nghe nói, em họ anh cũng đi làm ở đây?”.

Anh thoáng nhíu mày, “Sao em biết? Nó mới đến được ba hôm, anh còn định cho em một niềm vui bất ngờ kia đấy!”.

Niềm vui này đúng là vui thật, nhưng cũng suýt nữa biến thành bất ngờ lớn.

Tôi cúi đầu, liếc nhìn anh, cười nói: “Em gọi điện ẹ, mẹ nói cho em biết”. May mà tôi đã có sự chuẩn bị trước, gọi điện ẹ chồng.

Anh nói: “Lát nữa anh giới thiệu với em, mấy năm trước em chỉ gặp nó có một lần, e rằng bây giờ có gặp cũng không nhận ra

Đương nhiên, nếu nhận ra được cũng không đến nỗi nhảm lẫn tai hại như thế này.

Cho nên cũng cần phải biết rằng khi bắt gặp chồng và người phụ nữ khác thân mật bên nhau, việc đầu tiên cần làm là điều tra rõ xem người phụ nữ đó là ai, nếu không, thì thật là ê mặt.

Em họ bước ra cùng đoàn người, khi nhìn thấy ông xã, chạy bước nhỏ tới, thân mật gọi: “Anh họ!”.

Ông xã chỉ vào tôi, nói: “Đây là chị dâu em!”.

Em họ tươi cười rạng rỡ, ôm chầm lấy tôi: “Chị dâu à, em là Phạm Anh Tư, chị còn nhớ em không?”.

Cô thả tôi ra, nhìn tôi và làm mặt xấu: “Hồi anh chị tổ chức đám cưới, em chỉ là một cô bé con, có gặp chị một lần”.

Đương nhiên, ở trong tập tài liệu đã ghi rất rõ mà.

Tôi cười, nói về thẹn thùng: “Đương nhiên là nhớ chứ”.

Cô nói: “Anh họ là giám đốc, em chỉ làm chân sai vặt thôi”. Cô ghé sát mặt đến gần tôi, chu môi: “Chị dâu, chị nói xem, có phải là rất không công bằng không ạ?”.

Tôi vội nói: “Vây cần phải mời em ăn cơm, coi như bồi thường”.

Di động của ông xã chợt đổ chuông, anh nhìn vào màn hình, ánh mắt khác lạ, anh ấn nút nghe, ừ ừ mấy tiếng rồi tắt máy. Đột nhiên, anh rút từ trong ví ra mấy tờ mười tệ, đưa cho tôi: “Các em đi ăn đi, anh còn có việc bận”.

Tôi hỏi: “Ai tìm anh đây?”.

Anh cười, nói: “Bạn”.

Tôi không cam tâm: “Anh đã nói là đi ăn cùng em mà?”.

Anh nhìn đồng hồ vẻ nóng ruột: “Bạn anh xảy ra chút việc, phải vào bệnh viện, anh thực sự không có thời gian”.

Anh nhét tiền vào tay tôi: “Ngoan nào, đừng có bướng bỉnh như vậy!”.

Anh Tư cũng nhân cơ hội, nói: “Chị dâu, chúng ta đi đi. Vừa hay, chúng ta đi dạo phố trước rồi đi ăn sau”.

Tôi chẳng biết làm thế nào, đành phải gật đầu.

Anh nói: “Các em đi chơi vui vẻ nhé!”.

Tôi đã vô duyên vô cớ nghi oan cho anh, là tôi không đúng, nói cho cùng, tôi không nên nghi ngờ anh. Đàn ông có mối quan hệ xã hội của họ là điều rất bình thường. Tôi nên bao dung mới phải.

Tôi cười với Anh Tư: “Nào, chúng ta đi dạo phố!”.

[1] Âm chỉ kẻ thứ ba là nữ giới làm bồ nhí của đàn ông đã có vợ.

[2] Đậu Nga oan (tên đầy đủ “Cảm thiên động địa Đậu Nga oan”, nghĩa là: Nỗi oan của Đậu Nga cảm động đến trời đất): Đây là vở tạp kịch, nội dung kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động; phản ánh tinh thần phản kháng quyết liệt của nông dân dưới ách thống trị nhà Nguyên.

[3] Ý chỉ mắt thâm đen trông giống gấu trúc: loài động vật quý hiếm được gọi là quốc bảo của Trung Quốc.

2. Chương 2: Người Phụ Nữ Bí Ẩn

Sau khi đi dạo phố về, không biết tại sao trời đang yên bỗng đổ mưa rào. Tôi thấy ông xã vẫn chưa về, bèn gọi điện thoại trò chuyện với Lý Tử. Khi Lý Tử biết là em họ chồng tôi mới thở phào nhẹ nhõm thay cho tôi.

Buổi tối ở nhà một mình nên buồn chán, tôi ngồi trên sofa vừa xem ti vi vừa đợi chồng. Kim đồng hồ dịch chuyển tích tắc tích tắc, tôi nhìn cơn mưa xối xả bên ngoài, nhìn đồng hồ, lòng nóng như lửa đốt.

Anh rất ít khi về nhà sau mười một giờ đêm. Tôi lại gọi cho anh, điện thoại vẫn đổ chuông, nhưng không ai nhấc máy.

Liệu có phải vì trời mưa to nên đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Liệu có bị tai nạn giao thông không?

Tim tôi đập thình thịch, toàn cơ thể tôi chìm trong sự lo lắng sợ hãi khôn cùng. Sáng sớm hôm sau, cuối cùng anh cũng trở về. Khi về, trông anh

Tôi dìu anh vào giường, hỏi: “Cả đêm hôm qua anh đi đâu vậy? Gọi điện thoại cho anh, anh không nhắc máy”.

Anh nhắm mắt, ậm ừ vài câu cho qua chuyện. Tôi cởi áo sơ mi, cởi quần cho anh nhưng lại không thấy di động của anh. Tôi nghĩ, lẽ nào anh đã làm mất?

Tôi cho quần áo của anh vào máy giặt, trở về phòng khách, bấm số máy của anh. Mới đổ chuông hai hồi đã có người nhắc máy, là giọng phụ nữ. Người phụ nữ đó uể oải lên tiếng: “A lô!”. Tôi nói rất lịch sự: “Chào chị, đây là di động của chồng tôi, không biết tại sao lại ở chỗ chị?”.

Cô ta không nói gì, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Hôm qua chắc là anh ấy quên cầm về”.

Tôi giật nảy mình, giọng hơi sợ hãi: “Cả tối hôm qua anh ấy đều ở chỗ chị sao?”.

Cô ta nói: “Đúng thế, sao vậy?”.

Tôi cuống lên, vội hỏi: “Thế chị là ai?”.

Cô ta cười “ha ha” mấy tiếng, rồi lại không nói gì. Trong lòng tôi bắt đầu có dự cảm chẳng lành, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại, hỏi: “Chị đang ở bệnh viện à? Chị là bạn anh ấy à?”.

Cô ta cười: “Đúng vậy, tôi hiện đang ở bệnh viện”.

Tôi cố gắng trấn tĩnh, cũng cười, nói: “Chị đang ở bệnh viện nào vậy, để tôi còn đến lấy di động cho anh ấy?”

Cô ta nói: “Không cần đâu, anh ấy sẽ tự đến lấy!”.

Tôi hơi hoang mang: “Anh ấy rất mệt, tôi lấy hộ anh ấy là được rồi!”.

Thật không ngờ cô ta lại tắt máy luôn. Tôi tức giận, nghiến chặt răng, gọi lại lần nữa, không ngờ người phụ nữ đó đã tắt máy!

Tôi nhớ đến lần trước hiểu nhầm chồng, lần này nhất định không được lỗ măng nữa.

Trở về phòng, vì đợi anh suốt cả đêm, tôi cũng mệt, nên lên giường ngủ. Tôi nằm trên giường, nhìn ông xã đang nằm bên cạnh, trở mình liên tục, không tài nào chớp mắt được.

Anh ấy có bạn là nữ giới? Điều này không có gì là lạ, lạ ở chỗ, sao lại phải ở cùng người phụ nữ đó suốt cả một đêm? Tôi không phải là đứa trẻ lên ba, ông xã chăm sóc người phụ nữ khác suốt cả một đêm, việc này chắc chắn có điều gì đó không ổn. Hơn nữa, còn rất nghiêm trọng!

Tôi lập tức đứng dậy, đi ra ngoài hành lang, ấn số máy của vị thám tử đó.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã xuống núi rồi, tôi nhìn đồng hồ, bật dậy khỏi giường. Đã sáu giờ rồi, như vậy là ông xã đã tan làm. Tôi đi chân trần chạy ra ngoài phòng khách, ấn số máy của chồng.

Lần này, là chồng tôi nghe máy. Anh gọi tôi: “Bà xã!”. Sau đó dường như cố tình nói khe: “Anh về muộn một chút!”.

Tôi sao có thể dễ yên được, nhưng lại chỉ hỏi: “Anh

Anh nói: “Anh đang ở bệnh viện, bạn anh vẫn chưa khỏi bệnh”.

Tôi lo sợ lại hiểu nhầm, như thế chẳng hay chút nào, bèn hỏi: “Bạn anh là nam hay nữ?”.

Anh ngừng một lát, không lên tiếng, dường như đang do dự, sau đó anh nói: “Là nam giới!”.

Anh lại lừa dối tôi? Nhưng tôi sợ mình suy nghĩ lung tung, sợ mình đang lo lắng thái quá như một kẻ tâm thần. Tôi nói: “Thế thì anh về sớm một chút, đừng có như đêm qua, cả đêm không về làm em lo chết đi được!”.

Anh thoáng cảm động: “Bà xã, hôm nay chắc chắn anh sẽ về sớm”.

Tôi cười vào ống nghe, nhưng nước mắt thì đã vỡ òa, tôi nói: “Ông xã, có một câu em quên nói với anh”.

Giọng anh dịu dàng: “Là câu gì?”.

Giọng tôi rất thê lương: “Em yêu anh...”.

Ở phía bên kia, anh không lên tiếng, tôi nhanh chóng tắt máy, nghĩ thầm chắc chắn lại là hiểu nhầm, nhất định không được nghi ngờ anh ấy.

Nhưng sự lừa dối của anh ấy đối với tôi, sự thiếu tin tưởng của anh đối với tôi, tất cả những điều này khiến tôi đau lòng.

Tôi xoa xoa cái bụng đang sôi ùng ục vì đói, quyết định đi ăn thứ gì đó, chỉ cần ăn là không nghi ngờ linh tinh nữa, cũng sẽ không... buồn như thế này nữa!

Sau khi ăn xong, tôi cứ mãi miết đi trên đường phố. Bên đường, người đi lại tấp nập, có vô số đôi nam nữ tay trong tay, những cửa hàng bán điện thoại di động bên đường mở nhạc ầm ĩ. Tôi nhìn họ, phát hiện ra, mình hoàn toàn không ăn nhập với những người này. Không biết đã bao lâu rồi tôi chưa trang điểm? Từ sau khi kết hôn, tôi giống như biến thành một người khác, không thích trang điểm, chỉ một lòng một dạ chờ chồng về, không hề chú ý tất cả mọi chuyện trên đời, như thể chỉ có mình anh là quan trọng nhất!

Người đi đường chợt đưa cho tôi một tấm card, tôi mơ màng nhận lấy, người đó vội nói: “Cửa hàng chúng tôi mới khai trương, nhuộm ép tóc được khuyến mại giá đặc biệt, mọi thứ đều được ưu đãi giá tốt nhất”.

Tôi nhìn anh ta, giống như nhìn một người ở rất xa, chỉ thấy thấp thoáng mơ hồ. Tôi hỏi: “Ở đâu vậy?”. Người đó mỉm cười nói ngay: “Tôi dẫn chị đi!”.

Cửa hàng tóc này rất sang trọng, có hẳn quầy để đồ, hai bên lối vào còn có rất nhiều máy tính, chắc là để phục vụ cho khách trong lúc chờ đợi. Cô phục vụ xinh đẹp giơ tay ra mời tôi rất lịch sự, nói: “Hoan nghênh quý khách!”.

Người thanh niên đó dẫn tôi ra một chỗ, hỏi tôi có nhà tạo mẫu tóc quen không. Tôi lật giở quyển mẫu tóc, chỉ lắc đầu. Đúng lúc đó, có người nói bên tai tôi: “Người đẹp, lần đầu tiên đến à?”.

Tôi khẽ ngước lên, chàng trai trẻ trước mặt khá điển trai, khuôn mặt tuấn tú, sáng lạn, thân hình cao ráo. Mắt cậu ta nhìn tôi rất hồ hởi, nụ cười rạng rỡ: “Người đẹp muốn làm kiểu tóc gì?”.

Nụ cười rạng rỡ như vậy, dường như cả thế giới đều nằm gọn trong tay cậu.

Tôi đặt cuốn tạp chí xuống bàn: “Tôi phải làm thế nào để trông mình xinh đẹp hơn?”.

Mười ngón tay cậu thon dài, dịu dàng chải tóc cho tôi và suy ngẫm: “Chị xoắn máy chắc sẽ rất đẹp”.

Tôi hơi ngần người, không biết ông xã có thích không. Tôi chợt định thần lại: “Được, cứ quyết định vậy đi”.

Uốn tóc phải mất mấy tiếng đồng hồ, tôi không biết trải qua hết khoảng thời gian dài đằng đẳng này bằng cách nào. Trong lúc đang làm, cuối cùng số điện thoại của ông xã cũng xuất hiện trên màn hình di động của tôi. Anh hỏi có vẻ hơi kinh ngạc: “Bà xã, em đang ở đâu vậy?”.

Tôi nói: “Em đang làm tóc”.

Anh hỏi: “Em làm sắp xong chưa?”.

Tôi nói: “Chắc phải hai tiếng nữa”.

Anh nói: “Thế thì để anh đến cùng ngồi chờ với em!”.

Tôi lắc đầu, chợt nghĩ ra anh không nhìn thấy, vội nói: “Không cần đâu anh ạ”.

Anh nói: “Anh lái xe, sẽ đến nhanh thôi!”. Anh lại nói thêm: “Chắc chắn sẽ đến trong vòng hai mươi phút nữa”.

Tôi vẫn kiên trì: “Thực sự không cần đâu!”.

Anh không lên tiếng, một lát sau mới khẽ nói: “Bà xã, anh cũng yêu em...”.

Chính trong khoảnh khắc này, tôi đã quên hết mọi thứ, người phụ nữ bí ẩn, những lời nói dối, gần như chúng đều không còn quan trọng nữa. Trong lòng tôi tràn ngập cảm xúc, dường như lại trở về với thời khắc kết hôn, khắp trời đất đều là màu đỏ vui mừng hân hoan, chữ hỷ màu đỏ, chăn màu đỏ, ga giường màu đỏ, ngay cả kẹo cưới cũng màu đỏ. Vùng thị trấn nhỏ, đoàn người đông đúc, anh thì thầm bên tai tôi: “Cả đời này, em là của riêng anh”.

Ngồi trong xe, chúng tôi không nói gì cả. Anh có vẻ muốn phá vỡ sự ngưng nghịu trong bầu không khí trầm mặc này: “Tóc làm đẹp lắm! Lần sau anh cũng đến đây cắt”.

Tôi cố gắng mỉm cười, trả lời anh: “VẬY sao?”.

Anh nói: “Em cứ ngủ đi, về đến nhà anh sẽ gọi em”.

Tôi cười, “Hay là chúng ta đến bệnh viện thăm bạn anh nhỉ?”.

“Không cần đâu, người bạn đó ra viện rồi”.

“Ồ! Sao trùng hợp thế?”. Tôi bất giác mỉm cười, gần như ngoài việc mỉm cười, tôi không thể hiện bất cứ biểu cảm nào khác.

Anh nhìn tôi, ánh mắt rất phức tạp, rồi chợt hỏi: “Sao em không hỏi người đó là ai?”.

Tôi vẫn mỉm cười: “Chẳng phải anh đã nói đó là nam giới sao? Đã là nam giới, sao em phải hỏi”.

Anh chợt phanh gấp, hai tay đặt lên vô lăng, nhìn tôi chăm chăm: “Em thực sự tin anh sao?”.

Tôi giật mình, cúi đầu, chỉ im lặng không lên tiếng. Dường như anh thở phào nhẹ nhõm: “Bà xã, đêm qua anh không về nhà, anh có thể giải thích!”.

Đôi tay tôi khẽ run, bỗng chốc, tôi sợ nghe lời giải thích của anh. Chiếc xe ở phía sau liên tục bấm còi inh ỏi, anh lái xe tiếp, cười nói: “Anh ấy và bạn gái chia tay, cho nên nghĩ quẩn, tự sát”.

Tôi “ồ” một tiếng, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cách một lớp kính, mọi vật bên ngoài đều mờ ảo, nhìn không rõ. Giống như con người, nhìn qua làn nước mắt, thì người đó sẽ trở nên mơ hồ.

Mơ hồ không rõ, mơ hồ khiến người ta sợ hãi.

Sợ rằng, sẽ biến mất chỉ sau một cái chớp mắt.

Tôi nhắm mắt, nhắm thật chặt, anh tưởng tôi ngủ, mở nhạc khe khẽ. Không biết anh dừng xe lại khi nào, khẽ gọi tôi: “Bà xã, về nhà rồi!”.

Tôi “ừm” một tiếng, nhưng vẫn nhắm mắt, chỉ là không muốn mở ra, không muốn nghe lời nói dối! Anh thấy tôi như vậy thì không gọi nữa. Anh xuống xe, bế tôi lên, sau đó đi thẳng lên nhà.

Tôi nằm trong lòng anh, lắng nghe nhịp tim của anh. Tôi chỉ cố nghĩ, mình không được mở mắt, không được nhìn khuôn mặt toàn những lời dối trá. Tôi thà làm một người mù dùng cảm giác của mình để cảm nhận con người này, chỉ cảm nhận những điều anh đối tốt với tôi, không nghĩ đến việc rất có thể anh đang có mối quan hệ với một người phụ nữ khác và người phụ nữ đó đang chuẩn bị khuấy động cuộc sống của tôi.

Mười năm qua, tôi tự nhận là có cuộc sống hạnh phúc.

Vào phòng, anh đặt tôi lên giường, động tác rất dịu dàng, như thể đang che chở cho báu vật của anh vậy. Di động đồ chuông thật không đúng lúc chút nào, anh nghe máy, sau đó nổi giận dùm dùm: “Rốt cuộc cô[1] muốn thế nào?”.

Không biết đối phương nói gì, càng khiến anh nổi giận hơn: “Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm bừa, lần này cô muốn chết thì chết, tôi mặc kệ!”.

Trong lòng tôi xót xa suýt bật khóc, tôi nghiêng người, cố gắng kiềm chế giọt nước mắt đang chực trào ra.

Anh nói khẽ: “Được, giờ tôi đến, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng”.

Trong phòng yên tĩnh đến rợn người, giống như trong năm mờ, không có bất cứ tiếng động nào. Tôi bật đèn, ngồi trên giường, nước mắt lặng lẽ trào ra.

Cửa phòng đột nhiên bật mở, tôi giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn, ông xã đang đứng trước cửa.

Anh lao đến trước mặt tôi, ôm tôi vào lòng, hỏi: “Sao vậy? Đang yên đang lành, sao em lại khóc?”.

Tôi ngược mắt nhìn, nhìn thẳng vào mặt anh, không thể kìm lòng nổi, lại chảy nước mắt.

Tôi chợt ôm chặt lấy anh, nghẹn ngào nói: “Bởi vì không nhìn thấy anh, cho nên sợ hãi”.

Anh cười, xoa xoa đầu tôi: “Ngốc ạ!”. Anh ngừng lại, nói thêm: “Bà xã, anh phải đi ra ngoài một lát, em ngoan ngoãn đợi anh về nhé”.

Tôi lắc đầu, muốn giữ anh lại bằng mọi giá. Giống như là người sắp chết đuối, chỉ một mực nắm lấy thứ gì đó có thể cứu sống mình, chỉ muốn dùng hết sức để nắm lấy không chịu buông ra.

Tôi dầm dìa nước mắt: “Ông xã, chúng ta sinh một đứa con nhé”.

Giọng anh khản đặc, nói một tiếng: “Được!”.

Khi tỉnh dậy, tôi kinh ngạc phát hiện ra hơn mười tin nhắn, nội dung chỉ có duy nhất năm chữ: Con đàn bà đề tiện. Tôi lập tức gọi điện thoại cho Lý Tử, kể cho cô nghe tình hình của chồng và nhắc cả đến nội dung tin nhắn. Lý Tử lo lắng nói: “Chỉ e... đúng là Tiểu Tam!”.

Tôi nói: “Lý Tử, hôm qua mình đã nghĩ thông rồi, chỉ cần trái tim của anh ấy vẫn dành tình, chỉ cần anh ấy có ý định cắt đứt với người phụ nữ đó, mình bằng lòng giả ngây giả ngô, bằng lòng tha thứ cho anh ấy, tin tưởng anh ấy”. Tôi nhấn mạnh: “Cũng chỉ một lần này thôi, một lần duy nhất cũng là lần cuối cùng!”.

Cô hỏi tôi về kinh ngạc: “Hôm qua, cậu đã níu chân ông xã cậu ở lại được, không để anh ấy đi đến chỗ người đàn bà đó sao?”.

Tôi cười, “Đương nhiên rồi, nếu như Tiểu Tam thực sự muốn đấu với mình, cô ta cần phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Tình cảm suốt mười năm trời, mình đâu có thể dễ dàng buông tay!”.

Lý Tử nói: “Cô ta ở chỗ tối, cậu ở chỗ sáng, cậu phải cẩn thận!”

Tôi cười nói: “Mình không ở chỗ sáng đâu, mấy hôm trước đã nhờ thám tử theo dõi ông xã rồi, chắc chắn sắp có tin tức”.

Lý Tử rầu rĩ nói: “Đúng là cậu lợi hại, còn mình đã kích động quá”.

Lúc đó, Lý Tử kích động chạy đến công ty của chồng làm ồn lên, khiến cho ai nấy đều biết chuyện và mọi người đều cho rằng cô là người phụ nữ chanh chua. Kết quả thật oái oăm, một số người còn đồng tình với Tiểu Tam, gạt Lý Tử - người bị hại sang một bên. Cô cũng khiến cho chồng không có lấy một cơ hội để quay lại.

Lý Tử hỏi tôi: “Cậu định xử lý vụ tin nhắn như thế nào?”.

Tôi nói: “Mình sẽ nói cho chồng mình lúc anh ấy chuẩn bị tan làm, nói có một kẻ dỏ hơi nào đó chửi mình là con đàn bà đề tiện, còn gửi tận mười mấy tin nhắn”.

Buổi trưa, thám tử tìm tôi, gặp nhau ở quán cafe. Anh ta đưa cho tôi tập tài liệu đựng trong túi màu vàng, tôi nhanh nhẹn đưa tiền cho anh ta. Thám tử cười: “Lần trước là nhầm, nhưng lần này là thật!”.

Tôi rùng mình, lần này là thật... Tay tôi run run, không dám mở ra xem.

Vị thám tử thấy tôi như vậy, lại hỏi: “Cần gì cô cứ gọi cho tôi!”.

Anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp: “Giúp tôi giới thiệu với bạn bè cô nhé. Nguyên tắc bảo mật của chúng tôi là có chết cũng không tiết lộ cho bất cứ ai”.

Tôi nhìn trân trân vào túi tài liệu, giọng nói khản đặc

Nhận lấy danh thiếp, cắt vào túi xách tay. Thám tử trước khi đi còn nói: “Nếu lần sau còn cần, tôi sẽ giảm giá 20% cho cô”.

Cuối cùng tôi cũng dồn hết dũng khí để mở túi tài liệu đó, bên trong còn có cả một tập ảnh, là ảnh chụp cảnh dạo phố của ông xã và người phụ nữ xa lạ đó.

Người phụ nữ đó tên là Trương Lâm Lâm, hai mươi ba tuổi. Theo điều tra của thám tử, cô ta quen biết với ông xã tôi khoảng một năm. Tôi chợt nhớ ra, mấy tháng trước, ông xã thường xuyên nói phải làm thêm, lúc đó, tôi chỉ dặn anh đi đường cẩn thận, cố gắng về nhà sớm. Bây giờ nghĩ lại, rất có thể là đến với người phụ nữ khác. Tôi nhìn lướt qua địa chỉ, số điện thoại rồi đốt toàn bộ ảnh và tài liệu trở vào trong túi.

Di động chợt đổ chuông, tôi nhìn số điện thoại gọi đến, giật mình, ấn nút nghe. Không ngờ, người phụ nữ đầu dây bên kia không lên tiếng. Tôi biết là Trương Lâm Lâm, cô ta cố tình làm ra vẻ bí ẩn, chẳng qua là muốn làm cho tôi đa nghi sợ hãi.

Nhưng bây giờ, tôi đã tóm được đuôi của cô ta rồi, cô ta đã lộ nguyên hình trước mặt tôi rồi.

Tôi nói vào trong di động: “Đừng làm phiền tôi!”.

Tôi nói cho ông xã biết số di động bí ẩn đã nhắn tin cho tôi, mặt anh biến sắc, sau đó nói: “Chắc là có kẻ nào đó quá nhiều linh tinh”.

Tôi không tỏ thái độ gì, chỉ nói phụ họa theo: “Ừm, cố tình quá nhiều”. Tôi đoán, chắc là ông xã và Trương Lâm Lâm đã chia tay, bởi vì, anh không còn viện bất cứ lý do nào để đi làm thêm nữa

Thậm chí, hàng ngày, sau khi tan làm đều về nhà ngay, sau đó còn tranh làm việc nhà cho tôi.

Tôi nên lấy làm vui mừng hân hoan, bởi vì, chỉ cần người đàn ông này chịu thay đổi, chịu hối cải, thì vẫn rất tốt. Điều này chứng tỏ trong lòng anh thực sự có tôi, cũng không bỏ rơi tôi. Không bỏ rơi cái gia đình này.

Anh nghĩ tôi không biết gì, sau đó ngấm ngầm lừa dối qua mặt tôi, tôi cứ giả ngây giả ngô, giả làm con ngốc.

Chỉ cần anh chịu quay đầu, tôi bằng lòng làm như vậy.

Ai bảo anh đã trở thành người thân của tôi, từ ông xã trở thành người thân, là người thân có huyết mạch liên thông với tôi.

Điều tôi không thể ngờ tới là mấy hôm sau, tôi đột nhiên nhìn thấy Trương Lâm Lâm ở trong cầu thang máy khu nhà tôi. Cô ta tưởng tôi không biết cô ta là ai, mỉm cười, chào: “Em chào chị, em vừa chuyển đến sống ở tầng dưới nhà chị, em tên Trương Lâm Lâm”.

Tôi nhìn trân trân vào đèn nhấp nháy trong thang máy, nghĩ thầm, con bé này đúng là tinh quái, thật không ngờ còn cố tình đến thuê phòng ở tầng dưới nhà tôi. Cô ta chắc là muốn giở chiêu “biết người biết ta, bách chiến bách thắng” đây.

Nhưng chắc chắn cô ta không thể ngờ được rằng, tôi đã biết cô ta là ai rồi.

Hơn nữa, còn chuẩn bị đòn phản kích.

Tôi cười với cô ta: “Chào

Cô ta lại nói: “Em nên gọi chị thế nào ạ?”.

Tôi nói: “Gọi chị là Diệp Tử là được”.

Cô ta hỏi: “Khi nào rảnh, em mời chị Diệp Tử đi uống trà nhé?”.

“Được”. Tôi tán gẫu: “Em sống cùng bạn trai à?”.

Cô ta lắc đầu, chu môi: “Khu nhà này tiền thuê phòng đắt thật đấy, bạn trai đưa tiền nhưng anh ấy không sống cùng em”. Cô ta chăm chú nhìn tôi, trong mắt hiện lên ánh cười: “Em nghĩ, thỉnh thoảng anh ấy sẽ đến”.

Bạn trai đưa tiền? Câu nói này của cô ta đã nhắc nhở tôi. Khi cầu thang máy xuống đến tầng một, tôi không định bước ra. Cô ta kinh ngạc nhìn tôi hỏi: “Chị không ra à?”.

Tôi cố gắng giữ nụ cười trên mặt: “Chị để quên đồ”.

Cô ta cười rạng rỡ, vẫy tay chào tôi: “Tạm biệt chị!”.

Tôi cũng vẫn tươi cười cho đến lúc cửa thang máy đóng lại, mắt tôi mới tóe lửa, nhìn chăm chăm thang máy. Nghĩ bụng, mấy hôm trước, mày mới chửi tao là con đàn bà đê tiện, giờ tưởng tao không biết, còn luôn miệng một điều chị hai điều chị ngọt xớt.

Đúng là con hồ ly tinh hiểm độc.

Tôi đến ngân hàng kiểm tra tài khoản mới phát hiện ra tiền trong thẻ của ông xã bị hụt mất ba vạn tệ. Xem ra, Trương Lâm Lâm đã lấy tiền bồi th của chồng tôi để chạy đến đây đối phó với tôi.

Được đấy, mày tiến một thì tao tiến mười!

Phụ nữ, đôi khi vì gia đình có thể làm tất cả mọi chuyện.

Khi ông xã về nhà, tôi ngọt ngào nói với anh: “Ông xã, có phải là chúng ta chuẩn bị sinh con không?”. Anh cười, gật đầu.

Tôi lại nũng nịu: “Nhưng anh làm cho em có cảm giác không an toàn”.

Anh cảm thấy khó hiểu, ôm tôi, hỏi: “Sao em lại nói thế?”.

Tôi lấy ngón tay ấn vào lồng ngực anh, dịu dàng nhưng lại hơi có lực. Tôi nói: “Tiền trong ngân hàng của anh dùng nhanh quá”. Tôi truy hỏi: “Số tiền đó, anh đã dùng vào việc gì vậy?”.

Sắc mặt anh tối sầm, cúi đầu, không dám nhìn tôi.

Còn tôi lại cười, nói: “Được rồi, tiền tiêu vào việc gì, em không hỏi anh nữa. Nhưng em có một điều kiện”.

Anh thở phào nhẹ nhõm, nói luôn: “Yêu cầu gì anh cũng đồng ý cả!”.

Mắt tôi sáng rực, “Là tự anh nói đấy nhé, anh đừng có mà hối hận!”.

Anh nhìn tôi âu yếm, gật đầu: “Đương nhiên, chồng em đã bao giờ lừa dối

Tôi nói: “Vậy sau này, anh đưa cho em quản lý toàn bộ tiền của anh, sáng mai, anh chuyển hết tài khoản ngân hàng của anh sang tài khoản của em”.

Bao năm nay, tôi chưa bao giờ quản lý tiền của anh, nhưng bây giờ thì khác. Tôi không thể để con hồ ly tinh đó lấy không tiền của anh được. Cô ta đòi được một lần, chắc chắn sẽ đòi lần thứ hai, và tiếp tục những lần khác nữa.

Anh nhìn tôi, nghĩ một lát, sau đó khẽ thơm lên trán tôi: “Được, nếu như vậy làm cho em có cảm giác an toàn, anh đồng ý với em”.

Tôi quàng tay lên cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, nở nụ cười mãn nguyện: “Ông xã, cảm ơn anh!”.

Anh mỉm cười: “Tại anh không tốt mà”.

Anh chợt tỏ vẻ xúc động: “Nhiều lúc, anh thực sự thấy mình thật may mắn, bởi vì trong cuộc đời này, anh đã tìm được một người vợ tốt như em!”.

Tôi biết, tôi không tốt như anh nói, nhưng ít nhất, tôi cũng cho anh đủ không gian và sự sĩ diện. Tôi đã dâng hiến toàn bộ tuổi thanh xuân cho anh, cho gia đình này. Tôi không cho phép bất cứ ai đến phá hoại, tước đoạt tất cả mọi thứ của tôi!

Điện thoại di động của anh lại đổ chuông, anh liếc nhìn rồi tắt máy. Tôi nghĩ, nếu tôi là Trương Lâm Lâm chắc sẽ tức điên, lập tức chạy lên đây cho xem.

Quả đúng như dự liệu của tôi, mười phút sau, có tiếng chuông cửa, tôi tranh chạy ra mở cửa, Trương Lâm Lâm đứng bên ngoài, tươi cười rạng rỡ: “Chị ơi, chị còn nhớ em không

“Đương nhiên rồi”. Cô có biến thành ma tôi cũng vẫn nhớ, tôi hỏi: “Có chuyện gì không?”.

Cô ta vẫn tươi cười, nói: “Không có chuyện gì đâu ạ, chỉ là em muốn tìm chị trò chuyện thôi”.

Tôi cũng tươi cười, “Thật ngại quá, chị và ông xã đang chuẩn bị ăn tối dưới ánh nến”. Tôi ngừng một lát, nói thêm: “Cho nên, không rảnh lắm!”.

Cô ta vẫn dày mặt: “Em đến đây không có người thân, chỉ có mình chị làm bạn”.

Tôi cười, chuẩn bị đóng cửa: “Thực xin lỗi, hôm khác nhé”.

Tôi nhìn nụ cười miễn cưỡng của cô ta, đóng sập cửa. Ông xã hỏi: “Ai đấy?”.

Tôi nghĩ, hãy cho anh có tâm lý chuẩn bị, nói tỉnh bơ: “Là cô gái mới chuyển đến ở tầng dưới, tên là Trương Lâm Lâm”.

Ông xã ngẩn người, mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt hoang mang, tôi cười, nói: “Ít hơn em khoảng ba, bốn tuổi, nhưng em không thích cô ta, chẳng quen chẳng biết, tự nhiên chạy đến kết thân trò chuyện, anh nói xem, cô ta có phiền phức không chứ?”.

Ông xã cười miễn cưỡng: “Đúng là phiền phức thật”. Anh lại dè dặt hỏi: “Cô Trương Lâm Lâm đó, trông như thế nào?”.

Tôi nói: “Cũng khá xinh, chỉ đáng tiếc...”. Tôi định nói nhưng lại ngừng lại. Ông xã chau mày, hỏi: “Đáng tiếc gì cơ?”

Tôi cười ha ha, ghé sát mặt anh, “Chỉ tiếc là hình như làm nhân tình của người khác, ông xã, anh tốt nhất hãy tránh xa loại người này một chút nhé”. Tôi cảnh cáo anh đầy vẻ uy hiếp: “Đừng có qua lại với loại người này”.

Miệng ông xã lắp bắp: “Ồ, anh... anh biết rồi...”. Ánh mắt anh hoang mang, chợt nói: “Anh xuống lầu đi mua ít đồ”.

Tôi nghĩ, chắc là anh xuống chất vắn Trương Lâm Lâm, hỏi cô ta sao lại chuyển đến đây, hỏi cô ta sao lại cố tình tiếp cận tôi. Tôi ngồi xuống ghế sofa bật ti vi, “Vâng, anh đi đi”.

Khi anh chuẩn bị bước ra khỏi cửa, tôi dặn với theo: “Trong vòng mười phút anh phải quay về đây”. Tôi cười thầm, chỉ vào đồng hồ trên tường: “Em tính giờ đấy”.

Anh gật đầu, nói: “Anh về ngay thôi”.

Nhưng gần nửa tiếng đồng hồ sau anh mới về, khi về nét mặt ủ rũ như kẻ thất trận, chẳng cầm theo thứ gì cả. Đàn ông, có đôi khi cần phải tự trả giá cho sai lầm của mình!

Anh cũng không ngoại lệ!

Hôm sau, ông xã được nghỉ. Sáng sớm, đã có người ấn chuông cửa. Ông xã từ trên giường bật dậy, chạy ra mở cửa. Tôi nhìn theo bóng lưng anh, cảm thấy hơi buồn. Thường ngày, anh vốn là người gặp phải chuyện gì cũng không kinh hồn hoảng hốt, thế mà giờ đây lại trở nên thận trọng, lo âu, thấp thỏm như vậy.

Suy cho cùng, chính là quả đắng do anh trồng cả thôi.

Mấy phút sau, anh quay lại, thấy tôi mở to mắt nhìn anh bèn cười nói: “Người ta đến ghi số gas[2]”.

Anh nằm vật xuống giường, trở mình liên tục, vẫn không ngủ được. Anh khẽ lay lay cánh tay tôi, nói: “Bà xã, anh muốn rút tiền”.

Tôi cười nhạt trong lòng, nhưng mặt vẫn tỉnh bơ tiện miệng hỏi: “Anh lấy bao nhiêu?”.

Anh có vẻ thấp thỏm: “Hai vạn”.

Tôi xoay người, không thèm tiếp lời anh. Rõ ràng, đây là kết quả của cuộc đàm phán tối qua với người đàn bà đó. Anh ôm tôi, giọng nói dịu dàng như tan chảy: “Anh muốn sửa xe mà”.

Tôi quay phắt lại, đề lên người anh, khẽ bẹo má anh, cười nói: “Ông xã, chúng ta có cần sinh con nữa không? Nuôi một đứa trẻ rất tốn kém, ví dụ như sữa, bỉm và rất nhiều thứ khác đều cần phải dùng đến tiền”. Tôi lấy hai tay giữ chặt khuôn mặt anh, nét mặt nặng nề: “Cho nên, việc sửa xe còn cần phải xem xét sau”.

Ánh mắt anh nhấp nháy vẻ bất an, cuối cùng, có vẻ như hơi bất lực, anh lên tiếng: “Bà xã, lần cuối cùng thôi”.

Lần cuối cùng đưa tiền cho người phụ nữ đó? Tôi không tin! Không phải không tin chồng, mà là không tin người phụ nữ đó! Tôi biết, lần trước, khi họ chia tay, chắc chắn cũng đã nói là lần cuối, kết quả thì sao chứ?

Con hồ ly tinh đó, không chỉ muốn làm tan nát gia đình tôi, cướp chồng tôi, mà nó còn nhắm vào túi tiền của anh. Tôi lắc đầu, rất kiên quyết: “Bây giờ, tiền đều trong thẻ của em, em cần phải có dự định cho tương lai, cho nên...”. Tôi nhìn chăm chú vào gương mặt anh, từ từ thốt ra hai chữ: “Không

Từ khi bị tôi từ chối, tâm trạng ông xã càng lúc càng không bình thường, làm việc gì cũng lơ đãng. Có lúc gọi anh, anh cứ như người mất hồn, chỉ còn lại cái vỏ ngoài.

Còn tôi thì sao? Trước mặt anh, ngay cả khóc cũng không dám khóc, ngay cả nước mắt cũng không dám rơi. Lúc đầu, khi anh và Trương Lâm Lâm quấn vào nhau, chắc cũng chẳng hề nghĩ tới tôi.

Lý Tử vẫn tiếp tục đấu tranh với chồng cô ấy, đấu tranh ly hôn!

Còn Đậu Đậu mấy hôm nay cũng không thấy đến tìm tôi, có thể là đang có người yêu mới. Mỗi lần hỏi Lý Tử xem Đậu Đậu dạo này làm gì, cô đều tỏ vẻ bí mật, chỉ nói đến lúc đó sẽ biết, bây giờ không thể tiết lộ được.

Tôi đoán, với tính cách của Đậu Đậu, chắc cũng không có chuyện hay ho gì, có lẽ là chuyện đùa với lửa để tự thiêu mình ấy mà. Quả nhiên, mấy hôm sau, đã nghe nói Đậu Đậu và chồng Lý Tử quấn lấy nhau. Tôi ngẩn cả người, không hiểu nổi? Hai chị em nhà này rốt cuộc là giở trò gì nhỉ? Tôi lập tức đến nhà Lý Tử, vừa mới bước vào cửa, đã nghe thấy mùi chiến tranh, chắc là cuộc chiến vô cùng khốc liệt!

Nhân tình mới, người tình cũ và vợ cùng ra trận, chuẩn bị chiến đấu một mất một còn.

Tôi ấn chuông cửa, Trần Kiều thấy tôi đến mừng như gặp được cứu tinh, xúc động lay lay cánh tay tôi, nói thẳng luôn: “Em khuyên nhủ Lý Tử đồng ý ly hôn với anh đi!”.

Ồ, việc này là thế nào vậy nhỉ? Lúc trước, chẳng phải là Lý Tử muốn ly hôn, anh ta không chịu sao? Bây giờ, nước chảy ngược rồi sao? Nhưng, tôi không cần đoán cũng biết đây là gian kế của Đậu Đậu.

Lý Tử ngồi trên sofa, mặt lạnh tanh, không lên tiếng. Tiểu Tam hôm nọ gặp ở bệnh viện, cũng ngồi ở đầu bên kia sofa, nhìn Đậu Đậu với vẻ căm hận, cũng không lên tiếng.

Còn Đậu Đậu thì thanh thoi ngồi xem ti vi, mặc kệ tất cả.

Tiểu Tam dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, chửi bới Trần Kiều: “Con người anh rốt cuộc là có lương tâm hay không? Lương tâm của anh để cho chó ăn mất rồi à? Em vợ mà cũng chơi luôn được”.

Lý Tử cười nhạt: “Lúc trước, khi anh ta và cô quấn lấy nhau, tôi chửi anh ta không có lương tâm, chẳng phải cô nói, lương tâm của anh ta dành cho cô sao?”.

Lý Tử ngừng một lát, cười lạnh lùng hơn, nét mặt như phủ lên một lớp băng, cô từ từ thốt ra từng chữ, từng chữ sắc nhọn như dao: “Đây là báo ứng!”.

Tôi không kìm nổi, hỏi Trần Kiều: “Rốt cuộc anh muốn ở với ai?”. Trần Kiều nói: “Đương nhiên là với Đậu Đậu rồi!”.

Anh ta nói rất chắc chắn: “Tôi chỉ yêu mình Đậu Đậu, không lấy ai ngoài cô ấy!”.

Đàn ông đúng là động vật dễ thay đổi. Mới thời gian trước thích Tiểu Tam, bây giờ lại chuyển sang thích Đậu Đậu, còn không lấy ai ngoài cô ấy!

Đậu Đậu ngược mắt nhìn tôi, mím môi, khẽ cười.

Tôi biết, cô nhóc này chỉ muốn báo thù cho chị gái, chẳng có ý tứ gì với Trần Kiều. Tôi nói: “Anhích Đậu Đậu như vậy, thế thì việc đầu tiên anh cần làm là ly hôn với Lý Tử, việc thứ hai chính là...”. Tôi nhìn Tiểu Tam: “Vạch rõ ranh giới với cô gái này!”.

Trần Kiều hơi ngại ngùng: “Cô ấy tên Lâm Hồng”.

“Ồ”. Tôi bước đến bên cạnh Lâm Hồng, hỏi: “Cô Lâm Hồng, ý cô thế nào?”.

Tôi ngồi xuống cạnh cô ta khuyên nhủ: “Người đàn ông này có tính trăng hoa, nếu cô cứ cố tình bám theo anh ta, tôi còn thấy lo cho cô đấy!”.

Lâm Hồng tỉnh bơ, không hề tỏ thái độ gì, tôi đành phải nói thêm: “Trần Kiều có gì tốt đẹp chứ, gặp ai cũng yêu. Trước đây nói yêu Lý Tử suốt cả cuộc đời, kết quả chẳng phải cũng ở cùng với cô sao. Ở cùng cô đã đành, còn không chịu ly hôn với Lý Tử. Người đàn ông như vậy, cô cần làm gì chứ?”.

Khóe môi Lâm Hồng khẽ run run, tôi nói tiếp: “Cô còn trẻ, xinh đẹp, Trần Kiều cũng chẳng có tiền, chẳng chung tình, cho dù cô có lấy anh ta, sau này cũng vẫn phải đề phòng người khác. Cô nói xem, cô tìm ai chẳng tốt hơn anh ta?”.

Lâm Hồng liếc nhìn tôi, trong ánh mắt hiện lên nhiều tâm trạng phức tạp, tôi gật đầu: “Hôm đó ở bệnh viện, cô đã đổ oan cho tôi, cũng không sao cả. Điều quan trọng là tôi cũng là phụ nữ, tôi không nhẫn tâm nhìn cô nhảy vào cái hố mà không gờ tay ra kéo cô lên”.

Lâm Hồng cuối cùng cũng lên tiếng: “Được, kết thúc cũng được, đưa tiền là xong!”.

Trần Kiều vội hỏi: “Bao nhiêu?”.

Lâm Hồng giơ bốn ngón tay lên, sau đó cười nhạt: “Tôi muốn bốn vạn tệ!”.

Trần Kiều phẫn nộ: “Cô tưởng cô được nạm vàng đấy chắc?!”.

Lâm Hồng cũng đứng bật dậy, nhằm thẳng vào mặt Trần Kiều mà tát, chửi bới: “Tôi đã gặp không ít đàn ông, chưa một thằng đàn ông nào dễ tiện như anh!”.

Cô ta chỉ tay vào mũi anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên họ Trần kia, cuối cùng tôi cũng nhìn rõ bộ mặt thật của anh rồi”.

Trần Kiều cũng không yếu thế: “Cô thì tốt đẹp hơn chắc?”.

Lâm Hồng cười nhạt: “Được, một cái tát là giải tán, tôi cũng chẳng thêm số tiền đó, tôi muốn xem, xem anh có kết cục như thế nào”.

Tôi khẽ cắn môi, không lên tiếng, tôi đã nhìn thấy kết cục của Trần Kiều rồi.

Không nhà, không tiền, không vợ, chẳng có gì cả!

Tôi nghĩ đến chồng mình, bây giờ anh cũng chẳng hơn gì. Bị Trương Lâm Lâm uy hiếp, bồng chốc như già đi mấy tuổi.

Lý Tử cuối cùng cũng ly hôn xong, lấy được căn hộ. Đậu Đậu sau khi moi được tiền của Trần Kiều, cũng đá bay anh ta luôn. Quá trình từ đầu đến cuối của cuộc báo thù này, ai cũng đều rõ cả.

Trần Kiều cũng không phải là thằng ngốc, sau này, anh ta gặp ai cũng nói: “Con bé Đậu Đậu đó đúng là con đàn bà nanh độc, dùng mấy giọt nước mắt để lừa tôi yêu nó, trong lòng chỉ mong ngóng chiếm được tiền của tôi. Còn vợ cũ của tôi cũng chẳng ra gì, mục đích chỉ là cái nhà”.

Người khác chỉ nói: Anh tự làm tự chịu.

Đúng vậy, anh ta tự làm tự chịu, nhưng Lý Tử nhìn thấy anh ta như vậy, cũng buồn lắm. Thực ra, cô vốn không hề muốn tranh cái nhà, tất cả mọi việc này đều là chủ ý của Đậu Đậu.

Chỉ có điều, giờ đã muộn. Khi một người đàn ông đã đến độ lòng lang dạ sói, làm như vậy cũng chỉ là một việc làm để ọi người hả dạ mà thôi.

Ông xã nghe xong chuyện của Trần Kiều, giật mình kinh hãi. Anh dường như nghĩ ra điều gì đó, hỏi tôi: “Bà xã, nếu như anh có lỗi với em, em sẽ làm thế nào?”.

Tôi nghĩ, đây là lúc để tháo gỡ nút thắt trong lòng anh, tôi nhìn anh nói: “Nếu anh yêu em, nếu anh cần có gia đình này, vậy thì, em sẽ tha thứ cho anh một lần”.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt có vẻ né tránh của anh, nói rất nghiêm túc: “Nhưng anh nhớ đấy, chỉ một lần duy nhất!”.

Anh dường như thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lên tiếng hỏi với vẻ không thể nào tin nổi: “Em thực sự có thể tha thứ cho anh một lần sao?”.

Tôi gật đầu, anh kéo tôi vào lòng, thốt lên: “Bà xã, em đúng là tốt nhất!”.

Tôi tốt, bởi vì tôi có thể nhẫn nhịn, bởi vì tôi có thể giả vờ làm con ngốc. Tôi tự dối mình, dối người rằng, chỉ cần anh chịu quay đầu, sẽ giả vờ coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng... bóng đen đã tồn tại không thể nào xóa đi được. Nhắm mắt lại, là như có thể nhìn thấy cảnh tượng anh và Trương Lâm Lâm ở bên nhau

Tôi thực sự không thể nào chịu đựng được!

Trương Lâm Lâm vẫn hồ hởi kết thân với tôi, cô ta thật giống một con đĩa hút máu, cắn chặt không chịu nhả ra. Cô ta đến nhà tôi, tranh làm việc nhà cho tôi, tôi ngồi trên sofa mặc kệ cô ta, nghĩ thầm, vậy cũng tốt, có thêm người giúp việc miễn phí. Cô ta vừa lau nhà vừa hỏi tôi: “Chị Diệp, anh nhà chị tốt thật đấy”.

Tôi “ừ” một tiếng, nhìn thẳng vào mặt cô ta, nói từng tiếng: “Anh ấy rất yêu chị”.

Cơ thể cô ta khẽ run lên, ngừng một lát, rồi định thần lại, lau tiếp. Cô ta nói về bông đùa: “Chị Diệp không sợ anh ấy tìm người phụ nữ khác sao?”. Cuối cùng, cô ta cũng không kìm lòng được, muốn nhắc khéo tôi.

Tôi cười, hỏi ngược lại: “Em nói xem, chị có sợ không?”.

Cô ta ngẩng đầu, mỉm cười với tôi: “Em nghĩ, chắc là vẫn sợ!”.

Tôi lại lắc đầu: “Tại sao phải sợ chứ?”.

Cô ta nói về chắc chắn: “Tất cả mọi phụ nữ, ai chẳng sợ chứ!?”.

Tôi lại muốn tìm hiểu rõ, rốt cuộc cô ta có ý đồ gì với chồng mình, tôi nói: “Lâm Lâm, sao không thấy bạn trai em đâu cả?”.

Cô ta cười nhạt: “Người đàn ông đó coi tấm lòng em như phổi chó thôi!”.

Tôi tỏ vẻ như tiện miệng hỏi: “Thế em có yêu anh ta không?”.

Cô ta cúi đầu, tỉ mỉ lau nhà, như thể mọi sự chú ý đều dồn cả xuống nền nhà. Một lúc sau, cô mới từ từ nói: “Em nghĩ, em yêu anh ấy...”.

Tôi giật mình nhưng mặt vẫn không thể hiện thái độ gì, chỉ hỏi: “Thế anh ta có yêu em không?”.

Cô ta cúi đầu thấp hơn nữa, “Cũng có thể!”.

Tôi nói: “Nếu như anh ta không yêu em, chị nghĩ, em nên buông tay đi!”.

Tôi thấy cô ta không lên tiếng, lại khuyên nhủ: “Đàn ông trong thiên hạ nhiều như vậy, chắc chắn không cứ gì phải là anh ta, có phải vậy không? Người đàn ông đó có thể chẳng tốt như em nghĩ đâu. Kết hôn là một chuyện, sống với nhau lại là một chuyện khác”.

Cô ta ném cây lau nhà xuống, toàn thân run lên, không kiềm chế nổi sự phẫn nộ, cô ta nghiêng răng nhìn tôi nói: “Nhưng em không cam tâm, rốt cuộc em có gì không tốt chứ?”.

Tôi nói: “Không phải là em không tốt, mà là người đàn ông đó không đủ tốt. Nếu anh ta không muốn có trách nhiệm với em thì cần gì ở bên nhau chứ? Rút ra càng sớm càng tốt!”.

Cô ta bỗng cười nhạt, “Chị không hiểu đâu, nếu như vợ anh ta đủ tốt, lúc đầu anh ta cũng sẽ không đến tìm em”.

Tôi thoáng giật mình, biết là cô ta đã lỡ lời. Cô ta đang kể về vợ của anh ta sao? Ha... ha, cô ta sắp không thể chịu đựng được nữa rồi, sắp sửa để lộ đuôi rồi! Cô ta nhìn tôi chằm chằm, cười lạnh lùng: “Chị Diệp, chị có biết trước đây em làm nghề gì không?”.

Tôi lắc đầu.

Cô ta chậm rãi thốt ra từng tiếng một: “Làm cave...”. Cô ta lại khẽ so vai về bất cần, “Em chẳng ngại nói cho chị biết, người đàn ông đó giấu vợ đến tìm em hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, vì anh ấy, em đã vứt bỏ tất cả. Giờ đây, em chỉ muốn... muốn thế chỗ vợ anh ấy!”.

Cô ta ngồi xuống cạnh tôi, lạnh lùng hỏi: “Chị Diệp, nếu như vợ người đàn ông đó quả thực tốt như vậy, sao anh ấy lại làm như thế chứ?”.

Tôi vẫn mỉm cười, nụ cười của tôi có vẻ như không gì có thể công kích được, nhưng con tim đã bị cửa vô số nhát, đang rỉ máu. Tôi muốn khóc, khóc thật to, nhưng không thể được. Tôi buộc phải cười, trước mặt tên đạo phủ... tôi buộc phải cười, hơn nữa còn phải tươi cười rạng rỡ.

Buổi tối, tôi ngồi ở sofa, không bật đèn, nhìn chăm chăm ra cửa. Khi ông xā về, mở cửa ra, giật nảy mình. Anh bật công tắc đèn trên tường, đèn sáng, anh vẫn chưa hoàn hồn, nhìn tôi hỏi: “Em sao vậy? Còn nhát ma dọa quỷ nữa!”.

Tôi lạnh lùng nhìn anh, không nói gì.

Anh đóng cửa, đi đến trước mặt tôi, hai tay từ từ nâng khuôn mặt tôi lên, hôn nhẹ: “Lại làm sao thế?”.

Tôi bực bội đẩy anh ra, cuối cùng đưa cho anh tập tài liệu để trên bàn nước.

Tôi thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa! Thực sự không thể chịu đựng được đến mức độ như thế

Anh trân trân nhìn tôi, cũng không nói gì.

Cả hai người đều im lặng, sự trầm lặng kéo dài vô tận.

Xung quanh im lặng như tờ, giống như đang ở trong mộ, chỉ có sự yên lặng chết người, yên lặng đến độ chỉ nghe thấy hơi thở của nhau.

Một lúc lâu sau, anh từ từ thốt ra ba chữ: “Anh xin lỗi!”.

Tôi ngoảnh mặt đi, không nhìn anh, cố gắng kìm nén để không bật khóc.

Anh bước lại gần sofa, hai tay ôm chặt đôi chân, đầu vùi xuống cánh tay. Tôi không muốn nghĩ gì nữa, không muốn biết gì nữa. Nhưng, sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy?

Anh đã phá vỡ hoàn toàn lòng tin của tôi đối với anh, không hề nương tay!

Anh giống như một tên sát thủ, lấy dao đâm thẳng vào tôi. Mặc dù giấu giấu giếm giếm, nhưng lại đâm trực diện, khiến tôi toàn thân tan nát!

Anh ôm lấy tôi, cuống quýt nói: “Bà xā, anh thực sự xin lỗi!”.

Bây giờ, tôi chỉ muốn chắc chắn xem anh có thực sự thích người phụ nữ đó không?

Tôi ngẩng mặt lên, đôi mắt chăm chú nhìn thẳng vào gương mặt anh, nhưng lại không dám mở miệng. Tôi sợ nếu mình mở miệng, thì sẽ bật khóc, sẽ sụp đổ. Cuối cùng, tôi cũng mở miệng, những giọt nước mắt yếu mềm đó thì nhau chảy ra. Tôi rút khăn giấy lau thật mạnh, cuối cùng không nói được lời nào.

Anh thấy tôi đau đớn như vậy, ôm tôi thật chặt: “Em đừng khóc, em khóc anh sợ lắm!”.

Anh ngừng một lát, lại cuống quýt xin lỗi: “Tại anh không tốt, anh đáng chết, em đừng khóc!”.

Tôi khóc nghẹn, dường như đã bị rút cạn sức lực, cả cơ thể mềm oặt, ngã vào lòng anh, chưa bao giờ có cảm giác mệt mỏi đến thế. Một lúc lâu sau, tôi mới nghẹn ngào lên tiếng: “Em biết em không tốt, em không đủ xinh đẹp, em không trẻ trung bằng cô ấy, tất cả mọi thứ đều không bằng cô ấy. Nhưng... anh cũng không thể đối xử với em như vậy được!”.

Anh lòng nóng như lửa đốt, vội vàng lau nước mắt cho tôi, chỉ luôn miệng nói: “Anh xin lỗi!”.

Hai tay tôi uể oải bám vào người anh, nói như đứt từng khúc ruột: “Cho dù em có không tốt thế nào, anh cũng không nên đi tìm gái, hơn nữa, hết lần này đến lần khác quan hệ với cô ta”.

Anh nói: “Từ nay về sau, anh không bao giờ làm như vậy nữa, em đừng khóc!”.

Tôi hít thở sâu, cuối cùng đẩy anh ra, nói giọng quả quyết: “Em muốn ly hôn!”.

Anh cúi đầu, không lên tiếng.

Tôi nước mắt như mưa: “Sao anh có thể đối xử với em như vậy chứ...”. Tôi lấy túi tài liệu đập vào người anh, gần như gào lên: “Anh đi chơi gái, còn chơi mấy lần với cùng một người!”. Tôi nghiêng rãnh nghiêng lợi, khóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột: “Anh là đồ khốn, không phải l

Anh mặc tôi gào khóc, toàn thân anh giống như một khúc gỗ.

Tôi kéo anh ngã xuống sofa, cả người đè lên người anh, trợn trừng mắt nhìn anh, ánh mắt vô cùng đáng sợ, nói: “Em nhất định phải ly hôn!”.

Anh chợt chảy nước mắt: “Bà xã, em từng nói, sẽ tha thứ cho anh một lần, chỉ một lần này thôi, được không em?”.

Anh giơ tay lên thề: “Sau này nếu anh còn dám làm như vậy nữa, sẽ bị Thiên Lôi đánh chết, chết không toàn thây!”.

Tôi cứ tưởng tôi có thể tin vào lời thề đó, giống như khi tổ chức đám cưới anh thề nguyện trước mặt tôi: “Bà xã, nếu như sau này anh làm gì có lỗi với em, chắc chắn sẽ bị thiên lôi đánh chết, chết không toàn thây!”.

Tôi vẫn luôn cho rằng tôi có thể tha thứ cho anh, coi như sự việc chưa từng xảy ra.

Nhưng trên thực tế, tôi không thể!

Thực sự không thể!

Lý Tử đề nghị tôi nên tìm một công việc để đỡ suy nghĩ lung tung. Tôi đồng ý, cô ấy nói rất đúng. Ngày nào cũng ở nhà, chẳng có việc gì làm, đúng là buồn chán quá.

Cuối cùng, tôi đến làm việc trong công ty Lý Tử. Nói đến buổi gặp mặt phỏng vấn, đến giờ tôi cũng vẫn thấy không bình thường. Người giám đốc trẻ tuổi đó lúc đầu vốn đã không nhận tôi, nhưng sau khi anh ta nhận được một cuộc điện thoại, lại nói tôi có thể đến làm việc.

Ngày đầu tiên đi làm đã có người bí mật tặng hoa cho tôi. Tôi nhìn tấm bưu thiếp, trên đó viết: Người xin chuộc tội!

Tôi vô cùng băn khoăn, nghĩ rằng chắc là đã tặng nhầm.

Lý Tử cười nói: “Còn chưa ly hôn mà đã có mùa xuân thứ hai rồi!”.

Tôi chỉ cười đau khổ, rầu rĩ: “Không biết là trò đùa tai quái của ai nữa”.

Lý Tử cố tỏ ra vẻ khoa trương: “Trò đùa tai quái thể này, mình cũng muốn đấy!”.

Sau khi tan sở, giám đốc nói cần phải mở tiệc mừng tôi, gọi tất cả nhân viên cùng đi hát karaoke. Trong phòng hát, thực sự vô cùng buồn chán. Các đồng nghiệp tranh nhau giành lấy micro, còn tôi... chỉ ngồi yên một góc, trong lòng cảm thấy buồn bực khó chịu tới cùng.

Giám đốc bảo tôi hát, tôi từ chối nói mình không biết hát. Cửa phòng chợt bật mở, một người đàn ông mặc bộ plet màu đen cầm bó hoa tươi che khuất khuôn mặt bước vào. Anh ta đi thẳng đến trước mặt tôi, sau đó khụy chân quỳ xồm xuống, giơ bó hoa ra tặng tôi.

Con người bí mật đó cuối cùng cũng đã lộ diện!

Tôi đón lấy bó hoa, nhìn người đàn ông trước mặt. Khuôn mặt anh ta quen thuộc đến độ đáng sợ, từng nếp nhăn trên khuôn mặt anh ta, tôi đều có thể ghi nhớ rõ ràng. Bỗng chốc, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay vang rền, giám đốc nói đùa: “Tôi đã giữ chân vợ cậu thành công rồi đấy nhé!”.

Lúc này tôi mới biết, thì ra ông xã chính là bạn thân của giám đốc.

Còn tôi, đã bị lừa một cú ngoạn mục.

Ông xã quỳ xuống trước mặt tôi, hai tay nắm chặt tay tôi, nói: “Bà xã, hãy tha thứ cho anh được không?”.

Tôi vẫn lạnh lùng, không thêm chú ý đến anh.

Đồng nghiệp đứng xung quanh cũng hò reo: “Cô hãy tha thứ cho anh ấy đi”. Ngay cả Lý Tử cũng không kìm được nói đỡ cho anh: “Diệp Tử, tha thứ cho anh ấy một lần này đi!”.

Ông xã mỉm cười, nụ cười có vẻ hơi miễn cưỡng, cũng có chút thê lương. Tôi chợt cảm thấy xót xa, không nở nhần tâm. Tôi đứng dậy, gắng gượng mỉm cười với giám đốc, nói: “Thật ngại quá, gây phiền phức cho anh rồi. Tôi nghĩ, sau này tôi sẽ không thể đi làm được rồi”.

Giám đốc nói: “Không sao, tôi và chồng cô là chỗ anh em mà”.

Tôi nở nụ cười xin lỗi với Lý Tử: “Mình về trước đây!”.

Cô nói thẳng luôn: “Được, nhưng cậu đừng nghĩ nhiều đấy!”.

Trong xe, anh vẫn không chịu từ bỏ việc cố gắng thử trò chuyện với tôi, tôi vẫn mặc kệ, không thêm chú ý đến anh. Cuối cùng, anh nói: “Trương Lâm Lâm đã dọn đi rồi, anh đã cắt đứt hoàn toàn với cô ta. Sau này anh sẽ không bao giờ liên lạc với cô ta nữa”.

Tôi nhát, đàn ông cắt đứt hoàn toàn với một người phụ nữ, chẳng qua là vì người phụ nữ đó đã uy hiếp đến cuộc hôn nhân và gia đình của anh ta. Nếu người phụ nữ đồng ý làm kẻ cầm đũa bám theo anh ta, tôi nghĩ, có đánh chết anh ta cũng sẽ không cắt đứt.

Đàn ông trong thiên hạ, loại người thế này, đâu đâu cũng thấy!

Về đến nhà, tôi đóng chặt cửa phòng. Anh đứng ở ngoài gõ cửa mãi, luôn miệng gọi tên tôi. Tôi nhắm chặt mắt, cố gắng không nghe tiếng anh gọi, không nghe từng lời nói của anh. Tôi hướng ra phía cửa hét lên đầy kiên quyết: “Em muốn ly hôn!”.

Nhưng trong lòng, thực sự không hề muốn vứt bỏ tình cảm suốt mười năm qua một chút nào.

Cuối cùng, anh tìm thấy chìa khóa, mở cửa phòng. Anh ghì chặt tôi xuống giường, hai chân đè chặt lấy hai chân tôi, một tay kê đầu tôi lên, một tay ghì chặt lồng ngực tôi. Anh gần như cầu xin: “Bà xã, em đã không để cho người khác biết anh ngoại tình, đã giữ sĩ diện cho anh. Nếu đã như vậy, sao em lại không bằng lòng tha thứ cho anh?”.

Đúng vậy, tôi nghĩ, ngoài bốn người biết chuyện, tất cả mọi người đều không hề hay biết, không biết anh đã phản bội tôi, không biết anh đã ngoại tình. Họ chỉ biết rằng anh là một người đàn ông mẫu mực, chỉ biết rằng anh rất yêu bà xã của anh!

Người ngoài, họ chẳng biết gì cả!

Nhưng trong lòng tôi hiểu rất rõ, rõ đến độ khiến tôi gần như nghẹt thở.

Anh ghen ngào: “Bà xã, tình cảm mặn nồng của chúng ta suốt mười năm qua, có phải em thực sự muốn ly hôn?”.

Anh đã nói trúng tâm tư của tôi, biết tôi không muốn ly hôn. Anh hiểu tôi hơn ai hết! Nhưng, anh đã hiểu tôi như vậy, sao vẫn còn làm tổn thương tôi.

Anh giống như một vị khách inh, có thể làm cho tôi thương tích đầy mình nhưng trên người lại không hề có vết máu. Tôi bịt chặt đôi tai, không muốn nghe thấy từng câu từng chữ anh nói!

Tôi chợt buột miệng nói: “Em muốn về nhà...”

Anh an ủi tôi: “Đây chính là nhà của em mà, em còn muốn về đâu nữa?”.

Tay tôi nắm chặt lấy áo anh, lắc mạnh đầu: “Em muốn về quê...”. Giọng nói của tôi đã sệt sùi: “Đây đã không còn là nhà của em nữa rồi!”.

Môi anh khê động đầy nhưng lại không thốt lên lời nào. Cuối cùng, anh nói với giọng xót xa: “Nếu về nhà có thể khiến em dễ chịu hơn, ngày mai anh sẽ đưa em ra sân bay”. Anh lại ôm chặt lấy tôi, giọng nói dịu dàng như nước chảy: “Chúng ta tạm xa nhau, còn về việc ly hôn, cả đời này anh cũng không đồng ý đâu!”.

Tôi nhìn anh chằm chằm, nước mắt chợt lăn dài.

Tôi ra sức chặn đôi tay mình vào ngực anh, gục đầu vào khuỷu tay anh, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt.

Anh cố sức ôm lấy tôi, đột nhiên lên tiếng: “Anh hiểu em, em đã từng nói, chúng ta đều là con giun dũa trong bụng nhau, đều biết người kia đang nghĩ gì, rồi xa nhau thì sẽ nghệt thở. Những câu này, là chính em nói đấy”. Anh hôn lên trán tôi, nước mắt trào ra: “Đầu bạc răng long, vợ chồng tôn trọng nhau, em đã quên rồi sao?”.

Sao có thể quên được chứ, những ngày tháng đó, vẫn luôn quấn quanh trước mắt.

Lúc còn trẻ, tôi vẫn luôn cho rằng, chỉ cần đối xử thật lòng với nhau, thật lòng yêu thương nhau là có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long. Đến giờ mới biết, “lời thề hẹn non hẹn biển sinh tử có nhau; cùng nắm tay nhau chung sống đến già” là những điều có thể nhìn ngắm chứ không thể với tới được.

Xa vời đến độ giống như ảo ảnh trong cõi mộng.

Nằm mơ đến tận bây giờ, chính mình cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, nên đã đập tan giấc mộng.

Không bao giờ có thể ghép lại được nữa!

Vô số xe cộ lao nhanh qua trước mắt tôi, nhanh đến độ như tia sáng lướt qua mắt tôi. Ông xã đang lái xe, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Tôi nhìn con đường quen thuộc bên ngoài cửa xe, thoáng kinh ngạc: “Đây không phải là đường đến sân bay!”.

Ánh mắt anh thoáng hoảng hốt, tôi khẽ lay anh, anh giật mình, phanh gấp, dừng xe bên đường: “Bà xã, sao vậy?”.

Tôi lạnh lùng nói: “Hình như anh đi nhầm đường rồi!”.

Anh nhìn sang bên đường, dường như lúc này mới định thần lại được, anh vội nói: “Anh xin lỗi...”, nhưng lại vẫn lơ đãng tiếp tục đi trên con đường sai. Tôi hơi bức: “Rốt cuộc anh bị sao vậy?”.

Anh vẫn tỉnh bơ như không nghe thấy gì.

Tôi đập vào vai anh: “Anh có thể nghiêm túc hơn được không? Em cần đến sân bay gấp”. Anh quay sang nhìn tôi, nói một cách khó khăn: “Anh xin lỗi...”.

Tôi toàn thân mềm nhũn, dựa vào lưng ghế: “Anh cố ý phải không?”.

Anh quay đầu, chăm chú nhìn về phía trước, nhưng lại không trả lời câu hỏi của tôi.

Tôi thực sự không còn chút sức lực nào nữa: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

Anh từ tốn nói: “Em đừng về!”.

Tôi quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hôm qua anh vừa mới nói là được mà”.

Anh lắc đầu, giọng nói có vẻ hơi khó xử: “Trương Lâm Lâm lại quay trở lại rồi!”.

“Cô ta lại nói những gì?”.

“Cô ta...”. Anh liếc nhìn tôi, nói ấp a ấp úng: “Cô ta nói nhất định phải làm đám cưới với anh!”.

“Vậy bây giờ chúng ta đi làm thủ tục ly hôn luôn”. Tôi tỏ ra lạnh lùng, không có bất cứ tâm tư cảm xúc nào. Anh chỉ nói về bất lực: “Bà xã, anh quyết không thể nào bỏ em vì loại đàn bà đó”.

“Vậy, ban đầu khi anh gọi gái, anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của em

“Anh xin lỗi!”. Anh hạ giọng, đột nhiên quàng xe, đi lại con đường cũ. Anh mím chặt môi: “Anh đưa em đến sân bay luôn bây giờ”.

Chợt vang lên tiếng “uỳnh”, xe đâm vào phần đuôi của một xe khác.

Tôi trợn trừng mắt nhìn anh, tôi có lý do để tin rằng, anh cố ý! Anh nhìn tôi vẻ vô cùng bất lực: “Bà xã, xin em hãy tin anh, anh thực sự không hề cố ý!”.

Càng cố tẩy xóa lại càng đen! Nhưng có lẽ anh ấy không ngu ngốc đến độ dùng việc đâm xe để giữ tôi ở lại.

Người chủ xe đang trước đã xuống xe, gõ vào cửa kính xe chúng tôi.

Cả hai chúng tôi cùng xuống xe, xem xét tình hình xây xát của xe, vẫn may, cũng không nghiêm trọng lắm.

Tôi nhìn chiếc xe trước mặt, thật không ngờ trên đó có biển ghi mấy chữ: Tập lái. Tôi và ông xã nhìn thấy mấy chữ đó, cùng thở phào nhẹ nhõm.

Chủ xe phía trước là một chàng thanh niên chừng hai mươi tuổi. Bởi vì là người mới tập lái, nên cũng không biết là do lỗi của mình hay lỗi của ông xã, chỉ nói đợi cảnh sát giao thông đến giải quyết.

Ông xã cũng đồng ý, nhìn đồng hồ, nói với tôi: “Để anh gọi taxi cho em”. Anh giơ tay ra đón một chiếc taxi, mở cửa cho tôi vào. Tôi quay đầu lại, nhìn bóng dáng anh, đột nhiên cảm thấy cô đơn.

Một cuộc hôn nhân, luôn có lý do để tiếp diễn, có thể là nỗi đau, có thể là tình yêu, có thể là con c

Nhưng cho dù cuộc hôn nhân của chúng tôi được tiếp diễn nhờ lý do gì, tôi muốn ở lại, muốn tha thứ cho anh lần này. Tôi nói với bác tài: “Xin lỗi, phiền anh đưa tôi về nhà!”.

Tôi nằm trên giường, lắng nghe tiếng kim đồng hồ chuyển động, lắng nghe từng tiếng động ở bên ngoài. Tôi muốn anh về và lao ngay vào phòng, như vậy là có thể nhìn thấy tôi.

Nhưng, không có gì xảy ra cả.

Cả căn phòng không có tiếng động nào.

Cho đến tận khi trời tối, mới có tiếng mở cửa. Sau khi vang lên tiếng mở cửa, lại là một khoảng dài tĩnh lặng. Tôi khẽ nhắm mắt, nhưng lại không dám cử động, giống như là kẻ trộm vậy.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, con tim tôi chợt thất lại. Bên ngoài vang lên tiếng cãi cọ ồn ào của Trương Lâm Lâm. Hình như cô ta đang khóc, khóc rất to: “Chỉ cần anh tiếp tục ở bên em, em có thể không cần anh ly hôn. Em có thể nhẫn nhịn, em có thể cam tâm tình nguyện”.

Chồng tôi không lên tiếng.

Trương Lâm Lâm gào khóc kinh thiên động địa: “Rất cuộc anh muốn em phải làm gì đây? Em có thể trả lại tiền cho anh, em cũng có thể chết vì anh. Anh muốn em làm gì, em cũng đều có thể làm. Rất cuộc em có điểm nào không bằng chị ta chứ? Chị ta không trẻ trung bằng em, không xinh đẹp bằng em, mọi thứ đều không bằng em. Tại sao anh lại không cần em... Nếu chỉ là vì trước đây em đã từng làm cái nghề mặt hàng đó, em đã đổi nghề rồi, huống hồ, em cũng chỉ mới làm có mấy ngày, sao anh lại không cần em chứ?”.

“Đúng vậy, cô ấy không bằng”. Giọng ông xã hơi khàn, “Cô ấy sợ bóng tối, sợ ở một mình. Cô ấy không thích làm việc nhà, lười biếng, thích nũng nịu. Cô ấy không đi làm, thậm chí không biết xã giao. Nhưng, như thế thì có sao chứ? Cô ấy có thể không xinh đẹp bằng em, không trẻ trung bằng em. Nhưng, anh luôn yêu con người của cô ấy như vậy đấy”.

Tôi yên lặng lắng nghe, nước mắt bắt giác lăn dài.

“Cô ấy có thể xào rau bị cháy, cô ấy có thể làm cho căn nhà trở nên bừa bộn, bởi vì cô ấy biết, anh sẽ dọn dẹp hộ cho cô ấy. Khi cô ấy không vui, là có thể nổi nóng với anh. Khi cô ấy vui, cô ấy sẽ ôm anh, giống như đứa trẻ vậy. Nhưng, như vậy thì có sao? Anh cũng cam tâm tình nguyện mà”.

Tôi lấy tay bịt miệng, khịt khịt hít thở không khí, gỏi đã ướm một mảng rộng.

“Nếu nói mỗi người cả đời đều chỉ có thể gặp được hạnh phúc một lần duy nhất, anh nghĩ, anh đã gặp được rồi. Cho nên anh không thể làm việc gì có lỗi với cô ấy được nữa... Anh sẽ đợi cô ấy. Cho dù cô ấy có tha thứ cho anh hay không, cho dù cô ấy có chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi bới khóc lóc, anh vẫn đợi cô ấy quay về, cho nên em hãy đi đi...”.

Tôi không thể kiềm chế thêm nữa, tôi chân trần lao ra khỏi phòng. Tôi nước mắt giàn giụa nhìn anh, anh đứng dậy, nhất thời không biết xử trí ra sao. Rồi anh chợt định thần lại, lao đến trước mặt tôi, ôm tôi thật chặt.

Giọng anh nghẹn ngào: “Bà xã, anh xin lỗi, thực sự rất xin lỗi em!”.

Tôi lắc đầu, nước mắt tuôn rơi như mưa: “Không liên quan đến anh, là tại em không tốt”.

Anh ra sức lắc đầu, nước mắt trào ra, rơi thẳng xuống đầu tôi, nóng hổi: “Là tại anh cả, anh đã sai, anh lẽ ra không được để bị cảm dỗ, nhưng có thể hứa, chỉ có một lần này thôi, thực sự chỉ có một lần này thôi”.

Tôi vùi đầu vào lòng anh, giọng run rẩy: “Lần này em tha thứ cho anh, sau này, anh không được như vậy nữa, thực sự không được... Anh như vậy, khiến em vô cùng khó chịu, khiến em đã có lúc chỉ muốn chết mà thôi”.

Anh gật đầu liên tục: “Bà xã, không có lần sau nữa đâu...”.

[1] Trong tiếng Trung, ngôi thứ hai không phân biệt là nam hay nữ (giống như You trong tiếng Anh).

[2] Ở Trung Quốc, người dân dùng gas giống như ở Việt Nam dùng điện, hàng tháng tính theo số.

3. Chương 3: Cạm Bẫy Của Tiểu Tam

Cuộc sống cuối cùng cũng quay trở lại sự bình lặng vốn có nhưng giữa hai người, không còn được hạnh phúc như trước nữa. Sự việc đó giống như một cái xương mắc ở họng, nuốt không nổi mà nhổ cũng không ra, vô cùng khó chịu.

Buổi tối, bạn cũ của chồng tôi tổ chức buổi họp lớp, họ thường ba năm tổ chức một lần. Mọi người nườm nượp kéo đến, nam giới mặc plet thắt ca vát, nữ giới mặc váy dạ hội. Nam giới phong độ nho nhã, nữ giới xinh đẹp yêu kiều. Tôi khoác tay ông xã, cố gắng giữ nụ cười trên môi.

Khó khăn lắm mới gặp được một người quen, người đó lại nhìn ông xã, nở nụ cười tình quái. Anh ta thân mật nói với ông xã: “Tiểu Nhã trở về rồi!”. Ông xã bỗng cứng đờ người ưng lại khẽ mỉm cười: “Cuối cùng cô ấy cũng đi du học về rồi à?”.

Người đó gật đầu, cố tình cười cợt nói với tôi: “Chị dâu gặp phiền phức rồi!”. Tôi không hiểu ý tứ trong câu nói đó, quay sang nhìn ông xã. Ông xã an ủi tôi: “Em đừng nghe cậu ấy nói linh tinh, Tiểu Nhã chỉ là bạn học bình thường của anh thôi”.

Đang nói chuyện, có một cô gái thân hình cao ráo chen ra khỏi đám người đang vây quanh. Cô bước tới trước mặt tôi, giơ tay ra, cười nói: “Chào chị dâu, em là Tiểu Nhã!”. Tôi giơ tay, nở nụ cười: “Chào em!”. Cô ấy thân hình cao ráo, các nét trên mặt thanh tú, một cô gái đẹp như vậy, sẽ gây phiền phức cho tôi sao?

Cô giơ tay ra trước mặt ông xã tôi, nở nụ cười ngọt ngào: “Bao năm không gặp, bạn học cũ, không đáng chào nhau một tiếng sao?”. Ông xã mắt sáng long lanh, mỉm cười, bắt tay cô ta, “Đâu có!”.

Tiểu Nhã đột nhiên kéo tay tôi, “Chị dâu, em đưa chị đi ăn nhé!”. Tôi miễn cưỡng mỉm cười, “Cảm ơn, chị muốn...”. Tôi còn chưa kịp nói xong, đã bị cô ta kéo đi rồi.

Cô ta kéo tôi đến bên bàn đặt đồ ăn, tỉ mỉ chọn lựa, đột nhiên, cô ta quay sang nhìn tôi, hỏi: “Chị thích ăn gì?”. Tôi cười: “Để chị tự lấy là được rồi!”.

Cô ta gật đầu: “Vây em đi đây, chị cứ chọn từ từ nhé!”.

Tôi nào có tâm trạng gì để mà chọn chứ, quay người lại, muốn tìm ông xã. Đoàn người đông đúc, ai nấy đều mặc plet phẳng phiu, nhất thời, tôi không tìm được anh. Khi khó khăn lắm tôi mới tìm ra anh, thì anh và Tiểu Nhã đã tay trong tay tiến vào sàn nhảy.

Một mình tôi cô đơn đi loay quanh ở vườn hoa phía sau. Bất chợt nhìn thấy ở vườn hoa có xích đu sắt, tôi ngồi lên, khép hờ mắt. Cảm giác có áo khoác lên người tôi, tôi mở choàng mắt, phát hiện ra bên cạnh xích đu còn có một người đàn ông đang ngồi, anh ta gật đầu chào tôi. Tôi cũng thần thờ gật đầu chào lại, rồi trả áo lại cho anh ta.

Một lát sau, cuối cùng anh ta cũng lên tiếng: “Sao em lại ở đây một mình?”.

Tôi gắng gượng mỉm cười, giọng nói có chút u buồn: “Em lạc mất chồng rồi!”.

Ánh mắt ẩn chứa nụ cười: “Thật trùng hợp, tôi cũng lạc mất vợ rồi”.

Tôi cười nói: “Vậy sao? Thật may, anh là người đã có vợ!”.

Anh cũng học theo tôi: “Thật may, em là người đã có chồng”.

Nụ cười của tôi chợt trở nên sượng sùng, anh ta thấy tôi định đứng dậy bỏ đi, vội hỏi: “Em không hỏi tôi đã làm lạc mất vợ ở đâu à?”.

Tôi ngồi ngay ngắn lại, cúi đầu, khẽ cắn môi: “Xin lỗi anh, anh có nghe nói, không nên nói chuyện với người lạ hay không?”.

Anh ngẩn người, cười ngất: “Nhưng thời gian dài đằng đẳng, hai người chúng ta đồng bệnh tương lân, ít ra cũng phải nói gì chứ?”.

Được, tôi quyết trò chuyện với anh ta vài câu rồi sẽ đi: “Vậy anh lạc mất vợ anh ở đâu rồi?”.

Anh ta chỉ lên trời: “Ba năm trước, tôi đã làm mất cô ấy ở trên trời rồi”. Ánh mắt anh ta sáng lấp lánh, như thể có vô số các vì sao ánh lên trong mắt: “Có phải rất đường đột hay không?”.

Tôi gật đầu, thật không thể ngờ được, vợ anh ta đã mất. Tôi chợt đứng dậy, lịch sự nói: “Em vào trước đây!”.

Anh ta thoáng ngẩn người, nhưng lập tức cười nói: “Cảm ơn em đã trò chuyện cùng tôi!”. Anh rút tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho tôi: “Nếu có thời gian, chúng ta có thể cùng trò chuyện”.

Tôi sợ nhất là người thích bắt chuyện, nghĩ bụng, không cần đâu, nhưng tay vẫn nhận lấy tấm danh thiếp anh ta đưa, rồi vội vàng bước vào trong nhà. Sau đó, tôi mới biết anh ta là chủ nhân ngôi biệt thự tổ chức buổi họp lớp, cũng là tổng giám đốc của một công ty tầm cỡ trong thành phố, hơn nữa, chính là người bạn học ông xã tôi vẫn thường khen ngợi là người chồng yêu thương vợ hết lòng, là một người đàn ông mẫu mực còn hơn cả Lưu Hạ Huệ (1).

Có ai đó ấn chuông cửa thật lâu, tôi ra mở cửa, Tiểu Nhã nhìn tôi vẻ thân thiện: “Chị dâu!”. Cô xách túi qua to bước vào, “Không có việc không đến điện Tam Bảo, hôm nay em có việc muốn nhờ vả đây!”.

Tôi “ồ” một tiếng, sau đó hỏi: “Có chuyện gì vậy?”. Tiểu Nhã xinh đẹp và lại vừa du học trở về, có chuyện gì cần nhờ vả tôi chứ? Cô ta ngồi xuống ghế sofa, nói về ử ử: “Tiểu Nhã vừa mới về không có chỗ ở, không biết chị dâu có thể cho em ở nhờ mấy ngày được không?”.

“Chỉ cần em không chê l thấp thỏm trong lòng nhưng đành nhận lời, dù sao cũng là bạn học của chồng, nếu tôi từ chối thẳng thừng, ông xã lại nói tôi không biết xã giao. Cô ta thân mật ôm lấy tôi: “Chị dâu, chị tốt quá!”.

Tôi mỉm cười: “Vậy khi nào em chuyển đến?”.

Cô hôn đánh “chụt” lên mặt tôi một cái: “Tối nay em sẽ chuyển đến, đợi khi nào em tìm được việc, em sẽ chuyển đi, sẽ không quấy rầy chị quá lâu đâu”.

Cô buông tay ra, cười nói: “Chị dâu, em về khách sạn thu dọn đồ, lát nữa sẽ đến!”.

Tôi gật đầu nhưng nụ cười vô cùng miễn cưỡng, luôn có cảm giác dẫn sói vào nhà.

Ông xã trở về, tôi vừa nói với anh, đôi mắt anh chợt đờ đẫn, sau đó cố né tránh ánh mắt tôi, thận trọng nói: “Bà xã, có một việc này anh cần phải nói rõ với em, để em khỏi suy nghĩ linh tinh”.

Trong lòng tôi lơ mơ đoán ra được đôi phần, về phương diện này, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy bén.

Anh có vẻ hơi khó mở miệng, nghĩ hồi lâu, mới ấp úng nói: “Thực ra, Tiểu Nhã, à... Cô ấy chính là bạn gái cũ của anh...”. Anh thấy tôi không có phản ứng gì, nói liền một mạch: “Bọn anh chia tay vì cô ấy ra nước ngoài, cô ấy là con người mạnh mẽ hiếu thắng, cho nên, bây giờ cô ấy muốn ở nhà chúng ta, anh cũng không biết có dụng ý gì?”.

Mặc dù đoán được nhưng tôi vẫn thấy vô cùng khó chịu, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được. Thì ra đúng thật là dẫn sói vào nhà. Hôm họp lớp đó, cô ta cố ý tách tôi ra để nhảy với ông xã tôi, lẽ ra tôi nên đoán ra được mới phải.

Nhưng chưa chắc cô ta vẫn còn thích anh, phải rồi, có thể chỉ là suy nghĩ lung tung thôi.

Vừa mới đuổi được một Tiểu Tam, tôi thực sự không còn sức lực để chiến đấu nữa.

Anh nắm lấy tay tôi, ánh mắt lấp lánh: “Em đừng sợ, người anh yêu là em. Trải qua sự việc lần trước, anh tin, anh nhất định có thể chiến thắng được sự mê hoặc của thế giới bên ngoài, tất cả mọi thứ... Em cứ yên tâm!”.

“Nhưng cô ấy xinh hơn em, thông thái hơn em, lại hấp dẫn hơn em”. Tôi ử dột. Anh dịu dàng vỗ về tôi: “Không phải đâu, chỉ là hiệu quả của việc trang điểm, chỉ là em không thích trang điểm mà thôi. Nếu em trang điểm, thừa sức xinh hơn cô ấy!”.

“Thật sao?”. Tôi chợt cảm thấy đau đầu, nhưng mong rằng Tiểu Nhã không phải là tình địch của tôi. Ánh mắt anh mang theo ý cười, khẽ xoa đầu tôi: “Đương nhiên rồi, em đã quên lời anh nói rồi sao? Nếu mỗi người cả đời chỉ có thể gặp được hạnh phúc một lần duy nhất, anh nghĩ, hạnh phúc của anh chính là em...”.

“Vậy anh thích em ở điểm nào?”.

“Thích em ngốc!”.

“Đó không phải là thích!”.

“Thích em đàn!”.

“Cũng không phải!”. Tôi liên tục phủ nhận, trừng mắt nhìn anh, “Cho anh nói lại!”.

Anh ghì chặt tôi vào lòng, ánh mắt nồng cháy: “Thích em, chỉ vì em là em!”.

“Chỉ khéo nịnh!”.

“Ha... Ha...”. Anh chợt cười vang, trong mắt ánh lên nét tươi vui: “Vậy em thích anh ở điểm nào?”. Con mắt tôi đảo một vòng, chu môi nói: “Không nói cho anh biết đâu!”.

Tiểu Nhã cứ thế đường hoàng dọn đến sống ở nhà tôi, túi lớn túi nhỏ nhiều vô kể. Tôi đặc biệt dọn dẹp một phòng riêng dành cho cô ta, nhưng cô ta tỏ ra không hài lòng.

Cô ta hỏi tôi: “Chị dâu, em có thể sửa sang lại căn phòng được không?”.

Tôi suýt ngất, cô ta coi đây là nhà cô ta thật sao? Ông xã thấy tôi khó xử, bèn nói chen vào: “Không cần đâu!”. Anh bảo tôi: “Bà xã, em vào nấu cơm đi nhé!”.

Tôi biết anh muốn tốt cho tôi, dù rất không muốn, nhưng tôi cũng đành phải vào bếp nấu cơm, xào rau. Tôi nấu nướng trong bếp hồi lâu, cuối cùng, phát hiện ra đã dùng hết muối. Tôi vội vàng mở cửa bếp, tròn mắt kinh ngạc nhìn hai người đang lẩn lộn trên ghế sofa.

Ông xã bị Tiểu Nhã ghì xuống phía dưới, đang ra sức đẩy cô ta ra, còn cô ta thì lại ôm chặt anh, nhất quyết không chịu thả ra. Ông xã nhanh ý gọi: “Bà xã!”.

Tiểu Nhã hốt hoảng đứng dậy, quay người, cười với tôi: “Chị dâu, chị đừng hiểu nhầm, em không cẩn thận nên bị ngã”.

Tôi hần học nghĩ bụng, là cô cố tình đẩy chứ! Tôi lạnh lùng nhìn ông xã, tâm trạng vô cùng tồi tệ: “Em đi nấu ăn!”.

Tôi dùng kim đập lấy đập để vào cái nồi, kêu choang choang, cuối cùng cũng đã thành công đập thủng đáy nồi! Tôi cầm cái nồi thủng bước ra phòng khách, phát hiện thấy hai người bọn họ đều rất không tự nhiên.

Tôi rầu rĩ, xì mặt: “Ông xã, nồi bị hỏng rồi!”.

Anh cầm lấy xem, “Ồ, thủng một lỗ nhỏ”.

Sắc mặt tôi còn tệ hơn nữa: “Vậy phải làm sao bây giờ? Không nấu được đồ ăn nữa rồi”.

Ông xã miễn cưỡng mỉm cười: “Hay là ra ngoài ăn vậy?”.

Tiểu Nhã nói chen vào: “Hay lắm, em cũng muốn ra ngoài ăn!”.

Tôi lườm cô ta một cái, đừng có mơ. Tôi đề nghị: “Gọi cửa hàng đồ ăn đem đến nhà mấy món, đừng lãng phí cơm trắng”. Tôi nhìn ông xã, dường như anh cũng hiểu ý, bèn nói: “Vậy để anh gọi đồ ăn nhé”. Anh tìm trong ngăn kéo card của cửa hàng, ấn số điện thoại, gọi mấy món ăn thật cay.

Tôi hỏi Tiểu Nhã: “Em có ăn được c

Tiểu Nhã khẽ động dậy môi, đang định nói, tôi lại nói tiếp luôn: “Chồng chị thích ăn cay lắm, chị cũng vậy. Nếu em không thích, chị bảo ông xã gọi thêm mấy món khác”.

Cô ta lắc đầu, cười rặng rờ: “Những món anh ấy gọi, em đều thích ăn cả, thịt bò xào ớt, gà cay... đây đều là những món em thích ăn nhất”.

“Ồ”. Trên mặt tôi vẫn giữ nguyên nụ cười, “Trùng hợp quá nhỉ, những món ông xã gọi, toàn là món chị thích ăn nhất”. Nụ cười của tôi rất tự nhiên, “Tiểu Nhã, nếu không bận gì, em hãy ở đây lâu một chút, chắc chắn chị sẽ tiếp đãi em chu đáo!”.

Cô ta nói với vẻ rất chân thành: “Cảm ơn chị!”.

“Em khách sáo rồi!”.

Ông xã nhìn Tiểu Nhã vẻ rất nghi hoặc, hỏi: “Tiểu Nhã, hình như em không ăn được cay mà?”.

Tiểu Nhã vội nói: “Ở nước ngoài đã ăn quen rồi”. Cô ta lại bổ sung thêm một câu: “Bởi vì thất tình, cho nên một thời gian dài, em muốn làm ình chết vì cay, kết quả... đến giờ em vẫn còn sống”.

Ông xã và tôi vô cùng ủ ê, như thể bị người ta đoán trúng tim đen, rất đối tượng sùng. Tôi khẩn cầu các vị thần linh, cầu xin các ngài giúp tôi nhanh chóng đuổi Tiểu Nhã đi khỏi đây.

Nhìn bàn ăn toàn đồ cay, tôi và ông xã cùng rấp tâm gấp thật nhiều cho Tiểu Nhã ăn. Nhưng k khiến tôi tròn mắt kinh ngạc, như thể bị sét đánh vậy!

Tiểu Nhã nhìn bàn ăn toàn đồ cay, không những không sợ, hơn nữa còn giống như những gì cô ta vừa nói, rất thích ăn! Ông xã dựa vào bàn, hỏi: “Tiểu Nhã, em định tìm công việc như thế nào?”.

Tiểu Nhã nghĩ một lát, lại lắc đầu: “Tạm thời không muốn tìm”. Tôi bình tĩnh hỏi: “Tiểu Nhã, nếu muốn tìm công việc như thế nào, có thể nói với ông xã chị”.

Cô ta mỉm cười: “Em biết rồi!”. Cô ta nhìn anh, trong mắt như ánh lên đốm lửa: “Em biết, anh ấy là một người tài giỏi!”. Anh nhìn tôi, không lên tiếng.

Tôi lại hỏi: “Tiểu Nhã không có bạn trai sao?”.

Cô ta thở dài, thoáng u buồn: “Trước đây em có yêu một người con trai, không hề muốn chia tay với anh ấy... Nhưng, do tình thế lúc đó ép buộc, em buộc phải đi du học. Trong thời gian du học, em từ chối tất cả những cậu con trai theo đuổi, chỉ một lòng một dạ nghĩ đến việc về nước tìm anh ấy, nhưng...”.

Tôi thừa biết nhưng vẫn cố hỏi: “Nhưng sao cơ?”.

Cô rầu rĩ nói: “Nhưng anh ấy đã không còn yêu em nữa rồi!”.

Tôi thực sự chỉ muốn nổ tung, những lời gợi ý lộ liễu đến thế mà cô ta cũng nói ra được! Ông xã cúi đầu, cầm cúi ăn cơm, tôi gấp thức ăn cho anh, cười thân mật: “Ông xã, sao anh lại chỉ ăn cơm không? Anh ăn nhiều thức ăn vào nhé”. Nhưng dưới gầm bàn, tôi lại giẫm vào chân anh một cái thật mạnh

Ông xã đau điếng nhìn tôi, nói với Tiểu Nhã: “Những chuyện trước đây, đã qua rồi thì để cho qua đi! Người đàn ông đó có thể đã kết hôn rồi”.

Tôi phụ họa theo: “Phải rồi, đã kết hôn rồi, có thể còn có một cô vợ tốt nữa”.

Tiểu Nhã ấn mạnh đũa vào bát cơm, rầu rĩ nói: “Thật sao?”.

“Đương nhiên”. Tôi nói: “Theo cách nói của em, người đàn ông đó chắc cũng khoảng hai tám, hai chín tuổi rồi. Người xinh đẹp như em, cần gì phải say mê anh ta chứ!”

Tiểu Nhã khẽ thở dài: “Chị dâu, chị không hiểu được đâu. Con người có đôi khi rất kỳ lạ, thứ thuộc về mình, thì không biết trân trọng, nhưng một khi bị người khác cướp mất, thì lại muốn cướp lại!”

Ông xã cuống cuống đứng lên: “Anh đi ra ngoài mua chút đồ uống, các em muốn uống gì nào?”. Tôi trừng mắt nhìn ông xã: “Trong tủ lạnh có mà”. Ông xã tay chân vụng về định thu dọn bát, tôi càng nổi nóng hơn: “Bọn em còn chưa ăn xong đâu!”. Đột nhiên tôi nở nụ cười nhả nhặn: “Ông xã, hay là anh vào thư phòng chơi game đi, có việc gì em sẽ gọi anh”.

Anh vội vàng gặt đầu: “Được!”. Anh nhìn Tiểu Nhã, ánh mắt né tránh: “Em cứ ăn từ từ nhé!”.

Tiểu Nhã chu môi với anh, cười nói: “Được, em sẽ ăn từ từ!”.

Tôi bức bối và cơn ăn thật vô cùng thất vọng, xem ra, kế hoạch đầu tiên đã thất bại, tôi phải suy tính kế thứ hai thôi!

Trong thư phòng, tôi khóa trái cửa, hai mắt nhìn ông xã chăm chăm. Anh bị tôi nhìn như vậy, chột nuốt ực nước bọt: “Bà xã, lại chuyện gì nữa đây?”.

Sao à, tôi đã bức lắm rồi đấy! Tôi uy hiếp: “Em cảnh cáo anh, ban đầu em không biết cô ta là bạn gái cũ của anh nên đã cho cô ta nhân cơ hội chui vào nhà em, anh mau nghĩ cách đuổi cô ta đi!”.

A ử rử nói: “Anh cũng muốn lắm!”.

Tôi nổi nóng thực sự: “Cô ta không đi thì em đi!”.

Giọng anh ỉu xiu: “Em đi, anh phải làm thế nào chứ?”.

Tôi nổi trận lôi đình: “Chẳng phải cô ta vẫn còn yêu anh sao, hai người sống với nhau là xong”. Tôi nhắc lại chuyện cũ: “Theo như cách nói của cô ta, sau khi anh chia tay với cô ta, mới tìm đến em phải không?”.

Anh phủ nhận, “Đương nhiên không phải rồi, anh và cô ấy yêu nhau chưa đầy một năm. Hơn nữa, lúc đó, cô ấy là hoa khôi của trường, chủ động theo đuổi anh... cho nên...”.

Tôi nghiến răng: “Cho nên, anh mới đường hoàng làm bạn trai của người ta một năm, ăn nằm với người ta một năm, đợi khi người ta đi du học rồi thì anh đến tìm em?”. Tôi bức bối cầm lấy sách trên giá sách, ném thẳng vào mặt anh. Anh vừa né tránh vừa kêu oan: “Anh chưa hề động vào cô ấy!”.

Tôi càng ném mạnh hơn: “Có quỷ mới tin được anh!”.

Anh vội vàng chạy đến ôm lấy tôi, ghì thật chặt: “Thật đấy, anh thực sự chưa hề động đến cô ấy. Nếu anh động đến cô ấy, thì để anh tuyệt tử tuyệt tôn!”.

Như thế thì còn tạm được! Tôi nói: “Vậy anh cần phải đuổi cô ta đi ngay!”.

Anh cười ngất: “Bà xã, em cũng đóng giả giỏi thật đấy, trước mặt cô ấy, rất lịch sự khách sáo. Quay người đi, đã bắt anh đuổi cô ấy đi rồi. Ban đầu, chính em mời cô ấy vào nhà đấy!”.

Tôi giẫm mạnh vào chân anh một cái: “Em mời cô ta vào lúc nào? Em cứ tưởng cô ta chỉ là bạn học của anh, nếu biết cô ta là bạn gái cũ của anh, sao em có thể...”. Thật là không còn gì để nói, tôi bức dọc lấy cùi chỏ húc mạnh vào ngực anh, anh kêu lên đau đớn.

“Anh có bảo cô ta đi hay không?”.

“Được, để anh thử nói với cô ấy xem sao”. Cuối cùng anh cũng đầu hàng, “Em đừng gây chuyện nữa, cứ như đại náo thiên cung vậy. Anh không chịu nổi đâu!”.

“Cô ấy không đi thì em đi!”. Tôi vẫn không quên uy hiếp. Đợi anh bước ra ngoài, tôi ghé sát tai vào cửa phòng nghe lén. Âm thanh chỉ nghe được loáng thoáng, một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng cánh cửa bị đóng “rầm” một tiếng. Tôi nhón chân bước ra ngoài.

Tôi chỉ tay vào cửa ra vào, ông xã lắc đầu, chỉ tay vào cánh cửa căn phòng tôi đã dọn dẹp cho Tiểu Nhã. Tôi tức giận như muốn phát điên, đến thế mà cũng không xong. Tôi ngoắc tay gọi ông xã đến, cố hạ thấp giọng, hỏi: “Cô ta nói sao?”.

Ông xã bắt lặc: “Anh đã nói rồi, con người cô ấy tính khí vốn như vậy, không chịu đi, cứ lỳ mặt ở lại”.

“Hừ!”. Tôi tức quá nên đã quên mất hình tượng, văng tục, “Mẹ nó chứ, sao lại không chịu đi, nhà mình có phải là cung điện đâu?”.

Ông xã còn hạ giọng hơn: “Để anh nghĩ cách khác”.

Tôi dậm mạnh vào người anh: “Em cảnh cáo anh, sau này cô ta có mặt ở đâu, anh cần phải tránh đi, nếu còn để em nhìn thấy việc tương tự như trên sofa nữa, thì em sẽ từng xéo anh luôn!”.

Ông xã vội vàng nói: “Được!”. Anh an ủi tôi: “Để anh nghĩ cách!”.

Tôi vô cùng buồn bực, con bé chết tiệt, thật là đồ mặt dày!

Trong quán cafe, âm nhạc du dương, dưới ánh đèn vàng dịu dịu, tôi chỉ cúi đầu, Đậu Đậu tức giận thở phè phè, gí tay vào trán tôi: “Chị thật là vô dụng, lại còn cho bạn gái cũ của chồng vào ở nữa!”.

Lý Tử thở dài nhìn tôi, “Diệp Tử, thật không biết phải nói cậu thế nào nữa, cậu ngốc thật hay giả vờ ngốc?”. Tôi cố gắng hết sức để trấn tĩnh, không nổi khùng nhưng giọng nói vẫn run rẩy do bực bội quá: “Cậu nói xem, đứa con gái đó rốt cuộc là có liêm sỉ hay không? Cô ta cứ tỉnh bơ vào nhà mình ở”.

Đậu Đậu nổi giận đùng đùng: “Sao không nói thẳng ra là chị đàn độn, đến con lợn còn đoán được, huống hồ chị là người!”.

Lý Tử cũng nói theo: “Diệp Tử, mình cũng không biết phải nói cậu thế nào nữa!”.

Tôi thực sự chỉ muốn khóc, “Mình gọi hai người đến đây uống cafe là muốn hai người an ủi mình”. Hai chị em họ thật đúng là bạn xấu, giàu đồ bìm leo.

Đậu Đậu đập bàn đứng dậy, hào hứng nói: “Cô ta mặt dày, chúng ta giúp cô ta cào rách mặt ra!”.

Lại có một thứ dự cảm không hay trào lên trên não tôi, Đậu Đậu muốn làm gì chứ? Tôi nhìn cô đầy cảnh giác, cô trừng mắt nhìn tôi: “Thật đáng tiếc là trước đây em còn nghĩ chị thông minh, sao chị lại vô dụng thế, sao lại dẫn thế không biết. Có mỗi bạn gái cũ của chồng mà cũng không đối phó được!”. Cô lại tự đề ỉnh: “Phàm là Tiểu Tam nhìn thấy em, đều tự động rút lui!”.

“Em đừng có mà tán tỉnh ông xã chị!”. Tôi vội buột miệng nói, Đậu Đậu lườm tôi một cái rách mắt, còn lắc lắc đầu, than thở: “Diệp Tử, chị thực sự hết thuốc chữa rồi!”.

Tôi lại sao chứ? Trong lúc tôi còn chưa hiểu đầu đuôi thế nào, Đậu Đậu vỗ ngực, nói: “Em là loại người đi tán tỉnh chồng của bạn thân sao? Có dùng đến thủ đoạn, cũng không thể nào dùng đến chiêu này chứ!”.

“Vậy em định làm thế nào?”. Tôi vẫn đề phòng cô.

“Diệp Tử, chị thanh toán đồ uống rồi về nhà nào!”. Đậu Đậu chọt bảo tôi.

“Ồ”. Tôi mơ màng trả tiền, rồi bám theo cô về nhà. Cô thô bạo giằng lấy túi xách của tôi, lấy chìa khóa nhà tôi, mở cửa.

Trở về nhà, tôi kinh ngạc phát hiện ra nhà tôi vô cùng lộn xộn. Tôi lao vào phòng mình, nhìn thấy Tiểu Nhã đang sờ mó đồ đạc của ông xã.

Cô ta nhìn thấy tôi bước vào, thật không ngờ, thần sắc vẫn điềm nhiên: “Chị dâu, em định dọn dẹp đồ cho chị!”.

Không biết Đậu Đậu đã cầm cây gậy sắt lao vào từ lúc nào, vừa nhìn thấy Tiểu Nhã, chọt sừng lại, nhưng ngay sau đó lướt nhìn tôi một cái, như thể đã hiểu rõ sự tình, vội kêu to: “Có trộm!”. Cô ta lập tức giơ gậy sắt lên, giáng vào người Tiểu Nhã.

Tôi trọn tròn mắt kinh ngạc đứng nhìn, toàn thân đờ đẫn.

Vô có đánh người là phạm pháp đấy!

Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Nhã dường như có thể kinh thiên động địa, cô ta ôm đầu, chỉ cố né tránh Đậu Đậu. Đậu Đậu trong lúc bận rộn vẫn cố dùng mắt ra hiệu với tôi. Tôi lập tức chạy ra ngoài, gọi điện thoại cho bảo vệ ở dưới tầng một.

Tôi quay trở lại phòng, khi định mở cửa, thấy cửa đã bị khóa trái lại rồi. Tôi vội đứng bên ngoài kêu to: “Đậu Đậu, cô ấy không phải là kẻ trộm!”. Tôi gần như cắn phải lưỡi của mình, việc này là cố tình đóng kịch, nên tôi không thể nào nói, Đậu Đậu, đừng có đánh bừa

Tiếng khóc của Tiểu Nhã nghẹn ngào, thấp thoáng truyền ra bên ngoài: “Chị dâu, chị mau nói rõ với con diên này!”.

Tôi hét lên trả lời cô ta: “Phải rồi, Đậu Đậu, cô ấy là... người bạn bình thường”.

Đậu Đậu cố tình không tin, cao giọng nói với tôi: “Cô ta đang ăn trộm tiền!”.

Tiểu Nhã gào khóc: “Tôi không ăn trộm, đau quá, chị dâu, mau cứu em!”.

Đậu Đậu chất vấn: “Vậy cô đang làm gì thế?”. Tôi chợt nghe thấy tiếng gậy sắt rơi xuống đất, chắc là Đậu Đậu đã dừng tay rồi. Tiểu Nhã xảo biện: “Tôi chỉ giúp chị dâu thu dọn đồ thôi mà”.

Đậu Đậu nổi giận: “Lục tung đồ ra thế này mà gọi là thu dọn, con bé trộm cắp này, đúng là không muốn sống nữa rồi!”. Đậu Đậu đập mạnh gậy sắt xuống đất, tạo nên tiếng kêu vang rền inh tai, khiến cho trái tim tôi cũng đập dồn dập.

Tiếng khóc của Tiểu Nhã lại truyền tới: “Đừng đánh tôi, cô đừng đánh tôi! Tôi thực sự không phải kẻ trộm, chị dâu có thể làm chứng!”.

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vang lên, tôi vội ra mở cửa, nói rõ mọi chuyện với bảo vệ

Bảo vệ gõ cửa phòng, cuối cùng Đậu Đậu cũng mở cửa ra, bắt tay bảo vệ, trình bày ngắn gọn: “Đồng chí bảo vệ, là thế này, tôi và bạn tôi vừa về nhà, phát hiện ra nhà bị người ta lục lọi tung hết đồ đạc, cho nên tôi cứ tưởng là kẻ trộm, bèn cầm lấy gậy sắt”.

Bảo vệ gật gật đầu, hỏi tôi: “Ai là chủ nhà?”.

Tôi liền trả lời ngay: “Tôi!”.

Tiểu Nhã tóc tai rũ rượi lồm cồm bò dậy, khóc lóc thảm thiết, vô cùng đáng thương: “Cô ta không phân biệt trắng đen gì đã đánh người vô cố. Tôi muốn báo cảnh sát, anh giúp tôi báo cảnh sát với. Tôi muốn tố cáo con diên này!”.

“Đáng ghét!”. Đậu Đậu gõ gõ chiếc gậy sắt, bảo vệ vội vàng ngăn lại: “Được, đến đồn công an nói rõ sự việc sẽ tốt hơn. Nếu ba vị đều đồng ý, tôi sẽ báo cảnh sát”. Tôi gật đầu, nhìn thương tích trên người Tiểu Nhã, đúng là rất thê thảm, nhưng trong lòng lại cảm thấy sáng khoái!

Đậu Đậu trời không sợ, đất không sợ, nói: “Tôi là người chính nghĩa, đi thì đi, ai sợ ai chứ!”. Cô nói thâm bên tai tôi: “Thế nào, khoái chứ, chờ đến đồn cảnh sát, sẽ lột luôn bộ da trên người cô ta, dù sao cô ta cũng không cần giữ thể diện gì mà!”.

Tôi dờ dẩn gật đầu, cố gắng kìm chế để không bật cười, đâu chỉ có khoái, thực sự chỉ muốn ôm chầm lấy Đậu Đậu mà thơm cuồng nhiệt. Cô đã danh chính ngôn thuận giúp tôi xả hận, đánh cho Tiểu Nhã một trận tơi bời, nhưng... ra tay có vẻ cũng hơi quá tay một chút.

Trong đồn công an, Đậu Đậu vô cùng oan ức, trông còn đáng thương hơn cả Tiểu Nhã. Cô khề hỏi về như sắp khóc: “Đồng chí công an, các anh nói xem, tôi có gì sai không?!”.

Công an trả lời khách sáo: “Theo như cáoi của cô, thì không sai....!”.

Đậu Đậu ra sức gật đầu: “Chẳng phải thế sao? Các anh nói xem, trong tình huống đó, ai tin cô ta là bạn của bạn tôi chứ. Hơn nữa, thời buổi này, bạn bè chạy đến nhà anh để lục lọi đồ, anh có coi hấn là kẻ trộm không?”.

Tiểu Nhã phần nộ nắm chặt tay áo, trên cánh tay đầy vết thâm tím.

Anh công an cũng không kìm lòng được, nói Đậu Đậu: “Cô cũng không cần phải ra tay nặng như vậy với con gái chứ?”

Đúng là hơi quá tay, nhìn xót xa thật!

Tiểu Nhã nói đầy phần nộ: “Cô ta biết rõ tôi không phải kẻ trộm, nên ra sức đánh”.

Đậu Đậu càng oan ức hơn: “Anh công an, sao anh lại có thể nói em như vậy chứ? Em không quen biết cô ta, không oán không thù, sao lại có thể vô duyên vô cớ đánh cô ta chứ? Em có phải bị thần kinh đâu, cũng không phải là người mắc chứng ngược đãi”.

Anh công an gật đầu tán đồng: “Nói cũng phải!”.

Tôi quyết định đứng dậy, nói: “Anh công an, sự việc là thế này, Đậu Đậu là bạn thân của tôi, hôm nay tôi mời cô ấy uống cafe, sau đó tiện thể rủ cô về nhà tôi ăn tối. Nhưng thật không ngờ, khi vừa mới vào nhà, đã thấy phòng khách bị ai đó lục tung. Phản ứng đầu tiên của tôi là có trộm, đương nhiên, phản ứng của mọi người đều là như vậy, có đúng không

Anh công an gật đầu.

Tôi lại tiếp tục nói: “Tôi cứ tưởng là kẻ trộm, vội vàng gọi cho bảo vệ, sau đó lại chạy vào phòng”. Mặc dù trình tự đảo lộn, nhưng tôi vẫn rất điềm tĩnh. Tôi uống một ngụm nước, rồi lại nói: “Nhưng tôi phát hiện thấy Tiểu Nhã đang lục lọi đồ trong phòng tôi. Thực ra...”.

Anh công an khẽ chau mày: “Có chuyện gì cứ nói thẳng ra, không sao đâu!”.

Tôi vẫn áp a áp ứng: “Thực ra, Tiểu Nhã nói không có chỗ ở, tôi cảm thông với cô ấy, nên giữ cô ấy lại, nhưng cũng thật không ngờ, cô ấy lại lục lọi đồ trong nhà tôi. Kiểu hành vi này, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy thật ngại quá. Xin hỏi, anh đến nhà bạn, làm như vậy, có phải là rất không thỏa đáng hay không?”.

“Quả đúng là như vậy!”.

“Tất nhiên rồi!”. Đậu Đậu vội nói: “Cho nên tôi mới đánh nhầm cô ấy. Anh công an, anh sẽ không bắt em phải không?”. Tiểu Nhã nhìn tôi, càng cuống hơn: “Chị dâu, em thực sự không có ác ý”.

Tôi giả vờ đau lòng: “Thôi, Tiểu Nhã à, em chẳng qua cũng chỉ là bạn học của chồng chị, chuyện của em, sau này chị cũng không can dự vào. Lát nữa em hãy chuyển đi nhé. Chị sẽ nói rõ với chồng chị việc này!”.

Tiểu Nhã mở to mắt, cho dù có một trăm cái miệng cũng khó có thể biện minh được.

Anh công an lại hỏi tôi: “Thế trong nhà có mất thứ gì không?”. Tôi lắc đầu: “Tôi không rõ, tôi đã kịp xem xét gì

Anh công an nói: “Vậy cô về nhà kiểm tra lại đồ đạc, nếu không mất thứ gì, thì xóa án!”.

Tiểu Nhã bực bội lên tiếng: “Thế còn tôi thì sao?”.

Anh công an lạnh lùng liếc nhìn cô ta, “Là một cô gái, cô không cảm thấy, cô làm như vậy là không phải sao? Đến nhà người ta ở nhờ, lại lục lọi đồ đạc. Thứ hành vi này, tôi thực sự không dám tán thành!”.

Ánh mắt Đậu Đậu sáng rực, giơ tay ra bắt tay anh công an: “Đồng chí công an, anh nói phải quá. Cùng là nữ giới với nhau, tôi còn lấy làm xấu hổ thay cho cô ta!”.

Tiểu Nhã tức đến đỏ cả mắt, nhưng không lên tiếng.

Công an trừng mắt nhìn cô ta: “Tốt nhất cô nên đi kiểm tra xem!”.

Đậu Đậu nhân cơ hội nói: “Đúng vậy, bệnh thần kinh không phải là một bệnh nhẹ đâu, nếu không đi kiểm tra, sau này sẽ khó chữa trị đấy!”. Tiểu Nhã nhìn Đậu Đậu chăm chăm, trong mắt tràn ngập nỗi căm hận: “Mày cứ đợi đấy!”.

Đậu Đậu đứng khoanh tay, mỉm cười: “Ngày nào tao cũng đợi mày!”.

Anh công an sa sầm nét mặt: “Trước mặt công an mà còn dám uy hiếp người khác!

Đậu Đậu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nhìn người đàn bà này xem, vừa nhìn là đã biết ngay không phải người tốt rồi!”. Tôi không lên tiếng, nhưng trong lòng thấp thỏm không yên, lo lắng cho Đậu Đậu.

Lúc về nhà, Đậu Đậu còn hào hứng kể lại toàn bộ sự việc cho chồng tôi nghe. Tôi vẫn không lên tiếng, chỉ lặng lẽ thu dọn đồ đạc. Khi thu dọn đồ cho Tiểu Nhã, đột nhiên tôi nhìn thấy vô số tấm ảnh bày trên bàn. Là những tấm ảnh cô ta chụp chung với người khác, có ảnh là chụp cùng tất cả các bạn học, có ảnh là chụp chung với vài người bạn. Nhưng có một điểm chung duy nhất, chính là tất cả các bức ảnh đều có mặt cô ta và ông xã tôi.

Ngón tay tôi run run rút ra một tấm ảnh trong số đó, đây là bức ảnh chụp riêng của cô ta và anh. Anh ôm cô ta, mỉm cười. Cô ta cũng ngẩng đầu nhìn anh, mắt long lanh tràn ngập hạnh phúc.

Cảnh ôm ấp thắm thiết mặn nồng thế, tình cảm dào dạt thế, mắt trong như nước hồ thu!

Tôi chợt rơi lệ!

Tôi có dũng khí để đánh đuổi được một Tiểu Tam, nhưng tôi không có niềm tin, cũng không còn sức lực để đấu với người khác nữa. Tôi thực sự rất mệt, chỉ cảm thấy sự mệt mỏi chưa từng có. Tôi lấy tay che miệng, ngồi xồm xuống đất, nước mắt chảy dọc theo ngón tay rơi xuống đất.

Suốt mười năm bên nhau, chưa có hôm nào tôi lại mệt mỏi rã rời như hôm nay!

Mệt đến độ không thể nhúc nhích được gì, muốn bị tê liệt, muốn chết luôn cho x

Tôi không thể nào kìm lòng thêm được nữa, khóc hu hu, nhưng lại cố nén tiếng khóc lại, cố gắng làm cho thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve, để không ai nghe thấy.

Tôi không còn dũng khí... Để cho hai người bên ngoài phòng khách nghe thấy, nghe thấy tiếng tôi khóc.

Cần phải khóc thắm, cần phải bao dung việc Trương Lâm Lâm lên giường cùng với anh ấy, bao dung nhiều người phụ nữ có thể đang có ý đồ với ông xã tôi. Cố tình tỏ ra rộng lượng nói với mọi người, thực ra chồng tôi rất yêu tôi...

Chỉ có điều, ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết, có phải anh ấy thực sự yêu tôi hay không, liệu có phải anh thực sự quan tâm đến tôi hay không!

Nếu anh quan tâm đến tôi, sao lại để nhiều chuyện xảy ra như vậy, tại sao anh lại lên giường cùng với người phụ nữ khác? Tôi lòng đau như cắt, tất cả những việc này giống như một cơn ác mộng, nhưng lại không thể nào vùng thoát ra được, không giăng ra được, cho đến tận khi tâm trí và sức lực đều rã rời.

Đậu Đậu đột nhiên lao vào phòng, cô mở to mắt nhìn tôi, không biết phải xử trí ra sao. Tôi ôm chầm lấy cô, vùi đầu vào lòng cô, khóc thút thít.

“Diệp Tử...”. Đậu Đậu giọng khàn khàn, hình như cũng muốn khóc. Cô an ủi tôi: “Chị đừng khóc nữa được không!”.

“Sao lại có thể không khóc được chứ, ở bên nhau mười năm, mới phát hiện ra anh phản bội chị. Yêu nhau mười năm, mới phát hiện ra, tất cả mọi thứ, có thể đều là giả. Toàn bộ đều là giả dối!”

Cái gì mà tình sâu ý đậm, gì mà thề non hẹn biển!

Rốt cuộc đâu mới là thật đây?!

Anh nói tất cả đều là thật, nhưng... sự thực nói với tôi, không có một điều nào có thể tin được!

Cái miệng của đàn ông, có thể nói mọi thứ trên đời, dù giả tạo cũng không để lộ dấu vết. Những câu nói đường mật của họ, những tình sâu ý đậm của họ, đến cuối cùng, cũng không thể kháng cự lại được sự mê hoặc, vẫn nằm trên giường người phụ nữ khác.

Sau đó quay đầu lại, nói lời xin lỗi với bạn, nói lời hối lỗi, nói sẽ vĩnh viễn không bao giờ có lần sau nữa.

Nhưng, sau vô số lần sau, cho đến khi chính bạn cũng không thể nào chịu đựng được nữa, không thể nào chịu đựng thêm được nữa! Nước mắt tôi trào ra nhật nhòa khắp mặt, cuối cùng nói với Đậu Đậu: “Kiếp sau... không làm phụ nữ nữa, có được không...?”.

Mẹ tôi đến, tôi không thể nào ngờ tới được. Mẹ đem đến rất nhiều đặc sản quê hương, chất đầy ở phòng khách. Ông xã chỉ cười niềm nở: “Mẹ đến mà không báo trước cho bọn con một tiếng, lại còn đem theo bao nhiêu đồ nữa”.

Tôi khàn giọng gọi “mẹ ơi”. Trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Mẹ ngồi trên ghế sofa, khẽ vỗ vỗ mu bàn tay tôi, không nói gì cả, nhưng trên mặt vẫn luôn

Ông xã vội vàng đi nấu cơm, để mẹ con tôi được trò chuyện tâm sự.

Mẹ hỏi tôi: “Con rể đối xử với con có tốt không?”.

Tôi gật đầu, tươi cười: “Tốt lắm ạ!”. Có người nói, tình yêu vĩ đại nhất trên đời là tình mẫu tử, nếu như nói, tình yêu của đàn ông giả tạo không biết thực hư thế nào, vậy thì tình yêu của mẹ là chân thực nhất. Tôi nhìn mẹ, hai bên tóc mai đã bạc trắng, nước mắt chỉ chực trào ra.

Tôi vội cúi đầu, hít thở thật sâu. Mẹ hỏi: “Con sống có tốt không?”. Tôi gật đầu, giọng mẹ vang lên bên tai tôi, chỉ loáng thoáng. Tôi lên tiếng hỏi: “Bố con có khỏe không ạ?”.

Mẹ nói: “Thì vẫn thế thôi, cũng không được khỏe lắm!”. Tôi cố gắng nuốt nước mắt vào trong, gần như không thở nổi. Mẹ hỏi: “Các con định bao giờ sinh con?”.

Tôi hít thở thật sâu, nói: “Đang chuẩn bị rồi ạ!”. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, chỉ có thể liếc nhìn mẹ qua khóe mắt. Tôi muốn gục vào lòng mẹ mà khóc, nói ẹ biết tôi sống không ổn chút nào. Nhưng tôi không thể để mẹ lo lắng ình được, không thể làm cho người duy nhất trên cõi đời này thật lòng yêu thương tôi phải lo lắng cho tôi được.

Chắc là mẹ vì nhớ thương tôi, nên mới tới thăm tôi. Còn tôi thì sao? Ở cách xa nhà như vậy, ngay cả việc gặp được bố mẹ cũng trở thành một điều xa xỉ.

Mẹ tôi phải đi cả một quãng đường xa xôi như vậy, vô cùng mệt mỏi, mẹ chỉ muốn thăm tôi, xem tôi sống có hạnh phúc không! Tôi đứng bật dậy, cười với mẹ: “Con vào nhà vệ sinh một lát

Tôi vào nhà vệ sinh, dựa lưng vào cánh cửa, nước mắt tuôn rơi lã chã. Bao nhiêu điều bất ổn, bao nhiêu nỗi đau, tôi đều có thể nhẫn nhịn được, sao vừa nhìn thấy mẹ, tôi lại muốn khóc, bất chợt không thể kìm lòng được. Tôi chỉ cảm thấy, tất cả những điều bộ tôi trang bị ình đều hoàn toàn sụp đổ.

Tôi vẫn luôn rất kiên cường, luôn rất dũng cảm, nhưng hôm nay, thật không ngờ đã không kìm nén được những giọt nước mắt trào ra như dề vỡ. Tôi ra sức vẩy nước lạnh lên rửa mặt, xoa xoa, day day mặt, chỉ là không muốn mẹ nhìn thấy nước mắt của tôi, sự bất ổn của tôi.

Ông xã ở bên ngoài gọi tôi ra ăn cơm, tôi nhìn mình trong gương, gắng gượng mỉm cười.

Nụ cười rất thật, không để lộ sơ hở nào, chính tôi cũng phải tự khâm phục mình!

Mẹ ở chơi với tôi có vài ngày thì đã chuẩn bị về. Lúc ngồi trong xe, không ai nói gì cả. Khi đưa mẹ đến sân bay, tôi mới nhận ra, còn có rất nhiều điều chưa kịp nói với mẹ.

Tôi mím chặt môi, răng hàm trên và hàm dưới nghiêng vào nhau, không mở miệng ra được.

Mẹ nhìn tôi, ánh mắt vẫn hiền từ như xưa, mẹ nói: “Con phải sinh con thôi!”.

Tôi gật đầu, nhìn khuôn mặt gầy gò của mẹ, không dám

Tôi sợ nếu mở miệng, sẽ bật khóc mất.

Mẹ vẫn lưu luyến: “Con phải chú ý mặc ấm, đừng để bị cảm lạnh!”.

Xung quanh đầy kín người, vô cùng ồn ào, nhưng tôi lại nghe rõ rành rọt từng lời mẹ nói. Nghe rõ như hồi còn nhỏ, mẹ luôn miệng dặn dò bên tai tôi vậy.

Mẹ nói: “Sau này con muốn ăn thứ gì, mẹ sẽ gửi cho con!”. Tôi khẽ gật đầu, chỉ có thể gật đầu. Có hàng ngàn vạn điều muốn nói, đến lúc này chỉ thấy bất lực.

Mẹ nói tiếp: “Đến tết, nếu có thể, cố gắng về nhà con nhé! Bao năm rồi, nhà ta chưa tụ họp đông đủ”. Lúc nhỏ, hoặc lúc học cấp ba, bởi vì một số chuyện vặt vãnh, tôi hay chê mẹ cần nhàn, chê mẹ cứ nói mãi không thôi. Nhưng đến giờ tôi mới biết, được nghe thấy những lời cần nhàn này, cả đời không có mấy lần.

Cô nhân viên phát thanh thông báo máy bay chuẩn bị cất cánh. Ông xã đưa túi xách ẹ, mẹ cười tươi, quay người bước đi. Tôi vẫn không lên tiếng, cũng không nhúc nhích, sợ rằng khi cử động, nước mắt sẽ tuôn trào.

Mẹ liên tục quay đầu lại, liên tục vẫy tay chào tạm biệt tôi. Tôi giơ tay lên chào, nhìn bóng dáng mẹ, bao nỗi xót xa bỗng trào dâng, không thể nào kìm nén được, như sắp bùng nổ.

Đôi chân tôi giống như đã cắm rễ, chỉ có thể nhìn bóng dáng mẹ xa khuất dần biến khỏi tầm mắt mình, nhưng lại không thể làm được gì. Ông xã kéo tôi: “Về nhà thôi em!”.

vẫn không nhúc nhích, như thể hóa đá.

Anh hỏi: “Em sao vậy?”. Anh chợt lo lắng sờ đầu tôi, giật mình hoảng hốt: “Bà xã, em sốt rồi!”. Anh ôm tôi, dịu dàng ra ngoài.

Tôi dựa cả người vào lòng anh, chợt yếu đuối một cách đáng sợ, đột nhiên nước mắt tuôn trào.

Ông xã, bất luận anh có bao nhiêu lời nói dối, chỉ xin anh một điều, lúc phản bội em, hãy cố gắng đừng để em biết!

Ông xã, đôi khi những lời nói đường mật, những lời nói nịnh nọt, đối với em, thực sự rất ngọt ngào.

Ông xã, tình yêu thực sự cả đời chỉ có một lần, xin đừng lấy lý do có vài tình yêu thực sự để viện cớ cho sự phản bội. Yêu vì tình dục, đó không phải là tình yêu. Làm tình vì yêu, có đôi khi, cũng không chắc hẳn đã là yêu. Tình yêu thực sự chính là thứ bạn cố hết sức để giữ lấy, là thứ sau khi bạn mất đi, mới biết cần phải trân trọng, là... thứ dù bạn có chết cũng không muốn buông tay. Nếu như yêu, xin hãy đừng phản bội! Trên miệng người phụ nữ nói tha thứ, thực sự trong lòng, đó mãi mãi là một vết thương không bao giờ lành!

Chỉ có điều, cô ấy tự xây thêm ình một bức tường dày kiên cố, cứ tưởng không thể nào công phá được, tưởng rằng vô cùng kiên cường vững chắc. Thực ra, chỉ cần đẩy nhẹ là sụp đổ.

Yếu mềm dễ vỡ giống như vỏ trứng vậy.

Cả người tôi nặng trĩu, nằm bẹp suốt mấy ngày liền, cuối cùng cũng khá hơn. Mấy ngày nay, ông xã tôi luôn tận tâm chăm sóc, nhưng tôi chỉ cho rằng, bởi anh thấy h vì việc xảy ra với Trương Lâm Lâm.

Anh ăn cơm, cúi đầu rầu rĩ.

Tôi húp cháo tôm, cảm thấy anh có tâm sự: “Anh sao thế?”.

Anh ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi, rồi lại vội vàng cúi đầu.

Trực giác nói cho tôi biết đã có chuyện. Tôi hỏi: “Có phải có liên quan đến Tiểu Nhã không?”.

Anh há miệng nhìn tôi nhưng không nói gì, tôi cũng đoán biết được, “Cô ta lại làm sao? Đi đến công ty anh à?”.

Anh đặt bát cơm xuống bàn, gạt đầu, nói vẻ hơi bất lực: “Cô ấy hiện giờ làm cùng công ty với anh, còn chung một phòng ban, cúi đầu không gặp thì ngẩng đầu gặp!”.

Tôi mím môi, vẻ uể oải: “Anh không cần phải sợ cô ta!”.

“Ồ!”. Anh cầm bát lên, nhưng vẫn thấp thỏm không yên. Sắc mặt anh rất khó coi: “Tối nay...”. Anh đáp ứng: “Mọi người trong phòng nói muốn tổ chức ăn mừng lễ ra mắt cho Tiểu Nhã, đi đến KTV (2) chơi, anh nghĩ... anh không nên đi thì hơn”.

“Anh không nói đi, cũng không nói là không đi, có phải không?”. Tôi cười: “Nếu đã như vậy, em đi cùng anh, có được không?”. Anh lắc đầu, thận trọng nhìn tôi: “Bà xã, em đang ốm, em cần nghỉ ngơi!”.

Tôi lắc đầu, vẫn tiếp tục cười: “Bác sĩ chẳng phải đã nói em không sao mà? Đã truyền mấy chai nước biển, nếu còn không khỏe, chúng ta đi tìm bác sĩ tính sổ”.

Anh thấp giọng: “Bà xã, cảm ơn em!”.

Tôi mắt ầng ậc nước, mỉm cười: “Bà xã không cần anh cảm ơn đâu!”.

Anh “ồ” một tiếng, sau đó hỏi: “Vậy em cần gì?”.

Nước mắt tôi không kịp kìm nén, rơi lã chã xuống bát cơm, tôi vẫn mỉm cười, từ tốn nói: “Trái tim của anh...”.

Anh thoáng ngẩn người, định thần lại, chậm rãi gọi tôi: “Bà xã!”.

Tôi vội lau nước mắt, tươi cười: “Cay vào mắt”.

Sau khi trang điểm xong, hai vợ chồng tôi cùng nhau bước ra khỏi nhà. Đến quán KTV đã thấy các đồng nghiệp đang đợi trước cửa. Tiểu Nhã đáng vẻ thướt tha đứng giữa mọi người, vừa nhìn đã thấy rất nổi bật.

Khi nhìn thấy tôi, mặt biến sắc, nhưng vẫn nồng nhiệt gọi tôi: “Chị dâu, chị đến rồi à!”. Tôi khẽ “ừ” một tiếng, ông xã ôm tôi, ôm rất thân mật, anh đếm số người, thấy mọi người đã đến đông đủ, bèn nói: “Chúng ta vào trong nào!”.

Tiểu Nhã đi sát bên cạnh ông xã, gần như không rời nửa bước

Tiến vào phòng riêng, Tiểu Nhã sôi nổi chọn bài hát, bắt đầu độc chiếm micro. Tôi không thể phủ nhận, cô ta hát khá hay.

Ít ra cũng hát hay hơn nhiều người, như thể cô ta có giọng ca bẩm sinh.

Đột nhiên cô ta đưa micro cho tôi, ân cần nói: “Chị dâu, chị thích bài hát nào, em chọn cho chị!”. Tôi thoáng ngẩn người, mỉm cười lắc đầu: “Chị không biết hát bài nào cả!”.

Ông xã ôm tôi, giọng nói trầm trầm: “Hay em hát một bài đi?”.

Tôi lắc đầu. Tiểu Nhã vội nói: “Chắc là chị dâu sợ làm cho chúng ta hoảng sợ đấy mà”.

Tôi vừa nghe vậy đã nổi giận, đứa con gái này câu nào cũng chĩa mũi dùi vào tôi, không thể khách khí được!

Hát thì hát, cô đừng có mà hối hận!

Tôi trực tiếp nói với nhân viên phục vụ: “Giúp tôi bật bài Thật may có anh yêu em của Thái Thuần Giai!”.

Tôi cầm micro, thử mic, tiện thể liếc mắt nhìn Tiểu Nhã đang hào hứng chờ xem kịch hay.

“Ông xã!”. Tôi chui vào lòng anh, ngẩng đầu, mỉm cười: “Chú ý nghe lời ca khúc!”. Anh ngẩn người, định thần lại, mỉm cười với tôi: “Hát tặng anh à?”.

Tôi gật đầu, bắt đầu cất tiếng hát.

“Mất đi và có được, nỗi xúc động tạm thời, đời người có đôi khi giống như một cơn mơ.

Lúc tỉnh dậy, mở to đôi mắt, có bao việc không được theo ý mình. Bạn bè và người yêu, người đến người đi, mãi kiếm tìm, vì điều gì chứ?

Cần bao nhiêu thời gian, mới có thể hiểu được, thực ra, có anh là đủ rồi!

Nắm tay anh, đi qua những niềm vui nỗi buồn, chúng ta đã có những ngày và đêm dài bên nhau.

Đời người không có định luật tiết tấu, nên hãy dùng trái tim để cảm nhận.

Khoảnh khắc vui sướng chiến thắng khoảnh khắc đau buồn vĩnh cửu, sau màn đêm thì sẽ là bình minh và hoàng hôn.

Hai người đồng hành, sẽ không còn cảm thấy cô đơn, biết trân trọng từng khoảnh khắc bên nhau, cùng nắm chắc lấy, thật may có anh yêu em...”.

Sau khi tôi hát xong, khắp phòng tiếng vỗ tay vang rền, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào tôi và anh. Tiểu Nhã hẳn học nhìn tôi, nét mặt thay đổi khôn l

Anh dịu dàng thơm lên mặt tôi, sung sướng như sắp bay lên trời: “Bà xã!”. Anh nắm chặt tay tôi, hạ thấp giọng nhưng lại cố tình để cho tất cả mọi người đều nghe thấy, đặc biệt là Tiểu Nhã. Anh nói: “Anh yêu em...”.

Khuôn mặt của Tiểu Nhã lúc này thật đúng như khuôn mặt tuồng, đen trắng đỏ vàng đều có cả. Tôi cố tình hỏi đồng nghiệp: “Tôi hát có hay không, có cần hát thêm bài nữa không?”.

Đồng nghiệp tranh nhau đề nghị: “Chị đâu, chị hát thêm bài nữa đi! Chị đúng là nữ vương hát karaoke!”.

Tôi khiêm tốn: “Đừng nói như vậy, Tiểu Nhã hát hay hơn tôi mà!”.

Sắc mặt Tiểu Nhã càng lúc càng khó coi, đột nhiên ném micro trong tay xuống đất, lao ra khỏi phòng.

Ông xã tôi mặt tỉnh bơ, ngẩng đầu, nhưng tôi lại nhìn thấy anh nhú mày. Thấy tôi chằm chằm nhìn anh, anh miễn cưỡng mỉm cười, nhưng ánh mắt hơi mơ màng, giống như đang nhìn về một nơi nào đó, anh hỏi: “Bà xã, em sao vậy?”.

Tôi vội đầu vào lòng anh, tay ôm chặt eo anh, khẽ nói: “Em muốn ngủ!”.

Anh lại nói: “Anh ra ngoài một chút!”.

Tôi buông anh ra, nhìn theo bóng dáng vội vàng của anh, mặt lạnh tanh.

Tôi cười với đồng nghiệp: “Tôi cũng ra ngoài một lát!”.

Tôi đứng trước cửa, hai tay ôm chặt lấy người, con tim đập loạn xạ trong lồng ngực.

Tôi nhìn tấm cửa kính mờ ở cửa ra vào, trên đó vẽ những bông hoa hồng nở rộ, màu đỏ tươi rực rỡ. Đỏ đến độ nhức mắt, gần như không thể thích ứng được sắc đỏ này, chỉ cảm thấy quá rực, quá quê, nhưng trong lòng... cũng sẽ không bài trừ.

Đàn ông... có phải là cũng như vậy không?

Tôi không dám khẳng định. Nhưng ngay lập tức có hình ảnh một nam một nữ rơi vào trong tầm mắt tôi, lại khiến tôi có cảm giác như sấm nổ trên đỉnh đầu. Ông xã tôi thực sự đã chạy ra ngoài tìm cô ta! Tôi mở cửa, đồ vật người xuống ghế sofa.

Anh yêu tôi... yêu được bao nhiêu? Tôi bắt đầu không thể hiểu nổi!

Tối hôm nay, anh uống rất nhiều, tôi dốc hết sức mới đưa anh về nhà được. Tôi rót cho anh cốc trà giải rượu, anh lại gạt tay khiến cốc trà bị đổ xuống sàn, sau đó nôn vung vãi khắp sàn.

Tôi cầm khăn mặt, lau khắp người anh thật sạch, sau đó dìu anh vào phòng ngủ. Miệng anh luôn lẩm bẩm: “Tiểu Nhã, không được... anh xin lỗi...”. Mấy chữ đó như kim châm vào não tôi, sau đó ra sức gây rối loạn. Ông xã không bao giờ uống rượu, hôm nay lại tự chuốc ình say khướt, chỉ vì người phụ nữ khác.

Tôi cầm cây lau nhà và khăn bông bận bịu lau dọn phòng khách, không dám dừng lại, chỉ mãi miết lau chùi thật sạch ghế sofa bị anh nôn ra, lau

Chỉ có như vậy, tôi mới không thể suy nghĩ, mới có thể không nghe theo sự chỉ đạo của thần kinh.

Đầu óc mới có thể trống rỗng!

Khi bọn họ chạy ra ngoài đã nói những gì? Có phải là Tiểu Nhã ôm anh ấy, sau đó khóc lóc về oan ức. Còn anh thì lúng túng ôm lấy cô ta an ủi.

Là như vậy sao?

Hay là, cô ta khẽ vội đầu vào lòng anh, khóc lóc nói với anh: Làm như vậy đều là vì anh, cô ta yêu anh... yêu đến độ có thể sống chết vì anh, có thể bẽ mặt trước người khác vì anh.

Tôi không nên nghi ngờ, không nên đổ kị, tôi mới là vợ anh, người vợ... danh chính ngôn thuận của anh!

Tiểu Nhã chỉ là bạn gái cũ, chỉ một năm mà thôi. Tôi đã đi theo anh mười năm... đúng mười năm! Cô ta có thể so được với tình yêu của tôi, nhưng cô ta không thể nào so được với gia đình của tôi.

Ngôi nhà mà tôi và anh đã mất mười năm xây dựng nên.

Sau khi tắm xong, tôi ngủ bên cạnh anh. Nhìn người đàn ông đã quen thuộc mười năm qua, trong khoảnh khắc này đây, tôi chợt nhận ra có biết bao điều tôi không hiểu về anh.

Anh ôm tôi, trong miệng lầm bầm: “Anh xin lỗi...”. Anh lại nói: “Tiểu Nhã!”. Tôi cắn chặt môi, tỉ mỉ nhìn kỹ khuôn mặt này. Đôi lông mày rậm, mũi cao, từng đặc điểm trên mặt, thậm chí đến từng lỗ chân lông tôi cũng đều quen thuộc.

Tôi bắt đầu sợ hãi khuôn mặt này, sợ một ngày nào đó, anh lại ôm ấp người phụ nữ khác, nói những lời đường mật tương tự. Sợ một ngày nào đó, sau khi ngày ngày gặp gỡ Tiểu Nhã, anh lại nảy sinh tình cảm.

Tiểu Nhã đã ngang nhiên công khai tranh giành đàn ông với tôi, người tình mắt vừa nhìn đã hiểu ra ngay. Nhưng còn tôi thì sao? Tiếp tục giả vờ ngây ngô không hay biết? Hay là... cũng nên có hành động?!

Tôi đứng dậy, bất vi tính, lên mạng tìm kiếm tất cả những tuyệt chiêu để đối phó với Tiểu Tam. Kết quả lại khiến cho tôi nhìn thấy vô số bài viết của những người phụ nữ đồng bệnh tương lân, nói chồng ngoại tình. Có người phụ nữ nhảy lầu tự tử, có người uống thuốc ngủ tự sát, có người ly hôn... Tâm trạng của mọi người khi đối diện với Tiểu Tam cũng đều là tuyệt vọng, nặng nề, nghẹt thở.

Tôi tắt vi tính, tay run rẩy... Kết cục của tôi sẽ ra sao đây, tôi không dám tưởng tượng, nhưng... con tim tôi đã không còn chịu đựng được thêm một lần phản bội nào nữa – mà điều này rất có khả năng xảy ra.

Tôi nhìn Tiểu Nhã đang ngồi trước mặt, giọng hơi khàn: “Cô không biết vì sao tôi lại tìm cô phải không?”.

Cô ta mỉm cười, mắt sáng long lanh. Cô ta khẽ uống một ngụm cafe, chậm rãi lắc đầu: “Em không biết!”.

Giả vờ ngốc à! Tôi cũng nhấp một ngụm, từ tốn nói: “Cô buông tay

Cô ta cười nhạt: “Chị dâu lại mắc tật gì thế?”. Tôi nhìn ra bên ngoài, có một vòi phun nước nhỏ, đang phụt lên những luồng nước tỏa ra như bông hoa nở rộ, bóng đèn phía trên tỏa ra ánh sáng vàng vọt, khiến cho toàn thân tôi lắc lư mơ màng, giống như bị bóng đè.

Tôi không thể nào cầu xin cô ta, tôi không thể nào làm được cái việc đi cầu xin người phụ nữ muốn tranh cướp chồng tôi. Tôi đột nhiên hắt cafe vào người cô ta, sau đó đứng dậy, mở to mắt, chăm chăm nhìn cô ta, cất cao giọng: “Tiểu Nhã, cô là bạn gái cũ của chồng tôi, tôi biết, cô yêu anh ấy, nhưng giờ đây anh ấy đã là người đàn ông có vợ, cô không thể làm kẻ thứ ba được. Cô sao có thể phá hoại hạnh phúc của chúng tôi chứ”.

Cô ta nổi giận đùng đùng, đập bàn đứng dậy: “Chị đã biết rồi, lại còn giả vờ ngốc nghếch!”.

Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, chỉ vào mặt cô ta chửi bới: “Tôi thừa nhận tôi giả vờ như không hay biết, còn cô thì sao, cô thật đê tiện, muốn dụ dỗ chồng người khác, dùng hết mọi thủ đoạn, chỉ còn thiếu nước cởi quần áo trước mặt anh ấy thôi!”.

Tiểu Nhã nghiêng rằng, thấy mọi người xung quanh đều chăm chú nhìn cô ta, trong lúc tức giận tột cùng, lại bật cười: “Được, hôm nay cô đối xử với tôi như vậy, tôi càng muốn cướp lấy chồng cô, có chết tôi cũng giành lấy anh ấy, để anh ấy bỏ rơi cô vợ xấu xí già nua!”.

“Cảm ơn!”. Tôi vẫn cố gắng gượng mỉm cười, nhưng trong lòng lại càng lúc càng đau đớn, càng lúc càng sợ hãi. Tôi thanh toán đồ uống, bước ra khỏi quán cafe, thở hắt ra, thì ra sau khi nói ra mọi chuyện, cả người cảm thấy dễ chịu hẳn.

Tôi gọi điện ngay cho anh, khi anh nghe điện, rõ ràng hơi: “Bà xã, sao em lại gọi cho anh lúc này?”.

Tôi nói: “Chúng ta nói chuyện nhé!”. Anh càng ngạc nhiên hơn: “Có chuyện gì vậy?”

“Em vừa nói thẳng với Tiểu Nhã rồi!”.

“Ồ!”. Giọng anh hơi căng thẳng, “Vậy cô ấy nói thế nào?”.

“Cô ta nói, có chết cũng phải giành được anh, để anh bỏ rơi cô vợ già nua xấu xí là em”. Giọng tôi khẽ run rẩy, đầu óc căng lên, nhưng anh lại bật cười.

“Anh còn cười được à?”. Mắt tôi ầng ậc nước, lúc này thật không ngờ anh đã không an ủi tôi mà lại còn cười?! Tôi hỏi dồn: “Có phải anh thích cô ta không?”.

“Em bớt nói linh tinh đi!”. Giọng anh có vẻ như đang giáo huấn trẻ con, “Anh và cô ta vốn không hề xảy ra chuyện gì!”.

“Vậy sao anh còn cười?”. Tôi cảm thấy không cam tâm, giọng nói cũng dần vút cao. Anh tỏ vẻ mất kiên nhẫn: “Bà xã, em đừng gây chuyện nữa! Anh cười chỉ vì cảm thấy câu nói của cô ấy buồn cười quá thôi”.

“Anh tưởng em muốn gây chuyện sao?!”. Tôi nổi giận thực sự, nhắc lại chuyện cũ: “Tối hôm ở KTV sao anh lại uống rượu, sao anh lại phải chạy ra ngoài đuổi theo cô ta? Anh đang xót xa cho cô ta phải không?! Hay là anh lại muốn chuyện như của Trương Lâm Lâm, giấu em để lén lút quan hệ với người phụ nữ khác”.

“Nếu em cứ muốn gây chuyện không muốn nói gì nữa cả”.

“Em xin lỗi...”. Tôi nuốt nước mắt vào cổ họng, “Bởi vì vừa rồi bị cô ta làm cho tức giận đến mê muội đầu óc, cho nên mới như vậy... Sau này em sẽ tin anh, nhưng xin anh đừng có lừa dối em!”.

Anh nói: “Anh biết rồi!”.

Tôi vẫn chưa yên tâm: “Sau này anh phải tránh xa cô ta một chút đấy nhé”.

Anh “ừ” một tiếng rồi gác máy.

Trở về nhà, tôi càng lúc càng thấp thỏm không yên. Khi đồng hồ dần nhích đến năm giờ ba mươi phút, cuối cùng tôi không kiềm chế được nữa, bắt xe đến công ty của ông xã. Khi tôi đến dưới tòa nhà, gặp ngay cô em họ Phạm Anh Tư vừa mới tan ca.

Khi cô nhìn thấy tôi, kêu lên kinh ngạc: “Không phải anh họ hôm nay xin nghỉ sao ạ?”.

Bỗng chốc tôi cảm thấy con tim mình lạnh toát, “Anh ấy xin nghỉ?”.

Anh Tư dáo dác nhìn xung quanh, khê thì thầm vào tai tôi: “Chị dâu, chị phải chú ý đấy, có cô đồng nghiệp tên Tiểu Nhã quan tâm đặc biệt đến anh họ. Mua đồ ăn vặt, pha cafe, còn ngày ngày đến phòng làm việc của anh họ làm nũng nịu”.

Tôi mở to mắt, cố gắng hết sức kìm nén cơn giận dữ đang trào dâng, cố gắng giữ cho giọng nói thật bình tĩnh: “Bạn gái cũ của anh ấy”. Anh Tư “a” một tiếng, thần sắc hoảng hốt: “Chị dâu, em chỉ là vô tình thôi”.

“Chị biết!”. Lòng bàn tay tôi đã lấm tấm mồ hôi lạnh, tôi ra sức lau mạnh vào người, nhưng không tài nào lau hết được. Tôi hỏi: “Có phải Tiểu Nhã hôm nay cũng xin nghỉ không?”.

“Đúng vậy chị ạ”. Anh Tư thận trọng nhìn tôi. Tôi đoán, chắc sắc mặt của tôi vô cùng tồi tệ, nhưng vẫn cố ép ra nụ cười sống sượng: “Chị về trước đây!”.

Anh Tư gạt đầu, an ủi tôi: “Chị dâu, chị đừng suy nghĩ lung tung, có thể chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên thôi”. Tôi nói: “Sau này em giúp chị để ý bọn họ một chút nhé, có chuyện gì thì gọi cho chị”.

Cô liên tục gạt đầu: “Được, được chị ạ”.

Tôi gọi taxi, lòng rối như tơ vò, vô cùng khó chịu.

“Chị muốn đi đâu?”. Tài xế hỏi. Tôi nhìn anh ta, cảm thấy mơ màng, anh lại lừa dối tôi, lại lừa dối tôi thêm lần nữa. Tài xế khởi động xe, vẫn lịch sự hỏi lại tôi: “Chị muốn đi đâu?”.

Cổ họng đắng nghét, mắt cay xè, tôi chợt định thần lại, cái thành phố thân quen này bỗng chốc trở nên lạ lẫm một cách đáng sợ. Thành phố này tôi đã sống mười mấy năm, mọi thứ đều thân thuộc như lòng bàn tay vậy, nhưng ngoài ngôi nhà, tôi không biết nên đi đâu, tôi thực sự không biết cần phải đi đâu?!

Tôi luống cuống nói địa chỉ nhà.

Tài xế lắc đầu: “Chị nói sớm thì chúng ta đã không đi ngược đường rồi”.

Tôi gượng mỉm cười, nụ cười thê lương: “Xin lỗi!”.

Anh tài xế nói về cảm thán: “Ngày nay có bao nhiêu cô gái mang đầy tâm trạng, không sao đâu, đừng có nghĩ quẩn là được”.

Tôi hỏi: “Sao anh biết tôi có tâm trạng?”.

Anh ta cười nói: “Tôi đã tiếp xúc với nhiều người, đương nhiên vừa nhìn là đã biết ngay”.

Tôi ngẩn người nói: “Vậy sao?”.

Anh ta gật đầu: “Đương nhiên, không phải tôi khoác lác đâu. Chỉ cần nhìn mặt chị là tôi biết chị đang buồn phiền vì chuyện tình cảm”.

Tôi chỉ cố gắng mỉm cười, không bắt lời.

Cả thành phố rộng lớn nhường này, có vô số nam nữ, vô số những người có tình cảm ám muội và ngoại tình.

Họ là người tình hay là bạn bè, tôi thực sự đã không thể nghĩ được thêm nữa. Cũng không có dũng khí để nghĩ tiếp nữa.

Mười giờ tối, cuối cùng anh cũng đã về, người toát ra mùi rượu nồng nặc. Tôi ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chú vào màn hình ti vi, cố gắng ép mình không nghĩ đến việc gì khác, coi như không nhìn thấy anh.

Cuối cùng anh cũng giơ tay ra hươ hươ trước mắt tôi, cười nói: “Bà xã, anh về rồi!”.

Tôi vẫn chuyên tâm nhìn vào màn hình ti vi. Anh chợt ôm tôi vào lòng: “Em sao thế? Anh chỉ về muộn có mấy tiếng đồng hồ thôi mà?”.

Tôi cười nhạt: “Vậy sao?”.

Anh dường như bị chọc giận: “Em như vậy là có ý gì?”. Nhìn xem, rõ ràng là có tật giết mình. Anh ngừng lại, nói về bực bội: “Tại sao ngày nào anh cũng nhất định phải về nhà đúng giờ? Đàn ông cần phải có những mối quan hệ xã giao của mình. Về nhà muộn một chút, em không cần phải giở cái bộ mặt khó coi cho anh xem đâu!”.

Con tim tôi như bị trăm nghìn mũi dao đâm, máu chảy lênh láng, thì ra trên đời đúng là có kiểu vừa ăn cắp vừa la làng. Anh thấy tôi không lên tiếng, càng tức giận hơn: “Em nói gì đi chứ?”.

Tôi nhìn anh, từ tốn nói: “Anh chửi xong chưa?”.

Anh khề ngẩn người: “Anh không chửi em!”.

Tôi gắng nhẫn nhịn, vẫn nói chậm rãi: “Vậy anh đã nổi giận xong chưa?”.

Anh trừng mắt nhìn tôi,

Tôi cười: “Ngày nào em cũng ở nhà, việc đầu tiên là đợi anh trở về nhà. Ngoài anh, em không nghĩ đến bất cứ việc gì, cũng mặc kệ mọi việc”. Mắt tôi ầng ậc nước, nụ cười của tôi vô cùng thê lương: “Hôm nay rõ ràng anh ở cùng với Tiểu Nhã, sao lại lừa dối em? Có phải là hôm nay em hắt cafe vào người cô ta, cho nên anh phải ở cùng cô ta suốt một ngày?!”.

Anh dường như trở nên ngờ nghệch.

Tôi cười nhạt: “Vừa rồi anh khí thế lắm mà, vừa ăn cắp vừa la làng, mắng nhiếc em như thể chỉ mong cho em chết ngay, anh đừng có mà giở trò qua mặt em!”.

Cuối cùng anh cũng mở miệng: “Anh không có!”.

Tôi nghiêng chặt răng, cười ra nước mắt: “Người đàn ông em đã đi theo suốt mười năm trời, giờ đây mới muốn tạo phản, mới cảm thấy thì ra em có nhiều điểm xấu đến thế. Ngày nào em cũng quẩn thúc anh, không cho anh có những mối quan hệ xã giao của mình”. Tôi hít thở sâu, con tim như bị ai đó nuốt chửng, đau đớn khôn tả: “Đến giờ em mới biết, thì ra anh coi em là con người như vậy. Anh đã thấy em có nhiều khuyết điểm như vậy, thì chúng ta sống ly thân”.

Anh ngẩng đầu, nhìn tôi với vẻ mặt không tài nào tin nổi.

Tôi nhìn anh chăm chăm: “Em sẽ thu dọn quần áo cho anh, phiền anh hãy rời khỏi đây. Căn nhà này đứng tên em, sổ tiết kiệm cũng đứng tên em, ngoài chiếc xe, anh không còn gì nữa!”.

Anh lắc đầu, tay khẽ run lên: “Em nói xong chưa?”. Anh đứng dậy, đôi mắt dường như cũng đang run rẩy: “Cái gì mà ở cùng với Tiểu Nhã một ngày? Anh đã bàn chuyện làm ăn với giám đốc của Lý Tử suốt một ngày. Nếu em không tin, có thể gọi điện Lý Tử. Anh ra ngoài bàn công chuyện, liên quan gì đến Tiểu Nhã?!”.

Lồng ngực anh phập phồng: “Chuyện giữa hai vợ chồng, em đừng có động một tí là lôi Tiểu Nhã vào. Đúng vậy, cô ấy là bạn gái cũ của anh, nhưng chỉ là trước đây! Trước đây, em có hiểu hay không?”.

Lúc này đây tôi mới nhận ra sai lầm của mình. Rõ ràng Tiểu Nhã cố tình xin nghỉ, để tôi sinh nghi, để tôi cãi nhau với anh. Cô ta thật là một kẻ bỉ ổi! Cô ta dùng thủ đoạn này, mục đích là muốn tôi và ông xã cãi nhau. Nếu như giữa vợ chồng tôi xảy ra rạn nứt, cô ta có thể nhân cơ hội mà chen chân vào!

Tôi nhìn ông xã, há miệng, hồi lâu mới thốt ra ba chữ: “Em xin lỗi”. Anh trừng mắt nhìn tôi, hét lên: “Em đã thích quản lí tiền bạc như vậy, xe cũng đứng tên em luôn, để em tha hồ mà nắm giữ tài sản!”.

Tôi nắm chặt tay anh, lắc đầu nói: “Là Tiểu Nhã cố tình làm em hiểu nhầm anh, cô ta xin nghỉ cùng một ngày với anh”.

Anh tức giận nghiêng rằng: “Lại là Tiểu Nhã, anh không đi làm nữa, cả ngày ở nhà với em được không? Có phải như vậy thì em mới khỏi đoán già đoán non?!”.

Anh bực bội đi vào phòng, đóng “thành” cửa lại.

(1) Lưu Hạ Huệ: Một người đàn ông mẫu mực nổi tiếng ở Trung Quốc.

(2) KTV: Phòng karaoke

4. Chương 4: Kẻ Trong Kẻ

Vũ đây, tôi đã nhận được tin nhắn, Tiểu Nhã nhắn, trên đó dương dương tự đắc viết hai hàng chữ: Anh ấy nói với tôi, xin lỗi em, nói chị thích vô cớ gây chuyện, giống như con điên, bảo tôi cứ mặc kệ chị.

Thật đáng ghét! Đồ tiểu nhân đê tiện!

Đậu Đậu nghe thấy tin tức tôi bại trận, vừa lo lắng vừa tức giận, mắng tôi thật không làm được chuyện gì, ngay cả một con đàn bà đê tiện cũng không đấu lại được. Trong lúc cô vô cùng bận rộn, vẫn cố giúp tôi xuất chiêu, nói là chắc chắn có tác dụng.

Tôi hỏi cô là chiêu gì, cô không chịu nói, chỉ nói, sau này bảo tôi làm gì thì tôi bắt buộc phải làm theo. Nhiệm vụ đầu tiên cô giao cho tôi là mua một bó hoa thật to, thật đẹp đặt ở phòng. Lời dặn dò tiếp theo là, cho dù khi ông xã đi làm về có hỏi, nhất định không được trả lời.

Thì ra cô nhóc này nghĩ ra kế từ không thành có, giúp tôi hư cấu nên một người đàn ông đang theo đuổi tôi. Tôi đành phải đi mua một bó hoa hồng ở cửa hàng hoa tươi.

Trong cửa hàng hoa nho nhỏ, các loại hoa màu sắc rực rỡ bày ra trước mắt tôi. Tôi chợt nhớ lại quãng thời gian yêu đương với ông xã, anh gọi tôi đến một góc vắng vẻ, thận trọng đưa một bông hồng từ phía sau lưng ra. Đó là bông hoa duy nhất anh tặng tôi từ đó đến nay.

Nhưng sự ngọt ngào hồi đó, bây giờ không thể nào so sánh được. Hôm nay, cho dù anh có tặng tôi cả một cửa hàng hoa, tôi cũng vẫn không vui. Cầm bó hoa đi về nhà, trên đường đi có một ống nước bị vỡ, nước bắn tóe xung quanh, xe cộ đều né tránh. Chính lúc tôi đi qua, một chiếc xe đột nhiên lao đến, làm nước bắn hết lên người tôi.

Xe dừng lại, tôi nhếch nhác đi tới, liền mắng ngay: “Anh có biết lái xe không đấy?”

Tài xế bước xuống xe, vội vàng xin lỗi tôi.

Tôi vẫn bực: “Có nước mà, sao anh không biết tránh?”.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!”. Tài xế vẫn luôn miệng xin lỗi, “Tôi thực sự vô tình”. Người ngồi ghế sau từ từ hạ cửa kính xe xuống, thất thanh gọi tôi: “Là em à?”.

“Cái gì mà là em là tôi?!”. Khẩu khí tôi cũng tệ hơn, “Lần này coi như tôi xui xẻo, lần sau anh chú ý một chút!”.

Anh ta bước ra khỏi xe, chỉ vào anh ta, “Không quen tôi sao?”.

Bắt chuyện gì chứ, tôi càng bực bội hơn.

Anh ta mỉm cười, “Em đã tìm được ông xã bị lạc mất chưa vậy?”.

Nhắc đến ông xã, tôi càng điên hơn, lì mặt nói: “Cần anh quan tâm đấy chắc!”. Tôi trợn trừng mắt nhìn người đàn ông ngoài ba mươi tuổi trước mặt. Anh ta cũng có thể được coi là tuần tú, đột nhiên định thần lại, thì ra là anh ta! Tôi vội chuyển sang vẻ mặt tươi cười: “Là anh à!”. Tôi buột miệng nói: “Liều Hạ Huệ”. Vừa nói xong, tôi chỉ muốn cắt đứt lưỡi mình thôi.

Mặt anh thoáng biến sắc, nhưng dần khôi phục lại nụ cười: “Thật không ngờ, tôi còn có một cái tên hay

Tôi ngại ngùng, “Không biết anh là bạn học của chồng em, thật sự rất xin lỗi, vừa rồi em hung dữ quá!”.

Anh ta vội nói: “Em đừng nói vậy, là lỗi của tài xế của tôi, lao thẳng đến giữa vũng nước. Nếu em không ngại, tôi đưa em đi mua một chiếc áo khác để thay. Trông bộ dạng này đi lại trên đường quả thực không được dễ coi”.

Tôi hơi đỏ mặt: “Như thế thì ngại quá!”.

Anh ga lẳng lơ tay cầm hộ tôi bó hoa, thể hiện tư thế xin mời. Tôi vẫn do dự: “Thực sự không tiện, em về nhà thay đồ là được rồi”.

Anh ta lắc đầu, giọng nói rất kiên định: “Không được, chắc chắn phải đi, nếu không đi tức là vẫn còn giận anh”.

Anh ta đã kiên trì như vậy, nếu tôi vẫn nhất quyết không chịu, xem ra cũng có vẻ quá hẹp hòi. Cùng lắm là chọn bừa một chiếc áo nào đó là xong.

Không biết anh ta đưa tôi đến cửa hàng gì, chiếc áo nào cũng có giá lên đến hàng nghìn tệ. Tôi lè lưỡi chọn tới chọn lui, chỉ chọn cái nào rẻ tiền nhất. Anh ta đột nhiên cầm một chiếc váy liền màu sữa, “Bộ này được đấy!”. Chiếc váy trông rất nhã nhặn, có một dải dây lưng thắt thành nơ rất đẹp.

Tôi hào hứng đón lấy: “Đúng là rất đẹp!”. Tôi vừa nhìn giá, đã hít thở một hơi thật sâu, hơn năm nghìn tệ... Ôi mẹ ơi, giết người! Tôi vội vàng lắc đầu: “Không được, chọn tiếp!”.

Anh ta khẽ mỉm cười: “Thực sự rất đẹ em hãy thử xem!”.

Anh ta nhận ra sự nghi ngại của tôi, ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Giá cả không thành vấn đề!”. Tôi cũng hạ giọng: “Đắt quá!”.

Anh ta tươi cười rạng rỡ, đẩy tôi vào phòng thử đồ, còn tự ý đóng cửa cho tôi. Ở bên ngoài, anh ta nói: “Em mặc bộ đó đi ra nhé, tôi đi thanh toán trước!”.

“Này!”. Tôi gọi anh ta, không biết phải làm thế nào, đành phải thử đồ. Sau khi mặc xong, tôi bước ra. Anh ta nhìn tôi, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt đó.

Tôi cúi đầu, nhìn bộ váy đang mặc trên người, khẽ khuyên anh ta: “Thực sự đắt quá!”.

Anh vẫn mỉm cười, đưa tôi ra khỏi cửa hàng. Tài xế thấy chúng tôi bước ra, mở cửa xe. Anh ta nói rất lịch sự: “Tiện đường, tôi đưa em về!”.

Người này khiến cho tôi có cảm giác bá đạo. Tôi cũng không buồn khước từ, bước thẳng vào xe của anh ta.

Anh ta khẽ nhắm hờ mắt, cảm giác như đã ngủ. Xe đi được nửa quãng đường, đầu anh đột nhiên gục vào vai tôi. Toàn thân tôi cứng đờ, không dám nhúc nhích. Tài xế giải thích: “Anh ấy mệt quá đấy mà!”.

Tôi gắng gượng mỉm cười, vội đẩy đầu anh ta ra, ngồi xích về phía cửa xe.

Anh ta mở mắt, cười với tôi: “Xin lỗi, anh ngủ quên mất”. Anh ta lại hỏi tài xế: “Chúng ta đi đến đâu rồi?”. Tài xế trả lời: “Sắp đến Công ty Bách Lập rồi!”.

Công ty của ông xã?! Tôi giơ tay xem đồng hồ, đã buổi trưa, là lúc ăn cơm. Tôi vội nói: “Phiền anh dừng xe lại bên cạnh công ty”.

Anh ta chỉ cười: “Đi tìm ông xã của em à?”. Tôi gật đầu. Anh ta giơ tay ra: “Anh là Tần Tử Long, còn em?”.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười: “Anh gọi em Diệp Tử là được rồi”.

Xe dừng lại ở cổng công ty. Tôi vừa định mở cửa xe, đã phát hiện thấy ông xã và Tiểu Nhã đang tay trong tay bước ra, hai người đang tươi cười hơn hớn, không biết đang nói chuyện gì.

Ngón tay tôi mở cửa xe khẽ run lên, lao đến trước mặt ông xã. Ông xã nhìn thấy tôi, rõ ràng khẽ ngẩn người, nhưng sau đó lạnh lùng nhìn tôi, giọng nói rất nặng nề: “Sao em lại đến đây?”.

Tiểu Nhã thêm mắm thêm muối: “Chị dâu, có phải là chị không yên tâm khi em và anh ấy ở cạnh nhau?”.

Trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện thêm một bó hoa, tôi nghiêng đầu, Tần Tử Long đang nhìn tôi, ánh mắt toát ra tia cười: “Hoa của em!”.

Ồ, lúc này tôi mới nhớ ra mình đã để quên bó hoa hồng vừa mua. Tần Tử Long chẳng hiểu vô tình hay cố ý nói với tôi: “Em thích hoa hồng, ngày mai anh sẽ bày hoa khắp nhà em!”.

Tôi nhìn anh ta đầy cảm kích, mặt vẫn nở nụ cười: “Không cần đâu anh ạ!”

Ông xã đột nhiên ôm lấy tôi, giọng nói có vẻ hơi tức giận: “Cô ấy thích, tôi sẽ mua cho cô ấy, không cần làm phiền anh!”. Tần Tử Long khẽ nhếch môi, ý cười trong mắt càng rõ nét hơn: “Cô ấy thích gì, tôi cũng đều mua cho cô ấy”. Anh ta lại nhìn tôi với ánh mắt đầy tình ý, dịu dàng nói: “Bao gồm cả sao trên trời”.

Tôi biết anh ta đang giúp tôi, trong lòng biết ơn vô hạn. Tôi bật cười: “Cảm ơn anh!”.

Tần Tử Long lại nói: “Buổi chiều lúc nào rảnh, nhớ gọi điện cho anh. Anh sẽ đi mua sắm cùng em”. Anh ta lại bổ sung thêm một câu đầy thâm ý: “Ví dụ như hôm nay đi mua trang phục vậy...”.

Nụ cười của tôi vô cùng rạng rỡ, trong mắt tràn đầy niềm vui, tôi trịnh trọng gật đầu với anh ta, nói: “Cảm ơn anh!”.

Anh ta lại cười một cách bí ẩn, nói với ông xã: “Khi nào ly hôn, nhớ nói với tôi một tiếng, để tôi chăm sóc cô ấy”. Ông xã ôm tôi chặt hơn: “Kiếp sau!”.

Anh ta nhún vai, tươi cười: “Tôi không tin!”. Rồi anh ta khẽ nháy mắt với tôi, nói rành rọt: “Kiếp sau, anh đợi em!”.

Anh ta quay người, ngồi vào trong xe, xe lao vút đi.

Ông xã mặt lạnh tanh, nhìn ngắc tôi khắp từ trên xuống dưới, anh hỏi về giận dữ: “Bộ váy này ở đâu ra vậy?”. Xem kìa, chiều hai người đàn ông tranh nhau một người phụ nữ, đúng là có tác dụng thật. Tôi hả hê, nói mạnh mẽ: “Cần anh quản đấy chắc!”.

Ông xã phần nộ trừng mắt nhìn tôi, giáo huấn: “Em đừng có ngốc, không nên đi cùng với loại người giàu có như vậy!”. Tôi bĩu môi: “Người ta có nhiều ưu điểm lắm, ga lăng, không hề có ý đồ xấu với em”.

Ông xã bị tôi làm cho kích động nổi giận đùng đùng: “Em đừng có ngu ngốc đến thế có được không? Loại người giàu có chỉ coi em là đồ chơi thôi!”.

Tôi không chịu thua kém: “Em và anh ấy chẳng có chuyện gì cả, hơn nữa, anh ấy coi em là đồ chơi mà lại đối xử tốt với em như vậy. Thế còn anh thì sao, anh coi em là gì? Là một người giúp việc sinh con không công cho anh, làm mọi việc nhà không công cho anh, trong mắt anh, em không đáng giá một xu!”. Ông xã thực sự đã tức giận tột độ, giật lấy bó hoa trong tay tôi, ném vào thùng rác.

Tiểu Nhã đứng ngăn người bên cạnh, đột nhiên lên tiếng: “Anh cứ mặc kệ chị ta đi!”.

Chúng tôi không hẹn mà cùng đồng thanh hét lên với cô ta: “Cô im miệng!”.

Ông xã lòi di động ra, gọi một cuộc điện thoại: “Hôm nay tôi không được khỏe, hãy xin phép cho tôi nghỉ một hôm”. Anh nổi giận lòi đình, nắm chặt tay tôi, kéo về bãi đỗ xe.

Tiểu Nhã ở phía sau hét lên: “Thế còn em thì sao?”.

Tôi không quên quay đầu lại, hét lớn với cô ta: “Cô có thể đi chết!”.

Ông xã trừng mắt nhìn tôi một cái, rút chìa khóa ra mở cửa xe, nhét tôi và trong. Ngón tay anh nắm chặt vô lăng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Anh hỏi: “Em quen anh ta bao lâu rồi?”.

Tôi thẳng thắn trả lời: “Quen hôm liên hoan lớp anh”.

Anh nói vẻ hung dữ: “Đừng phí lời, anh muốn hỏi, đã giấu anh qua lại với hắn ta bao lâu rồi?”.

Tôi lườm một cái: “Quên rồi...”.

Anh nhìn chăm chăm vào dòng xe đi phía trước, vẫn không quên tranh thủ thời gian trừng mắt nhìn tôi.

Tôi đành nói: “Chỉ gặp mặt có hai lần”.

Anh càng nổi nóng hơn, đường gân xanh trên trán cũng hằn rõ, đang giật giật: “Em coi anh là trẻ lên ba sao?!”.

Là sự thực mà, tôi và Tần Tử Long chỉ mới gặp nhau có hai lần! Tôi có lừa dối gì anh đâu! Tôi mím môi, mặc kệ anh luôn. Anh tiếp tục hỏi: “Hai người không làm chuyện gì chứ?!”.

Tôi sa sầm mặt, không lên tiếng.

Anh hét lớn: “Em là vợ anh!”.

Đúng là lời nói thừa thãi!

Anh vút cao giọng: “Có phải là em muốn chơi trò ngoại tình không?”.

Là anh thì có!

Anh nổi giận đùng đùng: “Đồ con lợn, mau nói cho tôi nghe xem nào!”.

Tôi bắt đầu mỉm cười, để cho anh cuống chết thôi!

Giọng nói của anh càng tệ hơn: “Cô câm rồi à?”.

Nụ cười của tôi càng lúc càng ngọt ngào.

Tâm trạng của anh càng lúc càng buồn bực, nhưng lại thỏa hiệp: “Sau này anh sẽ không về muộn nữa, tan làm là về nhà ngay, em không được đi cùng với người đàn ông khác”. Anh đập mạnh tay vào vô lăng: “Nhìn thấy em cười cười nói nói với người đàn ông khác, anh không thể chịu đựng nổi!”.

Tôi lạnh lùng trả lời: “Anh cười cười nói nói với Tiểu Nhã, sao lại bắt em phải chịu đựng chứ?”.

Anh hít thở một hơi thật sâu, nói với vẻ bất lực: “Là tại anh không tốt, anh không nên coi nhẹ cảm nhận của em, sau này, sẽ không như vậy nữa đâu. Anh sẽ không bao giờ ăn cơm riêng với cô ấy, không ở trong văn phòng riêng với cô ấy, không có việc gì cũng không nói cười với cô ấy”.

Như vậy còn tạm được

Anh lại bổ sung thêm: “Em cũng vậy, không cho phép em qua lại với người đàn ông khác, ngoan ngoãn ở nhà”. Mặt tôi lạnh tanh, không thể hiện chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng đang cười thâm: “Sau này anh ở cạnh Tiểu Nhã thì phải làm sao?”. Anh nhúu chặt đôi lông mày: “Trừ phi bắt buộc”.

Tôi mỉm cười: “Vậy thì em có thể xem xét!”. Anh nói khê: “Xem cái đầu em đấy, cứ quyết định như vậy đi!”. Anh đột nhiên dừng xe: “Đến nhà rồi, em xuống xe đi!”.

Tôi thắc mắc: “Còn anh thì sao?!”. Chẳng phải đã nói xin nghỉ mà?

“Anh không xin nghỉ, lừa em thôi!”.

“Đồ gian xảo!”.

“Được rồi, em xuống xe đi!”. Anh hôn trộm vào má tôi một cái: “Tối nay anh sẽ về đúng giờ”. Anh lại còn nhấn mạnh: “Em không được phép gọi điện thoại cho Tần Tử Long đâu đấy!”.

“Ồ!”. Tôi xuống xe, tươi cười vẫy tay tạm biệt anh. Trong óc tôi đang nghĩ đến tấm danh thiếp của Tần Tử Long, không biết tôi đã vứt đi đâu rồi? Lát nữa tôi phải tìm kỹ lại xem.

Nói thế nào, cũng phải cảm ơn anh ấy tử tế mới được!

Tôi tìm khắp cả căn nhà, cuối cùng lại tìm thấy tấm danh thiếp ở trong chiếc ví nhỏ màu lập tức gọi điện, Tần Tử Long nhắc máy, giọng nói uể oải: “A lô, ai vậy?”.

“Là em đây!”. Tôi vội nói rõ thân phận: “Diệp Tử”.

“Ồ”. Anh ta hỏi: “Mọi chuyện ổn thỏa rồi chứ?”.

Tôi cười ngốc nghếch với anh ta: “May mà có anh, nếu không, em thực sự không biết phải xử trí ra sao”.

Anh ta hỏi lại với vẻ rất nghiêm túc: “Nếu không có anh, em xử trí ra sao?”.

Tôi nghĩ một lát: “Em sẽ rời khỏi đó, sau đó một mình trốn vào góc nào đó mà khóc”. Anh ta trầm mặc không nói, tôi vội hỏi: “Có phải là em nói sai điều gì không?”.

Một lúc sau, anh ta mới từ tốn nói: “Không đâu, đột nhiên anh nhớ đến người vợ đã để mất trên thiên đường. Lúc đó, cũng bởi vì người khác giữ trò, cô ấy hiểu nhầm, nên đã đem theo con cùng đi lên thiên đường rồi”.

“Em xin lỗi...”.

“Em không cần xin lỗi đâu”. Anh ta cười, chuyển đề tài: “Phải rồi, em có quay lại trường học không?”.

“Ồ?”. Tôi không hiểu anh đang muốn nói đến điều gì.

“Em quên rồi sao?”. Anh nói: “Chúng ta học chung một trường mà!”.

“Chẳng phải anh học cùng trường với ông xã em sao?”. Tôi nhận ra sơ hở.

“Không phải, ban đầu anh học cùng trường với em, sau đó mới chuyển đi. Chúng ta không cùng học một lớp, em là lớp H, anh là lớp I, ở cạnh nhau”.

“A...”. Tôi kêu lên thất thanh, “Thì ra là bạn cùng trường!”.

“Đã là bạn cùng trường, khi nào có thời gian rảnh, cùng đi ăn bữa cơm nhé!”.

“Việc này...”.

“Em cần hỏi ý kiến ông xã sao?”. Anh ta đoán ra ngay lý do.

“Không phải!”. Tôi vội nói: “Là em cần mời anh ăn cơm, cảm ơn anh!”.

“Vậy chúng ta hẹn thời gian đi”. Giọng nói của anh ta có vẻ hơi uể oải.

“Đợi đã”. Tôi vẫn còn nghi ngờ, “Nếu anh là bạn cùng trường của em, sao anh lại không biết em tên là gì? Lúc ở trên xe phải hỏi em? Còn nữa, hôm ở vườn hoa, sao anh lại không nói rõ?”.

Anh ta cười sảng khoái: “Em đoán th

Tôi lắc đầu: “Em không biết!”.

Anh ta cười nói: “Anh cố tình đấy!”.

Tôi thở phào: “Ồ, em cứ tưởng anh là...” nội gián Tiểu Nhã sai đến để thăm dò. Đương nhiên về sau tôi không dám nói ra.

Anh ta hỏi: “Là gì cơ?”.

Tôi nói: “Không có gì!”. Tôi xoa xoa cái bụng đang đói cồn cào, vội nói: “Em không nói chuyện với anh nữa, em còn phải nấu cơm”.

Anh ta “ơ” một tiếng rồi gác máy.

Ông xã không những về nhà đúng giờ, hơn nữa còn sớm hơn thường lệ. Câu hỏi đầu tiên khi anh bước vào nhà là: “Em có gọi điện cho hần ta không?”.

Tôi phủ nhận luôn: “Đương nhiên là không”.

Anh gật đầu về hải lòng, nhìn dọc nhìn ngang, sờ soi bộ váy tôi đang mặc: “Em không có bộ quần áo nào khác sao?”. Tôi vô cùng sung sướng: “Em đi thay ngay đây!”.

Khi quay về phòng ngủ, vừa thay xong quần áo, tôi liền nghe thấy tiếng chuông cửa. Tôi chạy ra ngoài, Tiểu Nhã đã tươi cười rạng rỡ bước vào, tay xách rất nhiều ho

Cô ta đi đến trước mặt tôi, mỉm cười: “Chị dâu, em xin lỗi!”.

Tôi trừng mắt nhìn cô ta, mỉa mai: “Ôi, Tiểu Tam, sao lại có nhã hứng đến nhà chị vậy?”. Tôi cố tình châm chọc: “Không phải, là Tiểu Nhã, chị nhất thời nói nhầm”.

Cô ta đột nhiên lao đến quỳ sụp trước mặt tôi.

Tôi như bị điện giật, sợ hãi tim đập loạn xạ, người đàn bà này lại định diễn trò gì nữa đây? Đúng là làm cho người ta sợ chết khiếp! Xem ra, dính với cô ta, tôi cũng không sống thọ nổi!

Cô ta dập đầu lạy: “Chị dâu, chị hãy tha cho em đi. Em chỉ đơn thuần thích anh ấy thôi, em thực sự không làm gì cả!”.

Việc này là thế nào vậy chứ?! Giả vờ đáng thương để được đồng tình?! Dù cho cô ta muốn gì, cũng không thể nào dùng cách này để dọa tôi thế chứ. Dọa người ta như vậy, rất có thể làm cho người ta sợ chết khiếp đấy.

Mắt cô ta long lanh nước, nhìn tôi đau đáu: “Chị dâu, sao chị lại phải sai người làm nhục em?”. Cô ta khóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột, “Cái tên đó... hu hu...”. Cô ta ôm chặt lấy đùi tôi, khóc than ngợp trời: “Chị dâu, chị không thể đối xử với em như vậy được...”.

Tôi mở to mắt không dám tin những gì diễn ra trước mắt, không hiểu đã xảy ra chuyện gì! Tôi sai người... cường bức cô ta sao? Thượng đế ơi, tôi là ông trùm của một tổ chức xã hội đen nào sao? Nếu không thì cũng là ông trùm trong tương lai! Nếu không, sai người thế nào

Ông xã chăm chăm nhìn tôi, muốn tìm ra manh mối. Tôi nhìn anh lắc đầu: “Cô ta đúng là bị thần kinh, em thực sự không biết cô ta đang dựng chuyện gì nữa”.

Cô ta chợt đứng dậy, lột sạch quần áo, chỉ để lại ba vị trí, đứng trước mặt tôi và ông xã, nước mắt giàn giụa khắp mặt: “Hần ta bảo em không được đeo bám anh ấy, nếu không lần sau sẽ không khách khí với em”. Cô ta khóc càng thảm thiết thê lương hơn: “May mà lúc nguy khốn nhất thì có bảo vệ đến, nếu không...”. Cô ta tỏ ra vô cùng đáng thương: “Em vẫn còn là con gái, chị dâu, sao chị có thể sai người làm những việc như vậy chứ...”.

Dám lột quần áo trước mặt ông xã tôi, còn dám nói là gái trinh!

Ông xã trừng mắt nhìn tôi, đôi mắt như bốc lửa, anh quay người lại, bảo Tiểu Nhã mặc quần áo vào. Nhưng Tiểu Nhã không chịu, chỉ vào những vết cắn, vết thâm trên người, nước mắt tuôn rơi như mưa: “Chị dâu... lần này coi như bỏ qua, nhưng xin chị, lần sau đừng như vậy nữa!”.

Ông xã tức giận đến phát run, đột nhiên giơ tay ra giáng cho tôi một cái bạt tai. Tôi thần người không kịp định thần lại, quen nhau bao lâu như vậy, anh chưa bao giờ đối xử với tôi như thế này. Giờ đây, khi còn chưa làm rõ trắng đen đã đánh tôi!

Tôi cố gắng ngăn dòng nước mắt mình, hần từng tiếng: “Anh không tin tưởng em đến vậy sao?”.

Cho dù là vì anh, tôi cũng không thể nào bị ỉ đến mức độ như vậy. Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Em tìm mọi thủ đoạn để làm nhục cô ấy, cô ấy là bạn gái cũ của anh thì sao? Có phải là bạn gái cũ thì em thuê người cưỡng bức cô ấy?”. Anh hằn học hỏi tôi: “Làm như vậy là phạm pháp, em có biết không?!”

Tôi tức giận tới cùng, hét lớn: “Cô ta nói gì thì anh tin ngay, em nói em không làm như vậy, anh có tin hay không. Nếu em nói là cô ta tự biên tự diễn, anh tin không?”.

Anh nhúu mày chặt hơn, càng giận dữ trừng mắt nhìn tôi: “Lẽ nào cô ấy lại lấy sự tiếc nuối cả đời để tự biên tự diễn?”. Tôi thất vọng tới độ, “Vậy thì anh tin cô ta thực sự giữ tấm thân vàng ngọc vì anh sao?! Vậy trong mắt anh, em thì sao?”.

Anh nói từng tiếng: “Em hãy tự hỏi lương tâm mình, xem em có làm hay không?!”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt anh, trả lời anh từng chữ: “Không hề, em không hề làm!”.

Tiểu Nhã lại cất tiếng khóc rất đúng lúc, cô ta ra sức lay cánh tay ông xã: “Anh đừng trách chị ấy, đều tại em không tốt, em không nên tiếp tục yêu anh, em không nên vì anh mà từ chối những người đàn ông khác”. Cô ta lại quỳ xuống trước mặt tôi, nước mắt tuôn rơi lã chã: “Chị dâu, em hứa với chị, sau này em sẽ tìm một người đàn ông khác, cho dù không yêu người ta, nhưng em cũng sẽ nhanh chóng kết hôn. Em xin chị đừng làm như vậy, đừng đối xử với em như vậy nữa!”.

Tôi thừa nhận, sự thiếu tin tưởng của ông xã đối với tôi khiến con tim tôi thực sự buồn giá, cho dù tôi có một trăm cái miệng cũng khó có thể thanh minh được. Nhưng, tôi không cam tâm!

Tôi nhìn Tiểu Nhã, ánh mắt vô cùng đáng sợ: “Chúng ta hãy đi báo công an! Tìm ra người muốn cưỡng bức cô”.

Cô ta nhìn tôi, ánh mắt không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn tỏ r hơn: “Chị dâu, đủ rồi, thực sự đủ lắm rồi”. Nước mắt cô ta ào ạt, “Tất cả đều đã qua, sau này em sẽ ở bên cạnh người khác, xin chị đừng gây khó dễ với em nữa”. Cô ta liên tục đập đầu lay, đập thật mạnh xuống nền nhà, đến độ trán rớm máu: “Em xin lỗi, thật sự rất xin lỗi...”.

Ông xã đỡ cô ta đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, “Tiểu Nhã, anh đưa em đến bệnh viện!”.

“Cô ta không dám đi báo công an với em, anh vẫn còn tin cô ta?!”. Tôi không cam tâm, nhìn theo ông xã, muốn anh hiểu ra sự thực. Mặt anh lạnh tanh, sự lạnh giá trong đôi mắt anh khiến tôi thực sự mất hết hy vọng: “Cô ấy không muốn làm âm lên, không muốn em phải ngồi tù!”.

Tôi thực sự không thể nói thêm được gì.

Người tôi đã yêu thương suốt mười năm trời, người mà tôi đã coi như người thân huyết mạch liên thông, thật không ngờ lại không tin tưởng tôi! Chỉ dựa vào lời nói từ một phía của cô ta mà đã ném tôi vào tử ngục.

Đôi tay tôi ôm chặt lấy mình, thực sự không còn chút sức lực nào nữa cả. Người đàn bà này có thể dùng đến mọi thủ đoạn, thật không ngờ cô ta lại vô liêm sỉ đến nhường này... Chỉ vì để đạt được anh, không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Tôi lao thẳng ra khỏi cửa, nước mắt tuôn rơi ồ ạt, anh chắc chắn phải tin tưởng tôi, anh cần phải tin tưởng tôi. Ai cũng đều có thể không tin, nhưng anh không giống họ, anh là chồng của tôi cơ mà.

Anh không thể đối xử với tôi như vậy được!

Cánh cửa từ từ đóng lại, ngón tay tôi ra sức tách nó ra, nước mắt chảy thành dòng, tôi thực sự không cam tâm, ra sức đập cửa, gào thét: “Mở cửa ra, anh phải tin em...”. Nước mắt chảy đầm đìa khắp mặt, chảy vào miệng, mặn đắng, nhưng con tim tôi còn đắng chát hơn.

Tôi cố tách hai cánh cửa thang máy ra, dùng hết toàn bộ sức lực của mình, chỉ hành động trong sự tuyệt vọng. Nhưng nó không hề lay động, đèn nhấp nháy lần lượt xuống từng tầng. Tôi gào thét đến khản cả cổ, cuối cùng, chỉ có thể ngồi bệt xuống, ôm chặt lấy mình một cách bất lực, nước mắt lã lã tuôn rơi...

Có người nói, chỉ có những người từng bị chết đuối mới hiểu thế nào là tuyệt vọng. Thực ra không phải... Tôi ở trong nhà, chờ điện thoại, chờ anh quay về, đã suốt một đêm, nhưng không có chút tin tức gì.

Tôi không cần bị chết đuối, cũng không cần bị nghẹt thở.

Tôi đã biết thế nào là tuyệt vọng, bởi vì nó đã quấn chặt vào cổ tôi, khiến tôi sống không bằng chết.

Điện thoại chợt vang rền, tôi nhấc máy, nhưng lại nghe thấy giọng nói của Đậu Đậu. Giọng cô vẫn trong trẻo ngọt ngào như xưa: “Diệp Tử, chị đang làm gì vậy? Đã mười giờ rồi, chị ăn sáng chưa?”.

Tôi không lên tiếng, nhưng nước mắt tuôn rơi lã chã.

Đậu Đậu lại nói: “Diệp Tử, hôm nay chúng ta cùng đi mua sắm nhé?”.

Tôi cắn môi dưới, cố gắng kìm nén tiếng

Đậu Đậu ngừng lại, dường như phát hiện ra điều gì: “Chị đang khóc đấy à?”.

Tôi lắc đầu, nhưng nước mắt lại chảy ào ạt hơn.

Giọng cô có vẻ không vui: “Ông xã chị lại bắt nạt chị à?”.

Tôi chỉ lắc đầu, nước mắt lăn dài.

Cô cuống lên: “Có chuyện gì, chị cứ nói với em!”.

Tôi kêu lên thất thanh: “Đậu Đậu”. Tiếng hu hu bật ra, “Chị không biết nhà cô ta ở đâu, chị không tìm được anh ấy... di động cũng tắt máy, suốt cả đêm không về, chị không tìm được anh ấy... Chị thực sự không tìm được anh ấy...”.

Đậu Đậu càng cuống hơn: “Chị đừng tắt máy, từ từ nói cho em nghe nào, bây giờ em sẽ bắt xe đến nhà chị ngay”.

“Anh ấy không tin chị... Tại sao anh ấy lại không tin chị...”. Cổ họng và mắt tôi đau rát, đau xuyên vào tim, dường như có vô số những con rắn độc đang uốn lượn trong đó, chui vào trong bụng tôi, nuốt trọn lực phủ ngũ tạng của tôi.

Tôi chỉ có cảm giác đau đớn tột cùng, không thể nào làm gì khác được.

Giống như người bị bệnh nặng, chỉ biết mở tròng mắt chờ đợi cái chết.

Cái chết đáng sợ đang đang từ từ tiến lại gần!

Đậu Đậu nghẹn ngào: “Diệp Tử, chị đừng có dọa em. Trong thành phố này, chị là người bạn duy nhất của em, chị hãy nghĩ đến chị gái em, nghĩ đến em, nghĩ đến người nhà chị, chị đừng có kích động quá!”. Cuối cùng cô cuống quá bật khóc: “Em xin chị, chị đừng có dọa em, chuyện gì cũng có thể thương lượng được mà”.

“Tại sao anh ấy không về nhà... Tại sao lại không tin tưởng chị?”. Tôi ôm chặt lồng ngực, trong đó có vô số thứ đang bị dao cứa, máu chảy đầm đìa.

“Diệp Tử...”.

Ngón tay tôi run rẩy cầm điện thoại, toàn thân run lên bần bật.

“Diệp Tử...”.

Bao năm nay, tôi vẫn luôn cho rằng có thể... có thể chung sống với nhau trọn đời. Đôi vợ chồng sống bình thường giản đơn, chỉ cần sống bình yên vui vẻ bên nhau trọn đời.

Thì ra, trong cái thế giới phồn hoa này, đây chỉ là một ước vọng xa xỉ.

Bình thường giản đơn như vậy, chỉ là một sự hoang tưởng trống rỗng.

Anh yêu tôi, nhưng lại không tin tưởng tôi... Anh nói không yêu cô ta, nhưng cô ta chỉ cần nhỏ vài giọt nước mắt, anh lại chọn lựa tin tưởng cô ta. Yêu thương nhau mười năm, lại không sánh được với mấy câu nói của người tình cũ.

Tôi thực sự không cam tâm, không cam tâm đem tình cảm tôi gây dựng suốt mười năm qua, ngôi nhà do chính tay tôi xây dựng lên dâng tặng cho người đàn bà đó, người đàn bà vô liêm sỉ đến tột cùng!

Đậu Đậu phần nộ đi đi lại lại trong phòng, đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn uống nước. Cô nhìn tôi chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diệp Tử, đây chính là nỗi oan khuất tày đình, chị không thể gánh chịu được!”. Đôi mắt tôi đau nhức, nước mắt cũng đã cạn khô: “Chị không biết...”.

“Thật đáng hận!”. Cô gào lên, “Nói chị tìm người cường hiếp nó, còn nói cái gì mà gái trinh, em nhỏ toẹt vào. Nó mà là gái trinh, thì em chính là lão tổ tông của gái trinh. Đúng là cái đồ không biết liêm sỉ, đừng để em gặp lại nó, gặp nó là em sẽ chửi bới à xem”.

Có tiếng chuông cửa, tôi đứng bật dậy, bàn tay run rẩy mở cửa. Đậu Đậu sốt sắng: “Ngăn người gì thế, mau mở cửa đi!”.

Tôi dờ dẩn như người mất cửa, đã chiều rồi mà anh ấy vẫn chưa về.

Thấy Lý Tử đến, Đậu Đậu lại càng cất cao giọng hơn: “Chị, phải nghĩ cách để trừng trị con Tiểu Tam này mới được”. Lý Tử ngồi xuống ghế sofa, than thở: “Bây giờ cần phải tìm thấy chồng Diệp Tử rồi hãy bàn tới chuyện này sau”.

Đậu Đậu chu môi: “ Bao lâu thế không về nhà, chắc chắn là đã ngủ cùng

Lý Tử trừng mắt với Đậu Đậu: “Em cứ luôn như vậy, nghĩ gì là cứ nói ngay không kiêng dè gì cả!”.

Đậu Đậu ôm lấy tôi, nói thì thầm bên tai tôi về đầy ám muội: “Em chuẩn bị có mối tình đồng tính với Diệp Tử, sợ gì chứ, đuổi ông xã của chị ấy tay trắng ra khỏi nhà, sau đó bọn em lấy tiền của anh ta, tha hồ mà vui chơi nhảy múa”. Đôi mắt cô nhìn tôi chăm chú: “Chị nói xem, có được không?”.

Tôi lắc đầu về rất nghiêm túc: “Không được!”.

Lý Tử nói nghiêm nghị: “Đừng có trêu đùa với người phụ nữ thuộc cung Ma Kết nữa!”.

Đậu Đậu ủ rũ: “Em cũng chỉ muốn trêu đùa cho Diệp Tử cười thôi, như vậy cũng không được sao!”.

Chuông cửa lại vang lên, Đậu Đậu nhìn tôi, vội vàng chạy ra mở cửa. Bên ngoài cửa, ông xã dìu Tiểu Nhã bước vào, Tiểu Nhã sắc mặt bột bột, mỉm cười với tôi: “Chị dâu, để chị đợi lâu rồi!”.

Ông xã liếc nhìn tôi một cái, giọng điệu chẳng dễ chịu gì: “May mà cô ấy không có vấn đề gì nghiêm trọng”.

Đậu Đậu vặn hỏi trước: “Mất tích suốt mười mấy tiếng đồng hồ, anh cho rằng nói mấy câu như vậy là xong sao?”. Cô chỉ tay vào anh: “Sao anh lại phải dìu cô ta chứ? Cứ bẻ hẳn lên cho xong!”.

Anh mặt lạnh tanh, dìu Tiểu Nhã ngồi xuống ghế sofa: “Đã xảy ra chuyện gì, các cô chắc cũng đã rõ”. Đậu Đậu cười nhạt: “Đương nhiên là rõ, thì chính là kịch hay do Tiểu Tam tự biên tự diễn để hãm hại Diệp Tử chứ sao!”.

Anh đưa tờ giấy kiểm tra sức khỏe cho Đậu Đậu: “Đây là chứng cứ của bác sĩ, cô ấy đúng thực bị ngược đãi”.

Đậu Đậu từ từ xé nát tờ giấy, trừng mắt nhìn anh: “Hãy đưa ra thêm chứng cứ chứng minh là Diệp Tử làm đi!”. Cô nghiêng răng nói từng tiếng: “Chỉ cần anh đưa ra được chứng cứ, đừng nói cần phải đòi lại công bằng cho Tiểu Nhã, ngay cả tôi cũng sẽ trở mặt với Diệp Tử”.

Lý Tử nhìn chăm chăm Tiểu Nhã, cũng hỏi vặn: “Đúng vậy, chắc cô phải nhớ được hình dáng người đó chứ. Nếu đã như vậy, hãy đi cùng chúng tôi đến sở cảnh sát để nhận diện”.

Sắc mặt Tiểu Nhã càng nhợt nhạt hơn, bột bột một cách đáng sợ. Cô ta dường như đang cố gắng kìm nén nước mắt, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, giọng nói càng yếu ớt hơn: “Em thực sự không biết hẳn ta, lúc đó trời tối quá, em chỉ nghe thấy giọng nói của hắn...”. Đôi mắt cô ta đỏ hoe: “Chị dâu, sao chị lại gọi bạn chị đến gây khó dễ cho em?”.

Ông xã tôi giọng lạnh như băng, nói với tôi: “Em đã đủ chưa đấy? Nếu đủ rồi, phiền em bảo bạn em đi đi cho. Cô ấy đã chịu đựng đủ lắm rồi!”.

Tôi thẫn thờ nhìn người đàn ông này, trước đây, tôi chỉ lấy làm may mắn vì mình yêu lần đầu đã có thể kết hôn, chưa từng phải chia tay ai, cũng chưa từng bị tổn thương. Nhưng giờ đây, tôi đã không thể nào kiên trì được nữa.

Tôi nhìn anh, nước mắt như thể chưa bao giờ khô cạn, lại trào ra. Tôi chậm rãi nói: “Chúng ta ly hôn nhé!”. Trước đây, dù có cái cớ thế nào, tôi cũng không nhả đến hai chữ ly hôn với anh, ngoại trừ lần xảy ra sự việc của Trương Lâm Lâm.

Nhưng giờ đây, tôi thực sự không còn chút sức lực nào để chịu đựng thêm được nữa.

Tình yêu của tôi, cuộc hôn nhân của tôi, gia đình của tôi, người đàn ông đã ở bên tôi suốt mười năm qua, thật không ngờ anh không tin tưởng tôi! Thật không ngờ anh không hiểu tôi chút nào cả!

Mặt anh không chút biểu cảm, lăm li bước vào trong phòng ngủ.

Đậu Đậu thấy vậy, đuổi Tiểu Nhã: “Chuyện vợ chồng người ta, ba người chúng ta không thích hợp ở lại đây”. Tiểu Nhã mỉm cười, đi đến trước mặt tôi, khẽ cười: “Chị dâu, thực sự đã làm khó cho chị rồi...”. Cô ta lại che miệng cười: “Em chờ ngày anh chị ly hôn sẽ đốt pháo hoa chúc mừng đấy!”.

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta, không thêm lên tiếng.

Đậu Đậu tức giận, cho cô ta một cái bạt tai, Tiểu Nhã ôm lấy mặt, mở to mắt, định kêu lên. Đậu Đậu đã bịt chặt miệng cô ta lại, hai chị em Lý Tử kéo cô ta đẩy ra ngoài cửa.

Đêm đó, tôi nằm mơ, giấc mơ vô cùng đáng sợ. Tôi mơ thấy ông xã cầm chainsaw đâm tôi, còn Tiểu Nhã thì lấy gậy sắt đập tới tấp vào người tôi.

Sau khi tỉnh dậy, toàn thân tôi lạnh toát, con tim đau nhói, đau đến độ giống như bị moi ra cho vào trong máy xay thịt. Tôi ngồi trên giường, ôm chặt chăn, nhìn vào màn đêm đen kịt, chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi. Tôi run rẩy bật đèn, xỏ chân vào dép lê, ra phòng khách uống nước.

Điện thoại trong phòng khách chợt vang lên giống như ma làm, cốc nước tuột khỏi tay tôi, rơi xuống nền nhà, khắp mặt đất tung tóe đầy mảnh thủy tinh. Tôi giẫm lên những mảnh vụn thủy tinh để nghe điện thoại, trong mắt tràn ngập sự sợ hãi. Đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ cao vút, rất ai oán, giống như ma quỷ vậy.

Tôi thả ống nghe xuống đất, mắt ầng ậc nước, ôm chặt lấy mình một cách bất lực, nhìn điện thoại, nước mắt lã chã. Tiểu Nhã đột nhiên từ phòng anh bước ra, cô ta lặng lẽ nhìn tôi, mỉm cười.

Tôi ôm lấy miệng, nước mắt giàn giụa, nhưng không dám lên tiếng.

Tôi sợ cô ta! Sợ nghe thấy giọng nói của cô ta, sợ nhìn thấy cô ta! Lúc nào tôi cũng cảm thấy sợ hãi, giống như con vật đang bước từng bước vào bẫy, giống như người đang bị đưa lên đoạn đầu đài.

Tôi ra sức giãy giụa, nhưng đột nhiên tỉnh giấc, sắc trời hửng sáng, thì ra là ác mộng. Một cơn ác mộng lỏng trong một cơn ác mộng.

Thì ra, đó không phải là thực... Nhưng, nước mắt tôi đã thấm ướt gối.

Tôi không tài nào ngủ được nữa, tỉnh dậy, đánh răng rửa mặt, ngồi trên sofa xem ti vi. Cửa phòng ngủ chính vẫn khép chặt, hôm qua ngủ phòng khác, tôi chỉ kiên định ý nghĩ nhất định phải ly hôn.

Có thể là tiếng ti vi khiến anh tỉnh giấc, anh cũng dậy sớm, những sợi râu mọc lún phún trên mặt, má hơi hóp, trông có vẻ mệt mỏi rồi. Anh ngồi ở đầu bên kia sofa, mắt chăm chăm nhìn vào ti vi.

Tôi đổi kênh ti vi, trong lòng rối bời. Tôi chợt nghĩ, liệu có cần mở miệng hỏi anh xem khi nào đi làm thủ tục ly hôn? Hay là nên hỏi anh, cần phân chia tài sản thế nào?

Tôi đứng ngồi không yên, đành phải bỏ điều khiển xuống, trốn vào phòng.

Tôi ngồi xuống giường, ôm chặt đôi chân, chống cằm lên đầu gối, chợt nghĩ đến ngày hôm đó cách đây mười năm về trước. Trời đổ tuyết, những bông tuyết nhỏ xíu, li ti rơi vào người lạnh buốt. Tôi cầm ô, đi trên cầu vượt dành cho người đi bộ.

Ông xã tôi bước đến, bao nhiêu người vội vã lướt qua, chen lấn, nhiều đến độ giống như những hạt mưa phùn từ trên trời rơi xuống. Giữa biển người mênh mông, ánh mắt anh chăm chú nhìn tôi, chợt mỉm cười.

Lần đầu tiên gặp mặt, như in dấu vào trong trí não tôi, không thể nào xóa đi được.

Nếu như, đó gọi là duyên phận, vậy thì giờ đây có phải là duyên phận của chúng tôi đã hết rồi hay không?
Hay là, đã hết từ lâu.

Chỉ là tôi luôn cố gắng để kéo dài mỗi duyên phận này, nhưng mãi mà không tìm ra được lý do để tiếp tục.

Từ buổi chiều đến tối, một mình tôi đi lang thang ngoài đường. Màn đêm đen đã bao phủ bu trời. Vô số những ngọn đèn neon trong thành phố đã lần lượt rực sáng. Những người trẻ tuổi, túm năm tụm ba hoặc từng đôi tay trong tay đi dạo phố. Thỉnh thoảng cũng bắt gặp một người phụ nữ độc thân tầm bằng tuổi tôi, có thể, họ cũng đang buồn phiền về chuyện tình cảm gia đình giống như tôi vậy.

Một chiếc xe hơi đột nhiên lái đến trước mặt tôi và dừng lại, người trên xe kéo cửa xe xuống, gọi tôi: “Chào cô bạn cùng trường!”. Tôi hoảng hốt định thần lại, vừa nhìn thì thấy ngay Tần Tử Long, tôi mỉm cười: “Sao trùng hợp thế!”.

Anh bước xuống, dựa người vào xe, khoanh tay: “Đúng vậy, trùng hợp thế!”. Anh lấy bao thuốc lá ra, rút một điếu, châm lửa và đưa lên miệng, hít một hơi, hỏi tôi: “Sao lại đi dạo phố vậy?”.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người đàn ông nào có phong thái hút thuốc lại ấn tượng đến thế, tôi chợt buột miệng nói: “Phong thái hút thuốc của anh trông rất đẹp!”.

Tần Tử Long thoáng ngẩn người, kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay, mỉm cười: “Cảm ơn!”. Anh lại hiếu kỳ: “Cô bạn à, lẽ ra giờ này bạn phải ở nhà phục vụ ông xã chứ?”.

Tôi cúi đầu, mười ngón tay nắm chặt túi xách, dốc toàn bộ sức lực trong cơ thể vào đó. Tôi nói: “Anh ấy có phải hoàng đế đâu, không cần người hầu hạ!”.

Anh chuyển đề tài: “Nếu đã như vậy, chúng ta cùng đi ăn nhé!”.

Tôi lắc đầu.

Anh cười: “Này, cô bạn, không muốn mời tôi ăn c

Tôi mím môi: “Được, nhưng em không mang theo nhiều tiền đâu”.

Tần Tử Long cười nói: “Phụ nữ là thích so đo lắm”. Anh đẩy tôi lên xe: “Được rồi, tôi mời cô bạn ăn”.

Tôi lắc đầu, anh đã quay người bước lên xe, miệng vẫn ngậm điếu thuốc, chỉ cười: “Muốn ăn gì?”. Anh lái xe, thì thoảng lại hít một hơi thuốc, thấy tôi không trả lời, lại hỏi lại: “Bạn thích ăn gì?”.

Tôi nói: “KFC”.

Miệng Tần Tử Long khẽ nhếch lên, mẩu thuốc lá rơi xuống người, anh vội vàng dập tắt điếu thuốc, hỏi về kinh ngạc: “KFC?”.

Tôi nghĩ một lát, nói: “Macdonal cũng được!”. Mặt anh khẽ co giật, có vẻ như không thể nào tin nổi: “Thật sao?”.

Tôi gật đầu: “Em mời anh ăn!”.

Giọng anh có vẻ ảm ức: “Bạn mời tôi ăn món khác có được không?”.

“Không!”. Tôi ngoan cố, “Em mời anh!”.

Anh chợt bật cười: “Cô bạn à, cô bạn có phải là con trâu đấy? Đã nói là tôi mời rồi, lần sau đến lượt bạn mời

“Không được!”. Tôi cố ép mình mỉm cười, “Em mời anh!”.

Anh đành nói: “Ăn Macdonal...”.

“Anh không thích ăn?”.

“Không phải, không phải!”. Anh vội vàng lắc đầu, đành phải cười nói với tôi: “Rất thích!”. Tôi nhìn anh, đôi mắt lại bắt đầu đau rất, đàn ông luôn như vậy, rõ ràng không thích, nhưng vẫn có thể đi ăn.

Thảo nào người ta thường nói, tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh!

Từng chiếc xe nối đuôi nhau đi lại trên đường phố, giống như đàn kiến vậy.

Anh vô cùng thất vọng: “Tắc đường!”.

Tuyến tàu điện ngầm đang được xây dựng, giữa đường có rất nhiều cột xi măng cốt thép đứng sừng sững. Trong màn đêm đen, tôi chợt phát hiện ra khối kiến trúc tôi thân quen ở giữa đường, cây cầu vượt dành cho người đi bộ nơi chúng tôi quen nhau đã bị dỡ bỏ.

Thì ra, cho dù thứ nào đó có kiên cố đến đâu, cùng với sự biến hóa đổi thay của thời đại, không gì là giữ lại được cả.

Dù là lòng người hay là cây cầu vượt... đều không thể giữ lại được.

Trong quán Macdonal, Tần Tử Long nhìn bánh hamburger và gà rán, chỉ trừng mắt nhìn, không động vào. Tôi đưa nó cho anh, ngón tay anh thon dài, khê ần ần, chợt hỏi tôi: “Liệu có bị nóng trong không?”.

Tôi cười ngất: “Anh chưa ăn bao giờ sao?”.

Anh gật đầu: “Rất hiếm!”.

Tôi rướn mày: “Hiếm đến mức nào?”. Anh chu môi, nghĩ một lát: “Bánh hamburger chưa ăn bao giờ”. Tôi mỉm cười: “Vậy em bắt đầu đây!”. Tôi không khách sáo, cầm lấy cánh gà, gặm ngon lành trước mặt anh. Anh nho nhả cầm lấy bánh hamburger, nhai từ tốn.

Sự nho nhả của anh khiến tôi thấy buồn cười.

Anh thử một miếng khoai tây chiên, đột nhiên mắt sáng rực: “Cái này ngon lắm, thực sự rất ngon!”.

Tôi chỉ mỉm cười, ra sức nhét đồ ăn vào miệng, chỉ có như vậy, tôi mới không suy nghĩ linh tinh, mới không đâm dĩa nước mắt. Chỉ có ăn no, nhét đầy cái dạ dày trống rỗng, tôi mới có sức để tiếp tục dạo phố, tiếp tục trốn tránh.

Ăn xong, anh có vẻ như vẫn còn hơi lưu luyến.

Anh mở cửa xe: “Anh đưa em về!”.

Tôi lắc đầu, hạ giọng, nói: “Không cần đâu, em còn muốn đi dạo thêm chút nữa”.

Anh nhìn tôi, trong mắt thoáng có tia nhìn nghi hoặc. Tôi nhìn anh chăm chú, cảm thấy hơi buồn: “Lúc này em không muốn về nhà”. Lạ thay, anh không hỏi thêm gì nữa, nói luôn: “Lên xe đi!”.

Tôi chỉ lắc đầu: “Thực sự không cần đâu!”.

Anh chợt tỏ vẻ nghiêm nghị: “Nếu em không lên xe, anh nổi giận thật đấy!”.

Tôi bất lực, đành phải lên xe, anh khởi động xe, gật đầu về hài lòng: “Ngoan...”. Tôi trợn trừng mắt, cố gắng để không bật cười. Cái anh chàng này, thật không ngờ lại nói từ ngoan! Ôi trời ơi, anh coi tôi là con vật cưng sao!

Anh nói: “Để anh kể cho em nghe một câu chuyện cười nhé, một đúaa bé hỏi mẹ nó: Mẹ ơi, con được sinh ra như thế nào ạ?”. Anh ngừng lại, nhìn tôi một cái, rồi nói tiếp: “Mẹ nói: Chui ra từ bụng của mẹ. Đứa trẻ càng hiểu kỳ hơn: Mẹ ơi, sao mẹ lại muốn ăn thịt con?”.

Tôi thực sự không nín nổi, bật cười.

Nụ cười sâu sắc cũng hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú của anh: “Anh kể cho em thêm một câu chuyện nhé, Đường Tăng nói: Chúng ta cần phải chọn con đường lấy kinh ngắn nhất. Tôn Ngộ Không đề nghị: Ngồi máy bay nhanh hơn cưỡi ngựa! Bát Giới nói: Tàu vũ trụ Thần Châu nhanh hơn! Nào ngờ, Sa Tăng lấy ra một khẩu súng: Nghe nói, món đồ này có thể lập tức tiễn người sang Tây Thiên!”.

Tôi ôm bụng cười, cười đến đau cả

Anh nói: “Em cũng kể một câu chuyện đi!”.

Tôi lắc đầu.

Anh thở dài: “Mặc dù đã kết hôn, nhưng cũng cần phải biết giao tiếp xã hội, đừng có cô lập mình!”.

Tôi cười: “Hôm nay thực sự rất cảm ơn anh, anh đúng là một người thật hài hước!”.

Anh khẽ lắc đầu: “Có người nói anh bá đạo, có người nói anh lạnh lùng, chỉ có em nói anh hài hước”.

“Đúng là có chút bá đạo, nhưng không hề lạnh lùng!”. Tôi nói thật lòng.

“Em có biết vì sao họ nói anh lạnh lùng không?”. Anh hỏi tôi đầy hào hứng. Tôi lắc đầu, anh nhú mày: “Giả vờ đấy mà!”.

Xe anh dừng lại trước vườn hoa ở khu chung cư nhà tôi, “Em xuống xe đi, anh đưa em lên nhà”. Tôi vội vàng ngạc nhiên: “Sao anh biết em sống ở đây?”.

Anh nói về bí hiểm: “Anh đã nhờ thám tử tư, em có tin không?”.

Tôi lắc đầu, mỉm cười: “Không tin!”.

Anh hào hứng: “Thôi, bỏ đi, anh đoán được ngay em sẽ không tin mà”. Anh đóng cửa xe, đi theo tôi về phía cầu thang máy. Con tim tôi thấp thỏm lo âu, vừa ngẩng đầu nhìn con số, vừa nghĩ thầm, về nhà cần phải nói gì đây?

“Anh nghĩ, nếu để ông xã em nhìn thấy chúng ta đi với nhau thì không hay lắm”. Anh nói: “Anh tiễn em đến cửa rồi xuống luôn, những việc còn lại, em tự giải quyết nhé!”.

Tôi gật đầu: “Hôm nay thực sự rất cảm ơn anh!”.

Anh khoanh tay, nhìn tôi, chỉ cười: “Lần sau nhớ mời tôi ăn khoai tây chiên nhé”. Cửa thang máy từ từ mở ra, anh dựa người vào cửa, tay thể hiện động tác mời.

Tôi cười với anh: “Hôm nay thực sự rất cảm ơn anh!”.

Anh nhú mày: “Câu này hình như em vừa mới nói xong!”.

Tôi nói: “Vây thì...”, vậy thì gì nữa, chính tôi cũng không biết. Anh giúp tôi nói nốt câu: “Vây thì, lần sau có duyên gặp lại!”.

Tôi nói: “Tạm biệt!”.

Anh cười: “Tạm biệt!”.

Tôi lấy chìa khóa nhà trong túi xách, tay run run mở cửa nhà. Phòng khách tối om, xem ra, anh ấy vẫn chưa về. Tôi bật đèn, nhìn đồng hồ, đã mười giờ tối.

Thì ra, không chỉ có mình tôi muốn lẩn tránh, anh ấy cũng đang lẩn tránh.

Chạy trốn một cuộc hôn nhân lẽ ra không nên tiếp diễn.

Từ cửa phòng ngủ chợt phát ra ánh sáng, anh mở cửa ra, chăm chú nhìn tôi, khẽ động đập môi, mãi sau mới hỏi: “Sao về muộn thế?”.

Tôi cố ý né tránh anh, không nói gì. Anh lại gọi giật tôi lại: “Bà xã, chúng ta nói chuyện nhé!”. Chuyện gì cần đối diện thì không thể nào tránh né được. Tôi hít một hơi thở sâu, “Được, vậy nói về chuyện ly hôn!”.

Tôi ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng: “Anh định bao giờ ly hôn với em?”.

Anh ngồi xuống cạnh tôi, giọng nói có vẻ hơi bất lực: “Ngoài việc này, chúng ta không còn chuyện gì để nói nữa sao?”.

Đúng thế, ngoài chuyện ly hôn, chúng tôi quả thực không còn chuyện gì để nói cả.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng bi ai, tình cảm suốt mười năm qua, thật không ngờ lại có kết cục như thế này, chỉ vì một việc hiểu nhầm, tôi phải từ bỏ người đàn ông tôi đã yêu thương suốt mười năm qua.

Anh nhìn tôi, ánh mắt nồng nhiệt, chậm rãi nói: “Anh đã xin nghỉ phép một tuần”.

Một tuần để ly hôn, đúng là cũng đủ!

Tôi cúi đầu, nước mắt tuôn rơi, tôi nghẹn ngào: “Được, ngày mai chúng ta chuẩn bị thủ tục ly hôn”.

Anh nổi nóng, “Em có thể đừng luôn miệng nhắc đến ly hôn được không?! Giữa anh và Tiểu Nhã không có chuyện gì cả, anh chỉ muốn đi du lịch với em để giải tỏa căng thẳng”. Giọng nói của anh bỗng trở nên mềm mỏng, “Hôm đó anh thực sự đã giận quá mất khôn, anh đã suy nghĩ kỹ, cảm thấy... em là người biết tuân thủ pháp luật, cho nên...”.

Cuối cùng anh cũng biết là tôi bị oan rồi sao?! Nhưng tất cả đã quá muộn rồi, anh sao có thể lấy con dao đâm thẳng vào tim tôi, sau đó nói lời xin lỗi với tôi...

Anh đã đâm nát trái tim tôi, sau đó muốn bù đắp... Tôi thực sự không tài nào có thể tha thứ cho anh được!

5. Chương 5: Điều Bất Ngờ

Cục diện gương gạo như vậy tiếp diễn, hai người hai mươi tư giờ đồng hồ bên nhau, nhưng lại không có gì để nói với nhau. Tôi thật sự muốn quay trở lại ngày tháng trước đây, trở về thời điểm anh chưa từng phản bội tôi, lúc đó tất cả mọi việc đều tốt đẹp.

Tôi kéo rèm cửa sổ, ánh mặt trời chói lòa từ ngoài chiếu vào, vô số những hạt bụi đang tung bay dưới ánh nắng. Tôi cầm giẻ lau, chậm rãi lau đồ đạc trong nhà.

Chuông cửa vang lên, ông xã từ phòng bước ra mở cửa, Tiểu Nhã không buồn chào hỏi đã bước vào nhà, xách theo túi lớn túi nhỏ đặt

Cô ta đưa hết túi này đến túi khác đưa cho anh, vừa đưa vừa cười nói:” Anh nhìn xem, đều là những thứ anh thích ăn”. Tôi cúi đầu, quét dọn vệ sinh, cố gắng để không phải bận lòng. Tôi không dám nhìn, không dám nghĩ, không thể suy nghĩ được gì.

Trí não tôi đang phình to.

Anh ta biết cô ta cố tình đổ oan cho tôi, nhưng vẫn không chịu kiêng dè gì cả.

Giọng của Tiểu Nhã vô cùng hào hứng:”Em cũng xin nghỉ một tuần, hay chúng ta đi du lịch đi!”. Giờ đây, tôi giống như một người ngoài, là một người vô hình trong mắt của họ.

Anh nhìn về phía tôi, tôi không dám nhìn, không dám ngẩng đầu, chỉ có thể cảm nhận qua tia nhìn nơi khóe mắt. Tiểu Nhã lại hào hứng đề nghị:” Hay là đi Đài Loan? Hồng Kông cũng được!”.

Tôi lau cật lực, bẩn quá đi, thì ra cả căn phòng này chỗ nào cũng bẩn, đầy bụi bặm.

Bụi khiến mắt tôi ướt nhèm, chỉ muốn chảy nước mắt.

Tôi hít thở một hơi thật sâu, vò mạnh giẻ lau trong chậu nước, nước trong chậu chuyển sang màu đen kịt, giống như đôi mắt tôi, đã đen kịt đến độ không nhìn thấy gì, đã bị mù rồi!

Tiểu Nhã cầm túi đồ ăn vặt đến, đưa cho tôi, nhưng chân thì đá mạnh vào chậu nước, nước trong chậu bắn ra ngoài, ướt nhèm. Giọng cô ta tỏ ra cuồng quýt:” Em xin lỗi, chị dâu, em không cố ý!

Đúng là mở to mắt nói giọng kẻ mù! Tôi nhìn anh, anh lạnh lùng nhìn chúng tôi, chỉ im lặng. Tôi cười tươi như hoa.” Không sao đâu, chị biết em không cố ý mà.”

Tiểu Nhã dường như thoáng kinh ngạc, trừng mắt nhìn tôi rồi lại cười tít mắt: “Chị dâu, chúng ta tìm một nơi nào đó đi du lịch nhé, chị thấy thế nào?”

Tôi chẳng buồn tiếp lời cô ta, cầm lấy chậu nước, đổ đầy nước vào chậu, tiếp tục lau nhà.

Tiểu Nhã cứ luôn miệng nói cười, tôi và anh thì đều im lặng không nói. Một mình cô ta nói mãi cũng chán, cuối cùng cũng chịu im miệng, chỉ ngồi xuống cạnh anh trên ghế sofa.

Anh chợt đứng dậy, vào nhà vệ sinh.

Tôi nhìn chậu nước đen ngòm, hất mạnh vào người Tiểu Nhã, nhằm đúng mục tiêu!

Cô ta ướt sượt từ đầu đến chân! Trong lòng tôi vô cùng sướng khoái, cũng vội vàng xin lỗi: “Chị xin lỗi, chị không cố ý!”. Tôi bỏ hết đồ ăn cô ta mang tới đem trả lại túi, lạnh lùng mỉm cười: “Chị nghĩ, em cần phải về nhà thay đồ!”.

Trên đầu trên mặt cô ta đều là đồ dơ bẩn, cả người nhếch nhác kinh khủng.

Tôi vẫn mỉm cười, ánh mắt lạnh như băng: “Em muốn ở cùng anh ta phải không?”. Tôi khẽ bẹo má cô ta: “Yên tâm, nhanh thôi!” Tôi giơ ngón tay đặt xuống mũi người, lắc lắc đầu: “Tiểu Nhã, em th

Cô ta đầu chỉ hơi thối trên người, lòng dạ cô ta còn hơi thối hơn, thối đến độ không tài nào ngửi được!

Cô ta mở tròng mắt, lồng ngực phập phồng, toàn thân như sắp phát điên. Cô ta đứng phắt dậy, nhìn tôi đầy căm hận, nước bắn từ tóc cô ta nhỏ xuống, cô ta lau mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chị cố ý!”.

“Thật vậy sao?”. Tôi cười nhạt, cầm túi xách của cô ta, mở cửa, ném ra ngoài. Cô ta chạy ra, muốn nhặt túi, tôi đã đóng sập cửa lại.

Cô ta điên cuồng ấn chuông cửa, muốn vào. Tôi vội gọi điện thoại cho bảo vệ: “Có một con điên đang làm ồn trước cửa nhà tôi”. Ông xã bước ra, nhìn về phía sofa, không nói gì, đi thẳng vào phòng ngủ.

Tôi khẽ bẹo cằm, thì ra, báo thù Tiểu Tam cũng khiến mình vui vẻ đến thế.

Xem ra sau này, việc báo thù như vậy, là cần thiết.

Hôm sau, cô ta lại chạy đến, cười cười nói với tôi như không xảy ra chuyện gì. Tôi nhìn cô ta với ánh mắt khâm phục, nếu nói con người vô liêm sỉ, cô ta đứng thứ hai, không còn ai dám đứng thứ nhất.

Cô ta vẫn không từ bỏ ý định rủ anh cùng đi du lịch, ông xã tôi vốn có ý định này, nhưng thấy tôi từ chối, cũng không dám đồng ý. Cô ta cứ ở bên lải nhải mãi không thôi

Những ngày tháng bất ổn này, tôi thực sự đã chịu đựng quá đủ rồi!

Cô ta muốn ở đây đóng giả người tốt, đóng giả em gái, không phải là thân phận kẻ thứ ba.

Được, vậy tôi sẽ tác thành cho cô ta.

Tôi sẽ hãm hại cô ta giống như em gái, chứ không phải kẻ thứ ba.

Tôi nói: “Thu dọn đồ đạc, đi du lịch!” Tiểu Nhã vô cùng hưng phấn, khiến tôi thực sự bái phục cô ta, cô ta muốn đi du lịch với ông xã tôi đến thế sao? Tôi nhìn Tiểu Nhã: “Đi Đoàn Loan, du lịch tự do!”.

Cô ta sung sướng nhảy cẫng lên: “Chị dâu, sao chị biết em muốn đi Đài Loan?”. Tôi mặt tỉnh bơ: “Em đi đặt tour đi, đi càng sớm càng tốt!”.

Cô ta vội lấy di động ra gọi, sau khi nói liếng thoảng một hồi, bèn nói với tôi: “Ngày mai có chuyến. Tôi cười nhạt: “Vậy em còn không mau đi đăng kí!”.

Cô ta lập tức biến mất.

Buổi chiều, cô ta gọi điện đến nói với anh, nói đã nộp sáu nghìn tệ cho tour du lịch, du lịch năm ngày. Tôi giắt điện thoại, hỏi thẳng: “Em đã nộp tiền rồi sao?”.

Giọng cô ta vô cùng hào hứng: “Đúng vậy!”.

Tôi “Ồ” một tiếng. Cô ta lại hỏi: “Chị dâu, mấy giờ chị đi?”

Tôi cười nhạt: “Ngày mai gặp nhau ở sân bay!”. Tôi gác máy, rút luôn dây điện thoại, tắt máy di động của tôi và của ông xã. Ông xã nhìn tôi, hiểu ngay: “Em không muốn đi, sao lại lừa cô ấy đi?”.

Tôi bước đến trước mặt anh, mở to mắt, lạnh lùng nói: “Anh chú ý ngôn từ, em lừa cô ta? Từ đầu đến cuối, em chưa hề nói chúng ta đi cùng đi. Cô ta muốn đi, thì để cô ta đi.” Tôi nhú mày, giọng nói càng lạnh lùng hơn: “Sao, anh không nhớ à?”.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cười nhạt: “Anh không chịu nổi việc em giả bộ với anh!”.

Nụ cười của tôi càng lạnh hơn: “ Còn cô ta thì sao, em nghĩ, chắc cũng giả bộ không ít với anh chứ?”.

Ông xã đột nhiên nổi nóng: “ Em có thể đừng đối xử với anh như vậy được không? Rốt cuộc anh đã làm sai điều gì?”.

Tôi thất vọng đến đỉnh điểm, đến tận giờ phút này, thật không ngờ anh vẫn không biết mình đã làm sai điều gì!?

Tôi nói hết sức nghiêm túc: “Để em chỉ ra cho anh, thứ nhất, anh biết rõ cô ta theo đuổi anh, nhưng anh vẫn mặc cho cô ta đến nhà, mặc cho cô ta bám riết lấy anh, không hề giữ khoảng cách. Thứ hai, anh không phân biệt trắng đen đã đánh oan em. Thứ ba,...”. Tôi nhìn anh, lòng tràn đầy sự chua xót,” Thứ ba... Anh với vai trò là chồng của em, là chồng của một người phụ nữ, thật không ngờ anh không biết đúng sai phải trái, đi chăm sóc người phụ nữ khác suốt cả đêm, sau khi quay về, còn lên tiếng chất vấn mắng mỏ”.

Nước mắt tôi chợt trào ra, “ Em cũng không thể chịu nổi anh giả bộ với em, tâm lý đàn ông các anh em cũng hiểu, một mặt thì tự trách mình, một mặt lại muốn thử những thứ mới mẻ...”. Từng giọt nước mắt to tròn lăn dài, rơi xuống nền nhà, tạo nên tiếng kêu rành rọt. Tôi nghẹn ngào: “ Xin đàn ông các anh hãy đứng ở góc độ người phụ nữ mà nghĩ cho họ. Cứ chây lỳ không chịu ly hôn, nhưng lại muốn chơi bời với người phụ nữ khác...”. Tôi không kiềm chế được mình, gào lên, nước mắt đầm đìa khắp mặt: “ Các người đúng là không bằng cầm thú!”.

Anh nhìn tôi, không lên tiếng, hồi lâu anh mới từ từ nói: “ Anh thật sự không biết... chưa bao giờ biết, cô ấy lại có thể uy hiếp em đến mức này”.

Tôi đâm mạnh vào lồng ngực mình, nước mắt tuôn rơi như mưa: “ Em rất sợ, anh có biết rằng em rất sợ hay không? Anh cứ tưởng em không sao, nhưng còn em thì sao, ngay cả khi nằm mơ... ngay cả khi nằm mơ”. Tôi quệt nước mắt không thể nào nói tiếp được.

Ngay cả khi nằm mơ tôi cũng sợ hãi, anh lại không hay biết gì sao!

Trong cái cán cân tình yêu, sự tin tưởng và hôn nhân có trọng lượng ngang nhau, nhưng giữa nữ giới và nam giới, cán cân đó bị nghiêng, nghiêng về phía đàn ông. Đàn ông có thể ngoại tình, sau khi ngoại tình còn ngang nhiên oán trách vợ, nói vợ không phải cái này, không đúng cái kia. Cho nên họ mới ngoại tình, mới phạm lỗi.

Khiến bạn cảm thấy thì ra mình có bao nhiêu nhược điểm.

Những nếu là phụ nữ phạm lỗi, tội này không nhỏ chút nào, trong thời kỳ phong kiến, bị dìm xuống sông chết đuối đã là quá nương tay rồi, chỉ hận một nỗi không thể dìm chết cả nhà bạn luôn! Ở thời hiện đại, đàn ông bị cấm sừng có thể hùng dũng đòi ly hôn, nếu không ly hôn sẽ tha hồ mà ngược đãi đánh đập lăng mạ, để cho bạn muốn chết không được, muốn sống cũng không xong!

chính là hôn nhân, đây chính là nam nữ bình đẳng.

Đây chính là sự bất bình đẳng nhất của nam nữ bình đẳng.

Tiểu Nhã biến mất năm ngày, trái tim tôi cũng được yên tĩnh năm ngày, hồi tưởng tất cả những gì đã xảy ra trong mười năm qua, chỉ cảm thấy mơ hồ như trong cõi mộng. Mười năm đó trôi qua thật nhanh, nhanh đến độ giống như cuốn phim đang tua.

Nhưng, nỗi đau đớn đó lại có thể khắc ghi cả một đời.

Chuông cửa bị ai đó ấn liên hồi, kêu chói tai, dường như đang vô cùng phẫn nộ. Tôi mỉm cười, đoán được ngay đó là Tiểu Nhã. Tôi chậm rãi bước ra mở cửa, cô ta nổi giận lôi đình đứng bên ngoài cửa trừng mắt nhìn tôi: “ Chị thật là bỉ ổi!”.

Tôi mỉm cười: “ Còn cô thì sao? Cướp chồng của người ta, đổ oan cho người ta thuê người cưỡng hiếp cô, còn nói mình là gái trinh, thuần khiết trong trắng đến phát sợ. Những điều này thì gọi là gì chứ?” Tôi nói hằn từng tiếng: “ Gọi là vô liêm sỉ nhĩ? Đúng là vô liêm sỉ cao cấp!”.

Cô ta giơ tay lên tát tôi, nhưng tôi đã sớm đoán ra, né người vào trong, tránh được cú tát trời giáng của cô ta. Cô ta lại chống nạnh, giống như một con đàn bà chanh chua đánh đá, chỉ vào mặt tôi chửi bới: “ Mày

là con đàn bà dê tiện, là con cave thối tha, là đồ vô liêm sỉ!”

Nụ cười của tôi càng sâu cay hơn: “ Cô đang chửi chính mình à?” Tôi chậm rãi bổ sung:” Hình như còn quên hai câu, đồ Tiểu Tam mặt dày già mồm!”

Thì ra trên cõi đời này đúng là có loại đàn bà tồi tệ này, trước đây nghe bạn bè nhắc đến người đàn bà nào đó vô cùng tồi tệ, c đàn bà trước mặt tôi lúc này đây thực sự đã làm cho tôi mở rộng tầm nhìn. Cướp chồng của người ta mà còn hùng dũng đến mức này!

Cô ta còn đang đứng ngoài cửa, tôi bước đến bàn uống nước, cầm di động lên, ấn nút ghi âm.

Cô ta tưởng tôi gọi bảo vệ, càng phần nộ, “ Có giỏi thì mày cứ gọi bảo vệ đi, đúng là con đàn bà dê tiện vô liêm sỉ!”

Tôi từ tốn nói ra phía ngoài cửa:” Tiểu Nhã, cô cứ chửi tiếp đi, đừng dừng lại!”. Cô ta chửi liên tục năm phút, cuối cùng cũng hết hơi, nước bọt đã cạn khô.

Tôi nói: “ Tôi sẽ đăng cái này lên mạng, để mọi người nghe thấy giọng nói gọi cảm tội cùng và dịu dàng đáng yêu của cô, cộng thêm cả khí chất cao quý và phong thái như nữ thần nữa”. Tôi cười gian xảo: “ Đảm bảo có nhiều đàn ông thích cô lắm à xem!”.

Cô ta mở trừng mắt, đập tới tấp vào cửa chống trộm. Tôi lưu đoạn ghi âm lại rồi mới gọi bảo vệ.

Đối phó với loại Tiểu Tam đánh đá chua ngoa không nhất định cần phải chửi tay đôi với nhau, đôi khi mưu trí một chút sẽ làm cho cô ta tức hộc máu. Tốc độ lưu truyền đoạn ghi âm trên mạng đúng là khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Chỉ riêng một ngày đã có hàng triệu người download.

Tần Tử Long gọi điện thoại cho tôi, vô cùng hiếu kỳ:” Có người chửi em à?”.

Tôi cười lớn: “ Sao anh biết?”.

Anh nói: “ Cả nước đều biết!”.

Nghiêm trọng đến thế sao? Tôi chỉ nhất thời phần uất, muốn cho người khác biết câu chuyện về cô ta mà thôi. Tôi vội lên mạng search, vừa tra, giật này mình, tìm đập dồn dập, gần như không thể nào chịu đựng nổi.

Trên mạng đầy rẫy những trang truyền tải đoạn ghi âm chửi bới của Tiểu Nhã. Tần Tử Long hào hứng hỏi: “ Cô bạn, hình như bạn tốt nghiệp khoa lịch sử thì phải, thật sự không nhận ra trình độ ngôn ngữ cũng thâm sâu quá!”.

“ Ha ha”. Tôi cười ngốc nghếch, mồ hôi lạnh toát ra trên trán, đúng là tôi đã viết một bài rất hay về việc Tiểu Nhã giương oai điệu võ cướp chồng tôi, sau đó vu oan cho tôi sai người cưỡng hiếp cô ta, cuối cùng đính kèm thêm đoạn ghi âm đó.

Thật không ngờ, chỉ có một ngày, đã được đăng lên bản tin.

Quả này to chuyện rồi!

Tần Tử Long càng nói về hài hước: “ Cô bạn à, tôi đã chuyển đoạn ghi âm lời chửi của cô ta thành nhạc chuông di động, bạn có muốn nghe không tôi gửi cho bạn?”.

“ Không cần đâu!”. Tôi vô cùng hoảng hốt, vội lên mạng tra, tiêu đề của từng trang mạng đều ghi: Tiểu Tam tinh tướng dùng mọi thủ đoạn để cướp chồng người khác!

Tần Tử Long lại nói thêm: “ Tiểu Nhã lần này đúng là xấu hổ đến tận mạng rồi, các bạn học đều đang bàn tán xôn xao. Cô ta vốn là người hiếu thắng, bạn trị cô ta đến nơi đến chốn như vậy, có lẽ cô ta sẽ không bỏ qua cho bạn đâu!”.

“ Một khóc, hai gây chuyện, ba tự tử?”. Tôi hỏi thăm dò.

“ Theo sự hiểu biết của tôi về con người cô ta, nếu không tìm vài người để cưỡng hiếp bạn rồi quay phim, cô ta sẽ không cam tâm đâu”. Giọng nói của Tần Tử Long đủ để dọa tôi sợ chết khiếp. Tôi càng hoang mang hơn: “ Như vậy là phạm pháp mà!”.

Tần Tử Long cười: ‘ Cô bạn à, bạn sợ rồi phải không? Thế có cần tôi làm vệ sỹ bảo vệ cho người đẹp hay không?’.

“Anh đừng dọa em nữa!”. Tim của tôi đập loạn nhịp, thật không ngờ lại dẫn đến tình cảnh này. Đây không phải là mong muốn ban đầu của tôi, lúc đó tôi nhất thời tức giận muốn tìm vài người để chia sẻ thôi. Giờ thì lại gây ra chuyện lớn thế này, đến mức không thể cứu vãn được. Tôi nơm nớp lo sợ.

Có tiếng chuông cửa, điện thoại tôi đang cầm bỗng tuột khỏi tay, tôi vội vàng nhìn qua mắt thần trên cánh cửa, thì ra là ông xã! Tôi vội mở cửa, nhìn xung quanh, không thấy ai đi theo anh, mới đóng sầm cửa lại.

Ông xã trừng mắt nhìn tôi, giọng hơi run: “ Sao em lại nhất định phải trừng phạt cô ấy như vậy?”.

Tôi cố tỏ ra trấn tĩnh, nói tỉnh bơ: “ Thế thì sao?”.

Anh hét lên: “ Bây giờ tất cả mọi người đều biết Tiểu Nhã chửi em, tranh giành chồng với em. Bây giờ trong công ty đều đang cười nhạo cô ấy, từ sáng tới tối đều bàn luận xôn xao. Cô ấy không thể nào chịu đựng được nữa đã uống thuốc ngủ tự tử rồi!”.

Tôi ngờ nghệch:” Cô ta chết

Anh hần học nhìn tôi: “ Cô ấy uống thuốc ngủ trong công ty, may mà anh phát hiện ra, kịp thời ngăn cản”.

Cô ta nếu muốn uống thuốc ngủ, về nhà khóa trái cửa, từ từ mà uống thuốc chứ, uống trước mặt người khác rõ ràng là không muốn chết! Giọng ông xã run lên: “ Đang yên đang lành, em phát điên phát rồ gì vậy? Có thể gây ra án mạng đấy, em có biết không?”.

Tôi liếc nhìn anh: “ Đây gọi là tự làm tự chịu, chẳng phải cô ấy muốn theo đuổi anh sao? Bây giờ tốt rồi, mọi người trong khắp thiên hạ đều biết rõ. Cô ấy có thể ra tay hùng dũng, đánh trống phát cờ để theo đuổi anh. Giờ thì đã không cần phải e dè gì nữa, như vậy không tốt sao!”.

Ông xã càng tức giận: “ Em không thể tha thứ cho cô ấy một lần sao?”.

Tôi cười nhạt: “ Cô ta chửi rửa em, khó nghe đến nhường nào, anh có muốn em bật lại cho anh nghe không?”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: ‘ Anh không phân biệt được đúng sai phải trái, óc anh là óc lợn chắc?’.

Anh giận giữ trừng mắt nhìn tôi: “ Vậy cũng cần phải phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ, đây là việc có thể gây ra án mạng đấy!”.

Tôi càng cười lạnh lùng hơn:” Cô ta tự sát là việc lớn, còn cô ta chửi rửa em là việc nhỏ?!” Tôi nổi giận đùng đùng, chỉ ra cửa:” Phiền anh cút ra khỏi nhà tôi, anh đừng có ở đây mà nói này nói nọ!”.

“ Em đúng là vô lý hết sức!”. Anh nổi giận lôi đình, vút cặp sang một bên, ngồi phịch xuống sofa, mặt nặng như chì! Lúc này tôi mới hoảng hốt nhớ ra chưa tắt di động, chỉ bị rơi xuống đất. Tôi chạy đến nghe, quả nhiên Tần Tử Long vẫn đang giữ máy. Tôi tắt phụt điện thoại.

Tôi đi lại trên đường phố, căng thẳng nhìn xung quanh, đề cao cảnh giác. Lúc tôi chuẩn bị sang đường giành cho người đi bộ, bỗng có ai đó đập mạnh lên vai tôi, tôi sợ hãi đến độ toàn thân cứng đờ, không dám quay đầu lại.

Người phía sau cuối cùng cũng lên tiếng: “ Chị ơi, đi đến chỗ này như thế nào?”. Tôi thở phào, quay người lại, nhìn vào tấm bản đồ, sau đó chỉ đường cho cô gái khoảng chừng hai mươi tuổi. Tôi vỗ vỗ vào lồng ngực đang đập thình thịch, đang chuẩn bị sang đường, một chiếc xe đỗ phịch trước mặt tôi. Cửa xe bật mở, mấy người đàn ông trung niên bước xuống. Tôi quay đầu, chạy thục mạng về phía trước. Không phải chứ, sao lại sai người đến nhanh thế!

Tôi lao chạy thục mạng khắp nơi, quay đầu nhìn lại, không thấy đám người đó. Nhưng tôi lại nhìn thấy Tần Tử Long đang đuổi từ phía sau cách đó không xa. Anh thở dốc chạy đến trước mặt tôi, giọng nói đứt quãng: “ Cô bạn, chạy đi đâu thế? Đang chạy đua đấy à?”. Tôi căng thẳng kéo tay anh lại, hỏi: “ Không phải, lúc anh vừa đuổi theo em, có nhìn thấy một đám người cũng đang đuổi theo em không?”.

Anh lấy tay búng lên trán tôi một cái, cười thất thanh:” Em đúng là thần hồn nát thần tính!”. Anh chột kêu lên:” Chết rồi, vừa rồi lúc tôi đang đợi đèn đỏ, nhìn thấy em chạy cứ tưởng xảy ra chuyện gì, nên xuống xe, bây giờ xe vẫn đang đỗ ở đường.”

“A!”. Tôi cũng kêu lên, chạy cùng anh quay lại đường cũ. Qua chỗ rẽ, từ xa đã nhìn thấy chiếc Audi A8 đang dừng ngang đường, cảnh sát giao thông đang đứng bên cạnh!

Anh vội vàng lấy giấy tờ ra đưa cho cảnh sát. Cảnh sát nhìn giấy tờ, hỏi: “Xe mới mua?” Anh gật đầu, cảnh sát lại hỏi: “Anh dừng xe bên đường làm gì vậy? Anh có biết làm vậy là ảnh hưởng đến giao thông không?”.

Tần Tử Long chợt nói vẻ rất nghiêm túc: “Đồng chí cảnh sát...”. Anh kéo tôi đến cạnh anh, ánh mắt u buồn: “Cô bạn này của tôi vừa rồi nghĩ quẩn, muốn tự sát, may mà tôi đã kịp thời ngăn cản!”.

Anh cảnh sát lướt nhìn tôi, nhìn kỹ từ đầu xuống chân, sau đó hỏi tôi: “Trông cô quen quá!”. Anh ta chỉ vào tôi, cười thất thanh: “Chính là người phụ nữ bị cô Tiểu Tam đó cướp chồng!”.

Tôi ngượng ngùng gật đầu.

Anh ta thở dài: “Không có chuyện gì đâu, đừng có mà nghĩ quẩn!”.

Tần Tử Long thở dài: “Đúng vậy đấy!”.

Tôi trừng mắt với Tần Tử Long, anh lại khẽ nháy mắt với tôi, cười niềm nở với cảnh sát: “Vậy chúng tôi có thể đi được chưa?”.

“Đi ư?”. Cảnh sát lúc này mới nhớ ra vấn đề, “Cửa xe anh còn chưa đóng, nếu để cho bọn trộm lái đi mất, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?”. Tần Tử Long gật đầu phụ họa: “Đúng vậy, tôi biết là tôi đã sai, tôi xin lỗi!”.

Cuối cùng cảnh sát ghi giấy nộp phạt, dặn dò anh: “Lần sau không được như vậy đâu!”.

Tần Tử Long cười nói: “Vâng vâng, anh nói phải lắm, lần này tôi sơ suất quá!”.

Cảnh sát nhìn lướt qua tôi, rồi lên mô tô. Trước khi phóng đi, anh ta còn nói với tôi về thân tình: “Cô đừng có nghĩ quẩn đấy nhé!”. Tôi chỉ mỉm gật đầu.

Đợi anh ta đi hẳn, tôi mới dùng khuỷu tay huých mạng vào bụng Tần Tử Long.

Anh kêu lên đau đớn, xị mặt: “Thôi, bỏ đi, anh đưa em về nhà nhé, để em đỡ phải nơm nớp lo sợ.” Tôi phẫn nộ: “Ai muốn tự sát chứ?”.

Anh chấp tay xin lỗi tôi: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi! Cô bạn, lần sau không dám nữa!”.

Tôi nổi giận dùng dùng bước lên xe, anh cười rạng rỡ: “Hay là anh mời em ăn cơm?”. Tôi nhún mày: “Không, em muốn về nhà!”.

Anh gơ tay lên nhìn đồng hồ: “Ồ, ồ, biết rồi, ông xã về rồi!”.

Tôi không lên tiếng, nhưng đột nhiên cảm thấy mắt mình cay cay, thì ra, tôi vẫn giống như trước, luôn giống chiếc đồng hồ báo thức, nhớ rõ anh mấy giờ tan làm, mấy giờ về nhà,...Dù cho đã chuẩn bị cuộc chiến lý hôn, tôi vẫn như vậy.

Tôi tự cảm thấy xót xa ình, nếu thời gian có thể quay trở lại, hoặc là tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông đó, hoặc là lúc đó cây cầu vượt đã bị dỡ bỏ từ lâu rồi. Vậy thì...tất cả những sự việc này, có phải là sẽ không xảy ra hay không?!

Tần Tử Long vất vả mãi mới tìm được chỗ đỗ xe, anh than thở: “Lần sau chúng tôi đừng có duyên với nhau nữa, anh đừng có gặp lại em, gặp em chẳng có chuyện gì hay ho cả!”.

Tôi mỉm cười: “Nhưng hi vọng thượng đế che chở cho anh!”.

Lúc đang chuẩn bị xuống xe, chiếc xe quen thuộc đi đến, dừng ngay ở vị trí đối diện chúng tôi. Tôi nhìn rõ trên xe có hai người, một người là ông xã, một người là Tiểu Nhã.

Hai người ở trong xe, không biết đã nói những gì, Tiểu Nhã trông vô cùng kích động. Ông xã xuống xe, Tiểu Nhã cũng vội vàng xuống xe, đang lớn tiếng nói gì đó. Tần Tử Long giúp tôi hạ kính cửa xe xuống.

Tôi nghe rõ Tiểu Nhã nói rất to: “Chị ta đối xử với em như vậy, anh nói một câu bỏ qua là xong được sao?! Chị ta đưa em lên mạng, làm cho em không dám gặp ai, anh có biết hay không?”.

Ông xã hình như đã hết kiên nhẫn:” Em đừng có ồn ào nữa được không?”.

Tiểu Nhã hét lên như phát điên:” Có phải anh muốn vứt bỏ em hay không?”.

Ông xã đi về phía trước, cô ta lao đến ôm chầm lấy anh, gào khóc:” Em đã không thể nào sống thiếu anh được nữa rồi!”.

Ông xã có vẻ hơi bất lực:” Tiểu Nhã, giữa chúng ta không hề xảy ra chuyện gì cả, cho nên không thể có sự việc gọi là vứt bỏ. Vợ của anh là cô ấy, không phải là em, em có hiểu không?”.

Tiểu Nhã ôm chặt hơn, ra sức lắc đầu:” Bọn anh ly hôn đi, em cưới anh!”.

Ông xã gỡ mạnh tay cô ta ra, “ Anh sẽ không ly hôn đâu!”. Tiểu Nhã đột nhiên quỳ xuống, khóc lóc thảm thiết hơn:” Em đã vì anh như vậy, thật không ngờ anh không cần em!”. Ông xã cúi xuống, muốn đỡ cô ta dậy, cô ta chợt kéo mạnh anh xuống, hai người lẫn lộn dưới đất.

Tần Tử Long liếc nhìn tôi, xuống xe, dựa người vào xe, cười nói với hai người đang nằm dưới đất:” Đây, hai người bạn học của tôi, các bạn nồng nhiệt như vậy, thật chẳng hay ho chút nào!”.

Ông xã mặt đỏ bừng, đứng dậy, phui bụi dính trên quần áo, hỏi Tần Tử Long:” Sao anh lại ở đây?”. Tần Tử Long hất mặt vào trong xe, ông xã nhìn về phía tôi.

Tôi đành phải xuống xe, giả vờ như không nhìn thấy, chỉ nói với Tần Tử Long:” Hôm nay cảm ơn anh nhiều, em về trước đây!”. Ông xã nhìn thấy tôi, vội chạy đến, ” Sao em lại ngồi trong xe anh ta?”.

Tần Tử Long giải thích hộ tôi:” Có người bám theo cô ấy, tôi thấy khó coi, bèn đưa cô ấy về!”. Ông xã khẽ động đậy môi, muốn hỏi gì đó, Tiểu Nhã chen ngang:” Liệu có chuyện trùng hợp thế sao?”.

Tôi lạnh lùng hỏi:” Sao cô ta lại ở trong xe anh?”.

Ông xã ấp a ấp úng:” Ồ, anh sợ cô ấy... sợ cô ấy nghĩ quẩn...”.

“ Cho nên mới đưa về ở cùng trong nhà?” Tôi ngắt lời anh.

Tiểu Nhã nhìn tôi, mỉm cười:” Chị dâu, chị đã không biết việc em đã chuyển đến ở tầng dưới của anh chị rồi.” Tôi cười nhạt:” Trùng hợp vậy sao? Trước đây có một cô Trương Lâm Lâm cũng ở tầng mà cô đang ở, cuối cùng cũng tiêu tùng!”.

“ Tiêu tùng thế nào?”. Tiểu Nhã không nén nổi hiếu kỳ, lên

Tôi cười vẻ bí hiểm, ” Tại sao tôi phải nói với cô chứ? Nhưng cô không cần sợ, sau này sẽ có người khác, cùng lắm là có chung kết cục như cô ta thôi!”.

Một người vừa đi, lại có người khác tới, đúng là những con châu chấu đánh mãi không chết!

Thực không ngờ, tôi cũng biết cần phải ly hôn như thế nào. Trước đây, khi kết hôn, nói đùa với ông xã, hỏi anh, có phải xé rách giấy đăng ký kết hôn sẽ được tính là ly hôn không? Lúc đó anh xoa đầu tôi, chỉ cười. Anh nói tôi có tư duy của cô ngốc.

Bây giờ nghĩ lại, tôi đúng là một con ngốc, không chỉ ngốc mà còn dần. Đến độ cứ ngăn người nằm yên trong lòng bàn tay anh, giống như một con chim bị giam trong lồng, không tài nào bay đi được.

Lúc nhàn rỗi, lên mạng xem, người trên mạng thi nhau hiến kế cho tôi các tuyệt chiêu. Bảo tôi lấy hết toàn bộ tài sản, vứt bỏ ông xã, rồi tìm một anh chàng bánh bao trẻ chuyện lúc cô đơn. Thấy những người xa lạ trên mạng lại rất mực quan tâm tới tôi như vậy, tôi chợt cảm thấy muốn khóc.

Rất nhiều người, chỉ là người phía bờ bên kia trong cuộc đời bạn, nhưng lại quan tâm đến bạn từng chút.

Có một số người, dù nằm ngay bên cạnh bạn, lại không có gì để nói.

Ông xã chợt đi vào thư phòng, đứng bên cạnh tôi nhìn vi tính. Anh ghé vào tai tôi, chỉ cười:” Mấy chiêu này cũng có tác dụng thật đấy, anh chàng bánh bao cũng được đấy, ít nhất cũng đẹp trai”. Tôi lạnh lùng lườm anh, không thềm lên tiếng. Anh cầm lấy chuột vi tính của tôi, xem hết lượt, lúc xem đến những bình luận đó, cũng không kìm nổi bật cười

Tôi chỉ ngồi, không nhúc nhích.

Anh chợt hỏi:” Bao nhiêu người hiến kế cho em, em chuẩn bị trừng trị anh thế nào?”.

Tôi trầm mặc.

Hai tay anh đặt lên vai tôi, vẫn ghét sát vào tai tôi giống như trước đây, hỏi:” Bà xã, em nói đi mà!”. Tôi đứng bật dậy, né tránh anh. Tôi sợ sệt nhìn anh, chỉ cảm thấy trào dâng nỗi sợ hãi.

Trong mắt anh tràn đầy thất vọng:” Bà xã, rốt cuộc em sao vậy?”.

Tôi lo lắng sợ hãi, giọng nói cũng run rẩy:” Anh đừng động vào em!”. Lời nói vừa thốt ra, ngay cả chính bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc. Thì ra giờ đây tôi lại sợ hãi tiếp xúc với anh đến thế. Trước đây, tôi luôn khao khát vòng tay anh, nếu không có vòng tay anh nâng niu, tôi sẽ bị mất ngủ. Nhưng giờ đây, khi anh đến gần tôi, tôi lại sợ hãi đến mức này, nỗi sợ hãi vô cớ.

Như thể anh làm tổn thương tôi.

Anh vô cùng thất vọng:” Bà xã, rốt cuộc em sao thế?” Anh lao đến, hai tay nắm chặt cánh tay tôi:” Rốt cuộc em sợ gì chứ?”.

Tôi lắc đầu, chỉ thấy mơ màng:” Anh bỏ em ra, anh đừng lại gần em!”.

Anh chợt ôm chầm lấy tôi, ôm rất chặt:” Bà xã, rốt cuộc em muốn anh phải làm như thế nào? Là do cam tâm tình nguyện, từ đầu đến cuối, anh chưa từng thay đổi, anh vẫn là anh trước đây”.

Trán tôi chạm vào ngực anh, chỉ cảm thấy buồn vô hạn. Tôi chợt giật mạnh:” Anh buông em ra, anh đừng động vào em!”. Anh ôm tôi càng chặt hơn, Bà xã, anh không cố tình động vào em!”.

Tôi lắc đầu, đột nhiên bụng đau như cắt.

Anh không nhận ra,” Bà xã, anh thực sự không hề qua lại với Tiểu Nhã, anh đã từ chối cô ấy không chỉ một lần, thật đấy, em hãy tin anh!”.

Tôi ôm bụng, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, đau đến độ trán toát mồ hôi lạnh. Tôi vội nắm chặt lấy cánh tay anh, đau tới mức không thể chịu đựng nổi.

“ Đau bụng quá!”. Tôi không còn chút sức lực nào cả.

Anh vội vàng thả tay tôi ra, cuống quýt hỏi:” Em sao thế?”. Tôi ngồi bệt xuống đất, đầm đìa mồ hôi:” Bụng em đau quá...”. Anh bế tôi lên, vội lao xuống dưới lầu.

Khi vừa lướt qua kết quả bệnh án, tim tôi như vỡ tan. Ông xã đứng ngoài phòng bệnh nhìn thấy tôi cùng bác sỹ bước ra, bèn hỏi tôi:” Sao rồi, bác sỹ nói tình hình thế nào?”.

Tôi gắng gượng mỉm cười:” Không có chuyện gì cả, chỉ là ăn phải đồ linh tinh nên đau bụng”.

Anh:” Không sao là tốt rồi!”. Tôi tăng lời, bỏ ngoài tai, chỉ yên lặng đi ra ngoài. Anh đuổi theo, hỏi tôi:” Bà xã, em có muốn ăn đêm không?”.

Tôi mơ hồ nhìn anh, khẽ lắc đầu.

Anh nói:” Anh đi lấy xe, em chờ anh ở cổng bệnh viện”.

Tôi gật đầu, nhìn bóng dáng anh, tôi không kìm nổi nước mắt. Tôi vội lau đi, đợi anh ở cổng bệnh viện, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Đèn trước cổng bệnh viện sáng rực, làm cho bóng người bị kéo dài ra. Tôi giẫm lên cái bóng, từng bước từng bước, chỉ thấy xót xa trong lòng.

Đứa bé này, thật là không đúng lúc.

Khó khăn lắm mới đi đến quyết định ly hôn thì lại mang thai đứa con vô cùng đáng quý này, ông trời thật biết đùa! Chính trong bước ngoặt này, thật không ngờ lại cho tôi đứa con tôi hằng mong ước!

Chỉ có điều, tôi lại không có dũng khí để nói với bố đứa trẻ.

“ Bà xã, lên xe nào!”. Anh mở cửa xe, gọi tôi. Tôi nhìn anh, chỉ thấy mơ màng. Anh cất cao giọng:” Bà xã, em đang nghĩ gì vậy?”. Tôi lên xe, mỉm cười:” Không có gì”.

Anh hỏi:” Em thật sự không muốn ăn gì sao?”.

Tôi nhìn vào gương chiếu hậu, trong đó hiện lên khuôn mặt tôi, rất nhỏ, nước mắt chọt lặn dài hai bên gò má. Từng giọt từng giọt rơi xuống. Giọng tôi tê tê:” Em có thai rồi!”.

Anh dường như chưa hề nghe thấy, cũng có thể chưa kịp định thần lại. Tôi nhắc lại:” Em có thai rồi!”.

Anh phanh gấp, hỏi tôi với vẻ đầy nghi ngờ:” Em có thai rồi?”.

Tôi khẽ gật đầu, nước mắt càng tuôn rơi.

Mắt anh sáng long lanh, nắm tay tôi thật chặt, giọng run rẩy:” Em có thai rồi?”. Anh lẩm bẩm:” Anh được làm bố rồi!”.

Người lái xe phía sau bị anh chặn đường bấm còi inh ỏi, anh tiếp tục lái xe, tâm trạng dường như đang ở trên chín tầng mây, nổi vui mừng hân hoan ấy , chưa từng thấy bao giờ.

Tôi khẽ đưa tay sờ xuống bụng, càng cảm thấy ử dột, tôi là một người vô cùng yêu trẻ, cuối cùng cũng có con, nhưng lại không thể nào vui nổi!

Anh phấn khởi nói:” Bà xã, ngày mai chúng ta đi mua giường baby nhé!”.

Tôi mở to mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi lã chã.

Anh hào hứng: “ Dùng sữa bột nào? Dư luận đang xôn xao về chuyện sữa bột có chứa melamine, cho nên không thể uống sữa bột nội, mua sữa nhập khẩu, anh nhờ người mua ở Hồng Kông, em thấy thế nào?”.

Nước mắt tôi cứ tuôn trào, con tim dường như bị trăm ngàn lưỡi dao đâm, vô cùng đau đớn. Giọng tôi khàn đặc:” Anh quên chúng ta sắp ly hôn sao?”. Mặt tôi đầm đìa nước mắt:” Sao cứ nhắc mãi về đứa bé, chúng ta cần phải ly hôn, ly hôn !”.

Anh trợn trừng mắt, quá bất ngờ.

Tôi không thể nào kìm nén thêm nữa, khóc hu hu thành tiếng, xé ruột xé gan:” Người như anh, không xứng đáng để tôi sinh con cho, tôi không muốn cho con tôi có loại bố như anh!”.

Anh chỉ lặng lẽ lái xe.

Bụng tôi lại đột nhiên đau quặn quại, tôi hít thở mấy hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh trở lại. Toàn thân tôi rã rời ngã người vào lưng ghế, người mềm nhũn, như thể bị rút cạn sức lực, chỉ chăm chú nhìn anh, không thể nói thêm được lời nào.

Một lúc sau, anh chột lên tiếng:” Anh không thể để cho con anh không có bố!”.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, giàn giụa nước mắt.

Có người nói, hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, tôi nghĩ, phụ nữ nằm trong nắm mồ, dù cho phải chịu bao nhiêu sự bó buộc, dù cho sống không bằng chết, cũng không dám bỏ mình ra khỏi nắm mồ, tất cả là vì con cái!

Thì ra, tiếp tục cuộc hôn nhân sứt mẻ chỉ là vì con cái... Không phải vì đau đớn, cũng không phải vì tình yêu.

Vừa về đến nhà, ngồi chưa ấm chỗ, Tiểu Nhã đã ấn chuông cửa. Tôi mở cửa, lờ mờ cô ta một cái, ngồi trở lại ghế sofa, không lên tiếng.

Ông xã vẫn im lặng ngồi ở đầu bên kia, hai mắt nhìn tôi chăm chú, chăm chú đến độ như sợ chỉ trong chớp mắt, tôi có thể biến mất khỏi tầm mắt của anh vậy.

Tiểu Nhã ngồi ở giữa, nhìn hai người chúng tôi, nói về ử ê:” Hai người làm gì vậy?”.

Tôi cầm điều khiển bật tivi, ông xã đứng dậy, rút phích cắm tivi ra. Anh nói:” Cần thận bức xạ!”. Tiểu Nhã vô cùng bắn khoăn:” Bức xạ gì?”.

Hai tay tôi vòng sau đầu, cả người uể oải nằm xuống sofa.

Tiểu Nhã đứng là con châu chấu đánh mãi không chết, lại lại nhai:” Chuyện trên mạng rồi cuộc phải giải quyết thế nào?”. Ông xã đột nhiên trừng mắt nhìn cô ta, nhìn cô ta hằn học như thể cô ta là kẻ thù giết cha, anh nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ:” Sau này em đừng có đến nhà anh nữa, em làm cho nhà anh náo loạn không được yên ổn ngày nào cả!”.

“Anh nói cái gì?”. Tiểu Nhã rất bất ngờ, ông xã nổi tiếng là người tính tình hòa nhã, bây giờ lại nổi nóng như vậy. Mắt anh như tóe lửa:” Tôi bảo cô từ giờ đừng bao giờ đến nhà tôi nữa, đừng bao giờ bám lấy tôi nữa!”.

Hai mắt Tiểu Nhã bắt đầu đỏ hoe:” Rồi cuộc anh đang nói cái gì vậy?”.

“Cô không hiểu sao?!”. Anh đột nhiên cười nhạt: “ Con người cần có liêm sỉ, tôi đã từ chối cô không biết bao nhiêu lần, cô có thể đừng quấn lấy tôi có được không? Buông tha cho tôi có được không?”.

Tiểu Nhã nước mắt lã chã:” Em không hiểu...”.

“Tôi hiểu là được rồi!”. Anh nắm lấy tay cô ta, kéo thẳng cô ta ra đến cửa. Anh đẩy cô ta ra phía ngoài, đóng sầm cửa lại.

Anh dường như thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống cạnh tôi, ôm lấy tôi:” Bà xã, ngoài việc của Trương Lâm Lâm, anh thực sự, thực sự đã thành tâm sửa đổi”.

Ánh mắt tôi mơ màng, trong đầu dường như có vô số mũi kim đâm thẳng vào óc, đang khuấy động khiến đầu tôi đau như muốn nổ tung. Tôi chậm rãi lắc đầu nói:” Việc đó không liên quan gì đến em nữa rồi!”.

Cuộc sống tôi vẫn tự nhận là hạnh phúc đã kết thúc từ lâu rồi, chỉ có điều tôi vẫn can tâm tình nguyện ở bên cạnh người đàn ông này, nhưng chẳng có được gì cả, thật không ngờ lại có đứa con. Giờ đây, dù có cắt cũng không đứt, có sắp xếp lại vẫn cứ lộn xộn.

Tôi khẽ giơ tay lên bóp đầu, anh thấy tôi đau đầu, vội vàng giúp tôi day day Thái dương,” Bà xã, đừng ly hôn với anh, trẻ con vô tội mà em!”.

Đúng là đứa trẻ vô tội, nó còn chưa chào đời, càng không có quyền lựa chọn cha mẹ, lựa chọn một gia đình lành mạnh hoàn chỉnh.

Tôi yêu đứa bé này, càng không muốn nó bị tổn thương, dù chỉ một chút.

Tôi nghiêng đầu, dựa vào vai anh, nước mắt lã chã:” Em mệt lắm...”.

Đó là sự mệt mỏi chưa từng có bao giờ, chỉ cảm thấy cơ thể và con tim mệt mỏi rã rời.

Không còn s mà giãy giụa nữa.

Anh khẽ ôm tôi, dường như tôi là báu vật quý giá nhất trên đời. Anh hạ giọng nói:” Em mệt thì ngủ đi em!”.

Đúng vậy, tôi rất muốn ngủ, chỉ muốn ngủ mãi không tỉnh dậy nữa.

Nhưng bờ vai này, tôi không còn muốn dựa vào nữa.

Tôi đẩy anh ra, giọng nói vẫn lạnh lùng:” Em về phòng ngủ đây!”. Anh thần thờ như người mất hồn, gọi tôi hai tiếng “ bà xã”, định nói nhưng rồi lại thôi.

Mấy hôm sau, một chương trình truyền hình chuyên mục tình cảm gia đình đề nghị tôi làm khách mời, nói về quan điểm đối với những tuyệt chiêu đối phó với Tiểu Tam và ông xã. Tôi vội vàng gọi điện cho Đậu Đậu, hỏi ý kiến của cô, giọng cô có vẻ hơi chạnh lòng:” Ôi, chị trở thành người nổi tiếng rồi, người nổi tiếng chiến đấu với Tiểu Tam”.

Tôi nở nụ cười nhạt nhẽo, không dám nói cho Đậu Đậu biết việc tôi đang mang thai.” Chị cũng đã nói với đài truyền hình rồi, nếu như thực sự phỏng vấn, chị phải gọi em đi cùng”.

Đậu Đậu lập tức kêu lên đầy hưng phấn:” Diệp Tử, yêu chị quá đi! Cuối cùng em cũng có thể lên tivi rồi, chị đoán xem liệu em có nổi tiếng được không?”. Cô tiếp tục vẽ vời liên tưởng:” Hoặc là mấy hôm sau, sẽ có nhà quảng cáo đến mời em làm người đại diện, cũng có thể, có đạo diễn mời em đi đóng phim.”

Cô nhóc này, đúng là hết thuốc chữa! Tôi đành phải cắt đứt dòng suy tưởng viễn vông của cô:” Chị còn chưa hứa chắc chắn sẽ đi mà!”. Bây giờ đã có con, hết thấy mọi việc đều không thuận

Cô kháng nghị:” Như vậy không được, Diệp Tử, chị không thể ngăn cản giấc mộng được làm minh tinh của em!”. Từ nhỏ, Đậu Đậu đã có giấc mộng được làm minh tinh, đáng người cô cao ráo, gương mặt thanh tú, đúng là có tố chất để trở thành minh tinh. Đáng tiếc, làng giải trí đâu có dễ dàng để ột người có tính cách lộn xộn dễ dàng gia nhập chứ? Nếu thực sự cô ấy bước vào làng giải trí, chắc chắn thiên hạ đại loạn.

Tôi hình như đã nghĩ đi quá xa rồi thì phải? Tôi háng giọng, ” Đậu Đậu, ngày mai chị sẽ trả lời người đó, em nói xem chị có nên đi hay không?”.

“Chị hỏi đúng là thừa, đương nhiên phải đi rồi, còn phải nói thật nhiều, thật hay, lật tẩy những chuyện xấu xa của Tiểu Tam, để cô ta không còn mặt mũi nào sống trên đời nữa”. Đậu Đậu nói giọng rất hào hứng.

Tôi bật cười:” Nếu cô ta chết thật, liệu mọi người có chỉ trích chị hay không, có truy cứu chị tội mưu sát?”.

“Yên tâm đi, da mặt cô ta dày thế, chắc chắn có thể gánh gượng được!”.

“ Cũng chưa chắc...” . Tôi vẫn lo lắng.

“Dùng nặc danh chứ, chị đúng là ngốc. Chị không cần nói trực tiếp tên của cô ta, chỉ có người quen mới biết là cô ta. Lần trước ở trên mạng chị nói thẳng luôn tên thật của cô ta sao?”.

“ Em không đọc sao?”. Tôi thận trọng hỏi.

“ Đợi em search đã!”. Một lát sau, cô mắng thẳng vào mặt tôi, ” Diệp Tử ơi là Diệp Tử, chị nói thẳng tên thật của mình, tên thật của Tiểu Nhã làm gì cơ chứ? Chị đúng là ngốc!

“ Đây là người thực việc thực, đương nhiên phải nói tên thật!”. Tôi muốn biện hộ.

“ Cho nên mới nói, có cái đầu bả đậu là một việc vô cùng nguy hiểm!”. Cô than vắn thở dài:” Thế này nhé, nói thì cũng đã nói rồi, đến lúc cần lật tẩy thì cố gắng lật tẩy ít thôi”.

“Thế thì Tiểu Nhã liệu có tìm cách gây chuyện với chị không?”.

“Yên tâm đi, có em ở đây, chị sợ gì chứ!”. Cô chỉ khí hiên ngang, ”Đợi em nổi tiếng rồi, còn sợ cô ta gây chuyện gì chứ, em mua luôn một cái biệt thự, thuê mấy chục vệ sỹ để bảo vệ chị...”.

Cô nhóc này, đúng là thích nằm mơ giữa ban ngày, tôi thực sự không biết nói gì hơn.

Cuối cùng tôi cũng vẫn không nhận lời mời, bởi đó chỉ là việc riêng của gia đình tôi, tôi thật sự không muốn làm to chuyện để hàng xóm đều biết.

Tôi vẫn ở trong cuộc chiến đấu ly hôn với ông xã, anh một mực từ chối ly hôn, còn tôi cũng không muốn kiện cáo. Sự việc này, cứ bị mắc lại như vậy, không ai chịu nhượng bộ.

Hàng ngày, anh đối xử với tôi rất mực ân cần, tôi biết anh đang quan tâm đến đứa bé trong bụng tôi. Còn đối với tôi, có mấy phần thật lòng, có mấy phần giả dối, tôi cũng chẳng buồn suy đoán nữa rồi.

Người phụ nữ sống trên cõi đời này, chẳng phải cũng chỉ có mấy việc đó sao, chung quy lại, kết hôn, sinh con, giúp chồng, nuôi con. Đây chính là một đời một đời người phụ nữ.

Tiểu Nhã cũng không hề gây chuyện kêu gào gì, thi thoảng gặp cô ta trong thang máy, cô ta chỉ lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, không lên tiếng, cảm giác như biến thành một người khác. Cô ta là một người phụ nữ có tâm địa báo thù rất lớn, không gây chuyện gì cho tôi, cũng khiến tôi đứng ngồi không yên.

Mấy hôm sau, có một gói bưu kiện gửi chuyển phát nhanh đến cho tôi, ghi rõ tên người nhận là tôi. Tôi tròn mắt nhìn gói bưu kiện, lòng lo lắng: chắc đây là vật phẩm nguy hiểm Tiểu Nhã gửi cho tôi, không phải là lựu đạn thì cũng là những thứ để làm hại tôi.

Tôi từ từ bóc ra, thận trọng để phòng, kết quả, bên trong là một tập ảnh. Điện thoại chợt vang lên, tôi giật nảy mình, nghe máy, thì ra là Tần Tử Long.

Giọng tôi lấy làm không vui:” Anh dọa ma dọa quỷ làm gì thế?”.

Tần Tử Long ngạc nhiên:” Dọa ma dọa quỷ? Anh chẳng qua quay về trường cũ một chuyến, chụp mấy tấm ảnh, tiện thể gửi cho em”. Anh thực sự choáng váng:” Như vậy cũng gọi là dọa ma dọa quỷ hay sao?”.

Tôi xoa xoa cái bụng đau râm ran:” Hiện nay không giống như trước đây nữa, giờ em là một nhân vật đặc biệt, cứ tưởng Tiểu Nhã gửi thứ gì đến để hãm hại em!”.

Tần Tử Long cười vang:” Đúng là có tật giật mình!”. Anh lại nói:” Cô bạn, tôi còn tiện thể đem theo chút đặc sản thầy cô tặng, tôi đưa đến cho bạn nhé!”.

Tôi nói:” Tốt quá, lâu rồi chưa được ăn, là món gì vậy?”. Phía ngoài cửa chợt vang lên những âm thanh lạ, tôi nói với Tần Tử Long:” Anh đợi một chút, hình như có người đang làm gì cửa nhà

“Này cô bạn!” Tần Tử Long gọi giật tôi, ” Em trốn vào phòng đi, nếu không phải là ấn chuông, đợi tôi đến, chỉ một lát là tôi đến ngay thôi”.

Tôi trêu anh:” Đúng là thần kinh!”. Tôi nhìn qua mắt thần trên cửa, cửa chống trộm đã bị người ta mở ra, khoảng ba người đàn ông đang đập cửa nhà tôi, cửa khóa trái đã bị đập mạnh, gần như sắp bật tung.

Tôi vội cầm lấy điện thoại, hét lên:” Cứu em với, thực sự có mấy người đàn ông đến nhà em, anh báo cảnh sát cho em với!”. Giọng của Tần Tử Long vô cùng lo lắng:” Em mau trốn đi, tôi sẽ đến ngay”. Cửa đã bị phá, ba người đàn ông bước vào, tôi vội vàng hét lên:” Báo cảnh sát giúp em!”. Rồi chạy cuống cuống vào phòng.

Tôi khóa trái cửa phòng, chuyển đồ đạc đến để chặn .

Người đàn ông đứng bên ngoài đập cửa thành thành:” Mở cửa!”. Tôi vô cùng lo sợ, nhớ đến hai hàng xóm, một năm bốn mùa đều không ở nhà, hơn nữa giờ là lúc mọi người đều đang phải đi làm, vốn không thể hy vọng có người đến cứu tôi, bảo vệ dưới lầu không biết đi đâu rồi, lại để người lạ lên lầu.

Tôi dọa bọn họ:” Tôi đã báo cảnh sát rồi, các anh khôn ngoan thì hãy đi mau!”.

Chúng hét lớn:” Cường dân cùng với cướp giật, cô có bao giờ nghe nói miếng thịt nào đến miệng rồi còn nhỏ ra hay không?!”.

Bên ngoài vang lên tiếng kẻ tử bị lật đổ, xem ra bọn cướp này đang lục lọi khắp nhà tôi.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cổ hét thật to:” Cứu tôi với!”.

Cửa bị vặn xoay kêu lên một tiếng, bọn này rõ ràng là biết mở cửa! Tôi vô cùng sợ hãi, mồ hôi tiết ra đầm đìa, chỉ có thể cố gào thét:” Cứu tôi với!”.

Hàng xóm tầng trên tầng dưới lẽ ra phải nghe thấy chứ!

Cánh cửa cuối cùng cũng bị đập mạnh, mở toang ra, hai gã đàn ông bước vào, còn một vẫn ở ngoài tìm tài sản. Họ đeo mặt nạ đến trước mặt tôi, nhắc tôi lên, ném vào giường.

Tôi co rúm người lại, ôm gối, cầu xin bọn chúng:” Các người hãy tha cho tôi, đừng có làm hại tôi...”. Tôi gần như chảy nước mắt:” Tôi đang mang thai, các người đừng làm hại tôi!”.

Cách lớp mặt nạ, tôi chỉ có thể nhìn thấy hai con mắt lộ ra bên ngoài của chúng, ở đó toát ra sự lạnh lùng đáng sợ.

Giữa ban ngày ban mặt thế này, thật không ngờ chúng dám vào nhà cướp bóc. Tôi cố gắng bảo vệ bụng mình, nước mắt tuôn rơi:” Các người muốn bao nhiêu tiền, tôi đưa cả cho các người, xin các người đừng làm hại con tôi!”.

Chúng nhìn lướt qua số tiền, nhét vào người, nhìn tôi, tiến từng bước lại gần.

Lưng tôi đã chạm vào tường, không còn đường lùi nữa. Tôi khóc ròng, liên tục lắc đầu:” Cầu xin các người, muốn bao nhiêu tiền tôi đều đưa cho các người, chỉ xin các người đừng làm hại con của tôi... Nó vô tội!”.

Bọn chúng không nói gì nhưng tay lại sờ soạng khắp người tôi, nước mắt tôi rơi lã chã, không còn sức lực mà giãy dụa.” Đừng làm hại con tôi, xin cá

Đứa con của tôi đứa con mà ngay cả trong mơ tôi cũng hằng mong ước.

Tôi nghẹn ngào, giọng run rẩy:” Tôi sẽ đưa thêm tiền cho các người, cầu xin các người hãy tha cho tôi...”.

Bên ngoài lúc này vang lên tiếng kêu hốt hoảng, Tần Tử Long hét to:” Cảnh sát đến rồi!”. Hai gã đàn ông vội vàng dừng tay lao ra ngoài. Tôi như thể nhìn thấy chút tia hi vọng, cũng lao ra bên ngoài. Ngoài phòng khác, Tần Tử Long đã bị ba gã bọn chúng vây quanh, thấy tôi bình yên vô sự, anh thở phào nhẹ nhõm:” Cướp bóc thì cướp bóc, chứ động tay động chân với phụ nữ làm gì?”.

Ba gã không lên tiếng, chỉ cùng rút dao găm ra.

Tần Tử Long mím môi, nhanh nhẹn né tránh dao của bọn chúng, và bắt đầu đánh nhau với chúng. Bọn chúng không ngờ anh biết võ, một trong số đó nổi giận giờ dao về phía tôi.

Tôi chỉ gắng sức né tránh.

Hai tên còn lại cũng nhận ra vấn đề, cũng cùng tham gia, thi nhau vung dao, lao về phía tôi. Tần Tử Long không thể ngờ được, lao nhanh về phía tôi. Tôi trốn ra sau lưng anh, vô cùng lo lắng sợ hãi. Tần Tử Long nói:” Chúng mày tệ quá đi, không đánh được đàn ông thì ức hiếp đàn bà. Có giỏi thì một chọi một với tao”.

Bọn chúng không lên tiếng, chỉ nhìn chúng tôi chằm chằm. Đột nhiên chúng ra hiệu ngầm với nhau, hai tên vây lấy Tần Tử Long, tên còn lại đối phó với tôi.

Tôi chỉ muốn lao ra khỏi cửa, thấy đã gần ra đến cửa, thật không may chân giẫm phải cuộn tạp chí, trượt chân ngã sòng soài xuống đất. Tên đó cầm dao đâm Tần Tử Long không nghĩ ngợi gì, lao cả người về phía tôi, ôm tôi vào lòng, anh dùng lưng mình chắn con dao đó.

Tôi thấp thoáng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Ba tên đó cuối cùng cũng chịu lao ra khỏi cửa.

Tần Tử Long phủ phục lên người tôi, chỉ thở dốc:” Cô bạn, bạn vẫn ổn chứ?!”.

Mặt tôi đầm đìa nước mắt, gật đầu.

Anh mỉm cười, ánh mắt lấp lánh:” Em không sao là tốt rồi!”.

Tôi thận trọng rời khỏi vòng tay anh, dịu dàng đứng dậy, nghẹn ngào hỏi:” Anh không sao chứ?”. Tôi giật mình khi nhìn thấy con dao găm cắm phập vào bả vai bên trái anh, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Anh thấy tôi nhìn chằm chằm vào con dao, cố tỏ ra khôi hài:” Em đừng có mà rút con dao ra đấy!”.

Tôi bật khóc, giọng run rẩy:” Em xin lỗi...”.

Anh mỉm cười:” Nhớ lại hồi xưa, anh là nhân vật điển trai nhất trường, không chỉ điển trai, đánh bóng rổ cũng giỏi nhất, hơn nữa, đánh nhau cũng đứng thứ nhất luôn. Nhưng bây giờ, xem ra không ổn rồi, dù sao cũng đã già rồi!”.

“Mới hơn ba mươi tuổi, đâu có tình là già!”. Tôi an ủi anh, dịu dàng bước ra ngoài.

Anh bật cười:” Cô bạn à, cô bạn có hiểu hài hước là gì

“Tại sao anh không gọi bảo vệ lên cùng?”. Tôi ấn cửa thang máy, thang máy kêu kinh coong mở ra, bảo vệ và một người cảnh sát giao thông cùng bước ra, cảnh sát giao thông trừng mắt nhìn Tần Tử Long:” Anh lái xe quá tốc độ, tôi đuổi theo anh vất vả quá!”.

Tần Tử Long càng hùng hồn, trừng mắt nhìn bảo vệ:” Vừa rồi có người cướp giật, bảo vệ, anh đã đi đâu vậy? Anh có biết chúng tôi suýt nữa thì mất mạng hay không?! Anh tự ý dời khỏi vị trí? Muốn gọi anh giúp đỡ cũng không gọi được”.

Sắc mặt bảo vệ rất tệ:” Tôi vừa mới vào nhà vệ sinh”.

Cảnh sát giao thông dường như cũng đã hiểu, gọi đồng nghiệp, nói rõ tình hình, đồng thời thông báo cho xe cứu thương đến. Tất cả mọi người cùng vào trong thang máy, sắc mặt anh cảnh sát giao thông vẫn rất khó coi, hỏi Tần Tử Long:” Vừa rồi anh lái xe tốc độ bao nhiêu, anh có biết không? Chán sống rồi à?”.

Tần Tử Long cười vẻ khó khăn, gần như nghiêng răng:” Phía đường cái của các anh thật dễ đi, không ngờ không có ai cả, chẳng trách mà có cả trộm cướp ở đây, thì ra là do địa hình vắng vẻ”.

Cảnh sát trừng mắt nhìn anh:” Vậy cũng không cần đến 180km/h chứ? Anh nghĩ anh đang đua xe đấy chắc?”.

“Thưa anh cảnh sát, cứu người như cứu hỏa!”. Giọng Tần Tử Long không còn đủ kiên nhẫn, sắc mặt hơi nhợt nhạt, anh nhìn lướt qua tôi, gặng nỡ nụ cười:” Anh có biết, một chút nữa là ...cô ấy đã tiêu đời rồi không. May mà tôi đến kịp, dựa vào các anh, đã xảy ra hung án từ lâu rồi, tôi báo cảnh sát từ lâu rồi, còn phải ghi chép lại, anh nói có khiến người ta cuống lên không cơ chứ? Tôi đành phải phóng xe như bay đến”.

Cảnh sát giao thông thực sự không thể nói thêm được gì nữa.

Tôi khàn giọng:” Cảm ơn anh!”.

Tần Tử Long dường như hơi kinh ngạc, ánh mắt nồng nhiệt nhìn tôi chăm chú:” Em nói gì?”.

Tôi ngẩng đầu, nhìn anh, nói lại lần nữa:” Cảm ơn anh!”.

Tần Tử Long tươi cười rạng rỡ, tay đặt mạnh lên vai tôi, giữa hai người gần như không có khoảng cách. Anh mở to mắt, hỏi tôi:” Nói câu cảm ơn là xong được sao?”.

Tôi hỏi:” Vậy thì...”.

“Ít nhất cũng phải lấy thân đền đáp!”. Anh ngắt lời tôi, ánh mắt nồng nhiệt. Tôi cúi đầu cảm thấy ngượng ngùng. Còn anh lại cười ha ha:” Cô bạn, lừa cô bạn đấy! Thầy cô đã dạy, bạn bè với nhau, cần phải biết yêu thương giúp đỡ lẫn nhau mà!”.

Tôi bật cười, mặt nóng bừng.

Cảnh sát giao thông tỏ ra rất ngưỡng mộ:” Những người yêu nhau, đúng là ân ái!”.

“Cô ấy có chồng rồi!”.

“Tôi có chồng rồi!”. Chúng tôi không hẹn mà cùng đồng thanh, anh cảnh sát càng ngượng ngùng:” Các bạn nói đùa chứ, cô ấy có chồng rồi, anh còn liều mạng...”.

“Chúng tôi là bạn tốt của nhau!”. Tần Tử Long vội ngắt lời anh cảnh sát, như sợ tôi khó xử: “Cho nên, đồng chí đừng có suy nghĩ lung tung, đàn ông cần phải ga lăng, bảo vệ phụ nữ là trách nhiệm”.

Cảnh sát giao thông khẽ động đậy môi, Tần Tử Long lại nói thêm:” Tôi vẫn luôn anh dũng, nhưng chính phủ không trao bằng khen cho tôi. Mà thôi, anh về hãy phản ánh với cấp trên của anh, năm nay trao tặng cho tôi!”.

Thang máy vừa vận xuống đến tầng một, tôi như trút được gánh nặng ngàn cân. Bên ngoài cửa, xe cảnh sát, xe cứu thương đều đã đến cả, Tần Tử Long và tôi cùng lên xe cứu thương.

Ông xã cuống cuống lo lắng phóng đến bệnh viện, sau khi nghe xong toàn bộ sự việc, anh lập tức gọi điện cho trung tâm quản lý của tiểu khu để tố cáo. Tiểu Nhã cũng giả tình giả nghĩa vội đến thăm, tôi trừng mắt nhìn cô ta, mặc dù không dám xác định chắc chắn là do cô ta thuê người làm, nhưng cô ta vốn chưa bao giờ có ý định tốt đẹp gì với tôi cả.

Cô ta chỉ mong ngóng cho tôi chết luôn thôi.

Tôi nhìn Tần Tử Long đang nằm giường bên, anh nằm bò ra trên giường, cũng chớp chớp mắt nhìn tôi. Ông xã xách túi hoa quả đặt ở đầu giường Tần Tử Long, nói lời cảm ơn:” Tử Long, thực sự cảm ơn anh!”.

Tần Tử Long cười miễn cưỡng:” Không có gì, chỉ là lưng vẫn hơi đau một chút”.

Bụng tôi vẫn thấp thoáng nhói đau, bác sỹ bảo tôi ở lại bệnh viện theo dõi thêm. Ông xã ngồi xuống cạnh giường tôi, giọng nói nhẹ nhàng:” Bà xã, con không sao là may rồi!”.

Tiểu Nhã trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt sắc lạnh như xuyên vào tận xương tủy, cô ta chợt mỉm cười:” Em nói rồi mà, chẳng trách mà anh quan tâm đến vợ như thế, thì ra là có con!”. Cô ta cười khẩy:” Anh quan tâm đến đứa bé hay là vợ?

Đây cũng là câu tôi muốn hỏi.

Ông xã cúi đầu, không lên tiếng, một lát sau anh ngẩng đầu lên, nụ cười tràn trề trên khuôn mặt:” Đương nhiên cả hai đều quan trọng, họ đều là báu vật của anh, không thể thiếu một ai!”

Tôi nhìn anh, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Tần Tử Long lại chợt cười vang, cười đến độ hơi miễn cưỡng:” Cô bạn à, thì ra cô bạn đã có thai rồi!”. Trong mắt anh rõ ràng có chút gì đó hệt hắng, nhưng vẫn tỏa sáng:” Thật không có nghĩa khí gì cả, thật không ngờ cô bạn không thông báo cho người bạn này biết. Tôi không hề hay biết cô bạn có thai. Nếu sớm biết, tôi đã không để cho cô bạn bị ngã!”.

Tôi mỉm cười:” Không để cho em ngã? Anh là thánh chắc?

Anh cũng mỉm cười:” Tôi đương nhiên là thánh rồi, nếu không, sao có thể kịp đến cứu em chứ?!”.

Ông xã ho hắng mấy tiếng, sắc mặt có vẻ không vui cho lắm, Tiểu Nhã chen vào, hỏi Tần Tử Long:” Tử Long, sao anh lại trùng hợp cứu được cô ấy vậy? Lúc đó anh đang đến nhà cô ấy sao?”.

Tần Tử Long nhếch mép, nói:” Lúc đó tôi chỉ làm theo lời dặn dò của thầy giáo đưa đến cho cô bạn Diệp Tử chút đồ đặc sản”. Anh nhìn ông xã, nhấn giọng dường như muốn nhắc nhở:” Tôi chỉ là bạn của cô ấy, tôi không có ý gì với cô ấy cả!”.

Tiểu Nhã không cho là như vậy, chợt lên tiếng hỏi:” Nghe nói hồi đi học, Tử Long đã từng yêu thầm một cô bạn cùng trường, nhưng cô bạn đó đã có bạn trai, vì muốn quên cô ấy, Tử Long mới chuyển đến trường chúng ta t phải?”.

Tần Tử Long như thể bị giật mình, ánh mắt cũng đờ đẫn trong giây lát, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ điềm tĩnh như thường:” Xì, nghe ai bịa chuyện vậy? Còn có người bịa chuyện tôi thương thầm trộm nhớ ai ai ai nữa kia, còn có cả việc có người nói tôi có mối quan hệ mờ ám với thư kí nữa, cô đều tin sao?”. Trong mắt anh mang theo ý cười, nhìn Tiểu Nhã:” Nếu tôi nói với cô, hỏi tôi còn đi học, tôi đã từng yêu thầm cô, cô có tin không?”.

Ánh mắt tôi chuyển qua chuyển lại giữa gương mặt hai người, trong lòng chỉ cảm thấy mơ hồ. Ông xã chợt hỏi tôi:” Em có muốn chuyển phòng khác không?”.

Tôi mỉm cười:” Lúc đó, cảnh sát vì muốn thuận tiện lấy lời khai, nên mới xếp em và Tần Tử Long ở chung một phòng bệnh”. Anh vẫn tỏ ra cố chấp:” Vậy thì chuyển phòng đi, anh đã nói trước với bác sỹ rồi”.

Tôi nói:” Tùy anh!”.

Tần Tử Long lại cố tình đùa cợt:” Nếu tôi là chồng em, chắc chắn cũng sẽ kiên quyết chuyển phòng, cô nam quả nữ, đúng là không hay lắm. Quỷ mới biết buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì!”.

Tôi rất thần nhiên:” Em và anh thì có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”.

Tần Tử Long nhìn tôi một cái, mặt hơi đỏ, chuyển đề tài:” Cô bạn, ba người đó cướp của là được rồi, sao còn muốn gây náo loạn thế nhỉ? Trông bộ dạng bọn họ, đúng là muốn giết chết hết thấy!”.

Lời nói của anh đúng là có phần khoa trương, tôi nhìn anh, cười ngất:” Cũng làm gì mà nghiêm trọng đến thế?!”.

Tần Tử Long liếc nhìn Tiểu Nhã một cái, giọng nói trầm xuống:” Nhất định phải tóm được ba tên đó, đâm chúng thành nghìn mảnh, lột sạch da chúng!”.

Ông xã cũng gật đầu:” Cướp bóc thì thôi, nhưng chúng còn lấy dao đâm người, đúng là muốn lấy mạng của em”.

Trong lòng tôi cũng cảm thấy sợ, lo sợ cầu xin bọn họ. Đừng có dọa em, em không chịu đựng được đâu!”.

Bác sỹ đột nhiên đẩy cửa bước vào, nói với ông xã:” Xin lỗi, không có đủ giường, mấy hôm nay có nhiều người đến trị bệnh sỏi thận quá, bệnh viện chật kín rồi!”.

Tần Tử Long chợt nói một hơi:” Uống sữa chỉ uống sữa Tam Lộ, sữa Tam Lộ, sữa mẹ kể chuyên dùng, chỉ bao hàm chất melamine. Là sản phẩm nổi tiếng, đảm bảo chất lượng, chắc chắn uống vào bị sỏi thận!”.

Tôi khẽ xoa bụng, cố gắng nhin cười, anh chàng này, hài hước quá!

Đúng là một đứa trẻ chưa lớn khôn!

Buổi tối, trời chợt đổ mưa rào, sấm vang rền khiến tôi cảm thấy hơi hoảng sợ. Tia chớp xé ngang bầu trời, tạo nên quang sáng chói. Tôi thấy Tần Tử Long đang mở to mắt chăm chú nhìn tôi.

Tôi hạ giọng:” Anh vẫn chưa ngủ sao?”

Anh “ừ” một tiếng, “ Lưng đau, không ngủ được”.

Tôi nói:” Khổ cho anh quá!”.

Anh kêu than:” Em nói xem, sao bác sỹ mười giờ đã tắt điện của mình rồi, thật là tiết kiệm điện quá đáng!”.

Tôi cười:” Đây không phải là tiết kiệm tiền, bác sỹ muốn chúng ta nghỉ ngơi sớm”.

Anh chợt hỏi tôi:” Chúng ta cùng đi vào nhà vệ sinh có được không?”.

Tôi không hiểu gì cả:” Đi vào nhà vệ sinh làm gì?”.

Một tay anh thò vào trong túi hoa quả để ở đầu giường, lôi ra một bộ bài, ném sang giường tôi:” Trò Đấu địa chủ, em biết chơi không?”.

Tôi “ừ” một tiếng khẽ nói:” Ngày nào em cũng vào mục trò chơi ở mạng QQ đấu đấy, nhưng cần phải có ba người mà, hai người thì đấu thế nào được?!”.

Anh nghĩ một lát:” Hai người chúng ta gọi là địa chủ là được, mặc kệ bài của một người còn lại”.

Vậy cũng được sao?! Anh lại khuyên tôi:” Dù sao cũng không ngủ được, em chơi với anh một lúc!”. Anh bảo anh bị thương vì cứu tôi chứ, tôi đành phải xuống giường, loẹt quẹt đôi dép lê, lần mò trong bóng tối để đi đến được nhà vệ sinh, bật đèn lên.

Anh cũng nhanh chóng xuống giường, nhảy tót vào nhà vệ sinh để “tập hợp” với tôi. Tôi thấy anh cởi trần, trên vai cuốn đầy băng, hỏi về xốt xa:” Anh đau lắm phải không?”.

Anh rút bài ra, dựa vào bực để bồn rửa mặt, cười nói:” Không đau lắm, chỉ hơi đau một chút thôi!”ể một tập bài, đưa cho tôi:” Lật địa chủ đi!”.

Tôi giở bừa một quân bài, anh bắt đầu phát bài, tôi mở ra xe, bốn con A, hai con Đại vương. Trời ơi, đúng là nghìn năm hiếm gặp. Ai ngờ là địa chủ của anh, anh không do dự cầm lên.

Tôi trừng mắt nhìn anh:” Bài của anh tốt lắm sao?”.

Anh thật thà trả lời:” Không tốt!”.

Tôi càng giận hơn:” Vậy anh vẫn còn làm địa chủ?”.

Anh chỉ cười:” Đương nhiên, không làm thì phí, dù sao cũng không phải là chơi thật, đến tay thì cầm thôi”. Thật là, thật là vô lại, như vậy thì đánh sao được? Tôi không chịu:” Như vậy không được!”.

Ánh mắt anh sáng rực nhìn tôi chăm chú:” Cô bạn ơi, rất tốt mà. Đến tay bạn thì cũng có thể cầm mà”.

Tôi bắt đầu đọ tài cao thấp:” Đưa quân chủ bài cho em, anh không được cầm”.

Anh lắc đầu:” Đã đưa vào tay, sao mà đưa được?”. Tôi bắt đầu gây sự, cướp thẳng cây bài, anh sao có thể như vậy được chứ, những quân bài chính đều ở chỗ tôi, anh lại cầm quân chủ bài.

Anh né trái né phải, cố tránh tôi, anh kêu lên:” Cô bạn, sao cô bạn có thể vô lại như thế được chứ, quân chủ bài rõ ràng là của tôi mà!”. Tôi hùng hồn:” Anh có quyền không lấy!”.

Anh dở khóc dở cười:” Tôi cũng có quyền

Tôi cứng họng, đưa bài cho anh xem:” Anh chắc chắn thua, thì đưa cho em còn hơn. Anh nhìn này, chỉ riêng mười quân bài này đã đủ để chết anh rồi. Đánh từng quân từng quân cũng đủ để chết anh. Loại quân bài này ngàn năm khó gặp, chắc chắn anh phải để em làm địa chủ!”.

Đột nhiên có cái đầu thò vào trong nhà vệ sinh, y tá nhìn chằm chằm chúng tôi, hỏi:” Địa chủ của ai?”.

Anh vội lên tiếng:” Là tôi!”.

Y tá giọng lạnh lùng:” Tôi có thể làm được không?”,

“Không được!” Chúng tôi cùng đồng thanh.

Y tá từ từ bước vào, chúng tôi cùng nhìn nhau, rồi chợt nhất loạt đưa quân bài cho cô ta, cùng đồng thanh nói:” Chúng tôi đi ngủ đây!”.

Y tá nổi giận:” Đêm hôm khuya khoắt, hai người một người là phụ nữ đang mang thai, một người bị thương, thật không ngờ còn chơi trò Đấu địa chủ!”. Cô ta thực sự không thể nào nhẫn nhịn được nữa:” Hai người đúng là quá không có trách nhiệm với bản thân mình!”.

Tôi vội xin lỗi:” Tôi biết tôi sai rồi, tôi sẽ đi ngủ ngay!”.

Tần Tử Long cũng cười lấy lòng:” Thực sự rất xin lỗi!”.

Tôi chui vào giường, lấy chăn trùm kín đầu. Một lúc lâu sau, thấy trong phòng hoàn toàn yên ắng, mới thò đầu ra. Đèn trong phòng đã bị tắt, tiếng sấm sét đùng đùng, như thể muốn phá toang bả

Dưới ánh sáng của tia chớp, Tần Tử Long vẫn chăm chú nhìn tôi, hạ giọng hỏi:” Cô bạn, có muốn tiếp tục không?”. Tôi quay người, bắt đầu không thêm để ý đến anh nữa.

Anh vẫn chưa chịu bỏ cuộc, vẫn gọi:’ Chơi một lúc nữa nhé?”.

Tôi bịt tai, mặc kệ anh luôn!

Ngày hôm sau, ông xã đón tôi và Tần Tử Long xuất viện. Trên suốt đoạn đường đi, anh đều im lặng, đây là điều rất hiếm thấy, chỉ lạnh lùng lắng nghe tôi và Tần Tử Long đang cười cười nói nói trong xe. Tôi không thể phủ nhận, đúng là tôi cố tình nói cười với Tần Tử Long thật nhiều. Tôi và anh ấy bàn luận đến tàu vũ trụ Thần Châu, sửa Tam lộ, thậm chí còn bàn luận đến chính trị ở Pakistan, Mỹ,... Bàn luận sôi nổi, không ngừng giây phút nào.

Về đến nhà, ông xã rầu rĩ không nói gì, chỉ ngồi yên trên ghế sofa, hần học nhìn tôi, vẫn không nói gì cả. Tôi cười khẩy trong lòng, người đàn ông này, người đàn ông tôi đã yêu thương suốt mười năm qua, trong lòng anh đang nghĩ gì, tôi đều biết hết. Tôi đã hiểu anh như vậy, hiểu rõ đến độ ngay chính bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Anh không thể kìm nén thêm được nữa, sắc mặt rất khó coi, lên tiếng hỏi:” Em có nhiều điều cần nói với anh ta thế sao?”. Tôi mỉm cười, nhưng trong lòng lại lạnh lẽo đến tận cùng:” Nói chuyện với anh ấy, em cảm thấy rất vui, phụ nữ lúc mang thai, điều quan trọng nhất là tâm trạng vui vẻ phải không anh?”. Tôi xoa xoa bụng, chỉ thấy buồn rầu:” Em yêu đứa bé này, mặc dù trong lòng không vui, em vẫn tìm mọi cách làm lành vui, tìm mọi cách để đối xử tốt với chính mình!”.

“Ý em là anh đối xử với em không tốt phải không?”. Ánh mắt anh lạnh giá, không có chút tình cảm nào cả:” Anh đối xử với em không tốt, nên em mới muốn lấy chút hơi ấm từ chỗ người đàn ông khác. Đặc biệt là từ Tần Tử Long? Có

Anh đúng là cố tình gây chuyện, tôi chẳng buồn quan tâm đến anh, chống lưng đi vào phòng. Lần sau khi bước ra, tôi đã không còn nhìn thấy anh nữa. Có thể anh đã tức giận đến đỉnh điểm, nhưng tôi không biết đã đắc tội với anh lúc nào? Tại sao anh có thể nói nói cười cười với một người phụ nữ khác như không có ai bên cạnh, còn tôi thì lại không được!

Nằm trên giường, nhìn đồng hồ, không tài nào ngủ được.

Cửa phòng chợt bật mở, ông xã lao vào giường, khẽ ôm lấy tôi, mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi tôi. Giọng anh trầm đục:” Bà xã, anh buồn lắm!”. Anh khẽ vuốt khuôn mặt tôi, đột nhiên chảy nước mắt:” Anh thật sự rất buồn, bởi vì nghĩ đến việc con chúng ta sau này không có bố, nên rất buồn...”.

Dưới ánh đèn, tôi ngẩng nhìn người đàn ông này thật kỹ, trái tim như bị bóp nghẹt, nước mắt tuôn rơi. Tôi mấp máy môi, định lên tiếng, ngón tay anh lại ấn xuống môi tôi, giọng khàn khàn:” Em đừng nói gì hết, chỉ cần em mở miệng là anh lại cảm thấy buồn vô hạn, chỉ muốn chết. Nhắc đến ly hôn, chắc đến con trẻ, anh thật sự không muốn nghe!”.

Nhưng tôi vẫn nói, nước mắt đầm đìa:” Anh lại muốn em nói, vì con nên sẽ tha thứ cho anh lần này? Hay là Tiểu Nhã vốn không liên quan gì đến anh? Vậy thì còn chuyện của Trương Lâm Lâm thì sao?”.

Giọng anh thê lương:” Thì ra em vẫn còn để bụng...”.

Tôi gật đầu, khóc hu hu:” Đúng vậy, em để bụng, thực sự em đã biết chuyện của anh và Trương Lâm Lâm từ lâu rồi, em tự lừa dối mình, lừa dối mình không hay biết gì, lừa dối mình làm một kẻ ngốc. Nhưng không được, nhưng không được... Chỉ cần em nhắm mắt lại, là lại nhìn thấy cảnh tượng hai người quẩn

Tôi ngồi dậy, bàn tay run rẩy ôm chặt lấy mình, khóc thút thít:” Em cần phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, giúp anh đối phó với những người phụ nữ đó. Anh có biết, em đã tự lừa dối mình một cách khôn khổ thế nào không? Em chỉ có thể quay lưng đi mà khóc, hết lần này đến lần khác... Nước mắt đã cạn khô, quay lại, vẫn nở nụ cười với anh. Em tự lừa dối mình, thực sự vô cùng khổ sở...”.

Tôi bịt miệng, con tim đau đớn đến độ gần như không thể thở nổi:” Hôm đó, rõ ràng biết anh chăm sóc Trương Lâm Lâm ở bệnh viện, em còn cố tình gọi điện hỏi anh đang ở đâu, hỏi xem bạn anh là nam hay là nữ. Em cố tình nói em yêu anh, mục đích là muốn anh quay trở về bên cạnh em... Thậm chí vì anh, em còn dùng cả đứa bé để níu giữ anh...”.

Tôi túm chặt lồng ngực, hít thở dồn dập, chỉ cảm thấy vô cùng buồn bã, nước mắt giàn giụa:” Em không muốn tự lừa dối mình, như vậy thực sự vô cùng khổ sở... Em thật sự rất khổ sở, bởi vì yêu anh, bởi vì không muốn ly hôn, bởi vì có con. Cho nên cần phải chiến đấu với người phụ nữ khác, dùng hết mọi thủ đoạn, chỉ vì để níu giữ anh. Con người em như vậy, thực sự quá khổ khổ...”.

Cổ họng chợt nghẹn lại, chua loét. Tôi không thể nào kiềm chế được nữa, lao vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, nôn như đứt từng khúc ruột, nước mắt nước mũi đầm đìa.

Trong lòng vẫn đau buồn vô hạn, không nôn ra được thứ gì, lại chỉ muốn khóc.

6. Chương 6: Cạm Bẫy Của Tiểu Tam

Từ khi mười sáu tuổi, đến thành phố này học, cho đến giờ, đã mười năm. Trong mười năm qua, tôi dành toàn bộ thời gian của mình để yêu người đàn ông này. Ngay từ lần đầu tiên gặp anh, tôi đã nguyện đi theo người đàn ông này suốt cuộc đời, nguyện cùng anh kết hôn sinh con, sống yên bình suốt cả cuộc đời.

Nhưng giờ đây, cuộc hôn nhân cả đời chúng tôi tiếp tục cũng vì trẻ con.

Tình yêu của chúng tôi chỉ còn chút hơi tàn.

Tiểu Nhã không hiểu tại sao lại hẹn gặp tôi ở quán cafe dưới lầu.

Tôi đương nhiên không sợ gì cả, vui vẻ đồng ý. Cô ta ngồi yên lặng ở phía đối diện, mặt lạnh tanh, không đoán ra được cô ta đang nghĩ gì. Tôi nghĩ, sự từ chối của ông xã đối với cô ta là một đòn đả kích rất lớn. Quả nhiên như vậy, cô ta cầm chiếc thìa khuấy cafe, ngược mắt nhìn tôi, đột nhiên rơi nước mắt. Giọng cô ta yếu mềm:” Cô chắc chắn cảm thấy tôi vô liêm sỉ...”.

Không phải là cảm thấy, mà là khẳng định. Nước mắt cô ta cứ thế tuôn rơi:” Thật ra lần này về nước không đơn giản thế này, anh Khoa là mối tình đầu của tôi”. Quên chưa nói, chồng tôi tên là Phạm Tuấn Khoa.

Tôi nhìn cô ta, mỉm cười, nụ cười vô cùng lạnh lùng:” Thật sao? Thật trùng hợp, anh ấy cũng là mối tình đầu của tôi!”

Cô ta cúi gầm mặt xuống, tỏ vẻ buồn rầu:” Tôi biết!” Cô ta nghẹn ngào, lấy khăn chấm khóe mắt, “ Tôi biết mình rất có lỗi với cô, tôi không nên đối xử với cô như vậy. Bây giờ, tôi biết mình đã sai, chỉ muốn được làm bạn bình thường với anh ấy thôi”.

“Thế thì có liên quan gì tới tôi?”. Giọng nói của tôi vẫn mang vẻ khó chịu. Đôi mắt cô ta đỏ hoe:” Hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa”. Tôi lạnh lùng :” Việc này không liên quan gì đến tôi, đây là việc của cô và

Cô ta hạ giọng:” Chị...”.

Tôi bật cười:” Tôi nhỏ tuổi hơn cô”.

Cô ta vội vàng nói:” Xin lỗi em gái”.

Tôi lạnh lùng đáp:” Chẳng dám, tôi không xứng đáng làm em gái của cô!”.

Cô ta vô cùng buồn bã đáp:” Dù thế nào chăng nữa, tôi vẫn phải xin lỗi cô, hy vọng sau này cô không trách tội tôi”. Tôi giật thót, nghĩ bụng, liệu cô ta lại định gỡ trò gì nữa đây?

Đến mãi sau này, tôi mới nhận ra rằng, thủ đoạn của cô ta thật cáo già.

Cô ta lấy điện thoại ra, ấn nút, tôi nhìn thấy cô ta lưu lại. Tôi hỏi:” Cô làm gì vậy?”.

Cô ta trừng mắt nhìn tôi, giọng nói rất bi ai:” Để cho anh Khoa nghe!”.

Tôi đứng dậy, không khách sáo:” Tôi đi trước đây, cô cứ từ từ mà làm”. Trong lòng tôi thấp thỏm không yên, cho đến tận mãi về sau, thỉnh thoảng nghĩ lại, tôi vẫn cảm thấy buồn bực, nếu như ngày hôm ấy, tôi không ngồi nghe cô ta nói huyền thuyên thì tốt hơn. Hành động xem ra có vẻ vô tình của cô ta lại khiến cho cuộc đời tôi đảo lộn.

Chuyển biến này khiến tôi không kịp trở tay.

Mấy hôm sau, khi Đậu Đậu gọi điện cho vô cùng bí ẩn, cô hỏi tôi:” Diệp Tử, sao chị lại nói cô ta như vậy?”. Tôi mơ màng không hiểu gì. Tôi hỏi:” Chị nói ai chứ?”.

Đậu Đậu thở dài:” Cái con hồ ly tinh ấy đã post cuộc đối thoại giữa hai người lên mạng rồi!”.

“Ồ!”. Tôi nhớ lại chuyện ở quán cafe hôm trước, thuận miệng nói:” Kệ cô ta!”. Giọng Đậu Đậu hiếm khi nặng nề như thế:” Chị lên QQ đi, em gửi đường link cho chị, chị tự nghe đi!”.

Vừa lên QQ, cánh cửa thư phòng bị đẩy ra, ông xã và Tiểu Nhã đứng ngay trước cửa. Tiểu Nhã nước mắt lưng tròng, khóe mắt đỏ hoe, ôm chặt cánh tay chồng tôi nói:” Thôi mà, em đã nói thôi rồi mà!”. Cô ta vừa nói vừa bật khóc:” Đều tại em cả, em là kẻ chẳng ra gì”.

Ông xã đi đến trước mặt tôi, nhìn thẳng vào mặt tôi, hỏi:” Em có biết rằng em nói cô ấy như vậy, như vậy sau này cô ấy phải tiếp tục sống như thế nào?”.

Tôi lạnh lùng nhìn anh ấy, không hiểu chuyện gì.

QQ vang lên những tiếng títt títt, một đoạn tin nhắn gửi đến, ông xã thay tôi mở đường link Đậu Đậu gửi đến, ấn nút bắt đầu, một đoạn ghi âm vang lên bên tai.

“Cô chắc chắn cảm thấy tôi vô liêm sỉ...Thực ra lần này tôi về nước không đờn giã thế này,anh Khoa là mối tình đầu của tôi”.

“Thật sao? Thật trùng hợp, anh ấy cũng là mối tình đầu của tôi!”.

“Tôi biết mình rất có lỗi với cô, tôi không nên đối xử với cô như vậy. Bây giờ, tôi biết mình đã sai, tôi chỉ muốn làm bạn bình thường với. Tôi bị bệnh, bệnh rất nặng, có thể không sống được lâu nữa, cô có thể tha thứ cho tôi được không?”

“Cô đi chết đi tôi mới thấy vui!”.

“Hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa!”.

...

Tôi dường như bị sét đánh, chỉ yên lặng nhìn ông xã chăm chăm, không tài nào mở miệng nổi. Tôi không có cách nào để phản bác lại, bởi vì đây là chứng cứ danh thép, chẳng qua cũng chỉ thêm vài câu nói, thay đổi vài câu nói mà thôi.

Nhưng người ngoài đều không hề hay biết.

Ông xã hồi lâu mới thốt ra mấy tiếng:” Em cần phải xin lỗi cô ấy!”.

Tôi chỉ ngẩn người, không lên tiếng.

Tiểu Nhã nhìn tôi, mắt sáng long lanh, cô ta chợt ôm chầm lấy ông xã, ngay trước mặt tôi! Cô ta khóc nức nở:” Em đã nói là thôi rồi mà, dù sao em cũng có bệnh, anh không cần trách móc cô ấy vì một người sắp chết như em, cô ấy đang mang thai con của anh!”.

Tôi nhìn chăm chăm ông xã, chỉ muốn khóc, giọng tôi cũng run run:” Không phải vậy đâu, những lời nói đó không phải do em nói”.

Trong lòng tôi vẫn tin tưởng anh sẽ tin tưởng tôi, anh cần phải tin tưởng tôi. Nhưng, ngay cả bản thân tôi, tôi cũng không thể nào tin tưởng được mình. Tiểu Nhã mềm nhũn người, đột nhiên ngã vào lòng anh.

Anh cuống cuống gọi cô ta:”Tiểu Nhã !”.

Lòng tôi vô cùng rối bời, chỉ biết nhìn họ, cổ họng và đôi mắt đau nhức. Tiểu Nhã nhắm mắt, như thể bị ngất. Anh ôm lấy cô ta, lao thẳng ra ngoài.

Mắt tôi vẫn dõi theo bóng dáng anh, đôi tay run rẩy..., tôi không thể nào đầu lại được cô ta.

Đôi chân tôi mềm nhũn, ngồi xuống ghế, ngón tay bám chặt vào bàn vi tính, cắn chặt môi dưới, cố gắng kìm nén giọt nước mắt nóng hổi đang chực trào ra.

Tại sao mình lại cứ khóc vì người đàn ông này hết lần này đến lần khác, anh ta không xứng đáng, anh ta thật sự không xứng đáng! Tôi đập đầu xuống bàn, cả người đều run lên, tôi từ từ đập đầu, từng cái từng cái, như thể chỉ có như vậy, mới có thể giúp tôi không rơi lệ, như thể chỉ có như vậy, nỗi đau đớn mới được kìm chế, nước mắt mới có thể nuốt ngược trở vào trong bụng.

Màn đêm đen vô tận đang từ từ buông xuống, tôi ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn trần trần vào bộ quần áo trẻ sơ sinh đang cầm trên tay, chỉ thấy lòng buồn vô hạn. Di động kêu vang, nhạc chuông là bài hát”Em buồn” của ban nhạc 5566.

“Em buồn là bởi vì đã quên anh, quên tình yêu, dốc toàn bộ sức lực để quên đi tình yêu thực sự của đôi ta, cũng quên nói cho anh biết, những gì đã mất không thể làm lại từ đầu...”.

Nghe lời bài hát, nước mắt lại tuôn rơi. Tôi hít thở một hơi thật sâu, ấn nút nghe. Tần Tử Long lên tiếng hỏi:” Cô bạn, tôi nghe nói mang thai cần bổ sung rất nhiều chất dinh dưỡng, cô bạn có ăn uống đúng giờ không vậy?”.

Tôi nghe giọng anh, khẽ mỉm cười. Anh lại tiếp lời: “Anh mua ít đồ, phù hợp với em, khi nào em rảnh, anh đưa đến ch

Tôi không dám mở miệng, sợ rằng nếu mở miệng, nước mắt đã kìm nén bao lâu sẽ đầm đìa khắp mặt. Anh thấy tôi không lên tiếng, hơi kinh ngạc:” Cô bạn Diệp Tử, bạn có đang nghe máy không?”

Tôi cố gắng kiềm chế tâm trạng:” Em đang...”. Tôi túm chặt bộ quần áo trẻ sơ sinh, hỏi anh:” Anh đã nghe đoạn ghi âm trên mạng chưa?”.

Anh nói:” Đương nhiên nghe rồi, anh sợ ông xã em sẽ nghĩ sai, cho nên mới gọi điện thoại cho em”.

Tôi cười thê lương:” Người phụ nữ đó nói mình mắc căn bệnh nghiêm trọng, sắp chết rồi... Bây giờ, ông xã em đang ở cùng với cô ta ở tầng dưới”.

Anh cũng cảm thấy buồn cười:” Nghe nói là ung thư vú”.

Tôi chợt hỏi:” Ly hôn, phải làm như thế nào?”.

Anh ngẩn người, một lúc sau, mới hạ giọng hỏi tôi:” Em muốn ly hôn sao?”.

Tôi gạt đầu, nước mắt lăn dài:” Đúng vậy, em thật sự muốn chuẩn bị ly hôn rồi”.

Giọng nói của tôi bởi vì kìm nén tiếng khóc mà trở nên run rẩy,” Em sợ con của em sẽ bị tổn thương, cho nên, em phải ly hôn”.

Anh không lên tiếng, nước mắt tôi rơi lã chã,” Người đàn bà đó, nhất định phải có được anh ấy, em đành phải buông tay. Em thật vô dụng, em không thể tranh giành với cô ta... Cho nên lần này, em thật sự phải ly hôn”.

Anh không lên tiếng, giây lát sau, mới chậm rãi hỏi:” Em vẫn yêu anh ta có phải không?”.

Hai hàm răng tôi cắn chặt, bàn tay túm chặt lồng ngực, trong đó dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn, có thứ gì đó tanh tanh đang sộc thẳng lên cổ họng. Tôi nói từng tiếng một:” Em không cần anh ấy nữa”.

Không phải không cần, mà là không dám cần. Yêu thương nhau mười năm, người ngoài tưởng rằng chia tay rất dễ, thực ra rất khó, buồn bã đau đớn đến độ chỉ muốn chết.

Đúng là sống không bằng chết.

Thực sự hy vọng chưa bao giờ có mặt trên cõi đời này!

Anh từ tốn nói:” Em hãy suy nghĩ thật kỹ!”.

Tôi lắc đầu, đau thắt ruột gan:” Anh ấy không tin em, em thật sự không cần anh ấy nữa, không muốn tha thứ cho anh ấy nữa. Em thực sự không cần anh ấy nữa!”.

Anh hỏi:” Vậy con em phải làm như thế nào?”.

Tôi lấy tay bịt miệng, cố hít một hơi thật sâu, nước mắt tuôn rơi như mưa, con của tôi... ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn nó bình an có mặt trên thế giới này.

Nó phải làm sao đây?

Một gia đình tan nát, một người mẹ tan nát, thứ mà tôi có thể cho n bị tan nát, bị người ngoài đập nát vụn, rồi nhét cho nó!

Tôi gần như không kịp thở, bụng lại bắt đầu ngâm ngấm đau, từng đợt từng đợt, dường như đứa bé đang chống đối sự buồn bã của tôi. Nhưng, trái tim tôi như đang bị thứ gì đó từ từ gặm nhấm, vô cùng đau đớn, là nỗi đau không thể nào không chế được!

“Em vẫn ổn chứ? “. Một lát sau, Tần Tử Long cuối cùng cũng không kìm được, lên tiếng hỏi. Tôi ôm chặt lồng ngực, hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân, lau sạch nước mắt, mỉm cười trả lời anh:” Em rất ổn”.

Anh dường như thở phào:” Hãy để ỉnh được bình yên, rồi nghĩ đến chuyện khác sau”.

Tôi gạt mạnh đầu, nước mắt tuôn rơi:” Được!”.

Anh nói:” Mấy hôm nữa anh đến thăm em, dạo này việc của công ty thật sự quá bận. Bận đến độ anh hoa mắt chóng mặt, không còn chút thời gian nào cả”.

Tôi gạt đầu, chỉ biết gạt đầu.

Anh ngần ngại nói:” Vậy nếu không có chuyện gì, anh tắt máy nhé!”.

Tôi gạt đầu:” Vâng”. Tôi nắm chặt di động, nhìn ra màn đêm đen âm u phía bên ngoài, chỉ cảm thấy cõi lòng cô đơn tẻ tái. Tần Tử Long thở dài:” Em tắt máy trước đi, anh nghe thấy em tắt máy sẽ tắt máy”.

Tôi ấn nút tắt, ôm chặt lấy mình, toàn thân dường như bị rút cạn sức lực, mệt mỏi rã rời. Tôi cuộn tròn người trên ghế sofa, tay nắm chặt đề lên lồng ngực, chỉ có như vậy, mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút

Cuối cùng Tần Tử Long vẫn đến, mang theo một con cá mè trắng rất to, cả chậu phụ, nói là muốn làm món canh cá đậu phụ.

Động tác của anh rất thành thạo, rửa cá, cắt đầu cá, chưa đến mười lăm phút, nguyên liệu của món canh đã được cho vào nồi. Dưới ánh đèn vàng vọt, tôi nhìn anh, chỉ cảm thấy mơ màng. Anh quay người lại, cười với tôi:” Được rồi, rim lửa hai tiếng đồng hồ , đảm bảo sẽ rất ngon”. Anh lại dặn dò tôi:” Hai tiếng đồng hồ sau, lúc sắp xong, em hãy thả đậu phụ vào”.

Tôi gât đầu:” Em biết rồi!”.

Anh tháo tạp dề ra, xắn ống tay áo sơ mi:” Anh về công ty đây!”. Tôi lo lắng:” Vết thương của anh...”.

“Không việc gì!”. Anh cười, ngắt lời tôi,” Canh nấu xong thì phải ăn ngay, nhớ ăn nhiều, phụ nữ mang thai phải chú ý dinh dưỡng, trông em gầy thế kia”.

Cổ họng tôi nghẹn lại, nhớ lại ông xã trước đây, hồi đó, anh cũng giống như Tần Tử Long bây giờ. Hơi một tí là dặn tôi phải ăn thật nhiều.

Nhưng giờ đây, anh đang ở dưới tầng dưới để chăm sóc một người phụ nữ khác, còn tôi... chỉ là người phụ nữ bị bỏ rơi.

Lúc đợi cầu thang máy, hai người đều im lặng, Tần Tử Long nhìn đèn hiển thị, dường như không kìm nén nổi:” Em không cần tiễn anh đâu!”. Tôi trầm mặc, anh nhìn tôi, có vẻ bất an:” Việc ly hôn, em hãy nghĩ thêm đi!”.

Tôi lựa chọn im lặng, thang máy đến, chúng tôi cùng cầu thang máy.

Anh vẫn không kìm được, lên tiếng:” Tâm thái của đàn ông tôi hiểu, anh ấy đối với Tiểu Nhã có thể chẳng có gì cả”. Cầu thang máy kêu vang lên một tiếng, dừng lại ở tầng của Tiểu Nhã. Trước mắt hiện ra bóng hình hai người đang ôm nhau, bóng hình đó rất quen thuộc với tôi, là bóng hình chồng tôi. Anh ấy ở ngay gần tôi, nhưng lại đang ôm Tiểu Nhã.

Họ ôm nhau chặt như vậy, dường như không có gì có thể tách họ ra được.

Tiểu Nhã nhìn thấy tôi, nụ cười rạng rỡ, trong nụ cười đó tỏ rõ sự vênh váo huênh hoang. Ngón tay tôi cuống quýt nhấn nút cầu thang máy, chỉ muốn nó khép lại thật nhanh. Tôi ra sức ấn nút, bàn tay run rẩy, con tim đập loạn xạ.

Cửa thang máy cuối cùng cũng khép lại, hai người đó biến mất khỏi tầm nhìn của tôi. Tôi dờ dẩn đứng đó, không nhúc nhích, mặc dù giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trái tim tôi vẫn đau đớn tột cùng, giống như bị dao cắt.

Tần Tử Long chợt đưa cho tôi gói khăn giấy, tôi nhìn anh kinh ngạc, giơ tay lên lau mặt, thì ra mặt tôi đã đầm đìa nước mắt mà tôi không hề hay biết. Tôi mỉm cười, nụ cười thê lương, nhưng lại không dám lên tiếng.

Đèn thang máy hiển thị đang đi xuống từng tầng, và con tim tôi, cũng đang rơi xuống, giống như chìm sâu xuống đáy biển, không còn sức lực để ngoi lên nữa.

Tôi dựa lưng vào tường sắt của thang máy, sau lưng vô cùng lạnh lẽo, cái lạnh đó dường như có vô số con rắn nhỏ đang trườn khắp cơ thể tôi, lạnh buốt đến tận xương tủy. Hai tay tôi nắm chặt, mắt trân trân nhìn Tần Tử Long, không đủ dũng khí để mở miệng.

Cuối cùng, khi xuống dưới tầng một, vẫn là anh lên tiếng, anh nói:” Anh tiễn em quay về nhé!”.

Tôi im lặng, cầu thang máy lại hướng lên trên, khi đến tầng của Tiểu Nhã, lòng bàn tay tôi toát đầy mồ hôi, không tài nào lau sạch được.

May mà, thang máy không kêu lên.

Tần Tử Long nhìn tôi, nói:” Em đừng nghĩ quá nhiều!”.

Tôi vẫn không lên tiếng, đi ra khỏi cầu thang máy. Tần Tử Long đột nhiên bước gấp theo chặn đứng trước mặt tôi:” Tôi sẽ giúp em nấu xong canh rồi mới đi”.

Tôi gắng gượng mỉm cười, nước mắt lại tuôn rơi, tôi khàn giọng:” Cảm ơn anh!”.

Anh thở dài. Tôi lôi chìa khóa ra mở cửa, nhưng không tài nào cắm được chìa khóa vào trong ổ, bởi vì tay tôi đang run rẩy, Tần Tử Long giúp tôi cầm chìa khóa mở cửa.

Trong phòng vẫn không có ai, tôi ngồi xuống ghế sofa, toàn thân mệt mỏi rã rời, dường như bị rút cạn sức lực. Trong bếp, Tần Tử Long đang bận rộn nấu canh. Tôi co rúm người trên ghế sofa, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại hình ảnh hai người đang dính chặt lấy nhau.

Tại sao tôi vẫn cảm thấy buồn, tại sao tôi vẫn khóc, rõ ràng tôi đã quyết định ly hôn rồi mà... Nhưng, khi nhìn thấy anh và Tiểu Nhã ôm nhau, tôi vẫn không kìm nổi nước mắt, vẫn cảm thấy vô cùng buồn bã.

Canh hầm quả nhiên rất ngon, Tần Tử Long múc một bát to cho tôi. Bát canh ngọt ngào uống vào trong miệng, hương thơm ngào ngạt. Trong lòng tôi thấy đắng chát, như thể vừa ăn hoàng liên. Tôi gắng sức ăn thật nhiều, cứ tưởng rằng ăn no thì sẽ không còn

Tần Tử Long nói: "Anh thực sự phải đi rồi!"

Tôi mở cửa cho anh, mỉm cười: "Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh!"

"Vây thì ngày mai anh sẽ lại đến!"

Tôi gạt đầu, anh quay người bước đi. Đóng cửa xong, trong lòng tôi trống rỗng kì lạ, dạ dày trào lên vị chua. Tôi lao vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo, dường như muốn nôn tất cả lực phủ ngũ tạng ra ngoài.

Tôi ngồi bệt xuống sàn nhà vệ sinh, nước mắt ầng ậc trào ra.

Sự việc của Trương Lâm Lâm tôi có thể nhẫn nhịn tha thứ, tại sao lần này, nước mắt lại tuôn rơi ào ạt như không bao giờ chảy hết.

Thì ra, sự việc chính mắt mình nhìn thấy và sự tưởng tượng, lại khác biệt đến nhường này.

Hơn mười một giờ tối, cuối cùng anh cũng về. Tôi ngồi trên ghế sofa, toàn thân uể oải không như còn chút sức lực nào. Giọng anh khản đặc: "Sao em không nghỉ sớm đi? Em cứ như vậy, không tốt cho đứa bé!"

Đôi mắt tôi chăm chú nhìn ti vi, trên màn hình xám đen chẳng có gì, nhưng trên đó dường như lại hiện rõ cảnh tượng ông xã tôi ôm chặt lấy Tiểu Nhã, trông họ thật tâm đầu ý hợp, thật xứng đôi vừa lứa.

Anh bật ti vi, đổi kênh liên tục, vẻ hơi lơ đãng. Thấy tôi không lên tiếng, lại hỏi: "Tiểu Nhã bị bệnh, sau này em đừng nói những lời như vậy nữa. Bất lu cô ấy đã từng làm những gì, người bệnh vẫn là người bệnh. Em không nên nghĩ xấu về cô ấy!"

Tôi cười khẩy, giọng nói cũng lạnh lùng thấu xương: "Em đã nghĩ kĩ rồi, chúng ta sẽ ly hôn trước khi đứa trẻ được sinh ra!". Anh giật mình, tay run rẩy, điều khiển rơi xuống đất, anh nhìn tôi chăm chăm như không thể tin nổi, nổi giận đùng đùng: "Đang yên đang lành, em lại đòi ly hôn gì thế? Một gia đình đang yên ổn, có phải là tan nát mỗi người một ngã em mới vui lòng?"

Tôi chậm rãi, nói từng tiếng: "Em muốn ly hôn!"

Anh phẫn nộ chau mày nhìn tôi: "Nguyên nhân, lý do!"

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, cố gắng nuốt nước mắt vào trong, tôi nói: "Bởi vì bị phản bội, bởi vì không còn tình cảm, bởi vì em không còn yêu anh nữa!". Tôi dường như đang nói với chính mình, lặp lại từng chữ một, "Bởi vì em không còn yêu anh nữa!"

Anh chợt nắm chặt lấy cổ tay tôi, nắm rất chặt, dường như muốn bóp vụn nó. Ánh mắt anh rực lửa: "Em cứ nhất định đòi ly hôn phải không?". Tôi cười nhạt: "Em và Tiểu Nhã, trong lòng anh, ai quan trọng hơn? Hôm nay anh ở cùng cô ta một tối, còn sau này thì sao? Ngày ngày ở bên cạnh cô ta phải không?"

Giọng anh vẫn rất phẫn nộ: "Cô ấy mắc bệnh ung thư vú!"

Nụ cười của tôi càng lạnh lẽo hơn: "Trừ phi cô ta chết, cô ta chết em mới tin cô ta mắc bệnh ung thư".

Anh nổi giận: "Em thật là quá đáng hết sức!"

Nước mắt tôi long la cổ gẳng mỉm cười: "Dù sao trong lòng anh, em đã là người độc ác, xấu xa như vậy rồi. Độc ác xấu xa đến độ nói với một người mắc bệnh ung thư, bảo cô ta hãy sớm chết đi, chết sớm được

siêu sinh. Nếu đã như vậy, em cần gì phải giả nhân giả nghĩa hỏi xem bệnh tình của cô ta liệu có chữa được không, liệu có khỏi hẳn không? Trong lòng em vẫn luôn nghĩ, nếu như cô ta thực sự chết đi, em chắc sẽ sướng phát điên lên”.

Anh mím chặt môi, ngay cả ánh mắt cũng đang run rẩy. Tôi nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cười:” Người phụ nữ độc ác đáng ghét như em thế này, tại sao anh lại không muốn ly hôn cơ chứ? Cô ta đã mắc bệnh ung thư, em nghĩ chắc chắn cô ta sẽ cầu xin anh, cầu xin anh yêu cô ta, yêu cô ta mấy tháng thôi cũng được, ở bên cạnh cô ta mấy tháng thôi cũng được, đúng không anh?”.

Anh nói:” Đúng là cô ấy có nói như vậy, nhưng anh đã từ chối cô ấy rồi”.

Tôi cười càng lạnh lùng:” Đúng rồi, anh muốn đi, nhưng cô ta cứ ôm chặt lấy anh không để anh đi”.

Giọng dần dần trở nên găng gượng:” Sao em biết”.

Tôi cố gắng kìm nén giọt nước mắt, từ từ thở ra, nói rành rọt:” Em biết hết tất cả, chẳng qua em luôn giả vờ ngốc nghếch để lừa anh thôi”.

Anh nhìn tôi một cái, quay trở về phòng, “thình” một tiếng đóng rầm cửa lại. Tôi ngẩn người đứng im, kìm nén được nước mắt, nhưng bên trong cơ thể lại nghe được một tiếng kêu vang, có thứ gì đó bị vỡ vụn, không bao giờ ghép lại hoàn chỉnh được nữa.

Ly hôn, thì ra lại khó khăn đến như vậy. Trước đây khi kết hôn, cảm thấy thật đơn giản, chỉ cần dùng thời gian nửa ngày là có thể hoàn thành. Hai người mặt tươi cười hôn hít ngồi sát bên nhau, người ở trung tâm đăng ký kết hôn chụp ảnh, nộp tiền, thế là xong.

Không cần phải lo lắng chuyện gì cả, không cần phải buồn phiền vì chuyện gì cả.

Nhưng giờ đây, muốn ly hôn lại khó hơn lên trời.

Tiểu Nhã hôm nay đến tìm tôi với tu thế của kẻ thắng lợi, sắc mặt hồng hào, tâm trạng cũng rất tốt, còn thút thuốc trước mặt tôi, phả khói thuốc vào mặt tôi.

Tôi trừng mắt nhìn cô ta, vô cùng bức bối, vội lấy bình xịt thơm phun lên mặt cô ta. Cô ta đứng bật dậy, quát mắng nhìn tôi:” Cô tưởng rằng cô ghê gớm lắm sao? Chẳng qua cũng chỉ là một con đàn bà bị bỏ rơi mà thôi!”.

Tôi nhảm trúng miệng cô ta mà xịt, cô ta vội lẽ lười ra, hằn học nhìn tôi. Tôi nghiêng rằng:” Con đàn bà bị bỏ rơi? Cô đúng là đồ rác rưởi, giả vờ bệnh tật! Thật khiến cho người ta khinh ghét đến đỉnh điểm!”.

Cô ta cười khẩy:” Cô tưởng cô là thứ gì chứ? Lợi dụng mạng internet để đối phó với tôi? Chuyện nhỏ, cô có kế của cô, tôi có kế của tôi, xem ai thắng ai!”.

Tôi đứng thẳng người, chỉ ra ngoài cửa:” Cô rút đi ngay cho tôi! Đây là nhà của tôi, còn chưa ly hôn, căn nhà này cũng chưa chắc đã chia cho anh ta. Cô hãy cụp đuôi và rút đi cho tôi!”.

Cô ta che miệng cười:” Con đàn bà bị bỏ rơi, mà có thể để con cho anh ấy, tao lẽ nào không thể?”. Lòng mày cô ta khẽ rướn lên, kêu lên đầy khoa trương:” Cứ xem xem chúng ta ai có thể giữ được trái tim của anh ấy!”.

Tôi vô cùng buồn bức, hét lớn:” Tao không cần anh ta nữa rồi, mày thích thì tặng ày, mau rút đi cho tao!”. Nét mặt cô ta tỏ rõ sự khinh bỉ:” ô thế này, người ngợm chẳng ra gì, tướng mạo cũng tầm thường!”. Cô ta lại nói tiếp:” Đàn ông trong thiên hạ ai cũng háo sắc cả thôi, công cô miệng nói yêu cô, tôi nghĩ, trong xương cốt cũng chẳng khác gì những người đàn ông khác”.

Tôi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, đi ra hành lang, cầm lấy chổi lau nhà quét vào người cô ta. Cô ta đã đề phòng từ trước, túm lấy giẻ lau nhà, ngược lại còn hất cho tôi ngã nhào xuống đất.

Bụng tôi đau ngâm ngấm, từng đợt từng đợt, ôm nắm chặt tay, chạy vào phòng khóa trái cửa, gọi điện thoại cho ông xã, hét lớn:” Có phải anh muốn giết chết con của chúng ta hay không?”.

Anh ngẩn người, cuống cuồng hỏi:” Em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tôi kêu lên:” Tiểu Nhã đang ở phòng khách, vừa rồi cầm chổi lau nhà đánh em, bây giờ bụng em rất đau, trốn ở trong phòng không dám ra ngoài. Anh không chịu ly hôn,, lại để cho cô ta đối xử với em như vậy, rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”. Cổ họng chợt nghẹn lại, tôi nghẹn ngào,”Có phải là muốn một xác hai mạng người!”.

Anh vội vàng nói:” Bà xã, em đừng khóc!”.

Tôi vừa khóc vừa gào lên:” Bây giờ bụng em rất đau, vừa rồi cô ta còn hút thuốc lá trước mặt em, lại đánh em, rốt cuộc anh có còn muốn em sống nữa hay không? Em cảnh cáo anh, nếu anh còn qua lại với cô ta, em sẽ đi phá thai, chúng ta giải tán!”.

Anh luôn miệng an ủi tôi:” Em bình tĩnh một chút, bây giờ anh về ngay đây!”.

Tôi gác máy, nước mắt đầm đìa khắp mặt. tôi thừa nhận tôi cố tình làm đảo lộn đúng sai, nhưng, tôi thực sự không có cách nào khác. Nếu như không thể ly hôn ngay được, vậy thì ít nhất cũng không thể để Tiểu Nhã đắc ý!

Cô ta độc ác muốn phá hoại cuộc hôn nhân của tôi, gia đình tôi, cho dù tôi có đòi ly hôn, cũng phải bắt cô ta giờ đầu chịu báng!

Nếu chết thì cùng chết, tôi quyết không khuất phục trước người phụ nữ đề tiện như vậy! Quyết không dễ dàng dâng tặng ông xã cho cô ta!

Muốn đấu, được! Đấu cho cô ta thua thê thảm, rồi tôi mới ly hôn!

Những ngày sau này, xem ai sống tốt hơn!

7. Chương 7: Bà Xã Vô Gian Đạo

Ông xã vội vàng phóng về nhà, tôi nghe thấy giọng anh, nhưng vẫn không chịu mở cửa. Anh ở bên ngoài mắng Tiểu Nhã, Tiểu Nhã cũng lớn tiếng phản bác, nói cô ta không đánh tôi trước, là tại tôi đánh cô ta trước.

Tôi phần nộ mở toang cửa phòng, chỉ vào Tiểu Nhã, nói như đứt từng khúc ruột: “Cô nói tôi đánh cô trước sao? Cô có lương tâm hay không vậy!”. Tôi vút cao giọng, “Rõ ràng là cô nói muốn đánh cho tôi sảy thai, để chúng tôi không còn con nữa, sau đó ông xã mới chịu ly hôn với tôi. Thật không ngờ cô dám nói tôi đánh cô trước!”.

Đôi mắt ông xã hết nhìn tôi rồi lại nhìn Tiểu Nhã, tôi và cô ta đều hằn học chăm chăm nhìn nhau, không hề nhúc nhích. Tôi chợt trào nước mắt, một nửa là thật, một nửa là giả. Tôi nghẹn ngào nói với ông xã: “Cô ta phả thẳng khói thuốc vào mặt em, muốn gián tiếp mưu hại con chúng ta”. Tiểu Nhã đương nhiên phủ nhận: “Em không hề!”.

Tôi lao đến phòng khách, may mà đầu mẩu thuốc lá vẫn còn ở bên cạnh ghế sofa. Tôi nhặt lên, vô cùng phần nộ: “Có gan thì đi xét nghiệm DNA với tôi, bây giờ khoa học phát triển như thế, cô có dám hay không?”.

Tiểu Nhã đành phải thừa nhận: “Đúng là tôi có hút, nhưng tôi không hề cô!”. Tôi chau mày nhìn ông xã, nước mắt tuôn rơi: “Anh tin em hay là tin cô ta? Anh tin em ôm cái bụng này để đi đánh nhau với cô ta sao? Anh cho rằng em mặc kệ con mình để đánh nhau với cô ta sao?”. Ông xã hoa mày chóng mặt, Tiểu Nhã tức giận đến phát run lên. Tôi tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: “Tiểu Nhã, cô có đẩy tôi ngã xuống đất hay không, cô tự nói đi”.

Tiểu Nhã tức đến độ đỏ cả mắt: “Là tại cô đánh tôi trước, tôi mới chống cự lại, đẩy cô ngã xuống đất”.

“Anh thấy đấy, thừa nhận rồi!”. Tôi hằn học trợn mắt nhìn cô ta, ánh mắt đó dường như chỉ muốn bóp chết cô ta.

Tiểu Nhã thấy ông xã không tin cô ta, tức đến độ muốn bật khóc. Ông xã trừng mắt nhìn cô ta nói đầy giận dữ: “Tiểu Nhã, bây giờ cô đang bị bệnh, tôi không muốn mắng cô. Nhưng nếu cô muốn làm hại đến con của tôi, tôi chắc chắn sẽ không tha cho cô!”.

Tiểu Nhã thực sự không thể nói thêm gì, đành phải nước mắt lưng tròng nói lời xin lỗi với tôi: “Chị dâu, thực sự xin lỗi, em nhất thời hồ đồ, cho nên mới đánh chị, xin chị tha thứ cho em!”.

Tôi thấy cô ta thỏa hiệp thì hận một nỗi không thể thổi bùng ngọn lửa: “Tôi sẽ không tha thứ cho tên đao phủ muốn giết hại con của tôi!”. Tôi nhất định cần phải thu lại những giọt nước mắt tôi đã chảy ra từ trên người cô ta, nhất định không dễ dàng tha cho cô ta! Tôi mím môi, nước mắt lại tuôn rơi. Ông xã thấy tôi khóc, đành phải an ủi tôi: “Thôi đi, anh nghĩ cô ấy cũng không cố ý đâu!”.

Nước mắt tôi vẫn rơi, tôi vu khống tội danh chỉ trích cô ta: “Sao cô ta có thể làm như vậy chứ? Lấy cây lau nhà đánh vào bụng em, nếu như em không trốn vào trong phòng, đứa bé chắc chắn đã không giữ được rồi!”. Tôi nhấn mạnh giọng, nước mắt tuôn rơi ào ạt, “Sau này, em phải làm thế nào đây? Con của em vô tội, cho dù Tiểu Nhã có yêu anh thế nào, cô ta cũng không nên làm hại sinh mệnh này”.

Tôi nhìn ông xã, tất cả những câu nói dối dường như đều biến thành sự thật. Vì người đàn ông này, nước mắt của tôi gần như đã chảy cạn, giờ đây lại chỉ có thể phá hoại một người phụ nữ khác để đạt được mục đích khiến anh quan tâm tới tôi.

Việc này không chỉ đáng thương, mà thực sự quá nực cười!

Yêu thương nhau suốt mười năm, cuối cùng, thật không ngờ tôi phải dùng đến kiểu thủ đoạn này, mới thương xót của anh đối với tôi. Tôi chỉ có thể khóc lóc thảm thiết trước mặt anh mới có thể chứng minh được, thì ra trong lòng người đàn ông này vẫn còn yêu tôi! Cuối cùng tôi thực sự khóc hu hu, khóc thảm thiết như đứt từng khúc ruột.

Đau đớn đến độ không thiết sống nữa!

Ông xã ôm lấy tôi, khe khẽ an ủi tôi.

Tiểu Nhã thất bại ê chề, ủ rũ ra về.

Buổi tối, sau khi ông xã về nhà, còn đặc biệt trò chuyện tâm sự với tôi. Tôi nhìn anh, chỉ gắng gượng mỉm cười. Anh ôm lấy tôi, nói: “Bà xã, Tiểu Nhã thực sự không cố ý đâu!”. Trong lòng tôi lạnh toát, khó khăn lắm mới mở miệng ra: “Anh vẫn nói đỡ cho cô ta sao?”.

Anh nói: “Bà xã, anh thực sự không hề nói đỡ cho cô ấy, nhưng, anh nghĩ cô ấy đã mắc bệnh ung thư vú, không đến nỗi phải làm những việc như vậy”.

Tôi nghĩ tôi không nên cãi cọ trực tiếp với chồng, đã quyết định chia tay, cần gì phải cãi cọ để cả hai đều không vui. Tôi nói: “Em không phải là trách cô ta, là em ra tay trước”. Anh thở phào, tôi lại tiếp tục nói, “Cô ta nói với em cô ta bị bệnh là giả đấy, chỉ giả vờ bệnh để lừa gạt anh, nói anh là một tên ngốc, cho nên em giận quá, mới lấy cây chổi lau nhà để đánh cô ta”.

Anh mở to mắt, tỏ vẻ không thể tin nổi: “Em nói, cô ta giả vờ bị bệnh để lừa dối anh?”.

Tôi khe khẽ lắc đầu, giọng nói thê lương: “Em không biết, chính cô ta nói như vậy. Là thật hay giả, em thực sự cũng không biết”. Tôi đột nhiên ôm chặt anh, hỏi đầy bi thương, “Ông xã, anh đừng có ở cùng cô ta có được không? Mỗi lần, sau khi anh ở bên cô ta xong, cô ta bèn chạy lên để chế giễu em, cố ý chọc giận em. Em thực sự sợ không giữ được con”.

Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt long lanh: “Vậy sau này em không được nổi nóng vô cớ, không được hiểu nhầm anh và Tiểu Nhã”. Lòng tôi lạnh giá, khe khẽ gật đầu: “Được, em hứa với anh”.

Chỉ cần anh ở lại bên cạnh tôi, tôi có thể dùng hết mọi thủ đoạn.

Cuộc hôn nhân chỉ còn chút hơi tàn này, chỉ còn lại hữu danh vô thực. Tình yêu của chúng tôi, như đèn đã bị khiến tắt cả mọi tình cảm chân thật đều bị trôi đi hết, không bao giờ có thể quay trở lại được nữa.

Mới sáng sớm Tiểu Nhã đã chạy đến tìm tôi, vừa khóc vừa kêu gào, làm ầm ĩ nhà cửa, tôi lạnh lùng nhìn cô ta, chỉ cười nhạt. Nhưng tôi vẫn cần phải đề phòng! Thủ đoạn của cô ta còn nhiều lắm!

Chỉ sơ sẩy một chút là đã bị lên thuyền hải tặc.

Cô ta nổi giận đùng đùng hỏi tôi: “Sao cô lại không để anh ấy đến thăm tôi?”. Tôi hỏi ngược lại: “Cô có ý gì vậy, tôi bắt buộc phải để chồng của mình chạy đi tìm cô hay sao? Sau đó ôm cô, an ủi cô?”. Đây đùng là truyện cười hài hước nhất trên cõi đời này, loại người đàn bà đề tiện và vô liêm sỉ như thế này, có lẽ trên đời cũng đã tuyệt chủng rồi!

Tay cô ta run rẩy, chỉ thẳng vào mũi tôi: “Cô cố tình nói tôi đánh cô, cố tình nói tôi lừa dối anh ấy, cô thật quá nham hiểm!”. Tôi không bị mắc lừa, ai biết được cô ta có ghi âm hay không. Tôi giả vờ vô tội: “Không phải là cô nói sao?”.

Cô ta tức giận đến độ toàn thân run rẩy: “Bỉ ổi!”.

Tôi nhìn cô ta, cảm thấy thật buồn cười: “Một kẻ thứ ba muốn phá vỡ gia đình tôi, cướp chồng tôi, chạy đến nói với tôi, cô thật bỉ ổi, tôi thực sự không biết nói gì”.

Trên thế gian này không chỉ có người đàn ông duy nhất là chồng tôi, tôi thực sự không hiểu, tại sao Tiểu Nhã lại nhất định không chịu buông tay! Cô ta xinh đẹp, có khí chất, lại du học trở về, lẽ nào muốn tìm người đàn ông khác lại khó đến thế? Cuối cùng cô ta thốt ra những lời nói cay độc: “Được, cô cứ đợi mà xem, cô đã làm một, tôi sẽ làm mười!”. Dù tôi không hiểu cô ta muốn làm gì, nhưng có dùng ngón chân cũng có thể đoán được, chắc chắn không phải là việc hay ho gì!

Sắp đến Tết, công ty ông xã muốn tổ chức tiệc ăn mừng cuối năm. Ông xã đưa tôi đi, vừa tiến vào, ngay từ xa tôi đã nhìn thấy Tiểu Nhã đứng giữa đám đàn ông. Dưới ánh đèn đủ sắc màu, vẻ đẹp của cô ta khiến ai cũng phải ngưỡng mộ, khí chất của cô ta, từng cử chỉ của cô ta, không thể phủ nhận có sức mê hoặc rất lớn.

Người đàn bà này bẩm sinh đã là một tai họa!

Khi cô ta nhìn thấy ông xã long lanh, lập tức tiến đến. Cô ta mỉm cười hỏi tôi: “Chị dâu, chị cũng đến à”.

Ông xã tôi là một người đàn ông tuần tú. Ban đầu lúc tôi kết hôn, mẹ tôi vẫn luôn miệng nói, kiểu đàn ông này khó mà dựa vào được, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện. Quả nhiên, không nghe lời người già, thiệt ngay trước mắt!

Các fan hâm mộ của Tiểu Nhã cũng kéo đến, thi nhau mời cô ta khiêu vũ. Cô ta nhìn ông xã bằng ánh mắt rừng rực, lần lượt từ chối mọi người. Cô ta đột nhiên nói vẻ rất chân thành: “Anh Khoa, hãy nhảy cùng em!”.

Ông xã im lặng.

Tôi cũng kêu lên đúng lúc: “Bụng em hơi đau!”.

Anh lập tức cuống cuống hỏi tôi: “Có sao không em?”.

Tôi mỉm cười: “Có anh ở bên em, thì sẽ không sao”. Tiểu Nhã lườm tôi một cái, đúng lúc đó dưới khán đài chợt vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền. Thì ra Tổng giám đốc sắp bước lên phát biểu.

Tổng giám đốc thử mi im cười tuyên bố: “Các bạn đồng nghiệp đã vất vả suốt cả năm qua, buổi lễ cuối năm lần này được tổ chức sớm là vì có một chuyện vui, đó chính là, công ty bất động sản lớn nhất toàn quốc quyết định rót vốn đầu tư cho công ty chúng ta”. Ông ngừng lại, cười nói: “Xin mời ông Tần Tử Long- Tổng giám đốc tập đoàn Tư Duy của chúng ta lên phát biểu”.

Tôi không dám tin, khẽ hỏi ông xã: “Tần Tử Long chẳng phải là ở công ty lên sàn chứng khoán sao? Chuyển sang ngành bất động sản khi nào vậy?”.

Anh cũng ghé sát vào tai tôi nói: “Bất động sản cũng có thể lên sàn”.

Ở trên bục, Tần Tử Long mặc bộ plet màu đen phẳng phiu, trông rất lịch sự nho nhã. Ở bên dưới, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, tôi đành phải bịt chặt tai, chỉ nhìn miệng anh mấp máy phát biểu trên sân khấu.

Ánh mắt anh có vẻ như đang tìm kiếm trong đám người, khi nhìn thấy tôi, anh khẽ gật đầu, nụ cười trên môi cũng tươi hơn. Đột nhiên, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều hướng về phía tôi, tôi không biết làm thế nào. Ông xã kéo tay đang bịt chặt tai tôi xuống, nói: “Em lên sân khấu bốc thăm trúng thưởng”.

“Bốc thăm trúng thưởng gì chứ?”. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tôi càng ngượng ngùng hơn, vừa rồi tôi cứ mãi bịt tai, vốn không hề nghe thấy Tần Tử Long nói gì. Làm như vậy, hình như không được lịch sự cho lắm.

Ông xã hạ giọng: “Em cứ lên sân khấu là biết ngay thôi”.

Tôi đành phải khẽ gật đầu, bước lên sân khấu.

Tần Tử Long nói khẽ, trò chuyện phiếm với tôi như thể xung quanh không có ai cả: “Cô bạn, em bé vẫn khỏe chứ?”. Dưới khán đài, mọi người đều chăm chú dõi theo, hàng trăm con mắt đang chăm chú nhìn chúng tôi, tôi chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, trong lòng như thể đang bốc một nồi nước sôi vậy, cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

Anh lại nói nhỏ: “Lát nữa thùng bốc thăm đưa đến, em cứ trực tiếp bốc thăm. Hãy nhớ, bên trong đó có một quả cầu đỏ, nhìn trông rất bình thường, thực ra nó bị thiếu một miếng nhỏ, em cứ nắm quả cầu đó là được”.

Tôi thì thầm: “Như vậy là ăn gian!”.

Anh cười, giọng nói không thể nhỏ hơn được nữa: “Đây là món quà anh tặng em, không thể không bốc được!”.

Tôi hiểu kỳ: “Là gì vậy?”.

“Là phòng VIP một tháng của bệnh viện”.

Tôi băn khoăn: “Nó dùng để làm gì?”.

Anh nói: “Lúc sinh con cần dùng đến”.

Vậy thì phải bốc trúng rồi, tôi đang muốn hỏi thêm, thùng bốc thăm đã được bê đến. Tần Tử Long nói vào micro: “Bây giờ bắt đầu bốc thăm trúng thưởng!”. Tiếng vỗ tay ở bên dưới vang như sấm rền, tiếng hò reo vang lên không ngớt. Tần Tử Long lại bổ sung: “Xin mọi người hãy im lặng, bởi vì ở đây có phụ nữ mang thai, tiếng vỗ tay quá lớn e rằng sẽ làm ảnh hưởng tới em bé trong bụng cô ấy”.

Ở bên dưới dần yên tĩnh. Tôi giơ tay ra, sờ những quả cầu ở trong thùng. Anh lại khẽ giọng nói: “Trong thùng chỉ có hơn mười quả cầu, có cần thiết phải lâu đến như vậy không?”. Tôi từ từ chọn từng quả một, khó khăn lắm mới chọn được quả bị thiếu một miếng, cầm ra, đưa cho anh. Anh mở quả bóng màu đỏ làm bằng nhựa ra, rút tờ giấy ở bên trong ra, lớn tiếng đọc: “Là giải đặc biệt, phần thưởng là một tháng nằm phòng VIP của bệnh viện Bạch Vân bệnh viện sang trọng nhất của thành phố chúng ta”.

Người hướng dẫn chương trình bê đến một cái hộp, Tần Tử Long lấy một tấm thẻ ở trong hộp ra đưa cho tôi, nói nhỏ: “Em có thể đi xuống được rồi!”.

Tôi nhìn tấm thẻ đó, hiện rõ là đã được thanh toán tiền, rồi lại còn là hội viên VIP gì đó... Bệnh viện cũng tổ chức hoạt động thế này. Tôi đưa thẻ cho ông xã, anh sa sầm nét mặt, không lên tiếng.

Tiểu Nhã nhân cơ hội mượn gió bẻ măng, nói: “Rõ ràng là cố ý để cho cô ta bốc được!”. Cô ta mở to mắt hỏi tôi: “Có phải là đã đánh dấu bằng ký hiệu nào đó không?”. Tôi đương nhiên không thừa nhận: “Lẽ nào không thể là tôi gặp may được sao?”.

“Xì!”. Cô ta nói: “Những giải thưởng khác đều là những giải rất ít tiền, chỉ có mỗi giải đặc biệt là thẻ VIP bệnh viện, chắc chắn anh ta cố ý dành cho cô, người mù cũng có thể nhận ra được!”.

Tiết mục bốc thăm trúng thưởng ở trên sân khấu đã kết thúc, những người ở dưới khán đài cũng lần lượt giải tán. Tần Tử Long bước lại, Tiểu Nhã cũng bước đến gần anh nói về giận dữ: “Anh bạn Tần, có phải là cố ý thiết kế giải đặc biệt như vậy, sau đó tặng cho cô ta không?”.

Tôi cảm thấy rất căng thẳng, thấp thỏm nhìn Tần Tử Long. Tần Tử Long chỉ cười: “Tôi cần thiết phải làm như vậy sao? Chính là do cô ấy may mắn, chẳng liên quan gì tới tôi cả!”.

Ông xã trừng mắt nhìn Tần Tử Long, vẫn không lên tiếng.

“Tử Long, sao anh lại nghĩ đến việc rót vốn đầu tư cho công ty này?”. Tiểu Nhã giọng ồm ồm khiến tôi toàn thân nổi da gà. Tần Tử Long nhận lấy ly rượu vang nhân viên phục vụ đưa đến, nói về thâm sâu: “Cô đoán xem!”.

Tiểu Nhã gần như dính chặt vào người anh, cùi chỏ khê hích vào anh: “Thật không ngờ, thì ra anh làm về bất động sản”. Cô ta ánh mắt sáng ngời, chăm chú nhìn anh, cười về quyền rũ: “Vừa đẹp trai vừa giàu có, chắc chắn là có rất nhiều cô gái theo đuổi anh”.

Tần Tử Long nhìn tôi: “Tôi là Liễu Hạ Huệ!”. Mặt tôi nóng bừng, lại nhớ đến ngày hôm đó, tôi buột miệng gọi anh là Liễu Hạ Huệ. Thật không ngờ, đến giờ anh vẫn còn nhớ!

Tiểu Nhã dường như rất có hứng thú với anh, ánh mắt nồng nhiệt: “Chúng ta cùng khiêu vũ nhé!”.

Thật thú vị, tình địch của tôi cuối cùng đã chuyển mục tiêu rồi! Bây giờ cô ta mới biết, thì ra người đàn ông vừa giàu có vừa đẹp trai mới đáng yêu. Còn ông xã ở bên cạnh tôi chỉ đẹp trai thôi, nói về tiền bạc, đương nhiên không thể nhiều bằng Tần Tử Long rồi!

Tôi nhìn Tần Tử Long, từ từ nở nụ cười. Thật hay, đôi trai tài gái sắc này có thể so tài, xem ai giỏi hơn ai.

Tần Tử Long lại chậm rãi hỏi tôi: “Cô bạn, vừa rồi những tiếng vỗ tay đó không làm ảnh hưởng gì đến bạn chứ!”. Tiểu Nhã thấy anh không thèm chú ý đến cô, hỏi càng tha thiết hơn: “Hãy nể mặt nhảy cùng một điệu được không?”.

Tôi nhìn ông xã, chỉ muốn vỗ tay!

Tần Tử Long tảng lờ, chỉ dằn dò tôi: “Em nhớ giữ thẻ VIP cẩn thận, đừng làm mất, tấm thẻ đó tốn không ít tiền đâu!”. Lấy bất biến ứng vạn biến, việc này Tần Tử Long đúng là suy nghĩ thấu đáo!

Tiểu Nhã tên tò, quay người gọi ông xã: “Chúng ta cùng khiêu vũ nhé!”. Ông xã nhìn cô ta một cái, từ chối thẳng thừng: “Anh không có hứng!”.

Khuôn mặt Tiểu Nhã đã bị bẽ bàng đến đỉnh điểm, hậm hực trừng mắt nhìn tôi.

Tôi cố nín cười đến độ bụng thấy hơi nhói đau! Nhưng cô ta trừng mắt với tôi làm gì chứ? Tôi không chịu lép vế, cũng trừng mắt hằn học nhìn lại cô ta!

Việc xảy ra trong buổi tiệc cuối năm khiến tôi cảm thấy hân hoan suốt nhiều ngày sau. Mấy hôm nay, Tiểu Nhã cũng không hề xuất hiện trước mặt tôi, có lẽ ngày hôm đó đã mất mặt quá rồi, thì ra, cô ta cũng gặp phải cảnh chẳng ai thèm nhòm ngó đến!

Khi Tần Tử Long gọi điện cho tôi nhắc đến Tiểu Nhã, giọng tỉnh bơ: “Không hiểu cô ta đang giữ trò gì, dạo này suốt ngày gọi điện thoại, nhắn tin cho anh, anh thấy thật là phiền toái!”.

Tôi cố gắng nhịn cười: “Cô ta chuyển mục tiêu rồi!”.

Anh nói: “Em lại

Tôi không thể kìm nén hơn được nữa, bật cười thành tiếng, hỏi anh: “Sao tối hôm đó anh lại từ chối khiêu vũ với cô ta?”.

Anh cười hi hi: “Những người phụ nữ tán tỉnh anh nhiều như kiến cỏ, xếp hàng cũng có thể xếp dài đến vài kilômet, cô ta là cái thá gì chứ?”. Tôi nói thẳng: “Anh rất thẳng thắn đấy!”.

Anh nói: “Đương nhiên, thực ra nói thật, trước đây cô ta cũng đã từng tán tỉnh anh. Nhưng không tán tỉnh được, mới theo đuổi chồng em”.

Tôi như bị sét đánh, đứng bật dậy khỏi ghế sofa: “Thật sao?”. Tôi hỏi về khó tin: “Vậy anh làm thế nào để cô ta chuyển mục tiêu?”.

“Rất đơn giản, trực tiếp coi như không nhìn thấy cô ta!”.

“Cao minh!”. Tôi gật đầu: “Nếu như lúc đầu ông xã em coi như không nhìn thấy cô ta, thì cũng không đến nỗi phải dẫn đến tình cảnh ly hôn”. Anh trầm mặc, một lúc lâu sau mới chậm rãi hỏi tôi: “Cô bạn, bạn còn muốn ly hôn hay không?”.

Nghe thấy câu nói này, trái tim tôi như bị bóp nghẹt, dường như có thứ gì đang chặn ngay ở lồng ngực, khó chịu đến độ không thở nổi. Tôi nói: “Đương nhiên là muốn!”. Mũi tôi cay cay, nhưng miệng lại cười: “Em vẫn luôn tiến hành cuộc đấu tranh ly hôn, đợi chiến thắng xong Tiểu Tam, em sẽ ly hôn!”.

Anh nói: “Nếu như em muốn Tiểu Nhã không quán lấy ông xã em, cũng có cách đấy!”. Tôi buột miệng hỏi: “Cách gì vậy?”.

Anh không lên tiếng, hồi lâu sau mới từ từ nói: “Để cho cô ta quán lấy anh là được, anh thỉnh thoảng ứng phó, sau đó vứt cô ta sang một bên, mặc kệ cô ta”.

Tay tôi khẽ run, đột nhiên cảm thấy lo sợ, giọng tôi hơi khàn: “Tại sao anh lại đối xử tốt với em như vậy?”. Anh cười: “Chúng ta là bạn học, cần phải yêu thương giúp đỡ nhau mà!”.

“Chỉ như vậy thôi sao?”. Tôi nói về hung hăng: “E rằng không phải!”.

Anh trầm mặc một lúc, rồi từ tốn nói: “Vậy em cảm thấy thế nào? Chắc không phải là cho rằng anh thích em chứ?”. Anh đột nhiên cười vang, nhưng tiếng cười truyền đến tai tôi cảm thấy rất giả tạo. Anh nói: “Anh chẳng thích em đâu, sao anh lại có thể thích

Tôi khẽ giật mình, giọng nói hơi run rẩy: “Giờ em rất ghét đàn ông, cũng không biết vì sao, rất sợ đàn ông, thật đấy. Từ khi ông xã như vậy, em luôn cảm thấy sợ đàn ông”.

Anh hỏi: “Em có sợ anh không?”.

Tôi gắng gượng mỉm cười: “Anh chỉ là bạn học của em, đương nhiên không sợ rồi!”.

“Ừ”. Anh nhắc lại: “Anh thực sự chỉ là bạn học của em, cho nên không cần sợ!”. Anh ngừng lại, lại nói về khôi hài: “Nếu như sợ hãi, thì cứ coi anh là phụ nữ, là chị em cũng được!”.

Tôi cười ngất: “Như vậy mà cũng được sao?”.

Ông xã chợt mở cửa bước vào, thì ra là đã tan làm rồi. Tôi vội nói vào ống nghe với Tần Tử Long: “Khi nào rảnh nói chuyện sau!”. Ông xã hỏi tôi: “Em đang nói chuyện điện thoại với ai đấy?”.

Tôi gác máy, nói: “Bạn!”. Anh bước đến, tra cứu số điện thoại, trừng mắt nhìn tôi: “Tần Tử Long”. Anh dường như vô cùng khó chịu: “Em có thể không như vậy được không?”.

“Em sao chứ?”. Tôi không hiểu gì cả.

Anh lại hét lên hung dữ: “Anh ta đang tiếp cận em, em không nhận ra sao?”.

Tôi nhẹ nhàng trả lời anh: “Bạn em chỉ là bạn bè bình thường, anh đã nghĩ nhiều rồi!”. Tôi nhìn anh, đột nhiên cười nhạt: “Tiểu Nhã mới là đang tiếp cận anh!”. Anh bị tôi phản bác đến độ không thốt nên lời, chỉ hậm hực. Sự chen ngang của kẻ thứ ba có thể khiến cho đôi vợ chồng vốn rất tin tưởng nhau bởi vì không hài lòng về nhau, cho nên cả ngày cãi cọ không ngớt.

Rõ ràng gần nhau trong gang tấc, nhưng dường như xa cách cả một đại dương.

Cuối cùng, chỉ có thể dẫn đến cảnh ly hôn.

Ở đây, rốt cuộc ai có lỗi với ai? Chúng tôi cũng đều không thể trả lời được.

Có thể, đều có lỗi. Vợ có lỗi ở chỗ toàn tâm toàn ý, chồng có lỗi ở chỗ không toàn tâm toàn ý. Còn Tiểu Tam, có lỗi ở chỗ xen nga

Dù thế nào, cuộc hôn nhân như thế này, thực sự không có cách nào để kéo dài thêm nữa.

Ly hôn, đối với ai cũng đều là một sự giải thoát.

Không biết tại sao, dạo này ngày nào tôi cũng gặp ác mộng, lần nào trong mộng cũng đều là Tiểu Nhã. Lúc tỉnh dậy, trán đầm đìa mồ hôi, bước ra phòng khách uống nước, nhưng trong lòng vẫn rất sợ hãi.

Sợ cô ta sẽ làm hại đứa con của tôi.

Cho dù tôi hận ông xã, giận ông xã. Nhưng đứa bé dù sao cũng vẫn là máu thịt của tôi, tôi không có cách nào để bỏ nó được, chỉ có cách duy nhất là sinh nó ra và tự mình nuôi nó.

Lúc trước khi tôi hơn hai mươi tuổi, đã từng mang thai một lần. Kết quả là tôi và ông xã đều không biết phải làm sao nên đành phải đi phá thai. Nỗi đau đớn đó, đến tận hôm nay tôi vẫn nhớ như in. Bác sĩ cầm một cái máy, cứa máu thịt trong cơ thể tôi, đau thấu xương, đau đến độ không thể nào mà chịu đựng nổi, sống không bằng chết. Tôi cắn chặt răng, nhưng vẫn đau đớn khôn cùng, vô cùng khó chịu, nước mắt ràn rụa. Đàn ông không thể nào hiểu được nỗi đau này, nhưng chỉ cần người phụ nữ đã từng trải qua, trải qua một lần, thì sẽ không bao giờ muốn chịu đựng lần thứ hai nữa. Con của tôi, máu thịt của tôi, tôi muốn nhìn thấy nó gọi tôi là mẹ khi đang bị bỏ tập nói. Tôi muốn khi nó chập chững tập đi, lao vào lòng tôi, nũng nịu với tôi, luôn miệng gọi mẹ. Chỉ cần nghĩ đến, là nước mắt tôi đầm đìa khắp mặt. Mặc dù tôi không thể cho nó một người bố, nhưng, tôi có thể cho nó tất cả mọi thứ quý giá nhất trên cõi đời này.

Khi vào cầu thang máy, vừa vặn gặp Tiểu Nhã, hôm nay là thứ tư, thật không ngờ cô ta không đi làm. Tôi tưởng sẽ không gặp cô ta, cho nên khi gặp, trong lòng vẫn cảm thấy căng thẳng.

Sợ cô ta không biết lúc nào nổi điên, học Tiểu Tam nào đó trên bản tin, đánh cho tôi một trận tơi bời, làm cho tôi bị sảy thai.

Cô ta lạnh lùng trừng mắt nhìn tôi, miệng lưỡi vẫn giễu cợt: “Ồi, chị Diệp Tử ra ngoài kia đấy, thật là hiếm có!”. Tôi vẫn mỉm cười, cố gắng kìm chế sự căng thẳng, giọng nói thanh thoi: “Hiếm khi có một ngày trời nắng đẹp, tôi muốn ra ngoài sưởi nắng!”.

Cô ta cười phải đến bệnh viện ngay đây!”.

Tôi chế nhạo: “Giờ trò vờ bị ốm mà cũng đến bệnh viện thật à? Đúng là cũng làm khó cho cô quá!”.

Cô ta mỉm cười: “Cũng chẳng có cách nào cả, mất bao nhiêu thời gian mới rủ được chồng cô đưa tôi đến bệnh viện, cũng cần phải làm bộ làm tịch một chút chứ”. Trái tim tôi như bị bóp nghẹt, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Phải dùng hết mọi thủ đoạn mới khiến cho anh ấy nhìn cô một cái, cô cũng thật vất vả quá!”. Tôi cố ý cười lớn: “Ngày nào anh ấy cũng nằm bên cạnh tôi, tôi còn chả buồn liếc nhìn anh ấy lấy nửa con mắt”.

Cô ta nói: “Thế sao còn không ly hôn?”.

Tôi nhìn cô ta đầy khinh bỉ: “Bây giờ mà ly hôn thì lợi cho cô quá!”.

Cô ta cười: “Ha, thì ra chị Diệp Tử vẫn còn có dự định như vậy!”.

Tôi không lên tiếng, nhưng trong lòng đã xuất hiện một ý tưởng hay. Muốn anh ấy đi cùng với cô đến bệnh viện, tôi lại muốn xem xem ai sẽ là người chiến thắng!

Vừa bước ra khỏi cầu thang máy, tôi đã gọi điện cho ông xã, cất cao giọng: “Anh đang ở đâu vậy?”. Ở đầu dây bên kia, giọng anh ập a ập ứng: “Anh đang đi làm”.

Giọng tôi hối hả: “Bụng em đau quá!”.

Anh hốt hoảng: “Anh về nhà ngay đây!”.

Tôi hỏi ngược lại: “Chẳng phải anh đang đi làm sao?”.

Anh càng không nói thêm được gì, tôi nhìn Tiểu Nhã đang ngăn người đứng trước mặt, đôi mắt trợn trừng nhìn tôi, kêu lên đầy khoa trương: “Ồi đau quá!”. Anh bảo vệ đứng bên cạnh vội vàng chạy đến, hỏi tôi: “Có chuyện gì vậy, có cần gọi xe cấp cứu không?”.

Tôi cố tình thở dốc: “Bụng tôi đau quá!”.

Anh bảo vệ lại cuống quýt hỏi tôi: “Cô bị sao vậy?”.

Tôi cắn răng: “Tôi có thai!”.

Ông xã an ủi tôi qua điện thoại: “Em đừng sợ, anh đang trên đường, chỉ mấy phút nữa là về, chịu đựng nhé!”. Tôi nói: “Em đang ở dưới lầu đợi anh, anh nhanh lên một chút!”.

Tôi tắt máy, đi đến cạnh Tiểu Nhã, tươi cười rạng rỡ. Cô ta nhìn tôi đầy căm hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cô thật là bỉ ổi!”.

Tôi vẫn nở nụ cười rạng rỡ, mặc kệ cô ta, đứng ở trước cửa đợi ông xã về. Cô ta đứng cạnh tôi, vẫn trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt đó giống như vô vàn lưỡi dao, nhất loạt lao thẳng về phía tôi!

Tôi cười vẻ hối lỗi: “Xin lỗi nhé, đưa bẻ đập tôi, cho nên đau bụng!”.

Bàn tay cô ta xách túi, tay nắm thật chặt, khớp giữa đốt ngón tay chuyển sang màu trắng. Anh bảo vệ lại chạy đến, ân cần đưa ghế cho tôi. Tôi ngồi xuống, tươi cười nhìn Tiểu Nhã.

Chỉ mấy phút sau, xe của ông xã xuất hiện. Tôi vẫn ngồi im không động đậy, ông xã bước từ trên xe xuống, vội vàng lao về phía tôi. Anh ôm tôi vào lòng, đưa thẳng lên xe, quên hẳn Tiểu Nhã.

Tôi ngồi vào trong xe, mới từ từ nói với anh: “Anh đừng quên Tiểu Nhã, cô ấy nói cô ấy cũng muốn đến bệnh viện, tiện thể đưa cô ấy đi cùng”. Ông xã giật mình, khẽ “ừ” một tiếng, gọi Tiểu Nhã lên xe.

Tiểu Nhã ngồi xuống ghế phía sau với vẻ vô cùng khó chịu.

Tôi nhìn vào kính hậu, nhìn chăm chú vào khuôn mặt lúc đen lúc trắng của cô ta, chỉ cảm thấy vô cùng sáng khoái. Tôi nghiêng đầu, khẽ xoa bụng, chỉ nói: “Đau!”.

Ông xã căng thẳng đến độ mồ hôi trán toát đầm đìa: “Vừa rồi em đã làm gì thế?”.

Tôi rầu rĩ: “Vừa rồi trong thang máy Tiểu Nhã không may chạm vào bụng em”. Tiểu Nhã khẽ nhúc nhích môi, xem ra đang chuẩn bị phản đòn, tôi vội nói: “Cũng không hoàn toàn là như vậy, chắc là chính cô ấy cũng không để ý!”.

Cô ta tức đến phát run lên, không thể biện hộ được gì. Lúc đó ông xã tối sầm mặt, nhưng cũng không tiện nổi nóng.

Tôi lại giả vờ tiện miệng hỏi: “Tiểu Nhã, nghe nói dạo này cô thường xuyên gọi điện nhắn tin cho Tần Tử Long”. Mặt cô ta càng sa sầm, nghiêng rằng nói: “Liên quan gì đến cô!”. Chẳng liên quan gì đến tôi. Nhưng ai bảo cô ta là kẻ thù cướp chồng tôi chứ! Trong lúc tôi đầm đìa nước mắt, cô ta lại vênh vác tươi cười. Khi con tim của tôi đau đớn như muốn chết, cô ta lại đang quyến rũ người đàn ông của tôi.

Có thù không báo phi quân tử, hơn nữa còn là mối thù này! Không trừng trị cho cô ta tơi bời hoa lá thì khó mà tiêu tan được mối hận trong lòng tôi!

Trong bệnh viện, Tiểu Nhã một mình đi lên khoa ung bướu ở tầng năm, tôi siêu âm xong cố nài ép ông xã lên tầng năm. Ngoài mặt tôi nói, nhất định phải quan tâm đến Tiểu Nhã, thực ra trong lòng tôi muốn đi lật tẩy lời nói dối của Tiểu Nhã. Cô ta vẫn luôn thề trời đất nói rằng cô ta bị mắc bệnh ung thư vú, chỉ cần tôi tìm thấy chứng cứ, xem cô ta giải thích ra sao!

Ở tầng năm, chúng tôi tìm lần lượt từng phòng, vẫn không thấy Tiểu Nhã. Hỏi bác sĩ, bác sĩ nào cũng nói là không có người này. Tôi vẫn không hết hy vọng, xuống dưới tìm từng tầng.

Ông trời đúng là có mắt, cuối cùng tôi cũng tìm thấy cô ta ở khoa phụ khoa ở tầng ba. Lúc này cô ta đang nói chuyện với bác sĩ phụ khoa. Ánh mắt tôi sáng ngời hỏi vị bác sĩ đang mặc áo blouse trắng: “Cô ấy bị mắc bệnh phụ khoa sao?”.

Tiểu Nhã không ngờ tôi đến, một mực muốn đẩy tôi ra ngoài. Tôi cứ đi đến trước mặt bác sĩ, nói như đứt từng khúc ruột: “Bác sĩ, Tiểu Nhã là bạn thân của tôi, cho dù cô ấy mắc bệnh gì, bác sĩ cứ nói thẳng, chúng tôi chắc chắn sẽ giúp đỡ để chữa khỏi cho cô ấy”.

Tiểu Nhã mặt tái mét, muốn đẩy tôi ra.

Mặt tôi càng thê lương: “Bác sĩ, bác sĩ thấy đấy, cô ấy vốn không muốn để cho chúng tôi biết, không muốn chúng tôi lo lắng. Nhưng, việc này không phải chuyện nhỏ!”.

Vị nữ bác sĩ khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi cuối cùng cũng động lòng: “Đúng là không nhỏ!”.

Tôi hất tay Tiểu Nhã ra, gần như lao đến trước mặt bác sĩ: “Vậy cô ấy mắc bệnh gì thế ạ?”.

Bác sĩ nhìn Tiểu Nhã, nói: “Là bệnh xã hội!”.

Tôi không dám tin! Hai mắt tròn tròn, nhìn bác sĩ chăm chăm: “Sao lại là bệnh xã hội được chứ? Cô ấy là gái trinh cơ mà! Bác sĩ, có lẽ bác sĩ đã nhầm rồi, việc này không đơn giản đâu!”. Ông xã cũng đứng trước các sĩ, nói về tán đồng: “Bác sĩ, có phải là chị đã nhầm lẫn gì không?”.

Bác sĩ nổi giận: “Tôi đã làm bác sĩ mười mấy năm nay, cô ấy có phải là gái trinh hay không tôi lại không biết sao? Cô ấy đã đến đây mấy lần rồi, lần này là kiểm tra lại!”.

Tôi lại vội vàng hỏi: “Bệnh xã hội từ đâu mà có?”.

Bác sĩ vẫn bực bội: “Quan hệ bừa bãi!”.

Tiểu Nhã cuống lên, xảo biện: “Tôi không quan hệ bừa bãi!”. Cô ta nhìn ông xã với vẻ thê lương, chỉ lắc đầu: “Anh hãy tin em, em thực sự không làm như vậy!”.

Tôi nói: “Phải rồi, lần trước cô ấy rõ ràng nói với tôi còn là gái trinh!”. Bác sĩ tức giận tròn trừng mắt: “Còn là gái trinh, chính cô ta tự nói đã trải qua tình một đêm với nhiều người đàn ông, cho nên mới mắc bệnh xã hội. Gái trinh gì chứ? Các người tưởng tôi làm bác sĩ mười mấy năm nay là làm bừa hay sao?”.

Tôi cười thầm trong bụng, thì ra người phụ nữ này thích tình một đêm! Vậy cũng khó trách được, phụ nữ đôi khi cũng có lúc kích động, hơn nữa cô ta cũng hai tám, hai chín tuổi, đang đứng vào độ tuổi có nhu cầu à!

Tôi lại tỏ vẻ bi thương, dẫn dò bác sĩ: “Mong bác sĩ chữa khỏi cho cô ấy! Sau này cô ấy sẽ không quan hệ bừa bãi nữa”. Bác sĩ vẫn chưa hết bực bội: “Vốn là đã chữa khỏi rồi, chính cô ta lại làm bừa, bây giờ lại bị mắc lại!”.

Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng đắc ý! Tôi quay người, nhìn ông xã đang thần thờ, hỏi: “Chúng ta có thể về được chưa?”.

Ông xã trừng mắt nhìn Tiểu Nhã rồi lại nhìn tôi, ánh mắt chợt trở nên rất dỗi dằn, anh nói: “Bà xã, anh xin lỗi!”.

Cuối cùng tôi đã rửa sạch nỗi oan được rồi! Cuối cùng anh cũng biết hôm đó Tiểu Nhã cố tình đổ oan cho tôi, gài tang vật để vu oan hãm hại tôi!

Tôi cười nhạt: “Không cần đâu!”. Tôi quay người bước ra ngoài, hồi tưởng lại chuyện cũ, trái tim vẫn như bị dao cứa, nỗi đau đớn không thể nào khống chế được. Anh chạy theo, kéo tôi lại, ánh mắt nồng nhiệt: “Bà xã, anh biết anh sai rồi, nhưng bây giờ cũng chưa quá muộn phải không em?”.

Tôi nhìn anh, chỉ cảm thấy trống rỗng: “Tất cả đã muộn rồi, đã quá muộn!”.

Rõ ràng, khi tôi muốn giữ chặt, anh lại đẩy tôi ra. Giờ đây, sau khi đã biết rõ chân tướng sự thực, anh lại muốn quay đầu.

Nhưng đợi đến khi anh quay đầu, đã không còn có bờ, cho dù có bờ, tôi vốn vẫn luôn đứng ở bờ phía anh, giờ cũng đã cách một bờ biển, đã ở bờ phía bên kia, trở thành một bóng hình anh không thể nào chạm tới được, một bóng hình mỏng manh đơn độc.

Buổi tối, Tiểu Nhã ủ rũ quay về một mình, nhưng cô ta vẫn không chịu từ bỏ anh. Cô ta chạy đến nhà tôi, cứ ngồi lì ở ghế sofa không chịu đi. Nói thực, tôi cố ý để cho cô ta vào nhà, tôi muốn để ông xã biết da mặt cô ta dày thế nào.

Cô ta kể lể với ông xã, nước mắt tuôn rơi lã chã, nói: “Năm đó, bởi vì rời xa anh, cho nên nhất thời hồ đồ, sau khi say rượu ở quán bar nước ngoài đã quan hệ với người khác!”. Thật đúng là một đứa trẻ đáng thương! Ông xã mặt lạnh tanh, không lên tiếng.

Cô ta cuống quá, cuối cùng chỉ lên trời thề thốt, nói sau này sẽ không bao giờ lên giường cùng với người đàn ông khác, nếu không chết không nhắm mắt! Quả nhiên, cô ta đã dùng tất cả mọi thủ đoạn. Ngay cả lời thề độc cũng nói ra được!

Tôi tấm tắc khen ngợi, chăm chú nhìn cô ta, thực sự không tài nào hiểu nổi! Nếu như bắt tôi phải dày mặt để đeo bám một người đàn ông như vậy, tôi thực sự không thể làm nổi!

Đậu Đậu nghe tin vội đến, khi nhìn thấy Tiểu Nhã, hỏi đầy hứng khởi: “Tình một đêm vui không?”. Mặt Tiểu Nhã tối sầm giống như Bao Công, tiếp đó thay đổi liên tục, nhưng chốt lại hai chữ xấu hổ.

Đậu Đậu vẫn không buông tha, trong mắt mang theo ý cười: “Tôi cũng muốn chơi, nhưng không yên tâm”. Tiểu Nhã nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn tôi, trong lòng hiểu rõ, tôi cố ý gọi Đậu Đậu đến.

Giọng tôi hơi bất lực khuyên nhủ ông xã: “Anh hãy quan tâm đến cô ta một chút đi, người ta đã đáng thương như thế rồi!”. Đậu Đậu cũng nhân cơ hội mượn gió bẻ măng: “Đúng vậy, không được anh an ủi, chạy đi kiếm người tình một đêm. Bây giờ còn mắc bệnh xã hội, thật là đáng thương!”.

Tiểu Nhã bị chúng tôi giễu cợt, ôm lấy mặt, gào

Trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện cảm giác tội lỗi, đều là phụ nữ với nhau, sao lại làm khó nhau chứ. Đậu Đậu rướn mày: “Thôi, tôi không nói cô nữa, tôi chỉ đứng cạnh xem kịch hay thôi”.

Tôi cũng im lặng, ngược lại hơi cảm thông với cô ta. Đậu Đậu chột nói: “Diệp Tử, em ưng ý một người đàn ông, còn là một anh chàng giàu có, em đang nghĩ đủ mọi cách để tiếp cận anh ấy”.

Tôi hỏi: “Người đàn ông đó có tốt không?”.

Đậu Đậu ra sức gật đầu: “Tốt, thật sự rất tốt! Anh ấy là người đàn ông tốt nhất em từng gặp!”.

Tôi cười: “Lần này, đừng gặp phải người đàn ông đa tình nữa”.

Cô nói vẻ chắc chắn: “Đương nhiên rồi, người đàn ông này có thể tin tưởng được!”.

Chúng tôi cứ thế trò chuyện như bên cạnh không hề có ai, Tiểu Nhã càng rầu rĩ hơn, ngắc đầu, mặt đầm đìa nước mắt nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt vô cùng căm phẫn: “Cô được đấy, cô giỏi lắm!”.

Tôi lại làm sao chứ? Chẳng qua cũng chỉ trò chuyện phiếm với Đậu Đậu mấy câu, cô ta sao phải nói như vậy chứ? Đậu Đậu bắt đầu lườm nguýt: “Chúng tôi thực sự rất giỏi, không giống ai đó, chắc chắn, như chết đói chết khát!”.

Ông xã chăm chú theo dõi bản tin thời sự trên ti vi, vẫn không lên tiếng.

Tiểu Nhã gào lên: “Anh Khoa, anh nói gì đi chứ!”. Ông xã vẫn bỏ ngoài tai, chỉ chăm chú nhìn ti vi. Tiểu Nhã nước mắt tuôn rơi lã chã, lắc mạnh cánh tay anh: “Em thực sự bị bệnh ung thư vú”. Cô ta khóc rất thảm thiết: “Em nói thật đấy...”.

Ông xã nhìn tôi, cuối cùng chậm rãi nói: “Bà xã, anh đói rồi, chúng ta ra ngoài ăn nhé!”. Tôi mỉm cười, Đậu Đậu góp lời: “Em cũng muốn đi ăn!”.

Ông xã mặt lạnh tanh: “Vậy thì ba người chúng ta đi ăn!”.

Tôi gật đầu, miễn cưỡng mỉm cười.

Một người phụ nữ dùng hình thức lừa dối để nhận được sự cảm thông của người đàn ông, dùng sự lừa dối để đạt được chung sống trọn đời với anh ta. Những lời nói dối như vậy có thể duy trì được bao lâu chứ? Loại Tiểu Tam giống như Tiểu Nhã đâu đâu cũng thấy. Những lời nói và sự lừa dối cứ tiếp nối nhau mãi. Những tưởng chỉ cần thành công đuổi được vợ của người ta là đã thắng lợi, là có thể thiên trường địa cửu, mãi mãi ở bên nhau.

Thực ra, thứ tình yêu được duy trì bởi những lời nói dối, vốn không được gọi là tình yêu.

Đó gọi là chiếm hữu! Dùng trăm phương nghìn kế chỉ để chiếm hữu người đàn ông này! Nhưng tôi đã không còn lòng dạ nào để thiên trường địa cửu nữa, thà là ngọc vỡ còn hơn ngói lành!

Sau khi chọn lựa hồi lâu, chúng tôi quyết định đi ăn lẩu. Hai người bọn họ ăn lẩu, tôi ăn cháo tôm. Quán ăn nhỏ bốc khói nghi ngút, chật kín người ngồi. Ông xã đột nhiên ghé đầu vào tai tôi, nói: “Xin lỗi em!”.

Luồng hơi nóng đó phả vào tai tôi.

Bên ngoài, trời rất lạnh, tôi bất giác kéo cổ áo mình lên, giả vờ không nghe thấy. Nhưng mắt tôi lại bị hơi nóng của bát cháo tỏa ra phả vào mắt nóng đến độ chỉ muốn chảy nước mắt.

Đậu Đậu nói tranh suy nghĩ trong lòng tôi: “Bây giờ nói xin lỗi thì có tác dụng gì chứ, sao không nói từ trước?”.

Tôi kinh ngạc nhìn cô, ông xã đã cố tình hạ thấp giọng, không ngờ cô vẫn nghe thấy.

Nhận ra sự bấn khoăn của tôi, cô chu môi nở nụ cười ranh mãnh: “Em đoán đấy!”.

Ông xã ăn uống chậm rãi vẻ nho nhã nhưng trong lòng anh có lẽ cũng rất khó chịu, đôi lông mày luôn chau lại. Tôi múc từng thìa cháo ăn chậm rãi, lòng vô cùng trống rỗng, không thể nào lấp đầy được.

Thì ra những thứ đã mất đi, không thể nào lấy lại được nữa.

Ăn xong bữa ăn đêm, Đậu Đậu bắt xe về nhà trước. Hai người chúng tôi kẻ trước người sau đi trên đường, tâm trạng vô cùng ủ dột. Trời âm u lạnh lẽo, hai bên đường là hai hàng cây thanh thúy được cắt tỉa gọn gàng, từng cây từng cây nối tiếp nhau, dường như kéo dài mãi. Vĩa hè lát gạch, chúng tôi bước từng bước, tiếng bước chân nghe thật rành rọt

Anh đột nhiên quay đầu lại, giơ tay về phía tôi. Tôi đút tay vào trong túi áo khoác, bước từng bước chậm rãi, coi như không nhìn thấy. Khi kết hôn, mới mua nhà, đi qua con đường nhỏ âm u tĩnh mịch này, nhìn thấy trên cây sầu riêng bên đường mọc đầy quả, hưng phấn trèo lên lưng anh, với tay hái.

Anh rất thích ăn sầu riêng, thường thì thăm bên tai tôi, nói là chúa tể của các loại hoa quả, là loại hoa quả anh yêu thích nhất.

Bây giờ nghĩ lại, tôi lúc đó ngây ngô một cách buồn cười, tìm đủ mọi cách để vật được sầu riêng xuống, rõ ràng biết là vẫn còn xanh, chắc là trong ruột chất đắng, nhưng vẫn đưa cho anh. Anh càng buồn cười hơn, biết rõ là không thể nuốt nổi, nhưng vẫn cứ gắng gượng ăn hết.

Chúng tôi của ngày đó, chính là một đôi uyên ương vui vẻ.

Bây giờ, chúng tôi trở nên xa lạ đến độ đáng sợ, cho dù đi cùng với nhau, cũng không muốn kề vai sát cánh, mỗi người tự đi con đường riêng của mình. Tôi tưởng rằng như vậy sẽ dễ chịu hơn đôi chút, thế nhưng, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

Anh đi sát đến bên tôi, cuối cùng không kìm được mở miệng: “Bà xã, thực sự xin lỗi em, bây giờ anh biết mình sai rồi!”. Trên trời chỉ thấy vầng trăng tàn, không có lấy một gợn mây, dưới đất toàn là những bóng hình lơ lửng. Tôi từ từ mở miệng: “Không cần đâu!”. Trong lòng tôi đã từng nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần, nếu như có một ngày anh biết lúc đó đã nghi oan cho tôi, nói lời xin lỗi, tôi sẽ làm thế nào?

Tôi đã nghĩ, có thể sẽ lao vào người anh, vừa đánh vừa cắn. Tôi cũng đã nghĩ, tôi dắt ý nhìn anh và cười khẩy.

Giờ đây, tôi lại không biết phải nói gì.

Giọng nói anh tha thiết: “Hay là em cũng đánh trả lại anh?”. Anh nắm chặt lấy cổ tay tôi rồi tát mạnh vào mặt anh. Tôi giăng ra khỏi tay anh, đột nhiên dùng toàn bộ sức lực, tát thẳng vào mặt anh.

Anh ôm mặt, ngẩn người nhìn tôi, không nhúc nhích.

Tôi trừng mắt nhìn anh, tưởng rằng như vậy sẽ dễ chịu hơn phần nào, nhưng thực ra, không phải như vậy!

Trong lòng vẫn vô cùng khó chịu, khó chịu đến độ không muốn nói thêm mở miệng.

Anh chợt ôm chầm lấy tôi, ôm thật chặt. Tôi buồn rầu, nước mắt tuôn rơi lã chã, chúng tôi bây giờ cùng ngồi ăn cơm nhưng mỗi người tự lo lấy mình.

Đúng vậy, không thể nào quay trở lại như trước đây được nữa rồi!

8. Chương 8: Tiêu Diệt Tiểu Tam

Mọi người đều gọi con gián là “tiểu cường”, nguyên nhân chính là do nó sống quá ngoan cường. Nghe nói đầu đứt vài ngày rồi, nó vẫn có thể sống, trừ khi bị chết đói. Nhưng độ dày của da mặt Tiểu Nhã quả thực có thể so tài được với con gián.

Chẳng phải như vậy sao, mưu kế gái trinh đã bị lật tẩy, vẫn còn trơ mặt đến nhà tôi tỏ ra ân cần, mặc dù chẳng có ai thêm để ý đến cô ta, cô ta có thể tự nói một mình suốt mấy tối liền, thậm chí khi nhắc đến bệnh ung thư vú của cô ta, nước mắt còn tuôn rơi lã chã.

Da mặt dày, khả năng nói dối không chớp mắt, cái này có thể gọi là cổ nhân không có ai sánh được, sau này cũng không có ai bì kịp.

Ngay cả tôi cũng phải phục cô ta sát đất!

Chẳng phải vậy sao, cô ta đang ở trong nhà bếp, nói muốn nấu vài món ngon cho ông xã tôi ăn. Tôi lên đứng ở cửa theo dõi cô ta, không dám chớp mắt, chỉ sợ người đàn bà này sẽ bỏ thuốc độc hãm hại tôi. Nếu không bỏ thuốc độc, cũng rất có khả năng nhổ nước bọt vào thức ăn cho tôi ăn.

Mắt cô ta vẫn ằng ặc nước, vừa xào rau vừa kể lể với tôi: “Em thực sự không muốn làm như vậy!”.

Khóc lóc kể lể với tôi - người đã biết toàn bộ chân tướng sự thực, cô ta không cảm thấy như vậy quá giả tạo sao?

Thấy tôi không lên tiếng, cô ta lại lải nhải: “Em thực sự thích anh ấy!”. Quả thực tôi không thể chịu nổi nữa, cũng tiếp lời: “Cô cũng thích Tần Tử Long nữa!”.

Cô ta khẽ ngẩn người, rồi lại kêu lên vẻ oan ức: “Em đâu có chứ?”. Cô ta chớp mắt nhìn tôi: “Sau này em có thể giúp chị làm việc nhà không?”.

“Ha ha”. Tôi cười ngặt, “Tôi không có ý định thuê người làm!”. Cô ta lắc đầu: “Không cần tiền, miễn phí”.

“Ha ha”. Tôi cười khẩy, “Không dám, chúng ta đều đã biết rõ tâm ý của nhau rồi, cô như vậy cũng thật chẳng hay chút nào, quỷ mới biết lúc nào cô lại muốn giở trò hãm hại tôi”.

Cô ta trừng mắt nhìn tôi, ngược lại tôi lại cảm thấy mình hơi thần kinh, ai lại trò chuyện thân thiện với Tiểu Tam như vậy chứ. Còn nữa, cô ta có vẻ như cũng thật quá hài hước, thật không ngờ vẫn còn không chịu buông tay.

Xem ra, cô ta chỉ là hiếu thắng muốn kích cho tôi gục ngã, chắc cũng chẳng có nhiều tình cảm chân thật gì với ông xã tôi. Cô ta cầm đĩa gấp một miếng thịt bò đã xào chín đưa thẳng đến miệng tôi, bảo tôi thử mùi vị. Tôi há miệng, ăn thử, mùi vị đúng là khá ngon! Tôi nói bừa: “Hơi nhạt!”.

Cô “ồ” một tiếng, cho thêm muối. Xào một lát, lại đưa cho tôi nếm thử. Tôi nhíu mày, nhè ra: “Mặn quá!”. Lòng mày cô ta khẽ rướn lên, ánh mắt đầy nghi hoặc, bắt đầu không tin tôi, tự mình thử.

Quả nhiên, chính cô ta cũng nhè ra, đành phải cho thêm nước.

Cô ta bắt đầu nổi giận: “Lúc đầu chị nói hơi nhạt!”.

Tôi tỏ vẻ vô tội: “Lúc đầu đúng là nhạt thật!”.

Cô ta hung hăng, như thể chuẩn bị đánh tôi, mắt tóe lửa: “Chị cố ý!”.

Tôi càng tỏ vẻ vô tội: “Chính cô bảo tôi nếm thử mà”.

Cô ta đành phải múc rau cần xào thịt bò vào đĩa, bắt đầu nấu canh cá. Tôi bê thức ăn vào cho ông xã nếm thử, anh chau mày, dặt dò tôi: “Em đừng ăn món này!”. Tôi gật đầu: “Được!”. Tôi gấp rau cần chuẩn bị cho vào miệng, ông xã chợt giành lấy: “Khó ăn chết đi được, em mà ăn chắc chắn sẽ nôn ra”.

Câu nói này, Tiểu Nhã đang nấu canh cá trong bếp vừa vặn nghe thấy, mặt tái nhợt. Cô ta ngồi xuống ghế sofa, nhìn đồng hồ, sa sầm mặt không lên tiếng. Tôi nhân lúc họ không chú ý đã chui vào bếp và đổ xì dầu vào trong nồi

Hành động xong, tôi lên ra khỏi nhà bếp, nóng lòng chờ xem kịch hay được trình diễn.

Mấy phút sau, Tiểu Nhã bước vào bếp. Cô ta đột nhiên chạy ra, sắc mặt vô cùng đáng sợ. Tôi mỉm cười niềm nở: “Đói bụng quá, có thể ăn được chưa?”.

Cô ta trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt thật đáng sợ, nghiêng rằng nói từng tiếng: “Sau này tôi sẽ không bao giờ đến nấu cơm nữa, tôi chẳng đại gì phải mất hết tự trọng để nấu cho cô ăn!”.

Bây giờ cô ta mới biết mình mất hết tự trọng! Như vậy có được coi là lầm đường lạc lối biết quay đầu lại? Cô ta lại nói về hiểm độc: “Chúc cô hạnh phúc!”. Tôi khẽ chớp mắt, chăm chú nhìn cô ta, rất hào hứng. Đây có được coi là từ bỏ hay không?

Nào ngờ người đàn bà trời đánh này trước khi ra khỏi cửa lại bổ sung thêm một câu: “Chúng ta cứ chờ xem!”.

Nghe nói Lý Tử chuẩn bị tái hôn, đây đúng là một tin tức vô cùng quan trọng. Lúc đầu khi vừa hay tin, tôi gần như cảm thấy thật mơ hồ. Sau đó lại nghe nói cô ấy sắp tái hôn với vị giám đốc đó, tôi thực sự lấy làm mừng cho cô ấy!

Tôi cũng đã gặp mặt vị giám đốc đó mấy lần, con người chính trực, có tài, thật thà đôn hậu. Điều quan trọng là anh ấy cũng đã từng ly hôn một lần, nghe nói vợ ngoại tình. Hai người bởi vì cùng gặp chung một vấn đề, cho nên rất tâm đầu ý hợp. Lý Tử nói, người đàn ông đã từng ly hôn một lần chính là báu vật.

Đương nhiên, ly hôn lần thứ hai thì biến thành cọng cỏ.

Hôm nay Lý Tử nhất định kéo tôi đi thử váy cưới với cô. Trong cửa hàng váy cưới rộng lớn, từng dãy đều là váy cưới màu trắng tinh khôi đẹp đẽ và những lễ phục nhiều màu sắc rực rỡ.

Lý Tử chọn một chiếc váy, cô hỏi tôi có đẹp hay không, tôi liên tục gật đầu khen đẹp. Thân hình cô vốn đã khá chuẩn, dạo này lại chịu khó trang điểm làm đẹp, hoàn toàn lột xác khỏi hình tượng người phụ nữ già nua ban đầu. Cô đứng trước gương tự ngắm mình, nụ cười rạng rỡ: “Mình chưa bao giờ nghĩ, mình vẫn có thể đẹp thêm lần nữa”.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh cũng nói: “Chị xinh thật đấy!”.

Chú rể đột nhiên bước từ tầng hai xuống, ôm một bó hoa hồng, tay cầm một hộp nhung đen rất tinh xảo. Lý Tử giật mình, sau đó cười tươi rói. Chú rể chống một đầu gối xuống đất, mở hộp nhung ra, một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Vừa vặn một cara.

Chú rể giọng nói hơi run run: “Xin em hãy lấy anh!”. Lý Tử chăm chú nhìn anh, đột nhiên trào nước mắt: “Sao anh lại cầu hôn thêm lần nữa vậy?”. Cô vui mừng đến độ không biết xử trí ra sao, đôi mắt phát sáng. Tôi nhắc nhở cô: “Nhận lấy đi!”. Cô vui quá đến độ hồ hồ: “Nhận gì chứ?”.

Tôi chỉ vào chiếc nhẫn kim cương, cười tít mắt đến độ thở không ra hơi: “Đúng là ngốc!”.

Tay cô run rẩy đón lấy chiếc nhẫn, xung quanh chợt vang lên những tràng pháo tay giòn giã. Chú rể đứng dậy, hèn thề trước mặt tất cả mọi người: “Suốt cả đời này, tôi chỉ cưới một lần này thôi!”. Anh dừng lại, nói thêm: “Anh có một yêu cầu!”.

Lý Tử cúi đầu: “Là gì vậy?”.

Mặt chú rể vô cùng căng thẳng: “Em cần phải hứa với anh, cả đời này, em cũng không bao giờ ly hôn nữa!”.

Lý Tử lao đến ôm chặt lấy anh, liên tục gật đầu, ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào: “Em hứa với anh!”. Tôi nhìn thấy cảnh này, lại nhớ đến trước đây, khi Lý Tử và Trần Kiều cưới nhau, chỉ nhận một chiếc nhẫn vàng rất mỏng. Nhưng cô nói, đó là thứ có thể khiến cho con người ta sung sướng nhất.

Ông xã lúc đầu khi cầu hôn với tôi, cũng chỉ nói một câu đơn giản: “Chúng ta cần phải cưới nhau thôi, nếu không cưới, anh sẽ sốt ruột chết mất”.

Tôi vẫn luôn cho rằng câu nói này chính là lời hứa lớn nhất của anh đối với tôi trong cuộc đời này.

Đáng tiếc là không phải.

Bây giờ mới biết, thì ra khi một người đàn ông hỏi bạn liệu có thể chỉ kết hôn không ly hôn, mới là lời hứa lớn nhất đối với bạn.

Bởi vì lúc đó anh ta đã hạ quyết tâm, muốn chung sống với bạn trọn đời! Cho dù con đường phía trước có khúc khuỷu đến đâu, cũng quyết tâm bạn đi đến cuối cuộc đời. Cho dù phía trước có bao nhiêu điều cảm dỗ, anh ta cũng quyết tâm nắm chặt tay bạn, ở bên bạn cho đến tận lúc già.

Điều hạnh phúc nhất trên đời chính là được cùng em (anh) nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời.

Thế nhưng hôm nay, tôi chỉ cảm thấy buồn, vì tôi đã không thể đi cùng anh đến cuối cuộc đời.

Ngôi nhà thờ nhỏ chật kín người, người thân và bạn bè của hai bên đều có mặt. Tôi và ông xã ngồi ở hàng ghế thứ hai, cả hai đều im lặng.

Mục sư hỏi: “Anh Phương Chí Tín, anh tin chắc rằng cuộc hôn nhân này chính là sự an bài của Thượng đế, bằng lòng đón nhận cô Cao Mẫn Lý làm vợ anh không?”.

Phương Chí Tín tươi cười rạng rỡ: “Con bằng lòng!”.

Khuôn mặt mục sư rất đổi trang nghiêm: “Thượng đế đã để con sống trên cõi đời này, con cần phải dịu dàng nhẫn nại, chăm sóc vợ mình, kính yêu cô ấy, chỉ ở với mình cô ấy, xây dựng nên gia đình. Cần phải tôn trọng gia tộc của cô ấy giống như gia tộc của mình, hãy cố gắng làm trọn bốn phận của một người chồng cho đến cuối đời. Con hãy hứa trước Thượng đế và mọi người có mặt ở đây, con có bằng lòng như vậy không?”.

Anh tươi cười nhìn Lý Tử, gật đầu: “Con bằng lòng!”.

Mục sư quay đầu sang hỏi Lý Tử: “Cô Cao Mẫn Lý, cô tin chắc cuộc hôn nhân này chính là sự an bài của Thượng đế, bằng lòng tiếp nhận anh Phương Chí Tín trở thành chồng của cô không?”.

Lý Tử tươi cười như hoa nở: “Con bằng lòng!”.

Mục sư lại hỏi: “Thượng đế đã để con sống trên cõi đời này, con cần phải dịu dàng đoan trang phục tùng người đàn ông này, kính yêu anh ấy, giúp đỡ anh ấy, chỉ sống duy nhất với mình anh ấy, xây dựng nên gia đình. Cần phải tôn trọng gia tộc của anh ấy giống như gia tộc của chính mình, hết sức hiếu thuận, làm trọn bốn phận của một người vợ cho đến cuối đời, con hứa trước Thượng đế và mọi người có mặt ở đây, con có bằng lòng như vậy không?”.

Lý Tử gật đầu: “Con bằng lòng!”.

Đôi mắt của Lý Tử - Trần Kiều, đột nhiên bước đến, bước từng bước nghe rõ mồn một. Trần Kiều đã gầy đi nhiều, khuôn mặt hốc hác.

Xem ra thời gian qua anh ta sống không ổn chút nào.

Phương Chí Tín vội vàng đi lên chặn trước người Lý Tử, mở to mắt nhìn anh ta, hỏi: “Anh đến đây làm gì?”. Nào ngờ, Trần Kiều lại quỳ sụp xuống đất, rút từ trong người ra một chiếc nhẫn vàng, hỏi Lý Tử: “Em có bằng lòng cưới lại với anh không?”.

Lý Tử ngẩn người, nhưng nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, nói từng tiếng một thật rành rọt: “Tôi yêu chồng của tôi, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đều bằng lòng phục tùng anh ấy, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy”. Cô ngừng lại, mắt sáng long lanh, nói hần từng tiếng: “Chồng của tôi là Phương Chí Tín”.

Trần Kiều hét lên: “Anh hối hận rồi, hãy cho anh một cơ hội, chỉ cần một cơ hội thôi!”.

Lý Tử gạt Phương Chí Tín đang đứng bảo vệ trước mặt cô ra, bước thẳng đến trước mặt Trần Kiều, ánh mắt kiên quyết: “Xin lỗi, tôi đã từng cho anh vô số cơ hội, là do anh không biết trân trọng”.

Giọng Trần Kiều run rẩy: “Vậy thì em hãy trả căn nhà lại cho tôi!”.

Mắt Lý Tử sáng ngời, lấp lánh như bầu trời đầy sao giữa đêm đen: “Tôi yêu chồng tôi Phương Chí Tín, tôi nguyện ở cùng với anh đến cuối cuộc đời. Trả căn nhà lại cho anh, chỉ là muốn chứng minh tôi đã hoàn toàn vứt bỏ anh!”.

Phương Chí Tín vô cùng cảm động, ánh mắt long lanh: “Cao Mẫn Lý, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng đều muốn nuôi dưỡng em, yêu thương em, an ủi em, tôn trọng em, bảo vệ em đến cuối cuộc đời”.

Lý Tử ôm chầm lấy anh, ôm rất chặt. Rơi nước mắt gập đầu: “Em cũng bằng lòng!”.

Cổ họng tôi nghẹn lại, chực trào nước mắt. Cho dù bây giờ chịu quay đầu, nói bao nhiêu lời không muốn từ bỏ, đã trở thành quá khứ rồi.

Bây giờ thứ duy nhất còn lại chỉ là sự lạ lẫm.

Chỉ còn lại khung cảnh đi lướt qua nhau. Trước đây, em nằm ngay bên cạnh anh, giờ tay ra là có thể sờ thấy.

Bây giờ, gần ngay trước mặt mà như xa tận chân trời, rất xa xôi diệu vợi.

Mấy hôm sau, Tần Tử Long mặt ủ rũ đến nhà tôi. Tôi nhìn gương mặt ủ dột của anh, cảm thấy rất buồn cười. Tôi hiểu kỳ hởi anh đã xảy ra chuyện gì.

Lời nói vừa thốt ra, anh đã chằm chằm nhìn tôi: “Có một cô nhóc tỳ muốn cưới tôi!”.

Tôi lấy tấm nhon xiên miếng dưa vàng, từ từ đưa vào miệng, chậm rãi nói: “Đây là việc hay mà!”.

Anh dở khóc dở cười: “Tuổi của chúng tôi không phù hợp!”.

Tôi hào hứng: “Cô nhóc đó bao nhiêu tuổi?”.

Anh than thở: “Mới hai hai”.

Tôi cười: “Kém nhiều tuổi thế!”.

Anh trừng mắt nhìn tôi: “Cái gì mà nhiều thế, tôi rất già sao?”.

Tôi nghiêng trái nghiêng phải nhìn anh, nghe ông xã nói, anh đã ba mốt, ba hai tuổi rồi. Nên tôi nói: “Thì kém nhiều tuổi quá mà!”.

“Cái gì?”. Anh nhìn tôi vẻ kinh ngạc, chỉ vào mũi mình, “Cùng lắm là tám tuổi!”. Anh lại nói: “Anh mới ở tuổi tam thập nhi lập thôi”.

“Không giống!”. Tôi lắc đầu, thời đại này, tuổi tác vốn là bí mật, đương nhiên bí mật này có thể cải tạo được! Anh tức giận lôi chứng minh thư ra, tôi nhìn, năm 1979! Tôi nói thất thanh: “Anh mới hai chín tuổi à? Thật không thể nào tin nổi!”. Anh lườm tôi một cái: “Bây giờ em cũng là người Quảng Đông, người Quảng Đông đều tính tuổi mụ”.

“Em chẳng cần!”. Tôi chu môi, trừng mắt nhìn lại anh.

Anh gập đầu, khẽ mỉm cười: “Vậy cũng phải, phụ nữ đều không muốn thừa nhận mình hai bảy tuổi, hai sáu và hai bảy đúng là có sự khác biệt”.

Đáng ghét! Tôi phấp phỏng lo sợ, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Vợ anh sao mà mất vậy?”. Khi anh nghe thấy câu hỏi này, ánh mắt nhìn tôi trở nên lơ đãng, dường như đang ra sức né tránh điều đó. Cuối cùng, anh gượng gượng mỉm cười, cúi đầu: “Thực ra, khi mới kết hôn không lâu, cô ấy đã cố ý đâm xe và qua đời”.

Tôi hạ thấp giọng: “Em xin lỗi!”.

Anh cố mỉm cười, nhưng trong mắt lại toát ra sự bi thương: “Không có gì, đúng vậy, là anh có lỗi với cô ấy, bây giờ nói ra, có thể sẽ dễ chịu hơn. Bởi vì cô ấy biết anh không yêu cô ấy, cho nên đã dùng cách thức này để trả thù anh”.

Anh dường như bị lún sâu vào trong ký ức, không thể tự mình thoát ra được: “Bởi vì cô ấy không thể chấp nhận việc anh coi cô ấy là bóng hình của người khác”.

Lại là một phiên bản khác, lúc đầu anh nói bởi vì có người khác giả trò nên anh mới làm mất bà xã trên thiên đường. Tôi nhu mày, hỏi về nghi ngờ: “Ai đã giả trò vậy? Có phải là người mà anh thích không?”.

Nụ cười của anh vô cùng khó khăn: “Cũng gần như thế, bởi vì người con gái mà tôi thích, ngày hôm đó cách đây ba năm, đã trở thành vợ của người đàn ông khác. Tôi uống say khướt, không cẩn thận đã kể ra. Kết quả là cô ấy nghe thấy”.

Tôi thở dài: “Anh thật là đáng thương!”.

Đôi mắt anh long lanh, dường như có vô số ngôi sao trong đó: “Đúng vậy, anh rất đáng thương, thích một cô gái rất lâu rất lâu, nhưng người ta lại không hề hay biết gì”. Anh thở phào, tôi nhận ra tay anh khẽ run rẩy. Ánh mắt anh có vẻ né tránh, dường như không dám nhìn thẳng vào tôi: “Lúc vợ anh mất, vừa vặn mang thai đứa con của anh, từ đó về sau, anh không muốn tiếp cận những người phụ nữ khác”.

“Anh chỉ là muốn chuộc tội!”. Tôi nói thẳng: “Anh vẫn không yêu chị ấy!”.

Anh miễn cưỡng mỉm cười: “Đúng vậy, chỉ là muốn chuộc tội!”. Tôi gật đầu về suy tư, than thở: “Cô gái được anh yêu thật là hạnh phúc, nếu như cô ấy biết, chắc chắn cảm động đến ngất đi được!”. Tôi ngừng lại, lại trách anh: “Anh cũng không phải chút nào, thích người ta thì phải nói ra chứ!”.

Ánh mắt anh mơ màng nhìn tôi chằm chằm, dường như rơi vào trong cõi mộng.

Bên ngoài trời đổ mưa, mưa lâm thâm, bắn vào cửa kính, từ từ chảy xuống. Chậu phía ban công nở rộ rồi, lúc mưa, chủ cửa hàng nói, chỉ cần ngày nào cũng tưới nước thì nó sẽ nở hoa quanh năm.

Mùa đông, trời lạnh quá, lạnh thấu tim.

Nhưng hoa vẫn nở rộ, đỏ rực giống như đốm lửa mọc trên đầu cành cây, từng bông lớn, gần như mọc kín cả chậu hoa, rực rỡ chói lòa.

Chuông cửa bị ai đó ấn liên tục, âm thanh đó như thể tiếng kêu thảm thiết của nữ quỷ, vang động khiến tai tôi phát ù. Tôi bức bối đi ra mở cửa: “Làm gì thế, ấn chuông cửa như vậy, có phải là bị bệnh không?”. Khi ánh mắt tôi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Đậu Đậu, tiêu rồi, cô nhóc này lại thất tình rồi!

Cô lặng lẽ tiến vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, nước mắt ròng ròng. Tôi vội rút lấy khăn giấy đưa cho cô, cô không đón lấy, ngược lại còn cầm hộp khăn giấy ôm trước ngực, điên cuồng rút liên tục, những tờ khăn giấy trắng tinh rơi vào tay cô bồng chốc bị vò nát.

Tôi hạ giọng, gọi: “Đậu Đậu”. Cô tỏ vẻ như không hề nghe thấy, chỉ chảy nước mắt. Cô khóc một lúc lâu, cuối cùng cũng giận dữ lên tiếng: “Tại sao anh ta lại đối xử với em như vậy?”. Xem ra lại không gặp được người đàn ông tốt rồi.

Tôi rót cho cô một cốc nước, cô uống một hơi hết sạch, giọng nói nhát gừng: “Sao lại, có thể, anh ấy sao, có thể...”. Không biết anh chàng kia đã làm gì cô rồi? Cô nhìn tôi, ánh mắt thê lương, “Sao anh ta có thể như vậy...”.

Cuối cùng tôi cũng không thể nhịn được nữa, xung phong: “Có cần chị giúp đỡ không?”.

Cô nhìn tôi, dường như nhìn thấy chút tia hy vọng, đứng bật dậy kéo tôi chạy ra phía cửa: “Chị hãy đi giúp em thổ lộ tình cảm với anh ấy!”.

Tổ tình? Đầu tôi như muốn nổ tung! Chẳng phải cô ấy đã bị ruồng bỏ sao? Lại còn tổ tình làm gì nữa? Cần phải đi lên án chứ! Tôi nói: “Đậu Đậu, việc này rốt cuộc là thế nào? Không phải là em lại bị ruồng bỏ đấy chứ?”.

Cô giúp tôi đóng cửa, kéo tôi đi ra phía cầu thang máy.

“Đậu Đậu, em phải nói cho chị biết rõ toàn bộ sự tình thì chị mới nói giúp cho em được chứ”.

“Anh ấy rất quá đáng!”. Đậu Đậu chớp mắt nhìn tôi, nước mắt long lanh, “Anh ấy thực sự rất quá đáng!”. Xem ra, anh chàng đó đúng là rất quá đáng!

Tôi vỗ vỗ ngực tỏ vẻ trượng nghĩa: “Vậy chúng ta đi, chị sẽ lên án giúp em!”.

Tôi và Đậu Đậu vội vàng đi đến công ty của Đậu Đậu, tôi vẫn cảm thấy hơi lo lắng, hỏi đi hỏi lại toàn bộ quá trình sự việc.

Cô lại kéo tôi, hùng dũng tiến vào tòa lầu công ty. Bảo vệ ở cửa chặn chúng tôi lại, hỏi Đậu Đậu: “Chẳng phải cô đã bị đuổi việc rồi sao?”.

Đậu Đậu nói: “Tôi quay lại để lấy đồ!”.

Thì ra là bị người ta đuổi việc! Đuổi thì đuổi chứ sao, sao lại phải tức giận đến nông nổi này!

Bước vào trong cầu thang máy, Đậu Đậu mới chậm rãi kể lại toàn bộ sự việc: “Vì muốn theo đuổi anh ấy, em đã đến công ty anh ấy xin việc, em tốt như vậy, thế mà anh ấy lại đuổi việc em!”.

Tôi gật đầu đồng tình, như thế chẳng hay chút nào!

Cầu thang máy cứ cách mấy tầng lại dừng lại, tâm trạng Đậu Đậu vô cùng lo lắng, mặt tỏ vẻ căng thẳng. Tôi an ủi cô: “Cứ từ từ thôi!”. Cô vẫn hung hăng: “Diệp Tử, anh ấy thực sự rất không phải!”.

Tôi gật đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng rầu rĩ, ôi, tự cổ đàn ông đều bạc tình mà!

Thang máy dừng lại ở tầng trên cùng, Đậu Đậu giận dữ tiến vào, không quên kéo theo tôi. Cô thư ký ở quầy muốn ngăn lại: “Cô Đậu Đậu, cô không thể vào được, chủ tịch hội đồng quản trị đang họp”.

Đậu Đậu không hổ là Đậu Đậu, chuyện gì cũng mặc kệ, trực tiếp đập cửa, lao vào. Tôi đứng ở cửa, nhìn vị chủ tịch hội đồng quản trị, trợn tròn mắt kinh ngạc!

Ngất, không phải trùng hợp đến thế chứ, thật không ngờ là Tần Tử Long!

Là chính tôi nói với anh, hãy đuổi việc người đang theo đuổi anh là xong chuyện!

Tần Tử Long nhìn tôi, cũng sửng sờ kinh ngạc. Đậu Đậu tức giận cầu nhàu với anh: “Tại sao anh lại đuổi việc tôi, rốt cuộc tôi đã làm sai việc gì?”.

Tần Tử Long nhanh chóng khôi phục lại thái độ trấn tĩnh, tự nhiên: “Chúng tôi đang họp, việc này đợi lát nữa hãy nói!”. Tôi nhìn thấy mọi người ở đó đều tỏ ra kinh ngạc, lên nhìn ra phía ngoài cửa. Tần Tử Long ở phía sau lại gọi giật tôi lại: “Diệp Tử, em đưa cô ấy đến phòng làm việc của anh, lát nữa anh sẽ đến!”.

Đậu Đậu quay lại nhìn tôi, ánh mắt sắc như dao. Toàn thân tôi cứng đờ, đầu óc tê dại, chỉ có thể gắng gượng mỉm cười: “Được!”. Tôi kéo tay Đậu Đậu, lao ra phía ngoài cửa.

Cô thư ký ở quầy dẫn chúng tôi vào phòng làm việc của Tần Tử Long, trong căn phòng rộng lớn, đâu đâu cũng nhìn thấy tài liệu xếp thành chồng. Khi vừa ngồi xuống ghế sofa, cô thư ký đã bê đến một cốc sữa và một cốc cafe.

Cô đưa cho tôi cốc sữa: “Chủ tịch hội đồng quản trị nói chị chỉ có thể uống thứ này thôi”.

Đôi mắt Đậu Đậu mở to, đợi thư ký ra ngoài mới trừng trừng nhìn tôi: “Chị và anh ấy?”. Tôi muốn cười, nhưng mặt lại cứng đờ không thể nào cười nổi, cuối cùng chỉ có thể thở dài: “Thực sự không có gì!”. Nhưng cô không tin, thể hiện tư thế bức cung, hằn học hỏi tôi: “Chị nói thật xem nào?”.

Tôi mím môi, con ngươi mắt chuyển động: “Bọn chị là bạn học, nhưng chị hoàn toàn không biết em thích anh ấy!”.

“Thật sao?”. Cô vẫn nghi ngờ.

“Đương nhiên!”. Nếu như biết, chắc chắn sẽ không bảo Tần Tử Long đuổi việc cô.

“Thế thì tốt!”. Cô yên tâm, đột nhiên mắt lóe sáng, chăm chú nhìn tôi: “Diệp Tử, là bạn học dễ nói chuyện, chị hãy giúp em tỏ tình với anh ấy!”.

“Đậu Đậu!”. Tôi cảm thấy khó xử, “Thực ra, có phải là em đã ép hôn anh ấy không, muốn lấy anh ấy phải không?”.

“Đúng!”. Cô thẳng thắn, “Em thích anh ấy, vừa nhìn đã thích, nhìn thêm lần nữa thấy mến mộ, nhìn đến lần thứ ba muốn chung sống trọn đời!”.

Nghiêm trọng như vậy sao, vậy thì khó xử lý rồi. Tôi thấp thỏm không yên, “Thực ra Tần Tử Long vì vợ anh ấy đâm xe chết... anh ấy ấy vậy, cho nên không muốn có lỗi với cô ấy”.

Đậu Đậu ngẩn người, sau đó mừng rỡ: “Có tình có nghĩa! Em càng nhất định phải cưới anh ấy!”. Làm thuyết khách thật không dễ dàng chút nào, chưa đầy năm phút, Tần Tử Long đã bước vào, tôi thở phào, vội vàng dùng mắt ra hiệu với anh.

Anh chàng này nhất định đừng có bán đứng tôi, nếu như nói là chủ ý tôi đưa ra, Đậu Đậu chắc chắn sẽ giết tôi mất!

Tần Tử Long ngồi xuống cạnh tôi, nói thật khẽ bên tai tôi: “Sao em lại đi cùng với cô ấy?”. Tôi hạ giọng trả lời: “Bạn em!”.

Đậu Đậu khề húng hắng mấy tiếng, trừng mắt nhìn thẳng vào tôi. Tần Tử Long nhìn tôi một cái, nói với Đậu Đậu: “Công ty đã bồi thường cho cô tiền lương gấp ba, chắc là không có vấn đề gì”. Đậu Đậu chắc chắn không dễ dàng thỏa hiệp: “Ai cần số tiền lương đó chứ!”.

Tần Tử Long tỏ ra bất lực: “Tôi thực sự không có hứng thú với cô”.

Đậu Đậu chu môi: “Em biết, nhưng em sẽ cố gắng giành được!”.

Tần Tử Long khề lấy cùi chỏ huých tôi, tôi đành phải lên tiếng khuyên nhủ: “Thực ra anh ấy đã thích người khác rồi, Đậu Đậu, em có bám lấy anh ấy cũng không có tác dụng gì đâu”.

Đậu Đậu trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt như thể vô số phi đao, chỉ muốn đâm chết tôi. Tôi nở nụ cười: “Hay là hai người nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài trước đây”. Tôi đứng dậy muốn chuồn, Tần Tử Long cũng đứng bật dậy: “Anh đưa em về!”.

“Không cần đâu!”. Tôi xua xua tay, giải quyết xong Đậu Đậu hăng hay. Anh cuống lên, đỡ tôi: “Em là bà bầu, ngồi những xe đó anh không yên tâm!”.

Thực sự không cần đâu! Tôi muốn gỡ tay anh ra, ánh mắt anh nồng nhiệt nhìn tôi chăm chú, đột nhiên nổi nóng: “Có phải là em muốn ngay cả làm bạn học cũng không được phải không?”.

Tôi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Đậu Đậu đành mềm lòng: “Hay là anh đưa em và Đậu Đậu về nhà”. Anh trầm tư nhìn tôi, khề động dẩy môi, nhưng lại không lên tiếng, chỉ kiên quyết nắm cánh tay tôi không chịu thả ra. Cứ tiếp diễn cục diện gượng gạo này cũng không phải là cách hay, tôi lại thỏa hiệp lần nữa, khề gọi Đậu Đậu: “Nào, cùng đi nào cô nhỏ”.

Đậu Đậu lao đến trước mặt chúng tôi, trợn trừng mắt: “Hai người...”.

“Chúng tôi chẳng có gì cả!”. Cô còn chưa nói xong, chúng tôi đã cùng đồng thanh ngắt lời cô, sau đó cùng nhìn nhau. Đậu Đậu nổi giận đùng đùng, ánh mắt rực lửa: “Các người cứ coi tôi là con cóc đi, nhưng cho dù là cóc cũng nhận ra”. Tôi chẳng hiểu gì cả: “Nhận ra điều gì chứ?”.

Đậu Đậu chỉ tay vào Tần Tử Long nói từng chữ một: “Anh thích...”. Sau đó lại chỉ sang tôi nghiêng rằng nói: “Chị!”.

Đúng là nói nhăng nói cuội, tôi đang mang thai, lại có chồng, người ta mới ba mươi tuổi, có công danh sự nghiệp, đẹp trai tuấn tú. Sao lại có thể thích tôi được chứ?

Tôi sa sầm mặt: “Em đúng là đặt điều bịa chuyện!”.

Đôi mắt Đậu Đậu đỏ hoe: “Chị mới là tranh giành tình yêu!”.

Giọng tôi nặng trĩu: “Em đừng vô lý như thế chứ!”.

Đậu Đậu rơi nước mắt: “Chị đúng là không thể nào chấp nhận được!”.

Tần Tử Long chen vào: “Các em là bạn tốt, đừng cãi cọ nữa!”.

“Không liên quan gì đến anh!”. Tôi và Đậu Đậu cùng đáp lời anh. Đậu Đậu nhìn chăm chăm vào mặt tôi, mắt ầng ậc nước, nói: “Chị hãy chia tay với anh ấy!”.

Thật là khôi hài, tôi trả lời thẳng với cô: “Không hề nắm tay thì sao mà chia tay được?”.

Cô tức giận đến độ run rẩy, đang định phản bác tôi, tôi thấy tình thế không ổn, sợ ảnh hưởng đến mối thâm tình, bèn giả ngắt, ngắt vào lòng Tần Tử Long. Đậu Đậu cuống quá, gọi tôi: “Diệp Tử!”. Nước mắt cô tuôn

rơi lã chã nhỏ xuống mặt tôi, khiến tôi cảm thấy rất buồn lòng. Cô nói: “Em không trách chị đâu, chị đừng tức giận!”.

Đản diễn kịch thì phải diễn cho đến hết, bây giờ tôi mà mở mắt ra, chắc chắn là sẽ bị lộ tẩy.

Tần Tử Long càng cuống hơn, ôm tôi lao thẳng ra phía ngoài cửa.

Tôi nằm trong vòng tay anh, mặt nóng bừng, trái tim như thể bị mang rán, vô cùng ngượng ngùng. Anh ôm tôi và chạy thật nhanh, cuối cùng cũng chui vào trong xe, xe khởi động, Tần Tử Long gần như hét lên với tài xế: “Hãy đến bệnh viện Bạch Vân với tốc độ nhanh nhất!”.

Đậu Đậu cũng chui vào xe, nói đầy lo lắng: “Anh đừng cuống, có thể chẳng có chuyện gì đâu!”. Tôi đang trầm tính toán, có nên tỉnh lại không, họ lo lắng như vậy, thực sự khiến toàn thân tôi như bị dao cứa. Tần Tử Long lắc cánh tay tôi, giọng vô cùng lo lắng: “Em tỉnh lại đi!”. Đậu Đậu tỏ ra rất ám ức: “Thì ra anh thích chị ấy!”.

Tôi khê giật mình, đang định mở mắt, lại nhắm lại. Tần Tử Long cũng không nói rõ, không lên tiếng, Tôi cuống lên, ít ra thì cũng phải phủ nhận chứ, anh như vậy thì sẽ bị coi là gì, coi là mặc nhận? Trong lòng tôi thấp thỏm, cuối cùng cũng mở mắt ra, mặt nóng bừng.

Tần Tử Long cuối cùng cũng mỉm cười: “Tạ ơn trời đất!”.

Đậu Đậu hình như đã nhận ra điều gì đó: “Chị cố tình ngắt phải không?”.

Tôi gắng gượng ngồi dậy, cúi đầu, không dám nhìn Đậu Đậu. Đậu Đậu ghét nhất là người khác lừa dối cô ấy, thế nên cô thực sự nổi giận, hét lớn: “Dừng xe, tôi muốn xuống xe!”.

Tôi còn chẳng dám gọi cô lại, chỉ có thể trở mắt nhìn cô xuống xe. Cô đi đến bên kia đường vẫn còn không quên quay đầu lại trừng mắt hằn học nhìn tôi.

Phong cảnh phía bên ngoài cửa sổ lao vun vút qua trước mắt tôi. Ngón tay tôi vân vê mép áo, ngẩn người nhìn, chỉ cảm thấy mơ màng. Mặc dù đã đến mùa đông, cây cối bên đường vẫn rất tươi tốt. Nhưng, con tim tôi thì đã khô héo, không còn chút sức sống nào.

Tần Tử Long đột nhiên nói: “Em đừng để ý đến lời cô ấy nói!”.

Tôi sa sầm mặt, nói: “Chúng ta cần phải giữ khoảng cách!”.

Anh trầm mặc, nhưng trong lòng tôi đã trào lên cảm giác lo sợ, bất luận anh có ý hay không có ý đối với tôi, tôi cũng đều cần phải tránh né anh.

9. Chương 9: Bí Mật Của Ông Xã

Cơn gió lạnh giá bên ngoài cửa sổ giống như ngàn lưỡi dao cứa thẳng vào mặt, khiến cho ta không kịp thở. Vừa đóng xong cửa sổ, ông xã đã trở về.

Khuôn mặt anh rầu rĩ, đầy tâm trạng.

Tôi vừa định mở miệng, hỏi anh có biết hôm nay là ngày gì không. Anh quay người bước vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại. Tôi giật mình, dự cảm có chuyện gì đó đang xảy ra với anh. Tôi định mở cửa phòng, nhưng anh đã khoá bên trong.

Tôi lúi chúi chìa khoá ra, tay run rẩy, tim đập thình thịch. Tay tôi run rẩy mở được cửa phòng, khê khàng bước về phía anh. Anh mím chặt môi, đôi lông mày cũng nhíu chặt, nằm trên giường, nhắm mắt lại, dường như đang kiểm chế điều gì đó.

Tôi ngồi xuống bên giường, chậm rãi nói, “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh?”.

Hồi lâu anh mới mở mắt, nhìn tôi, ánh mắt buồn rầu thất vọng. Anh lắc đầu nhưng khoé mắt hơi đỏ: “Chẳng có chuyện gì cả!”.

Đã ở bên nhau suốt mười năm, anh có chuyện gì hay không, sao tôi lại không biết chứ.

Nhưng, tôi cũng cố gắng mỉm cười như không có chuyện gì: “Không có gì thì tốt rồi!”.

Anh nhìn tôi chăm chăm, dường như nhìn mãi cũng không đủ. Tôi mỉm cười, hỏi: “Sao vậy khẽ động dảy môi, nhưng lại quay mặt đi, không nói gì cả.”

Mặt dù tôi có ngàn vạn lời muốn nói nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở lại vào trong bụng.

Anh chợt đứng dậy, nói: “Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của chúng ta, anh đưa em đi dạo”. Anh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lại nói: “Hôm nay gió to quá, không thể ra ngoài được!”.

Trái tim tôi bất ngờ bị bóp nghẹt, dường như bị con dao găm sắc nhọn đâm vào lồng ngực, vô cùng khó chịu. Không ngờ, anh vẫn còn nhớ ngày hôm nay, ngày kỷ niệm ngày cưới của chúng tôi.

Anh chợt nói: “Gọi Tiểu Nhã lên ăn cơm nhé!”.

Tôi chăm chăm nhìn anh, ánh mắt đáng sợ, giọng nói run rẩy: “Anh nói gì cơ?”. Ánh mắt anh né tránh, dường như có điều gì cần che giấu, tiếp đó, lại nhìn tôi nói từng tiếng rành rọt: “Anh nghĩ cô ấy không phải là cố ý muốn lừa dối anh, gọi cô ấy lên cùng ăn cơm!”.

Tôi lùi lại một bước, nhìn anh không chớp mắt, không thể nào tin nổi: “Nếu như em không đồng ý thì sao?”. Anh cười: “Em và Tần Tử Long chẳng phải là cũng rất gần bó với nhau sao? Em cũng có thể gọi anh ta đến!”.

“Em và Tần Tử Long chẳng có chuyện gì cả, chúng em chỉ là mối quan hệ bạn học!”.

“Anh và Tiểu Nhã cũng chẳng có chuyện gì cả, bọn anh cũng chỉ là mối quan hệ bạn học!”.

“Hôm nay là ngày cưới...”. Tôi muốn nhắc nhở anh, nhưng anh lại lạnh lùng ngắt lời tôi: “Chẳng phải cũng như ngày thường sao”.

Mắt tôi cay xè đau nhức, nước mắt nhoè nhoẹt, tôi đã không còn nhìn thấy rõ mặt anh nữa, anh đã không còn là anh trước đây nữa. Trước đây, mỗi lần đến ngày này, anh đều tỉ mỉ chuẩn bị để cho tôi ngày vui bất ngờ. Giờ đây, anh lại nói, hôm nay chẳng khác gì ngày thường cả!

Tâm trạng tôi vô cùng kích động, những giọt nước mắt đã thi nhau rơi xuống, tôi gào lên: “Anh dám gọi cô ta lên, ngày mai tôi sẽ ly hôn với anh!”.

Anh chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái, đứng dậy bước ra ngoài, bước đến cửa mới dặn dò tôi: “Đừng quá kích động, ảnh hưởng đến con của chúng ta”.

Tôi xoa xoa bụng, lúc này mới nhớ ra tôi đang mang thai. Tôi cố gắng để khôi phục lại sự bình tĩnh, trái tim như thể bị ai lấy dao xẻo mất một miếng, trở thành vết thương không bao giờ có thể lành hết được.

Thì ra, hiện giờ thức anh quan tâm nhất chỉ là đứa bé.

Cuối cùng tôi cũng biến thành một người xa lạ không quan trọng.

Ngày lại ngày trôi qua. Tôi chỉ có thể yên lặng ngồi chờ đợi ở nhà, nhìn thời gian trôi đi, nhìn thấy bụng ngày một to hơn. Mỗi ngày những việc tôi cần làm chính là tưới nước cho hoa, sau đó cố gắng hết sức để ăn uống. Mặc dù ăn bao nhiêu thì nôn bấy nhiêu nhưng bác sĩ nói rồi, cần phải cố gắng hết sức mà ăn!

Hành động gần đây của ông xã rất kỳ lạ, bắt đầu từ hôm kỷ niệm ngày cưới, anh như thể bị người ta rút mất hồn, lúc thì quên thứ này đến thứ khác, lúc thì tâm trạng mơ hồ mông lung.

Liệu có liên quan gì đến Tiểu Nhã không? Hay là... anh đã xảy ra chuyện gì? Cho dù anh đã xảy ra chuyện gì, bây giờ cũng sẽ không nói cho tôi biết, càng không muốn thương lượng gì với tôi.

Giữa chúng tôi, đã xuất hiện một hố sâu ngăn cách mãi mãi không thể nào vượt qua nổi.

Tôi gần như đã quên Tiểu Nhã, dạo này cô ta rất ít khi đến nhà, không biết đang bận rộn cái gì. Có thể là đang bận rộn nghĩ đủ ba mươi sáu kế để đối phó với tôi.

Mặc dù trong cuộc chiến đấu với cô ta, tôi dường như có vẻ chiếm ưu thế, thực ra, tôi đã thua từ lâu rồi, thua một cách thê thảm. Không chỉ như vậy, tôi đã toàn thân mệt mỏi rã rời.

Đậu Đậu cuối cùng cũng chú ý đến tôi, gọi tôi xuống dưới lầu. Tôi mặc chiếc áo khoác rất dày, đội mũ, vội vàng xuống lầu, Đậu Đậu dứt tay vào túi quần bò, đứng ở cửa ra vào toà nhà, lạnh đến độ run lấy bầy.

Tôi khẽ gọi: “Đậu Đậu”. Cô đưa cho tôi chiếc hộp, giọng nói sống sượng: “Cho chị này!”. Tôi đón lấy mở ra xem, là một chiếc khăn quàng cổ màu vàng nhạt tuyệt đẹp, lấy tay vuốt, cảm giác vô cùng mềm mại. Giọng nói Đậu Đậu vẫn không được hoà nhã: “Lạnh quá, quàng sẽ ấm hơn!”.

Tôi lấy ra, quần vào cổ, mỉm cười: “Cảm ơn em!”.

Cô trừng mắt nhìn tôi, nói: “Cảm ơn cái gì!”. Cô ngừng lại, giậm giậm bàn chân: “Em đi đây, chị chú ý giữ gìn sức khoẻ, bác sĩ nói ba tháng đầu rất dễ sảy thai”. Cô lại nói: “Còn nữa, hãy để ý ông xã chị, tiện thể chú ý đến Tiểu Tam”.

Tôi nói khẽ: “Chị chuẩn bị li hôn rồi!”.

Cô nhìn tôi, thở dài: “Tuỳ chị, dù sao...”. Cô không nói nữa, nhưng đôi mắt lại mơ hồ, cuối cùng, cô nói: “Một mình cũng vẫn sống được, hơn nữa còn có Tần Tử Long thích chị, sợ gì chứ”.

Tôi thấy giọng nói của cô hơi chạnh lòng, gắng gượng mỉm cười: “Chị và anh ấy, thực sự không thể”. Cô không hỏi tôi vì sao, chỉ quay người bước đi. Tôi nhìn theo bóng dáng cô, chợt cảm động. Cho dù rất nhiều người đối xử không thật lòng với tôi, nhưng Đậu Đậu không bao giờ như vậy.

Đi đến cầu thang máy, vừa ấn nút, đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi. Ông xã cúi đầu, sắc mặt lạnh lùng bước về phía cầu thang máy. Tôi muốn đợi anh, nhưng lại nhìn thấy một bóng người lao đến bên cạnh anh, khoác tay anh.

Người đo chính là Tiểu Nhã.

Khi ông xã nhìn thấy Tiểu Nhã, cuối cùng mặt cũng xuất hiện nụ cười rất nhạt.

Cửa thang máy từ từ khép lại, tôi nghe thấy tiếng vỗ vụn từ trong con tim mình, vết thương trong con tim tôi không bao giờ có thể lành lại được.

Anh về nhà rất muộn, lúc về nhà, cũng không giải thích gì, chỉ khẽ nói một câu: “Em vẫn chưa ngủ à?”. Tôi vô cùng đau khổ, một câu hỏi thăm với ngữ khí lạnh lùng, thật giống như lời hỏi thăm của một người lạ. Giọng tôi khàn khàn: “Chúng ta ly hôn thôi!”.

Chỉ sợ anh đã mong muốn điều này từ lâu rồi.

Một người đàn ông, ngoại tình cũng không phải là điều quá nghiêm trọng, điều đáng sợ nhất là thay lòng. Nếu như anh thay lòng, vậy thì chỉ có thể tuyệt vọng. Anh cúi đầu, nhìn tôi một cái, ánh mắt vô cùng phức tạp, nhưng lại nói: “Được”. Rồi quay về phòng.

Tôi ngẩn người, hồi lâu vẫn không định thần lại được, dường như bị cơn ác mộng đè nén, chỉ cố gắng ra lệnh mình không được suy nghĩ, không được phép suy nghĩ. Nhưng tất cả mọi điều này không phải là giấc mộng, một chữ đó giống như lời nguyên ma quỷ nhảy nhót trong đầu tôi. Không phải là “Không được”, mà là “Được!”.

Trước đây khi nhắc đến ly hôn, thái độ của anh đều là kiên quyết phản đối.

Nhưng giờ đây anh lại nói: “Được!”.

Tôi gơ tay lên che miệng, nước mắt nhỏ từng giọt, nhỏ xuống tay, ngoằn ngoèo chảy xuống.

Tôi chạy thẳng vào phòng, đóng sầm cửa lại. Tôi dựa lưng vào cửa, toàn thân lạnh buốt, dường như đang ở Nam Cực, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đông cứng.

Thật không ngờ anh lại nói “Được”!

Tôi giữ chặt lồng ngực, không thể nào kìm nén được tiếng khóc vỡ oà. Tôi gắng gượng kìm nén tiếng khóc, cuộc hôn nhân của chúng tôi, cuối cùng cũng đã đi đến điểm cuối cùng rồi.

Tình yêu trong suốt mười năm của chúng tôi, cuối cùng cũng đã bị bóp chết.

Con người anh lúc này, ngay cả đứa con cũng chẳng buồn quan tâm nữa.

Lòng tôi đau đớn như dao cắt, toàn thân từ từ trượt xuống, không còn sức để chống đỡ. Khóc đến tận quá nửa đêm, tôi cuối cùng cũng ngủ lịm, một lúc sau, trời vẫn còn tối đen, tôi đột nhiên mơ màng tỉnh dậy.

Phát hiện ra có giọt nước đang nhỏ xuống mặt mình, một giọt hai giọt, vô số giọt. Có thứ gì ấm nóng bên khoé miệng đang bò, dường như miệng của ai đó, đang từ từ hôn, rất dỗi dụi dàng.

Đầu óc tôi hỗn độn, không mở được mắt, tôi rất muốn tỉnh dậy, nhưng dường như đã bị rút cạn sức lực, chỉ có thể nằm im. Bên tai vang lên giọng nói rất khê khàng: “Anh xin lỗi...”. Tôi gắng gượng chớp mắt, là ông xã sao?

Anh đang xin lỗi tôi, anh đang day dứt? Hay là , anh có nỗi khổ nào không nói ra được?

Một vòng tay khê ôm lấy tôi, tôi cố dụi người vào lòng anh, chỉ muốn đón nhận hơi ấm của anh, chỉ muốn được trở lại vòng tay thuộc về tôi. Cuối cùng, tôi mơ màng ngủ lịm đi.

Khi tỉnh dậy, tôi cứ tưởng sẽ nhìn thấy chút hy vọng, nào ngờ, trên giường chỉ có một mình tôi, có thể là đêm qua tôi đắm mơ, chỉ có trong mơ anh mới nói lời xin lỗi với tôi, mới coi tôi như báu vật.

Giờ đây, đã tỉnh giấc mơ, mối quan hệ của chúng tôi chỉ là lạnh đến độ đóng băng.

Vừa mới đánh răng rửa mặt xong, Tiểu Nhã đã huênh hoang bước vào nhà tôi, nhìn khắp nơi, chỉ chỉ trỏ trỏ. Tôi thản nhiên nhìn cô ta, nghĩ bụng, muốn đuổi tôi nhanh đến vậy sao?

Cô ta cuối cùng mới nhìn tôi, cười nói: “Tôi muốn thuê người trang trí lại, tôi không thích phong cách trong nhà này!”. Bàn tay tôi run rẩy, tim đập dồn dập, nhưng mặc dù như vậy, tôi vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra, phản đòn lại cô ta: “Cô dựa vào đâu chứ?”.

Giọng điệu của cô ta càng huênh hoang hơn, nhìn tôi vẻ khinh bỉ: “Chỉ cần dựa vào việc anh ấy nói với tôi, anh ấy sẽ ly hôn với cô!”. Tôi cười nhạt, nhưng hai hàm răng vẫn run lập cập, tôi chỉ ra ngoài cửa, nghiêng rằng nói: “Cô cút ngay cho tôi!”.

Cô ta đi đến trước mặt tôi, giày cao gót giẫm kêu lộc cộc, nói về kẻ cả: “Ai cút, ai ở lại vẫn còn chưa biết đâu!”. Tôi giật thót, không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, tặng cho cô ta một cái bạt tai. Cô ta ôm lấy mặt, vô cùng tức giận, lao về phía tôi. Tôi vội né tránh, cuống cuồng chạy vào phòng.

Tiểu Nhã đứng ở ngoài cửa hét lớn: “Cô mau mở cửa ra, tôi chắc chắn phải đánh lại!”.

Tôi lo ngay ngáy, vội vàng lấy di động ở đầu giường, gọi điện thoại cho ông xã, nhưng điện thoại không thể nào gọi được. Sau khi cố gọi mấy phút, cuối cùng tôi đành bỏ cuộc, gọi điện thoại cho Tần Tử Long.

Giọng Tần Tử Long khàn khàn, a lô một tiếng.

Tôi kêu lên về khoa trương: “Cứu mạng!”.

Anh ngẩn người, lớn tiếng hỏi: “Làm sao vậy?”.

Tôi nghe thấy tiếng gài thét chửi bới của Tiểu Nhã phía ngoài cửa, rất căng thẳng: “Em không chịu nổi đã tát Tiểu Nhã một cái, bây giờ cô ta đang đứng ngoài cửa tìm em để trả thù”.

Anh nói: “Tôi đến ngay!”.

Tiểu Nhã đang đập cửa: “Cô ra đây cho tôi!”.

Tôi vẫn kiên trì tiếp tục ấn số điện thoại của ông xã, đột nhiên thấy thông báo tắt máy. Từ trước đến nay, anh sợ đứa bé có chuyện gì, lúc nào cũng bật máy, hai cục pin thay nhau dùng. Bây giờ, anh thật sự không quan tâm nữa rồi.

Anh đã hoàn toàn không quan tâm nữa rồi.

Kể từ buổi tối hôm kỷ niệm ngày cưới, anh dường như biến thành một người khác, là một người xa lạ mà chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng tối qua, những giọt nước mắt đó là thật! Lời nói xin lỗi tôi nghe thấy trong lúc mơ màng cũng là thật.

Tất cả mọi thứ không phải là giấc mơ. Có phải là anh có nỗi niềm nào không thể nói ra được?

Tôi trốn trong phòng hơn hai mươi phút, cuối cùng nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Tiếng giày cao gót của Tiểu Nhã vang lên rành rọt, như thể đem theo nỗi giận dữ ngút trời. Bên ngoài cửa, nghe giọng cô ta giễu cợt: “Thì ra là gọi cứu viện!”.

Giọng nói của Tần Tử Long cũng truyền đến tại tôi: “Cô mau mở cửa ra!”. Chắc là cửa chống trộm chưa mở. Anh nói: “Tôi đã gọi bảo vệ rồi, cô cứ ở lại đây đi, xem bảo vệ đến, cô để mặt mũi đi đâu”.

Cho đến khi không còn âm thanh nào truyền tới, tôi mới mở cửa, vừa vặn bắt gặp đôi mắt đầy quan tâm của Tần Tử Long. Tôi thấy cay mũi, mắt ầng ậc nước. Anh khẽ khàng anh ủi tôi: “Không sao rồi!”.

Tôi gắng gượng mỉm cười, nhưng lại không kìm chế nổi, chỉ muốn chảy nước mắt.

Anh cười miễn cưỡng: “Cô ta quá huênh hoang, lần sau, em đừng để cô ta vào phòng”.

Tôi chỉ thấy buồn rầu: “Em cố tình để cho cô ta vào, em muốn nghe xem cô ta nói những gì”.

Anh cười: “Em ngốc thật đấy, cô ta đã là loại tồi tệ nhất trong những loại tồi tệ, em còn muốn nghe cô ta nói”. Tôi không thể nào kiềm chế thêm nữa, nước mắt chảy thành dòng, nghẹn ngào nói: “Em chỉ muốn biết anh ấy có còn quan tâm đến em hay không... kể từ hôm kỷ niệm ngày cưới, anh ấy dường như biến thành một người khác. Trước đây, khi em nói ly hôn, anh ấy chắc chắn sẽ tức giận. Nhưng bây giờ, em nói ly hôn. Anh ấy lại nói “Được” với vẻ tỉnh bơ”.

Trong mắt anh chợt long lanh nước mắt, giọng anh trầm xuống: “Em có thể đừng như vậy được không... Thực ra em chỉ cần khẽ quay người, còn có rất nhiều người tốt đang chờ đợi em”.

Trái tim tôi như bị chẹn lại, dường như khó mà thở nổi, khóc nói: “Nhưng, trái tim của em, nó không nghe theo lý trí. Đã mười năm rồi, người ngoài tưởng rằng có thể dễ dàng quên đi nhưng không được...”. Tôi gần như súp đổ, cúi đầu vào ngực anh, toàn thân run rẩy: “Mỗi lần em nói với mình, chỉ cần cố gắng không nhìn anh ấy, chỉ cần cố gắng không quan tâm đến anh ấy, thì có thể quên được. Thực ra không phải, bất luận thế nào, trái tim em vẫn không chịu nghe theo lý trí, vô cùng đau đớn... Vì đứa bé, em đã cố gắng hết sức để làm lành vui vẻ... Nhưng em không làm nổi!”.

Anh khẽ ôm tôi, giọng khàn đặc: “Vậy thì...”. Anh ngừng lại, nói tiếp: “Vậy thì chúng ta hãy tìm anh ấy hỏi cho rõ, hỏi xem có phải anh ấy thực sự muốn ly hôn hay không. Nếu như trước đây anh ấy không chịu, bây giờ lại đột nhiên đồng ý, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì, có phải không? Chúng ta đi hỏi cho rõ, chết cũng phải chết một cách rõ ràng”.

Tôi chỉ lắc đầu, ra sức lắc đầu: “Em sợ. Em không dám đối diện với anh ấy, sợ nghe những lời nói thực của anh ấy không phải là những điều em muốn nghe. Sợ anh ấy nói, bởi vì cần phải có trách nhiệm với Tiểu Nhã. Sợ anh ấy nói... là bởi vì giữa hai người không còn tình cảm nữa. Em thật sự rất sợ... cố gắng hết sức để thuyết phục mình, nhất định phải ly hôn, nhưng em thực sự không thể khống chế tình cảm của mình được”. Tôi vùi đầu vào lòng anh, con tim đau đớn tột cùng.

Giọng anh run rẩy: “Em đừng suy nghĩ lung tung!”.

Tôi ngược mắt nhìn anh, nước mắt tuôn rơi lã chã, dường như con sóng lớn bị vỡ đê. Anh cúi đầu nhìn tôi, mỉm cười, trong mắt lại lấp lánh nước mắt. Anh đột nhiên từ từ, chậm rãi ghé sát vào môi tôi. Con tim tôi đập thình thịch, mở tròng mắt nhìn anh, trong khoảnh khắc này dường như rơi vào giấc mơ, khiến người ta hoảng hốt mơ màng.

Hơi thở ấm của anh phả vào mặt tôi, môi anh chỉ cách môi tôi một khoảng rất gần. Anh dường như định thần lại, thả tôi ra, ánh mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Tôi ngăn người nhìn anh, từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh có ánh mắt tuyệt vọng nhường này, như là người bị rơi vào tình cảnh khốn cùng, đang cố gắng tìm kiếm một cơ hội sinh tồn.

Anh từ từ chậm rãi nói một câu: “Anh đi đây!”.

Cuối cùng tôi vẫn không kìm chế được, chạy đến công ty của ông xã. Từ chỗ bảo vệ đến văn phòng, ai nấy đều chăm chú nhìn tôi, nhìn từ trên xuống dưới, thì thầm bàn tán xôn xao. Những câu chữ đó chui vào tai tôi, từ từ biến thành gai nhọn đâm thẳng vào lục phủ ngũ tạng tôi!

“Nghe nói anh Khoa và Tiểu Nhã ở cùng nhau”.

“Vợ đã đến làm ầm lên rồi, có kịch hay để xem rồi”.

Tôi cố gắng trấn tĩnh mình, chậm rãi gõ cửa văn phòng. Bên trong không có ai lên tiếng, tôi đẩy luôn cửa ra. Cảnh tượng trong đó khiến tôi toàn thân run lẩy bẩy. Tiểu Nhã đang ngồi trên đùi anh, mặt đầm đìa nước mắt. Còn anh chỉ im lặng, trừng mắt nhìn tôi, dường như bị tôi làm phiền. Tôi cố gắng nuốt nước mắt vào trong bụng, cố gắng mỉm cười bước vào, tiện tay đóng cửa lại.

Tiểu Nhã cười, hỏi tôi: “Sao cô lại đến đây?”.

Ông xa mặt lạnh tanh, đôi mắt đỏ càng tỏ ra thần nhiên. Tôi mở miệng đầy khó khăn: “Em muốn hỏi anh, bao giờ đi làm thủ tục ly hôn?”. Thì ra bọn họ đúng là đang ở với nhau! Ông xã nhìn tôi, mặt vẫn bình thần, giọng nói hoà nhã đến độ gần như không mang theo một chút sắc thái tình cảm nào: “Tuỳ em!”.

Đầu tôi dường như bị ai cầm búa gõ mạnh, hết cú này đến cú khác, đầu đau như muốn nổ tung. Tôi hít thở một hơi thật sâu, chỉ cười: “Tài sản, muốn phân chia như thế nào?”.

Anh trầm mặc, chỉ chăm chú nhìn tôi, không chớp mắt.

Tiểu Nhã cười nhạt: “Đương nhiên là chia đôi!”.

Bàn tay tôi bất giác sờ lên bụng, cười còn lạnh hơn: “Nằm mơ!”.

Tiểu Nhã tỏ vẻ khinh bỉ: “Lẽ nào cô muốn nuốt trọn sao?”.

Tôi toét miệng cười, nhưng trong lòng lại đau đớn khôn tả: “Đúng vậy, tôi muốn anh ta tay trắng ra khỏi nhà!”. Anh nhìn tôi, ánh mắt mơ màng, dường như đang có ngàn vạn điều muốn nói, chỉ là không thể nói ra khỏi miệng.

Tiểu Nhã đập tay xuống: “Cô đừng có mơ, tôi còn lâu mới để cho cô yên!”.

Anh tình nguyện cần một người phụ nữ hư hỏng, cũng không muốn tôi nữa.

Tôi mỉm cười, nụ cười lạnh thấu xương: “Có thể ra toà án”.

Anh khẽ nhúc nhích môi, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói: “Tuỳ em!”. Vẫn là lại hai chữ đó, tuy tôi, chuyện gì cũng đều tuỳ tôi, cho dù không còn gì nữa cả, anh cũng không buồn quan tâm. Kể cả con trẻ, anh cũng không quan tâm. Cho dù bây giờ tôi có chết đi, có phải là anh cũng không quan tâm?

Tôi dung toàn bộ sức lực để mỉm cười, cổ họng đau đớn như thể có một con rắn đang trườn, từng chút từng chút một, từ từ chặn lại, đến độ tôi gần như không thở nổi, mọi vật trước mắt dần trở nên mơ hồ. Tôi cắn môi, cuối cùng mở miệng nói một câu: “Cảm ơn!” rồi quay người bước đi.

Tôi vẫn luôn tưởng rằng tôi không thể làm nổi, từng giây từng phút đều có thể rơi nước mắt, từng giây từng phút đều có thể khóc lóc thảm thiết, thậm chí bị sụp đổ.

Nhưng tôi đã làm được, Tôi thần nhiên đi xuyên qua đám người, xuyên qua vô số cặp mắt, không hề nhỏ nước mắt, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, rõ ràng là không gì có thể đánh gục tôi được.

Tôi nhìn cầu thang máy, nhìn thấy con số bên trên. Trên cánh cửa thang máy, có khuôn mặt tôi, lơ mơ nhưng lại rất rõ nét, rõ đến độ có thể nhìn thấy nước mắt tôi đầm đìa khắp mặt.

Tất cả mọi thứ, cuối cùng cũng rõ ràng rồi, anh không còn quan tâm tới tôi nữa! Không giống như trước đây, chỉ cần tôi tuỳ hứng kêu một tiếng, anh liền lao đến. Cho dù tay tôi bị dao cứa một vết nhỏ, anh cũng xót xa cả ngày trời.

Cuối cùng, vẫn là không thể quay lại được nữa.

Thực ra trong lòng tôi sao lại không hiểu chứ, chỉ là không muốn nghĩ lại mà thôi.

Cứ tưởng là ngày ngày cứ cố duy trì như vậy, rồi mọi việc cũng sẽ qua.

Nhưng, ngày lại ngày, bất luận con tim phải chịu đựng sự dày vò như thế nào, vẫn cứ phải đối diện.

Đến cuối cùng, tình yêu của chúng tôi chỉ giống như lấy tay dập lửa, mặc dù lửa đã tắt, nhưng sự đau đớn vẫn còn lại.

Ở đại sảnh của toà nhà công ty, lại gặp Tần Tử Long, anh nhìn tôi, không nói gì, chỉ nhét cho tôi một tập tài liệu. Anh nói: “Đây là chứng cứ Tiểu Nhã giả vờ bị bệnh ung thư, em hãy đưa cho anh ấy xem!”.

Tay tôi run rẩy đón lấy, vội vàng mở ra xem, là những bằng chứng chứng minh Tiểu Nhã đến bệnh viện khám. Chứng minh cô ta chỉ mắc bệnh về đường tình dục, vốn không hề mắc bệnh ung thư vú. Nhưng tôi không hề biết ông xã đã xảy ra chuyện gì mà trở nên khác thường như vậy.

Tần Tử Long đột nhiên nắm chặt tay tôi, đi thẳng đến chỗ cầu thang máy. Tôi lảo đảo bước theo, tim đập loạn xạ, thấp thỏm không yên.

Tôi lo lắng ủ ê: “Có thể không phải là bói vì Tiểu Nhã bị mắc bệnh ung thư mới muốn ly hôn với em”. Có thể là đã thay lòng, lòng dạ người đàn ông rất khó mà thấu hiểu được, nói thay đổi là thay đổi luôn.

Tần Tử Long nói: “Nhờ may đúng thì sao?”. Anh dút hai tay vào túi quần, sắc mặt trầm tư: “Tôi nghĩ một người đàn ông không vô duyên vô cớ thay đổi thành ra như vậy, chắc chắn là có chuyện gì, hơn nữa chuyện này còn vô cùng nghiêm trọng”.

Cầu thang máy đã đến, đôi chân tôi giống như bị đổ chì, không thể nào di chuyển được. Anh nhắc một chân chặn cửa thang máy, ánh mắt sáng rực: “Những gì tôi có thể làm chỉ có vậy thôi, đi hay không đi vẫn cần em tự mình quyết định. Nếu như không muốn, tôi cũng sẽ không ép em”.

Tôi khó nhọc nhìn anh một cái, tư duy hoàn toàn hỗn loạn. Tần Tử Long lại nói: “Không có ai muốn chết một cách không rõ ràng, cho dù ly hôn, cũng cần phải nghe anh ấy nói rõ nguyên do”. Anh ngừng lại, nhấn mạnh từng tiếng: “Em không có điểm nào thua cô ta cả!”.

Cuối cùng tôi cũng hạ quyết tâm, đúng vậy, có chết cũng phải chết một cách rõ ràng. Tôi muốn biết tại sao anh lại có sự thay đổi, biến chuyển như vậy. Tôi bước vào cầu thang máy, đứng phía sau Tần Tử Long. Mọi người trong văn phòng thấy Tần Tử Long đến, đều im thin thít.

Tiểu Nhã cũng ở văn phòng, nhìn thấy tôi, bước tới tươi cười: “Sao chị dâu lại đến nữa?”. Đôi tay tôi run rẩy, trong lòng cũng giống như đang nấu một nồi nước sôi, có vô số khí nóng đang bốc lên trên đầu.

Tôi nắm chặt bàn tay, tức giận đến tận cùng, giơ tay lên cho cô ta một cái tát. Cô ta ôm mặt, trừng mắt nhìn tôi, giọng nói vô cùng đáng sợ: “Cô lại đánh tôi! Không ngờ cô lại dám đánh tôi!”.

Tôi thở phào, không thể suy nghĩ được nhiều đến thế, nói rành rọt từng tiếng: “Đúng, tôi cứ đánh cô, cô là con hồ ly tinh vô liêm sỉ. Ngày ngày dụ dỗ đàn ông, chơi trò tình một đêm, cuối cùng còn bá chiếm chồng của người khác không chịu thả ra. Lễ nghĩa liêm sỉ là gì tôi đoán chắc chắn cô cũng không biết đâu!”.

Cô ta vô cùng tức giận, mắt đỏ au: “Cô mới vô liêm sỉ!”.

Tôi giơ tập tài liệu đang cầm trong tay, cười khẩy: “Ai vô liêm sỉ? Giả vờ bị mắc bệnh ung thư để lừa người khác thương hại, dung loại thủ đoạn này để cướp chồng người, cô còn chuyện gì mà không làm nổi đây? Bản thân mình là kẻ thứ ba đã đáng ghét lắm rồi, cô không những đáng ghét, hơn nữa còn vô liêm sỉ đến tận cùng. Tôi thực sự không hiểu nổi, trên đời này sao lại có loại phụ nữ như cô chứ. Tôi đã gặp người vô liêm sỉ, nhưng chưa bao giờ gặp lại người vô liêm sỉ thượng hạng như cô”.

Tôi từ trước đến nay vẫn rất ghét chữ bói người khác ở trong văn phòng, bây giờ tôi mới hiểu được, lúc đó Lý Tử tại sao lại phải cài cọ âm ỉ ở văn phòng của chồng cô. Thì ra, đó là một kiểu hành động trong lúc bất lực đến đỉnh điểm.

Cô ta vô cùng tức giận, giơ tay lên định đánh lại tôi.

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn cô ta, rướn mày, giọng nói càng đanh thép hơn: “Cô gan thì cô cứ đánh!”.

Cô ta dường như bị tôi làm cho giật mình, từ từ hạ tay xuống. Tôi thấy cô ta đứng chặn trước mặt tôi, lại nạt nộ: “Đừng có chặn tôi!”. Cô ta hằn học nhìn tôi, cuối cùng, vẫn tránh đường.

Tôi nổi giận đùng đùng đẩy cửa văn phòng ông xã, vừa bước vào cửa, đã ngẩn người. Anh ngồi trên ghế, toàn thân dường như vô cùng mệt mỏi, ngủ thiếp đi.

Tôi bước đến, tay run rẩy từ từ khê đẩy anh, nhưng anh lại không hề nhúc nhích. Tôi cuống lên, gọi to: “Ông xã”. Anh vẫn không có chút phản ứng nào.

Tôi gắng gượng giơ tay lên, sờ xuống dưới mũi anh, trái tim treo lơ lửng, cuối cùng cũng hạ xuống, thật may, vẫn còn hơi thở.

Tần Tử Long lại cảm thấy có gì đó bất ổn, gọi điện thoại gọi xe cấp cứu. Trong bệnh viện, tôi cúi đầu, không lên tiếng. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Có anh có điều gì giấu giếm?

Tần Tử Long khẽ an ủi tôi: “Đừng nghĩ nhiều thế!”. Tôi nhủ mày, giọng nói khẩn thiết: “Anh ấy rốt cuộc sao vậy?”. Tôi ngồi xuống ghế, thấp thỏm không yên: “Liệu có phải là mắc bệnh gì không?”.

Cuối cùng bác sĩ cũng bước ra.

Tôi vội vàng chạy đến, con tim lo lắng như chỉ muốn bật ra ngoài: “Anh ấy sao rồi ạ?”.

Bác sĩ nhìn tôi, lại nói với Tần Tử Long: “Nếu như anh là Tần Tử Long, anh có thể vào. Về phần vợ của người bệnh, cô hãy đợi một lát”.

“Tại sao tôi lại không thể vào?”.

Tần Tử Long an ủi tôi: “Anh vào trước, sẽ giúp em hỏi cho rõ, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”.

Giọng bác sĩ bình thản nói với tôi: “Không có chuyện gì, chỉ là không chú ý sức khỏe nên mới bị ngất”.

“Vậy thì may quá!”. Tôi gật đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, anh ấy còn chẳng muốn gặp mặt tôi. Mười mấy phút sau, Tần Tử Long cuối cùng cũng bước ra. Tôi gắng sức kìm nén câu hỏi trong lòng, chỉ nhìn anh, không lên tiếng. Anh cười nói: “Không có gì, chỉ là ốm vặt”. Anh ngừng lại, lông mày nhíu chặt, nói về khó khăn: “Nhưng anh ấy nói, muốn ra toàn ly hôn với em”.

Tôi chỉ mỉm cười, cổ nuốt nước mắt vào trong: “Anh ấy thực sự không sao chứ?”. Giọng tôi vẫn run rẩy: “Có phải thực sự không sao không?”.

Anh khẽ gật đầu: “Anh đảm bảo với em thực sự không sao”.

Tôi đứng bật dậy khỏi ghế, anh lại giơ tay ra ngăn tôi lại: “Lát nữa anh ấy sẽ ra, em không cần phải hỏi anh ấy đâu”.

Ánh mắt tôi nhìn chăm chăm vào cửa, ông xa đang mở cửa bước ra. Anh bước đến bên cạnh tôi, mặt lạnh tanh: “Về nhà thôi!”. Tôi đột nhiên nắm chặt cánh tay anh, dường như đang cầu xin: “Nói cho em biết, anh thực sự không sao, có phải không?”.

Anh khẽ nhìn tôi, ánh mắt vô cùng lạnh lùng. Anh từ từ gỡ từng ngón tay tôi ra, rất mạnh, rất vô tình. Anh chậm rãi nói: “Tôi thực sự không sao, vừa rồi gọi Tần Tử Long vào, chỉ là muốn hỏi về việc ly hôn”.

Tôi mở to mắt búnh bình giữ anh lại, hỏi: “Là vì Tiểu Nhã, vì cô ta, anh mới ly hôn với em phải không?”. Anh uể oải: “Phải hay không, đều không liên quan gì tới em!”.

Trái tim tôi như bị bóp nghẹt, đột nhiên trào nước mắt: “Vậy anh đã từng yêu em bao giờ chưa? Hãy nói cho em biết, tình yêu trước đây, có phải là giả hay không? Tất cả đều là giả phải không? Tình cảm suốt mười năm qua là giả phải không? Những lời nói ngọt ngào của anh, tất cả...”. Tôi khóc không thành tiếng, lông mày khẽ rướn lên, giọng nói bi thương: “Tất cả điều này đều là giả phải không?”.

Anh khẽ cười, giọng nói thê lương: “Tôi chẳng qua là gặp ai thì sống với người đó thôi”.

Tôi vẫn không cam tâm, nước mắt tuôn rơi, gắng hết sức nhìn thật sâu vào đôi mắt anh ngoài sự lạnh lẽo chính là sự thản nhiên. Chỉ là vùng sa mạc không có nước, khô cằn đến độ khiến người ta tuyệt vọng. Giọng của tôi bị thương: “Vậy anh có yêu đứa bé hay không?”.

Anh chăm chăm nhìn tôi, trầm mặc, trong mắt thoáng vẻ đau khổ. Cuối cùng, anh chậm rãi nói: “Đương nhiên, là con của tôi, sao lại không yêu chứ?”.

Tôi từ từ thả tay anh ra, người đàn ông trước mặt tôi lúc này, thật không ngờ bỗng chốc trở nên xa lạ một cách đáng sợ. Từng lời nói của anh giống như vô số lưỡi dao, lao thẳng về phía tôi, từng lưỡi dao cắm phập vào thân thể tôi. Anh cứ thế trơ mắt nhìn tôi máu chảy đầm đìa, nhìn tôi đau khổ đến chết.

Tôi vẫn luôn cho rằng mình đủ kiên cường, đủ cứng cảm. Nhưng giờ đây, tôi thực sự không còn chút sức lực nào cả, yếu ớt đến độ giống như một con búp bê giấy không có chút sinh khí nào, vừa chạm vào là đã đổ sập.

Bức tường chắn ở trong lòng tôi đã hoàn toàn sụp đổ.

Được rồi, vậy thì ly hôn, vậy thì buông tay.

Anh chẳng qua là gặp ai thì ở cùng người đó thôi. Vậy thì, tại sao tôi lại phải si mê đắm đuối, không thể sống thiếu anh được chứ?

Về nhà, tôi lật giở những tấm ảnh cũ, ngắm kỹ từng tấm một. Trên bãi cỏ xanh mướt, dưới gốc cây đại thụ, anh ôm tôi, nụ cười rạng rỡ. Còn tôi, cười ngọt ngào, ngã vào lòng anh.

Còn có cả một album ảnh đám cưới rất dày, hai người tay trong tay, nắm chặt như thể dính vào nhau. Cảnh phía sau lưng là trời xanh mây trắng, là sóng nước mê mông. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nồng nhiệt, còn tôi thì vô cùng e lệ.

Những bức ảnh này, được in trên lại giấy ảnh mỏng. Tôi vẫn luôn cho rằng, chúng là nhân chứng của tình yêu, là một mối tình bất diệt. Thì ra, tất cả đều là lời nói dối.

Từng bức từng bức, từng chồng từng chồng, đều là lời nói dối.

Tình yêu của chúng tôi – chỉ là lời nói dối.

Từng giọt nước mắt nhỏ xuống ảnh, người trong tấm ảnh vẫn tươi cười ngọt ngào, những bông hoa vẫn nở rộ. Tôi lật giở từng bức ảnh, mỗi bức ảnh đều đủ để khiến cho tôi lòng đau như cắt, mỗi bức ảnh đều đủ để đẩy tôi tiến sát đến bờ sụp đổ, đều đủ để khiến cho tim tôi tan vỡ.

Tôi gấp mạnh cuốn album, nước mắt giàn giụa, không dám xem tiếp nữa.

“Tôi chẳng qua là gặp ai thì sống với người đó thôi”. Câu nói đó thật quá tàn khốc, nó cứ quẩn quanh trong trí óc tôi không chịu buông tha, dường như nó đã được tiêm vào mạch máu của tôi, chỉ có chết mới có thể quên được.

Tôi ôm cuốn album vào lòng, cắn chặt môi.

Tôi đứng dậy, ném mạnh cuốn album vào khung ảnh cưới đang treo trên tường. “Choang” một tiếng, khung kính vỡ vụn vương vãi khắp sàn nhà. Tôi mệt mỏi rũ rượi thả người xuống ghế sofa, nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Người đàn ông tôi đã chờ năm, kết quả lại không hề yêu tôi.

Tiếng điện thoại chợt vang lên, tay tôi run rẩy nhắc máy, là Tiểu Nhã gọi đến tìm ông xã tôi. Tôi gào lên với cô ta: “Rốt cuộc cô có thôi đi không?”. Tôi dập mạnh điện thoại, ủ rũ ôm chặt lấy mình, chỉ có thể chảy nước mắt.

Cả đời chúng tôi, lời thề nguyện cả cuộc đời này mãi mãi không bao giờ rời xa nhau, không bao giờ vứt bỏ nhau. Đến giờ đã đến điểm cuối cùng rồi. Thì ra cả một đời, lại nhanh đến như vậy, trôi qua như tia chớp.

Tiếng điện thoại lại tiếp tục vang lên, cuối cùng ông xã mở cửa, nhắc điện thoại. Tôi lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, cố gắng hết sức để kiềm chế giọt nước mắt. Giọng anh ừ một tiếng vẻ nhàn nhạt, cười nói: “Vậy lát nữa gặp, ừ, ừ, mặc kệ cô ấy!”.

Những lời nói ngọt ngào đó, đến hôm nay, chỉ như là con dao, nghe ở tai, cứa ở tim. Anh gác máy, lặng lẽ nhìn tôi, giọng nói lạnh lùng: “Việc ly hôn, anh đã hỏi luật sư, theo pháp luật, tài sản chúng ta sẽ chia đôi. Căn nhà thuộc về em, xe thuộc về anh. Anh đã nói với luật sư rồi, anh chỉ cần xe, còn tất cả những thứ khác đều thuộc về em”.

Tôi cầm gối tựa của sofa, dùng hết sức lực ném vào người anh. Anh không động đậy, như thể hoá đá, anh tiếp tục nói: “Anh có những tài sản gì, sẽ đều nói cho em biết”.

Tôi ôm chặt lồng ngực, đau đớn tột cùng, đau đớn đến độ không thể mở miệng ra được. Con tim tôi giống như khung ảnh cưới đó, nó đã bị vỡ vụn, không thể nào ghép lại hoàn chỉnh được nữa.

Anh lại tàn nhẫn nói tiếp: “Nếu được, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục ly hôn luôn”.

Tôi chỉ cảm thấy như có tiếng sấm rền bên tai, ngẩn người nhìn anh, lặng lẽ trào nước mắt.

Thật không ngờ anh lại nóng lòng muốn vạch rõ ranh giới với tôi đến như vậy.

Anh đã muốn gấp rút như vậy, thật không ngờ anh lại sốt sắng như vậy, không muốn đợi thêm dù chỉ một ngày!

Tôi ngả hẳn người xuống ghế sofa, mắt nhìn lên trần nhà, như thể đã chết. Nhưng nỗi đau trong tim lại luôn nhắc nhở tôi, tôi vẫn còn sống.

Sống trong cái thế giới bản thủ này.

Trong toà lâu của Sở Dân chính, từng đôi nam nữ ai nấy mặt mày hớn hở vui mừng. Trước đây, chúng tôi cũng giống như bọn họ, khoác tay người mình yêu thương, tươi cười rạng rỡ chụp ảnh, đăng ký, lấy sổ đăng ký kết hôn.

Nhưng giờ đây, một mình tôi đang ngồi trên ghế trong căn phòng rộng lớn, trong lòng tràn ngập sự cô đơn và nỗi xót xa. Tôi giơ tay lên nhìn đồng hồ, lạnh đến độ toàn thân run rẩy, tôi ấn số máy của anh, trên màn hình hiển thị máy của đối phương đang bận.

Tôi đứng dậy đi đến cổng Sở Dân chính.

Có cơn gió thổi mạnh, lá trên cây thì nhau rơi xuống, trông thật thê lương. Tôi nhìn những bậc thềm trước mặt, từ từ bước xuống. Từng bước từng bước như thể con đường dài mãi, không thể điểm cuối cùng.

Đã đến giờ rồi, nhưng người mà tôi đợi đó, người muốn cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ với tôi còn chưa đến. Anh đang làm gì, có phải là đã hối hận rồi không? Có phải là đã nghĩ thông suốt rồi không? Hay là đã nghĩ lại không muốn ly hôn, cho nên mới cố tình đến muộn? Điện thoại ở trong túi chợt kêu vang, tôi nhìn lướt qua, là số máy lạ, ấn nút nghe, nhưng đầu bên kia lại không nói gì.

Tôi a lô mấy tiếng, đối phương vẫn không lên tiếng. Tôi dọa, nếu không nói nữa thì tôi sẽ tắt máy. Cuối cùng đối phương mới chậm rãi lên tiếng: “Là anh!”. Thì ra là Tần Tử Long.

Tôi muốn cười, nhưng mặt lại cứng đờ không thể nào cười nổi, đành hỏi: “Sao vậy?”. Anh hỏi: “Em đang ở đâu?”.

Tôi quay đầu lại, nhìn lên tấm biển của Sở Dân chính, đột nhiên chỉ muốn khóc. Tôi hít thở một hơi thật sâu, nói: “Sở Dân chính”.

Anh “ồ” một tiếng, thật không ngờ sau đó lại không nói gì cả.

Tôi bật cười: “Ly hôn đấy”. Tôi cố gắng hết sức để gắng gượng kìm chế giọt nước mắt nóng hổi đang dâng trong khoang mắt, cố gắng tỏ ra thản nhiên khi nói ba chữ đó. Tôi cứ tưởng tôi có thể chịu đựng được, thì ra là không thể.

Từ trước đến nay tôi vẫn không thể chịu đựng nổi hai chữ “ly hôn” đó.

Trong lòng nghĩ, có lẽ sẽ rất dễ dàng, chỉ cần hai bên đồng ý, nhân lấy sổ ly hôn, suốt cả đời này sẽ không còn dính líu gì đến nhau. Nhưng lại vẫn đau buồn như vậy, đau buồn đến độ chỉ muốn trào nước mắt

Giống như hàng vạn mũi tên xuyên thẳng vào tim.

Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi nói: “Vậy anh ấy đã đến chưa?”.

Tôi lắc đầu, hơi nheo mắt, gắng sức để kìm nén giọt nước mắt đang chuẩn bị trào ra. Anh thấy tôi không lên tiếng, lại hỏi: “Nghĩ thoáng ra một chút”.

Tôi khẽ gật đầu, di động lạnh lẽo kề sát bên tai, chỉ cảm thấy buốt lạnh con tim, nước mắt chảy ròng ròng. Cuối cùng tôi cũng gắng gượng nói một câu: “Em sẽ không sao đâu!”.

Bụng cảm thấy hơi đau, cổ họng dường như cũng bị hóc xương, vô cùng đau đớn.

Anh nói: “Vậy lát nữa anh đến đón em!”.

Tôi cố giữ nói bình tĩnh: “Không cần đâu!”. Tôi hít thở sâu, “Từ ngày mai anh ấy không còn là chồng em nữa, suốt cuộc đời này, bọn em không thể nào quay trở lại được nữa”. Suốt cuộc đời này, đúng là không thể nào quay trở lại được nữa. Người đàn ông đó, người đã chiếm giữ mười năm trong cuộc sống của tôi sắp sửa bị loại bỏ. Thật sạch sẽ gọn gàng, không còn thừa lại bất cứ thứ gì.

Từ đây sẽ trở thành một người xa lạ mà tôi đã từng quen thuộc nhất.

Ngoài việc đi lướt qua nhau, sau này, không bao giờ còn bất cứ giao điểm nào nữa.

Sau khi ngắt cuộc gọi với Tần Tử Long, tôi lại tiếp tục ấn số máy của ông xã. Lần này có người nhắc máy, tôi vừa hỏi: “Máy giờ anh đến?” đã nghe thấy tiếng phanh xe thật gấp từ phía bên kia truyền tới, tiếng âm thanh sắc nhọn đó dường như lưỡi dao cửa mạnh, khiến cho tai tôi như bị ù, cả con tim như bị rơi xuống dưới.

Phía bên kia đường xe cộ đông đúc, đột nhiên vang lên một âm thanh lớn, tiếp theo liên tục vang lên những tiếng kêu thất thanh. Tôi nhìn ra, bao nhiêu xe đang dừng lại, vô số người đi đường vây quanh lấy hiện trường tai nạn. Tôi tắt máy, mở trừng mắt, bước loạng choạng về phía trước.

Bước từng bước trên bậc cầu thang, chạm xuống mặt đất, như thể trống rỗng.

Tôi đứng ở phía xa cộ đang đi lại nườm nượp, nhìn chăm chú vào hiện trường tai nạn phía đối diện. Chiếc xe xảy ra tai nạn trông quen thuộc đến nhức mắt, khiến cho nước mắt tôi chảy giàn giụa, giống như trời đổ mưa.

Tôi giật thót mình, không kịp chú ý đến dòng xe cộ đi lại nườm nượp trước mắt, chỉ muốn lao đến đó.

Cho dù chúng tôi có phải sắp ly hôn hay không, cho dù anh ấy có bao nhiêu lỗi lầm, trong lòng tôi vẫn luôn yêu anh ấy. Cho dù có bao nỗi oán hận, cho dù sau này chỉ có thể làm một người lạ đi lướt qua nhau.

Anh cũng không thể bỏ đi như vậy được.

Tôi giống như một con kiến nhỏ, không hề chú ý đến đoàn xe cộ nườm nượp, cứ thế lao đến.

Bao nhiêu xe ô tô vội vàng phanh gấp trước mắt tôi, bao nhiêu người lái xe lườm nguýt, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi mặc kệ tất cả, trong mắt tôi chỉ còn lại chiếc xe ô tô bị tai nạn đó. Khó khăn lắm mới đến được phía bên kia, chen lấn vào giữa đoàn người, hai chiếc xe đâm nhau, người trong xe nằm im bất động, đầm đìa máu me. Tôi không thể nào kìm chế hơn được nữa, lao đến phía trước, nước mắt giàn giụa đập mạnh cửa xe quen thuộc.

Bàn tay tôi run rẩy đập liên tục vào cửa kính xe: “Anh mở cửa, anh mau mở cửa ra!”. Sao anh có thể ra đi như vậy được, bố của con tôi, sao có thể...

Cho dù anh có nghìn vạn điều không tốt, cũng không thể bỏ lại chúng tôi như vậy được.

Tôi lớn tiếng gào thét: “Cầu xin anh, hãy mở cửa ra!”.

Cơ thể tôi đột nhiên bị một người phía sau ôm chặt, giọng nói thân quen vang lên bên tai: “Bà xã, anh ở đây”.

Toàn thân tôi cứng đờ, từ từ quay người lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quen thuộc. Mắt tôi chợt nóng bừng, bàn tay túm chặt cổ áo anh. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, mặc cho nước mắt tuôn rơi lã chã.

Đã bao nhiêu lần tôi cố gắng kìm chế tình cảm của mình, cuối cùng cũng bùng nổ.

Đôi chân mềm nhũn, bụng đau dữ dội. Tôi quỳ sụp xuống đất, anh ôm lấy tôi, trong mắt tràn đầy sự lo lắng, anh khẽ gọi tôi: “Bà xã...”. Tôi ôm lấy bụng, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ trào nước mắt.

Người đàn ông trước mặt tôi đã đàn ông tôi đã yêu thương mười năm, bố của con tôi. Giờ đây đã bình yên vô sự. Người trong xe không phải là anh!

Trái tim bị thương của tôi trong khoảnh khắc này đã được yên ổn.

Nhưng trong cơ thể dường như có thứ gì đó đang từ từ xảy ra. Tôi yếu ớt không còn chút sức lực, nhưng bàn tay lại nắm chặt anh. Tôi gắng gượng mỉm cười: “Cảm ơn anh...”. Giọng anh khàn đặc: “Cảm ơn anh cái gì, bà xã, em sao rồi?”. Lời gọi lo lắng đó khi lọt vào tai tôi, lại biến thành những lời nói ngọt ngào.

Bởi vì anh đã bình an vô sự, cho nên cảm ơn anh... Cảm ơn anh vẫn còn sống, cảm ơn anh vẫn tồn tại. Nếu như chúng ta buộc phải đứng ở phía bên kia cuộc đời nhau, vậy thì, xin hãy cho em biết anh vẫn còn sống, anh vẫn bình an.

Như vậy là đủ rồi.

Tôi cố mỉm cười, nói lặp lại: “Cảm ơn anh...”. Trước mắt, bầu trời tối sầm, bàn tay tôi từ từ thả anh ra, thả thông xuống.

Tôi khẽ nheo mắt, nhìn bầu trời, bầu trời màu xám, không có chút sức sống nào. Màn đêm đen xung quanh từ từ vay bủa, dần dần nuốt chửng tôi.

Dường như đã bị chìm sâu xuống đáy biển, không còn chút sức lực gì để mà giãy giụa nữa.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh, tôi mơ màng mở mắt ra, đang nằm trong xe cấp cứu.

Tôi gắng gượng định ngồi dậy.

Y tá lại ấn tôi xuống, ông xã cũng dịu dàng nói: “Đừng động đây, em không cẩn thận nên đã bị động thai”. Tôi sờ bụng, cốt nhục của tôi vẫn còn đó. Tôi nhìn y tá: “Con tôi...”.

Y tá nói thẳng: “Chị có hiện tượng sảy thai, bây giờ cần phải nằm bất động”.

Tôi lắc đầu, nước mắt trào ra: “Xin hãy cứu lấy con tôi!”. Tôi nắm chặt cổ tay ông xã, móng tay cắm sâu vào: “Con của chúng ta, hãy cứu nó!”.

Ông xã dỗ dành tôi: “Ngoan nào, em đừng nghĩ nhiều quá, chắc chắn không sao đâu”.

Nước mắt tôi chảy ròng ròng, trong lòng đau đớn như dao cứa: “Xin anh, hãy cứu lấy con của em, con của em không thể xảy ra chuyện gì được, đứa con mà đến nằm mơ em cũng mong ước, nó không thể có chuyện gì được...”.

Y tá đứng cạnh cũng khuyên nhủ: “Chị đừng quá kích động, đừng căng thẳng, hãy thả lỏng ra một chút. Chỉ là động thai, đến bệnh viện uống thuốc an thai là sẽ ổn cả thôi”. Sao có thể không căng thẳng được chứ? Sao có thể không kích động được chứ? Máu thịt của tôi, đứa con có huyết mạch liên thông với tôi, sắp sửa biến mất rồi. Tôi vô cùng buồn bã, khóc hu hu: “Xin anh, hãy cứu nó!”.

Ông xã ôm chặt tôi, khẽ khàng an ủi: “Nó sẽ không có chuyện gì đâu, hãy tin anh. Chắc chắn không có chuyện gì...”. Môi tôi run rẩy, toàn thân lạnh giá. Y tá nắm chặt tay tôi, dường như truyền cho tôi dũng khí: “Sắp đến bệnh viện rồi, chị cố chịu đựng thêm chút nữa”.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán, trong lòng hoảng sợ đến tột cùng. Ngón tay tôi run rẩy vuốt ve khuôn mặt ông xã, chăm chú nhìn anh, nước mắt tuôn trào: “Ông xã, anh hãy cứu nó, nó nng thể có chuyện gì được...”.

Tôi ngừng lại, lại gắng gượng nói: “Chắc chắn phải cứu nó!”.

Anh nhìn tôi, khẽ mỉm cười, trong mắt lấp lánh nước mắt: “Em yên tâm, nó chắc chắn không có chuyện gì... Anh sẽ không để nó có bất cứ chuyện gì”.

Bụng tôi càng lúc càng đau, tôi thở dài não ruột, khiến nước mắt của ông xã nhỏ từng giọt xuống.

Anh xin lỗi tôi: “Là tại anh không tốt, anh không nên khốn nạn như vậy!”. Tôi khẽ lắc đầu, nắm lấy tay anh, gần như cầu xin: “Có phải là anh đã xảy ra chuyện gì không? Anh nói cho em biết, lần trước tại sao lại bị ngắt?”.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ thường rất chuẩn, chắc chắn anh có chuyện gì giấu tôi.

Anh chỉ chảy nước mắt, giọng nói rất khẽ: “Anh không sao!”.

Cơn đau bụng đến từng đợt từng đợt, giọng tôi run rẩy mạnh: “Hãy nói cho em biết!”.

Anh nghĩ một lát, mới chậm rãi nói: “Được, anh nói cho em!”. Tai tôi bỗng vang lên những tiếng ù ù, mí mắt nặng trĩu, chỉ có thể nhìn thấy môi anh ngậm vào há ra, dường như đang nói gì đó, nét mặt rất bị thương.

Tôi gắng sức muốn mở to mắt, muốn tỉnh táo.

Cuối cùng, lại vẫn cứ ngất lịm.

Rốt cuộc, tôi vẫn không nghe thấy, vẫn bỏ lỡ cơ hội.

10. Chương 10: Lý Do Ly Hôn

Khi tôi tỉnh lại, trời đã tối đen. Ở khe cửa lọt vào chút tia sáng. Tôi khẽ cử động, ánh đèn chợt bật sáng, ông xã nhìn tôi đầy quan tâm: “Em sao rồi?”.

Bàn tay tôi run rẩy xoa bụng, hỏi đầy lo lắng: “Con em sao rồi?”.

Anh hạ giọng: “Em đừng cuống. Nó vẫn ổn”.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, môi khẽ nhúc nhích, anh rót cho tôi một cốc nước, “Em uống đi!”. Tôi uống một hơi hết sạch, nước ấm chảy vào trong bụng, trong lòng đột nhiên cảm giác vô cùng ấm áp. Tôi chăm chú nhìn anh, hỏi: “Lúc ở trên xe, anh đã nói gì với em?”.

Anh khẽ rướn mày, “Em không nghe thấy sao?”.

Tôi gật đầu: “Lúc đó em ngất rồi”.

Anh nhìn tôi, ánh mắt né tránh, cuối cùng nói một câu: “Không có gì!”. Tôi định hỏi thêm, anh đã kéo rèm cửa sổ. Trăng tròn treo lơ lửng trên cao, ánh trăng chiếu xuống, bàng bạc. Dưới ánh đèn, bóng anh bị kéo thật dài, đổ nghiêng xuống dưới đất, đơn độc khiến tôi cảm thấy xót xa.

Tôi chau mày, nhấn giọng, nói: “Có phải là có điều gì khó nói phải không anh? Hay là đã xảy ra chuyện gì?”. Tôi chợt trào nước mắt, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Lẽ nào anh thật sự thích Tiểu Nhã sao?”.

Anh quay lưng về phía tôi, không dám nhìn tôi: “Đợi đứa bé ổn định một chút, chúng ta sẽ ly hôn”.

Mắt tôi vô cùng đau đớn, nước mắt không kìm chế nổi cứ thế tuôn rơi. Trong hoàn cảnh này, trong lòng anh cũng không quên được việc ly hôn.

Tôi không cam tâm: “Lý do anh kiên quyết muốn ly hôn là gì vậy?”. Anh vẫn không quay người, nói: “Chính em nói, muốn ly hôn với anh. Anh chỉ là tác thành cho em thôi”.

Tôi cầm gối, ném thẳng vào anh, anh quay người, nhặt gối lên, mặt vẫn lạnh lùng. “Em đừng tức giận!”. Anh nhặt gối đặt xuống giường, khẽ nói: “Đừng làm ồn đánh thức người ở phòng bên cạnh”.

Đến tận lúc này, tôi thực sự tuyệt vọng, đến giờ tôi mới hiểu sự tàn khốc của số phận. Tôi nghiêng đầu, ghen ngào: “Anh cút ra ngoài!”.

Anh khẽ nói “Được, em nghỉ ngơi đi, bác sĩ nói, nằm viện mấy hôm là ổn”. Đợi anh đóng cửa xong, tôi mới vùi đầu vào trong chăn, bật khóc thành tiếng.

Cửa kêu két một tiếng mở ra, tôi tung chăn ra, cứ tưởng là anh. Kết quả không phải, là Tần Tử Long. Anh xách một bình giữ nhiệt, đứng ở cửa, miễn cưỡng mỉm cười: “Có muốn ăn chút gì không?”.

Toàn thân tôi dường như bị rút cạn sức lực, bỗng chốc nằm xiu xuống giường, nghiêng người không nhìn. Anh khuyên nhủ: “Đồ ăn sắp nguội rồi, ít nhiều em cũng nên ăn một chút chứ”. Anh ngừng lại, đứng trước mặt tôi, đặt bình giữ nhiệt ở trên chiếc tủ đầu giường: “Vì đứa bé, em cần phải ăn một chút”.

Tôi giật thót, nước mắt càng chảy ào ạt hơn. Anh lại khê khàng khuyên nhủ, ít nhiều cũng ăn một chút đi. Anh lấy bình giữ nhiệt đưa cho tôi, ánh mắt nồng nhiệt, tôi ngồi dậy, lau nước mắt, mím môi, cuối cùng cũng đón lấy.

Khuôn mặt anh cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng: “Em ăn từ từ nhé”.

Tôi ghen ngào, mở nắp ra, hương thơm từ trong bình toả ra ngào ngạt. Anh nói: “Em cứ ăn từ từ!”. Tôi thử một miếng, vẫn còn hơi ấm, không kìm lòng được, hỏi: “Anh đã đứng ở bên ngoài chờ rất lâu phải không?”.

Anh cười: “Không lâu lắm!”.

Tôi biết rõ, chắc chắn là rất lâu, có điều không muốn nói thẳng ra. Đợi tôi ăn canh xong, anh vẫn ngồi cạnh giường, tôi cảm thấy không được tự nhiên, cuối cùng đành đuổi khách: “Anh về đi, em muốn ngủ rồi!”.

Mắt anh như sóng nước hồ thu, một lát sau, anh nói: “Anh trông em nhé, buổi tối có chuyện gì cũng có người chăm sóc”. Cổ họng tôi cảm thấy chua chua, vội vàng bịt miệng lao vào nhà vệ sinh. Tôi đứng trước bồn rửa mặt, nôn khan dữ dội.

Nôn đến lúc trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn thì toàn thân tôi đã mệt mỏi ra rời. Đôi chân tôi mềm nhũn, quỳ xồm xuống đất, lòng vẫn vô cùng buồn bã.

Tần Tử Long đưa khăn giấy cho tôi, tôi đứng dậy nhận lấy, súc miệng, khoang mắt tôi lại ầng ực nước. Tôi ngẩng đầu nhìn chiếc gương trước mặt, trong gương, khuôn mặt tôi đã trắng nhợt như người chết, nước mắt đầm đìa khắp mặt, trông vô cùng nhếch nhác.

Tôi khê vuốt lại mái tóc, lấy nước lạnh rửa mặt, thở dài.

Việc ly hôn đã được ấn định, sau này tôi cũng không bao giờ được khóc vì người đàn ông đó nữa, cho dù muốn khóc, cũng phải kìm nén. Cho dù muốn sụp đổ, cũng phải kiên trì. Không có anh ấy, tôi không phải là mất hết tất cả, ít nhất tôi vẫn còn có con.

Đứa con là vật báu quý giá nhất trên đời.

Khi ra khỏi bệnh viện, trở về nhà, tôi lại phát hiện thấy Tiểu Nhã trong phòng khách. Khi cô ta nhìn thấy tôi, chỉ cười khẩy, tôi biết trạng thái lúc này của tôi rất không tốt, sắc mặt nhợt nhạt, môi khô nứt. So với cô ta, tôi xấu xí vô cùng.

Nhưng, dù tôi có xấu xí đến đâu cũng vẫn sạch sẽ hơn cô ta.

Cô ta kêu ôi ôi đầy khoa trương, khuôn mặt hiện rõ sự chế giễu đối với tôi: “Chị dâu, chị đúng là dùng hết mọi thủ đoạn, thật không ngờ còn dùng cả đứa bé làm công cụ”.

Tôi ngồi xuống cạnh cô ta, vô cùng yếu ớt. Cô ta chột vuốt mặt tôi, móng tay cố tình cào vào tôi, hào hứng nói: “Đáng thương, bị giày vò đến nông nỗi này, sao lại đòi ly hôn chứ?”. Cô ta cười vang, cười đến độ não tôi như muốn phình to ra, đầu đau tê dại, huyết mạch trong cơ thể cứ thế bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Cô ta vẫn tiếp tục nói: “Sau này, hãy tìm một người đàn ông tốt mà lấy”. Cô ta lại che miệng cười, liếc xéo vào bụng tôi. “Tôi chẳng giúp cô nuôi con đâu, tôi nghĩ cô cũng không yên tâm để con cô cho tôi nuôi. Cho nên, sau này, cô có thể đem theo cục nợ này mà tìm một người đàn ông kém cỏi hơn một chút, miễn cưỡng sống qua ngày”.

Tôi nhìn cô ta, ánh mắt rất đáng sợ, giọng nói càng ác liệt hơn: “Cô có thể cầm miệng lại được không?”.

Cô ta càn gương gương tự đặt nhìn tôi: “Không thể, miệng dùng để nói, sao có thể nói cầm miệng là cầm được? Nếu như cô có thể cầm miệng, cô cầm miệng cho tôi xem nào!”.

Tôi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, chụp lấy cổ tay cô ta, cắn phật một cái. Cô ta gào thét thất thanh. Tôi cắn chặt, mặc cho cô ta kêu gào như thế nào cũng không nhả ra. Người đàn bà này là một người đàn bà vô liêm sỉ đến đỉnh điểm.

Cô ta đã làm tan nát gia đình tôi, cướp đi tất cả mọi thứ của tôi, bây giờ còn cố tình ở đây để khoe mẽ!

Cô ta là người đàn bà khốn nạn nhất trên đời, tôi thật sự chỉ muốn bóp chết cô ta.

Ông xã từ trong bếp vội chạy ra, cuống quýt đứng bên khuyên nhủ tôi: “Em thả cô ấy ra!”. Tôi vẫn ra sức cản chặt, không hề có ý định thả ra.

Tôi chỉ hận một nỗi không thể lột sạch da cô ta, rút từng sợi gân cô ta, để cô ta trở lại làm hồ ly tinh!

Tiểu Nhã gào khóc, liên tục đẩy đầu tôi.

Ông xã vô cùng lo lắng: “Em đã đủ chưa vậy?”.

Tôi thả Tiểu Nhã ra, chạy vài nhà vệ sinh lấy nước lạnh súc miệng, tôi không biết người đàn bà thối tha đó có bị bệnh hay không. Nếu như có bệnh, đừng có gây hại tới con

Khi tôi quay trở lại phòng khách, Tiểu Nhã mặt đã đầm đìa nước mắt, ông xã đang cầm rượu để rửa vết thương cho cô ta. Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng sáng khoái, cười khẩy chửi cô ta: “Con hồ ly tinh!”.

Cô ta đau đớn đến độ đôi môi cũng đang run rẩy.

Tôi càng lấy làm vui mừng trước tại họa của cô ta: “Có quỷ mới biết có ngoài mắc bệnh về đường tình dục còn mắc bệnh sida hay không? Tôi cũng phải đến bệnh viện kiểm tra xem thế nào”. Cô ta tức giận, đứng phắt dậy, mắt đỏ au, chỉ tay vào mặt tôi, hét lên: “Tôi phải tố cáo cô, tôi phải cho cô ngồi tù!”.

Hai tay tôi khoanh trước ngực, lườm cô ta một cái: “Xin mời!”.

Tiểu Nhã gọi điện cho 110 báo cảnh sát thật. Khi cảnh sát đến, tôi chỉ thanh thoi ngồi uống trà, yên lặng nghe Tiểu Nhã kể lể khóc lóc. Cô ta nói như đứt từng khúc ruột: “Con mù diên này cắn tôi, tôi chẳng gây sự gì với cô ta cả”. Sau đó lại nổi giận đùng đùng hét lớn: “Tôi muốn tố cáo cô ta cố ý gây thương tích cho người khác”.

Cảnh sát đi đến trước mặt tôi, tôi mới chậm rãi lên tiếng: “Cô ta là kẻ thứ ba!”. Hai người cảnh sát đến giải quyết sự việc lúc đó cùng nhìn nhau, tôi ngẩn đầu nhìn cảnh sát, mắt ầng ậc nước: “Ông xã tôi vì cô ta nên muốn ly hôn với tôi, nếu như các anh là tôi, sẽ phải làm như thế nào?”.

Tôi tiếp tục kể lể khóc lóc với cảnh sát: “Tôi mang thai, cô ta chạy đến nhà tôi gây chuyện, cố tình muốn làm cho tôi tức giận quá mà sẩy thai. Nếu như các anh là tôi, các anh sẽ làm như thế nào?. Tôi cười về bất lực, lòng đau quặn thắt: “Có lẽ các anh sẽ nói, đuổi cô ta đi là được rồi. Nhưng, đôi cầu nam nữ này vốn cố tình chọc giận trước mặt tôi”.

Sắc mặt Tiểu Nhã vô cùng tồi tệ: “Cô nói ai với ai là đôi cầu nam nữ? Cô Tần Tử Long mới là không rõ ràng minh bạch, là một đôi cầu nam nữ”.

Tôi đột nhiên chuyển ánh mắt về phía ông xã, cầm hận trừng mắt nhìn anh, lồng ngực phập phồng. Anh nhìn tôi một cái, nói với Tiểu Nhã: “Em đừng gây chuyện nữa, cô ấy đang mang thai”.

Tiểu Nhã tức giận nghiêng răng kèn kẹt, đành phải bỏ qua.

Cảnh sát thấy vậy: “Nếu như không có chuyện gì, chúng tôi đi trước đây!”. Ông xã mở cửa, luôn miệng nói lời xin lỗi với họ. Sau khi tiễn cảnh sát đi, anh vô cùng khó chịu nói với chúng tôi: “Các cô có thể đừng gây chuyện nữa được không, mọi người đều biết cả, như thế thì đẹp mặt lắm chắc?”.

Tôi cười khẩy chậm rãi trả lời anh: “Sợ gì chứ, dù sao anh cũng vô liêm sỉ giống cô ta mà!”.

Ông xã nhìn tôi, khẽ nhúc nhích môi, nhưng lại không nói lời nào. Tiểu Nhã vô cùng tức giận, lao về phía tôi, giáng cho tôi một cái bạt tai. Tôi cứ thế đón nhận, không buồn trách né.

Tôi cần sự đau đớn này để diệt trừ nỗi đau trong lòng tôi.

Tôi cần dùng nỗi sỉ nhục này để nói với chính mình, hãy quên anh, từ bỏ anh, hoàn toàn loại bỏ anh ra khỏi cuộc sống của tôi. Thật không ngờ trong mắt anh thoáng thấy sự xót xa. Tôi nghĩ tôi đã nhìn nhầm, chắc chắn đã nhìn nhầm, người đàn ông này rõ ràng đã không còn cảm giác gì với đối với tôi nữa rồi.

Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay Tiểu Nhã, sắc mặt tối sầm. Tiểu Nhã nhìn anh, giật mình, có vẻ như không biết nên cư xử ra sao. Anh nhìn tôi một cái, lại từ từ nói: “Chúng ta đi ăn cơm đi, mặc kệ cô ấy!”.

Tôi thực sự không còn chút sức lực nào nữa, không còn có thể nghĩ ngợi thêm được điều gì.

Đã đến tình cảnh này, còn có thể làm gì nữa đây?

Ngoài việc trở mặt nhìn anh ở bên người phụ nữ khác, tôi chẳng thể làm được cái gì cả.

Nhưng tôi thả bị giày vò thế này, cứ thế hao mòn cho đến khi tôi hoàn toàn tuyệt vọng đối với người đàn ông này thì thôi. Chỉ có hoàn toàn tuyệt vọng mới không còn cảm giác đau đớn, những ngày tháng sau này mới không nghĩ đến anh, mới có thể dễ chịu một chút.

Tôi cần một lý do – lý do khiến tôi có thể tiếp tục sống.

Lý do tôi khiến tôi hoàn toàn mất hết hy vọng.

Lý Tử biết tôi xuất viện đến thăm tôi. Về mặt cô rạng rỡ, nụ cười ngọt ngào, vừa nhìn đã biết ông xã cô đối với cô rất tốt. Càng nhắc đến ông xã cô, cô càng tỏ ra rạng rỡ hạnh phúc, không gì có thể bày tỏ hết, nói đến cuối cùng, cô vẫn nói một câu: “Anh ấy thật sự rất tốt!”.

Chồng cô ấy đối xử với cô ấy thực sự rất tốt, tôi nghe mà lấy làm vui mừng thay cho cô ấy, nhưng mắt lại như thể bị kim châm, chỉ muốn trào nước mắt. Những ngày gần đây, dường như ngoài việc khóc, tôi chẳng làm được gì cả.

Cô đặt tay lên tay tôi an ủi: “Đừng nghĩ

Tôi gắng gượng mỉm cười chuyển đề tài: “Cậu định khi nào sinh con?”.

Cô không giấu nổi nụ cười rạng rỡ: “Đạo này đang chuẩn bị rồi”.

Tôi đột nhiên hỏi đến Đậu Đậu, sắc mặt cô hơi trầm xuống. “Con nha đầu đó, trời ơi, mặc kệ nó, cả ngày cứ như bị thần kinh vậy”. Lòng tôi cảm thấy bất an, chỉ sợ Đậu Đậu vẫn còn giận tôi.

Cái câu: “Nhất định phải lấy anh ấy” vẫn luôn nhức nhối trong lòng tôi.

Tôi gọi điện thoại cho Đậu Đậu trước mặt Lý tử khi cô nhóc đó nghe điện thoại của tôi, nói a lô một tiếng về không vui. Tôi cười gọi cô: “Đậu Đậu!”.

Cô hét lên: “Tìm em làm gì chứ?”.

Tôi nhắc thời không biết nói gì. Một lúc sau cô chợt nói: “Bây giờ chị cầm ít tiền đến để mời em đi ăn một trận đã đời đi!”.

Tôi ngẩn người, cô nói về hung dữ: “Chị ngẩn người ra làm gì, chị mau đến mời em đi ăn, em phải ăn thật nhiều mới được!”. Tôi cười thất thanh: “Chị đến ngay đây, em đợi chị nhé!”.

Lý Tử dường như đã hiểu ý, cười tươi rói, vội giành lấy điện thoại của tôi: “Này, nha đầu, em muốn ăn ở đâu vậy? KFC hay Macdonal?”.

Tôi loáng thoáng nghe thấy giọng Đậu Đậu truyền tới: “Những chỗ đó bà bầu không thể đến, chạm vào bụng thì phiền phức to”. Lý Tử nhìn tôi một cái, chỉ cười: “Vậy em muốn đi ăn một trận đã đời ở

Cô hùng hổ: “Đến thì biết ngay thôi!”.

Lý Tử cười tít mắt: “Xem ra em định chuẩn bị cửa cổ cô ấy rồi, bà chị này chẳng bước chân vào vũng bùn nhờ đâu”. Tôi thay quần áo xong, sau khi chào tạm biệt Lý Tử, bắt taxi đến quán ăn Đậu Đậu đã hẹn. Lúc đến tôi mới nhận ra, đây chẳng qua chỉ là một cửa hàng ăn Hồ Nam rất bình thường,

Giá cả cũng rất rẻ.

Đậu đậu cũng đã gọi đầy một bàn thức ăn. Tôi tươi cười ngồi xuống cạnh cô: “Nhiều thật đấy”, cô mím môi, trừng mắt nhìn tôi về bất mãn, “Chị đã ăn chưa?.. Tôi lắc đầu: “Chị chưa ăn!”.

Cô mặc kệ tôi, nhân viên phục vụ bê canh đến. Đậu Đậu chăm chú ăn uống, chẳng buồn ngẩng đầu lên, nói tỉnh bơ với tôi: “Chị đừng ăn cay, ăn canh dưỡng thai, những loại cá này cũng có thể ăn được”.

Tôi vô cùng cảm động, khoanh mắt ướm nhèm.

Cô ngẩng đầu, đột nhiên nói: “Có người nói, ăn no thì mới không thấy buồn!”. Mắt cô nhìn tôi chằm chằm, nói tiếp: “Cho nên cứ mặc kệ em, để em ăn thật nhiều, bởi vì chỉ có như vậy em mới không đau lòng”.

Tôi chỉ thấy buồn: “Chị và anh ấy thật sự không có gì cả!”.

Cô hít thở một hơi thật sâu, cúi đầu, mải miết ăn.

Tôi ăn rất từ tốn, cô lấy nửa bát cá, tỉ mỉ nhặt xương, sau đó đưa cho tôi. Tôi đón lấy, ăn miếng một, chỉ muốn khóc.

Bên ngoài vang lên giọng nói quen thuộc, tôi hiểu kỳ ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại cúi đầu xuống, cố gắng để ép mình không được nghĩ ngợi, dồn hết sự quan tâm chú ý của mình vào món ăn, chỉ có như vậy tôi mới không cảm thấy lòng đau như cắt.

Đậu Đậu lại đập đũa đánh “thịch” một tiếng xuống dưới bàn ăn, đứng dậy, hét lớn: “Tại sao anh lại đi cùng người phụ nữ này?”.

Tôi càng cúi đầu xuống thấp hơn, tôi cố gắng chuyển tâm vào việc ăn uống, cố gắng để mắt không nhìn tai không nghe thấy. Nhưng giọng của Tiểu Nhã vẫn như từng mũi kim đâm vào tai tôi: “Ồi, thật trùng hợp, con đàn bà đánh đá chua ngoa cũng ở đây!”. Tôi nhét từng miếng to vào miệng để cố gắng lấp đầy, đầy đến độ không còn một chút khe hở nào để có thể khiến cho tôi nhỏ nước mắt. Giọng Đậu Đậu càng ác liệt: “Da mặt cô dày thật đấy, bị mắc bệnh về đường tình dục rồi mà còn cố bám lấy ông xã nhà người ra không chịu buông ra”.

Tôi khẽ ngược mắt lên, ánh mắt chạm vào cây phú quý bày ở cửa hàng ăn, trên cây dường như có những giọt thủy tinh suốt nhỏ xíu đang lấp lánh, khiến cho đôi mắt tôi trở nên mơ hồ.

Tiểu Nhã càng cất cao giọng hơn: “Chính cô ta không có bản lĩnh giữ chồng, liên quan gì đến tôi”.

Đậu Đậu nổi giận: “Cô đúng là con Tiểu Tam thói tha vô liêm sỉ, đúng là thứ cave rẻ mạt!”. Tôi nghe thấy một tiếng “bốp”, tiếp đó là tiếng gào khóc của Tiểu Nhã: “Tại sao đều muốn đánh tao, chúng mày là hai con đàn bà vô liêm sỉ”.

Đậu Đậu giận dữ chửi bới: “Ai vô liêm sỉ đây? Mày đi hỏi tất cả mọi người rốt cuộc ai vô liêm sỉ chứ!”. Cô ngừng lại tiếp tục chửi: “Mày là đồ ti tiện, đánh mày còn chưa đủ phải không? Mày đúng là đồ hèn hạ, đúng là một đôi cầu nam n”

Giọng ông xã cuối cùng cũng vang lên: “Đây là việc gia đình tôi, không liên can gì đến cô!”.

Đậu Đậu càng tức giận hơn: “Anh cứ đợi đấy!”. Cô ấn số điện thoại giận dữ hét lên: “Tần Tử Long, nếu anh thật sự thích chị ấy, bây giờ hãy đến đây đưa chị ấy đi, nếu như anh không thích chị ấy, hãy để chị ấy ở đây bị chọc giận cho đến chết thì thôi”.

Tôi cúi đầu, bắt đầu húp canh, nước mắt cuối cùng không thể kìm nén được nhỏ từng giọt xuống bát. Đậu Đậu chẳng phải là đã vừa nói: “Chỉ cần ăn no là có thể không buồn sao?”

Nhưng bây giờ trong người tôi dù đã bị nhét đầy chật cứng nhưng lại vẫn buồn, vẫn rơi nước mắt. Đậu Đậu nói xong bèn gác máy, Tiểu Nhã cười khẩy. Cô ta ngừng một lát, dường như nhớ ra điều gì, nói: “Như vậy cũng hay, chỉ lấy mỗi xe thật sự là bất công. Đã như vậy, tài sản sẽ chia đôi”.

Tôi cố gắng nuốt canh không dám ngẩng đầu, tôi sợ nước mắt giàn giụa, sợ nỗi đau đớn tột cùng lại kéo tới.

Tôi cố gắng nuốt nước mắt vào trong, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, mặc cho ba người bọn họ cãi nhau. Đậu Đậu cuối cùng cũng ngồi trở lại bàn giận dữ nói: “Tôi ngồi đợi Tần Tử Long đến đem chị ấy đi”. Tiểu Nhã cố ý chọn một bàn gần đó ngồi xuống, cố tình tỏ ra thân mật với ông xã tôi.

Đậu Đậu phẫn nộ: “Nhìn chắc là sẽ bị lên lẹo mắt đấy!”.

Tiểu Nhã ngồi bên bàn chửi lại: “Đáng đời cho con đàn bà chanh chua bị lên lẹo!”.

tức giận đến đỉnh điểm, nhưng ngược lại lại trấn tĩnh: “Ồ, Tiểu Tam, người đàn ông thói tha này chỉ có cô mới có hứng thú, nếu là tôi, đã lỵ hôn từ lâu rồi”.

Tiểu Nhã càng tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra, “Nhưng người ta lại không nghĩ như vậy, còn cố mượn cớ đưa con nhất định không chịu ly hôn. Động một tý là gỡ vờ sẩy thai, vào bệnh viện, cô ta nghĩ bệnh viện là của nhà cô ta mở ra chắc!”.

Đậu Đậu lại đập xuống bàn: “Con Tiểu Tam kia, mày có còn liêm sỉ hay không đây?”. Tôi ngẩng đầu ra hiệu cho Đậu Đậu ngồi xuống, chậm rãi mỉm cười: “Cần gì phải đấu miệng với loại người này chứ, cô ta đã ti tiện đến mức thế, vốn chẳng sợ em chửi cô ta đâu”. Tiểu Nhã cũng không chịu yếu thế, phản đòn: “Cô thì không ti tiện!”.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, Tần Tử Long đã vội vàng đi đến. Khi anh nhìn thấy ông xã, rõ ràng ngẩn người, đi đến bên bàn của chúng tôi, cười miễn cưỡng: “Đang ăn à?”.

Đậu Đậu chu môi, vẫn tức giận: “Anh có yêu chị ấy không?”.

Tần Tử Long cố chuyển đề tài: “Tôi cũng muốn ăn!”. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Đậu Đậu vẫn kiên quyết nói: “Nếu như anh yêu chị ấy, bây giờ hãy nói ra ngay trước mặt, sau đó đưa chị ấy đi”. Ánh đèn mờ chiếu vào khuôn mặt Tần Tử Long hiện rõ ra nét mặt u buồn. Anh cuối đầu không dám nhìn tôi, ánh mắt né tránh, cười nói: “Nói linh tinh gì thế, mau ăn đi. Tôi mời các em ăn có được không?”. Anh đột nhiên nói với nhân viên phục vụ: “Tôi sẽ thanh toán tiền của hai bàn”.

Đậu Đậu liền nói ngay: “Anh không yêu chị ấy có phải không? Vậy thì hãy ở bên cạnh em!”. Tần Tử Long cười ngượng ngùng: “Mọi người ăn đi, mau ăn đi, không ăn thì sẽ nguội mất!”. Anh chuyển ánh mắt về phía tôi, nói đầy quan tâm: “Mau ăn đi, ăn đồ nguội không tốt cho người mang thai”. Tôi gắng gượng mỉm cười: “Ăn no rồi”. Anh chợt hạ giọng: “Vậy thì chúng ta đi trước nhé!”. Tiểu Nhã chen vào: “Đúng vậy, cứ đi hẹn hò đi”.

Tôi liếc nhìn khuôn mặt lạnh tanh của ông xã, đột nhiên đứng dậy, cười nói với Tần Tử Long: “Được, có thể đưa em đến nhà anh được không?”.

“A!”. Anh ngẩn người, nhưng nhanh chóng khôi phục lại sự bình thản, giọng nói hơi ấp úng: “Nếu em muốn, có thể!”. Tôi cười nói: “Đã muốn từ lâu rồi, chẳng phải thế sao?”.

Nụ cười của anh hơi ngượng ngùng: “Vậy thì anh đi thanh toán”.

Đậu Đậu cười: “Diệp Tử, chị ở luôn nhà anh ấy được rồi, chị đi đi, em cứ ăn từ từ!”. Tôi mỉm cười: “Được, chị đi trước đây!”. Tôi cố gắng không liếc xéo khi đi qua bên cạnh ông xã.

Từ nay về sau, tôi buộc phải coi anh là một người xa lạ, nhưng lại quen thuộc đến tận tim phổi tôi.

Coi như chưa bao giờ quen biết, chưa bao giờ gặp gỡ, chỉ là một người qua đường đi lướt qua nhau.

Nhưng, trong lòng vẫn rất đau đớn, khi màn đêm buông xuống, tôi vẫn khóc vì anh.

Có người nói, thời gian là phương thuốc tốt nhất để chữa lành vết thương.

Tôi hy vọng như vậy, từ từ lãng quên, rời xa khỏi cuộc sống của tôi, vẫn cần một đoạn đường thật dài một năm, hai năm, năm năm hoặc mười năm. Nhưng chắc chắn sẽ có một ngày có thể quên được.

Chắc chắn có một ngày có thể được.

Ngôi biệt thự có vườn hoa, có bể bơi. Những chiếc đèn sang trọng đẹp đẽ đầu cũng toát ra ánh sáng giống như màu hoàng kim. Tần Tử Long mỉm cười: “Em cứ xem đi!”.

Tôi ngồi trên ghế sofa, cố gắng ngồi thẳng, vừa rồi vì để cố tình tặng lời anh, rồi đã kìm nén vô cùng khó khăn, xương trong khắp cơ thể giờ đây như muốn rụi xuống. Toàn thân tôi khẽ run rẩy, lạnh thấu xương.

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, khẽ cắn môi, “Ngủ trước mười giờ sẽ tốt hơn đây”.

Tôi nhìn, thì ra đã chín rưỡi rồi.

Ánh mắt anh nồng nhiệt chăm chú nhìn tôi: “Bây giờ em về nhà hay là?”.

“Em ở đây!”.

Tôi vội vàng ngắt lời anh, trong lòng tôi chỉ nghĩ đến việc chạy trốn khỏi ngôi nhà đó, chạy trốn khỏi người đàn ông đó. Tôi hạ giọng hỏi: “Em có thể ở đây mấy ngày được không?”.

Anh thoáng ngẩn người, liền sau đó tươi cười răng rở: “Được chứ!”, Anh dẫn tôi lên phòng ngủ tầng hai, giữa phòng có một chiếc giường rất lớn, ngồi lên, mềm mại đến độ khiến ta ngây ngất. Tôi nằm xuống

giường, vô cùng dễ chịu đến độ không muốn đứng dậy, ánh mắt mang theo ý cười: “Có phải là em có thể ngủ ở đây được không?”. Anh gạt đầu, trên mặt vẫn nở nụ cười rạng rỡ: “Anh ngủ phòng bên cạnh!”.

Ánh mắt anh nồng nhiệt như thể muốn đốt cháy tôi, tôi nghiêng đầu trách ánh mắt anh, Anh ngượng ngùng nói: “Anh đi trước đây, em cứ nghỉ ngơi đi, có việc gì thì

Khi bóng dáng anh đã khuất, nụ cười của tôi cuối cùng cũng đông cứng lại ở bên khoé môi. Thì ra, giả vờ như không có chuyện gì, giả vờ vui vẻ là một việc thật khó, còn khó hơn lên trời.

Con tim tôi lúc nào cũng đau đớn xót xa, dường như bị kim châm, châm liên tục, không chảy máu nhưng đau đớn khôn cùng. Tôi túm chặt ngực, chỉ muốn khiến cho con tim mình bình tĩnh trở lại.

Cố gắng hết sức để cho tâm trạng được trấn tĩnh lại.

Tôi che miệng, nhúu chặt lông mày. Làm thế nào đây? Nhưng vẫn chỉ muốn khóc, chỉ muốn trào nước mắt, bất lực hơn bất cứ lúc nào.

Nhưng, tôi không thể khóc.

Mặc dù muốn khóc, cũng vẫn phải kiềm chế. Bây giờ, tôi sao có thể bị thương được, đứa con của tôi ở trong bụng, tôi cần phải bảo vệ nó. Mặc dù tôi bị thương cũng không sao, chỉ cần đứa bé bình an là được.

Có tiếng gõ cửa, Tần Tử Long bước vào, đứng ở cửa, tay bê một chậu nước nóng. Anh đặt chậu nước nóng xuống phía dưới chân tôi, cười nói: “Mùa đông ngâm nước nóng một chút thì sẽ dễ ngủ hơn”.

Tôi mở to mắt, gắng gượng để kìm nén giọt nước mắt.

Anh tháo tất cho tôi, từ từ đặt chân tôi vào trong chậu. Ký ức giống như một đoàn tàu hỏa lao xô đến, dường như lại trở về quãng thời gian đó. Khi ở cùng ông xã, chân hai người ngâm vào trong chậu, anh giẫm tôi, tôi giẫm anh. Nước bắn tung toé khắp sàn, chúng tôi vui vẻ cười vang, như thể con tim chìm vào mặt ngọt

Tôi không thể nào kìm nén thêm nữa, mặt nóng bừng, nước mắt ứa ra khỏi khoang mắt.

Tần Tử Long lo lắng đứng dậy!

Tôi lắc đầu, mặt đầm đìa nước mắt, nhưng cố gắng kìm lại, không để mình khóc thành tiếng.

Anh càng cố hơn, thò tay vào chậu nước: “Có phải là làm bỏng em không?”.

Tôi không nói gì. Những chuyện cũ như mới vừa xảy ra đó đã là cho tôi bị bỏng. Tôi không muốn nghĩ thêm nữa nhưng lại không thể nào khống chế được.

Tình cảm suốt mười năm qua, thật không thể ngờ lại đi đến bước này,

Tôi hận anh! Chỉ mong rằng mình chưa bao giờ quen biết con người đó. Tần Tử Long đột nhiên ôm chặt tôi, nụ hôn nồng ấm đã tiến sát về phía tôi. Tôi cố tình né tránh anh, anh dùng hai tay đỡ lấy khuôn mặt tôi, từ từ, khe khẽ hôn lên môi tôi, vô cùng thận trọng, như đặt được vật báu.

Ánh mắt anh rực cháy, nhưng khuôn mặt lại xót xa: “Xin em đừng khóc vì anh ta nữa”. Tôi nắm chặt áo anh, giống như người chết đuối, vô cùng tuyệt vọng. Nước mắt tôi tuôn rơi lã chã, giọng run rẩy: “Em cũng không muốn, em thật sự không muốn...”. Tôi vùi đầu vào ngực anh, nước mắt không tài nào ngừng lại được. Tôi nghẹn ngào: “Xin anh hãy ôm chặt lấy em! Xin anh... Em sợ lắm, lúc nào cũng sợ...”.

Anh ôm chặt lấy tôi, đột nhiên trào nước mắt: “Được, anh sẽ ôm em thật chặt!”.

Tôi vẫn cảm thấy buồn, nước mắt cứ thế tuôn rơi, khóc đến nỗi mệt rũ rời.

Trong khoảnh khắc ấy, có thể thực sự đã quên được ông xã.

Bởi vì trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, không thể ghi nhớ được gì.

Tôi thực sự đang dần dần lãng quên... ít nhất là đêm nay xin hãy để cho em quên anh.

Những chậu hoa thật lớn, nở rộ khắp vườn hoa. Bể bơi trong vắt nhìn thấy đáy, không có lấy một gợn sóng lẫn tẩn.

Mấy hôm liền trời âm u, hôm nay bất ngờ lại có nắng.

Tôi đi dạo trong vườn hoa xong vừa quay lại phòng khách thì nghe thấy Tần Tử Long đang nói chuyện điện thoại.

“Anh Khoa, được được, ừ, tôi biết rồi”. Anh nhìn xung quanh, rồi lại hạ giọng nói: “Vây lát nữa tôi đến”. Anh vừa mới tắt máy liền nhìn thấy tôi, anh giật thót, kinh ngạc hỏi: “Em đến từ bao giờ vậy?”.

Tôi mỉm cười: “Vừa mới đến, sao vậy?”. Tôi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra: “Anh nói chuyện điện thoại với ai vậy, sao mà căng thẳng thế?”. Trán anh toát mồ hôi, vội vàng nói: “Không có gì, chỉ là...”. Đường như ý thức được mình đã lỡ lời, vội vàng giải thích: “Trò chuyện với mấy người cấp dưới. Họ hỏi anh chuyện nhà đất”.

Tôi “ồ” một tiếng, nhưng trong lòng lại thấy căng thẳng, lẽ nào Tần Tử Long biết được bí mật của ông xã? Tần Tử Long vội vàng lấy áo khoác để ghế sofa khoác vào: “Anh ra ngoài có chút việc”. Tôi gật đầu: “Vây em cũng không làm phiền anh nữa, tiện thể anh đưa em về nhà được không?”.

Anh khẽ chau mày, nhúc nhích môi, nghĩ hồi lâu mới ấp úng khuyên nhủ tôi: “Bây giờ em về nhà e rằng không tiện lắm”. Tôi chau mày, chăm chăm nhìn anh, không lên tiếng. Anh tỏ ra bất lực, đành nói: “Vây được, anh đưa em về”. Trên đường đi Tần Tử Long dường như lòng đầy tâm sự. Tôi vẫn im lặng.

Đột nhiên anh dừng xe lại bên đường, anh nhìn tôi với vẻ khó xử: “Hay là bây giờ dừng về, mấy hôm nữa hẵng về được không?”.

Tôi không chút lay động: “Đưa em về”. Điện thoại chợt vang lên. Tôi nghe máy, là Lý Tử gọi đến. Giọng của cô vô cùng sốt sắng: “Diệp Tử, sao cậu lại bán căn hộ đi vậy?”.

Tôi giật thót, vội hỏi ngay: “Bán khi nào?”.

Cô nói: “Mình không biết, vừa đến nhà cậu, ai ngờ không có ai. Người hàng xóm nói là ông xã cậu bán rồi”. Tôi nhìn Tần Tử Long, hỏi từng tiếng: “Anh ấy đang ở đâu?”. Anh cúi đầu, không dám nhìn tôi, đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Ai cơ?”.

Tôi nghiêng rằng, nói ra hai chữ đó một cách khó khăn: “Anh Khoa!”.

Tay Tần Tử Long khẽ run rẩy, nắm chặt vô lăng, cuối cùng thở dài: “Em đừng trách anh ấy”. Tôi hét lên: “Tần Tử Long”. Nước mắt gần như cùng lúc rơi xuống: “Anh ta dựa vào đâu mà bán nhà của em chứ?”.

Anh nói: “Nếu em thích, tôi có thể cho em một căn hộ đẹp hơn, to hơn”.

Tôi ghen ngào, mắt ầng ậc n: “Không giấu nhau”. Đó là nhà của tôi, là nơi để tôi trở về, bây giờ ông xã lại lên bán nó đi mất rồi. Rồi cuộc anh muốn như thế nào? Lẽ nào ly hôn vẫn còn chưa đủ sao? Bây giờ anh còn muốn lấy tiền để đưa thêm cho người đàn bà đó sao? Tôi lớn tiếng hỏi: “Anh ấy đang ở đâu?”.

“Em cứ mặc kệ anh ấy!”.

“Anh nói đi!”. Tôi gào lên, nước mắt như mưa: “Tại sao anh ấy lại đối xử với em như vậy, chẳng phải là nói chết cũng phải chết cho rõ ràng sao? Thế mà giờ đây anh lại giúp anh ấy lừa dối em”.

Anh chợt quành xe lại, lái trở lại con đường cũ. Tôi ra sức đập mạnh cánh cửa xe nhưng anh không thèm để ý đến tôi, vẫn lái xe quay trở lại. Tôi không có cánh nào khác đành phải hét lên với anh: “Tần Tử Long, đưa em về!”.

Anh chợt dừng xe lại bên đường gục đầu xuống vô lăng, cánh tay che khuôn mặt, chỉ có đôi vai đang run lên. Tôi khẽ đập nhẹ vào vai anh, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Anh thích em!”. Giọng anh vang lên như sấm rền: “Anh thật sự thích em!”.

Tôi vô cùng bình thản, “Tần Tử Long, đưa em về!”. Tôi ngẩng đầu nhìn kính chiếu hậu, chợt phát hiện ánh mắt tôi cũng đang run rẩy.

Tôi đang sợ hãi, đang lo sợ.

Lời tỏ tình như vậy, tôi không còn sức lực nào để đón nhận.

Anh ngã người về phía sau, ngẩng đầu, giọng nói cũng run rẩy: “Anh yêu em, yêu em một cách khốn khổ. Nỗi đau đớn này không hề ít hơn em đâu”.

Tôi tăng lời, bỏ ngoài tai, hạ thấp giọng: “Hãy

Khoé mắt anh trào nước mắt: “Em nói em yêu anh ấy mười năm, vậy còn anh thì sao? Bắt đầu từ khi còn đi học cho đến nay, cũng đã mười năm. Anh ở bên cạnh em mười năm, không thể nói gì, cũng không thể bày tỏ điều gì. Chỉ cần tiếp cận em, em liền né tránh. Em né tránh tất cả mọi đàn ông trên đời, nhưng chỉ mình anh ấy, người đàn ông đã có lỗi với em thì em lại luôn nhớ mong, em luôn yêu thương sâu sắc. Lý do là gì vậy?”.

Anh đắm tay xuống vô lăng, mím chặt môi, đột nhiên nói: “Để anh yêu em, có được không?”.

Tôi bất lực ôm chặt lấy mình, nhìn anh, nước mắt lại một lần nữa trào ra. Thì ra người con gái mà anh nói đến là tôi. Anh yêu tôi, thậm chí ba năm trước vì việc tôi kết hôn mà đã làm mất bà xã. Căn nguyên nỗi đau khổ của anh hoàn toàn là vì tôi.

Anh cố gắng kìm nén giọt nước mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Nếu như em không đồng ý, vậy thì kiếp sau... kiếp sau anh cũng vẫn muốn được ở bên em”. Lồng ngực tôi như thể bị thứ gì đó đè nén, không thể nào thở nổi. Anh lại chậm rãi nói: “Anh có thể thủy chung với em suốt đời, có thể cùng em sống đến đầu bạc răng long. Nếu như em đồng ý đón nhận anh, anh có thể mời luật sư để ký hợp đồng. Giả sử một ngày nào đó anh từ bỏ em hay là đối xử không tốt với em, em có thể lấy đi toàn bộ gia sản của anh, đuổi anh tay trắng ra khỏi nhà”. Anh dừng lại, bổ sung thêm: “Anh cũng không so đo con em là con của ai. Anh sẽ coi nó như chính con đẻ của mình, sẽ cho nó tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời”.

Tôi ngẩn người hồi lâu, mắt ầng ậc nước: “Em muốn về nhà!”.

Anh im lặng, một lúc sau cuối cùng cũng khởi động xe, lái xe về hướng nhà tôi. Mọi thứ bên ngoài cửa sổ liên tục lướt qua. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng dừng lại ở bãi đỗ xe quen thuộc.

Tôi xuống xe, tất cả mọi thứ ở đây quen thuộc đến độ khiến người taBãi đỗ xe yên tĩnh, khu vui chơi giải trí huyền ảo và cả toà cao ốc dù có nhắm mắt tôi cũng có thể đi xuyên qua.

Tôi ấn nút cầu thang máy, tay lạnh sắp run lên, cầu thang máy cứ di chuyển lên mỗi tầng là dường như không khí từ từ loãng ra khiến ta khó thở! Khi đến được tầng lầu quen thuộc tôi càng thấy lo sợ hơn. Ở trước cửa nhà có mấy người đang đứng, đang chuyển đồ, tôi vội vàng lao đến giơ tay chặn bọn họ: “Không được chuyển!”. Từng món đồ ở đây tôi đều không thể lìa xa.

Anh đã không cần tôi nữa cũng không sao, tôi vẫn còn có nhà. Nhưng giờ đây ngay cả nhà tôi cũng không còn nữa.

Tất cả những thứ tôi dựa vào, tất cả đều sầm sập đổ xuống. Tôi đã không có chồng, thực sự không thể không có nhà được. Những người này chỉ là những người khuân vác đồ phổ thông, họ nhìn tôi vẻ xin lỗi, chỉ nói: “Chủ nhà bảo chuyển!”.

Tôi vẫn ngoan cố chặn họ lại: “Tôi không cho phép các anh chuyển!”. Họ lộ ra nét mặt khó xử: “Phiền chị đừng cản trở chúng tôi làm việc, chúng tôi cũng chỉ là làm việc lấy tiền thôi”. Tần Tử Long chột rút ra mấy tờ một trăm tệ đưa cho họ. Họ mở to mắt nhìn chằm chằm, có vẻ như không biết xử trí ra sao, mặt Tần Tử Long lạnh lùng: “Tôi nghĩ số tiền này chắc đủ rồi”.

Họ nhận lấy tiền hơn hở gật đầu: “Đủ rồi, đủ rồi”. Tôi đi qua bọn họ, bước vào trong phòng, nhìn những đồ đạc trong nhà đã bị đổ nghiêng vẹo, trái tim như bị bóp nghẹt. Anh có thể không quan tâm đến tôi, có thể không quan tâm đến đứa bé, nhưng giờ đây cả nhà anh cũng không cần nữa. Tôi cắn chặt răng, không thể kìm nén thêm được nữa, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Tay tôi nắm chặt ghế sofa, lòng đau như cắt.

Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy được chứ?

Tần Tử Long bước đến, đỡ tôi, khuyên nhủ: “Em đừng như vậy, hãy nghĩ thoáng ra một chút, có thể anh ấy có khó khăn gì về kinh tế”. Tôi cố gắng mím cười, nước mắt đầm đìa khắp mặt: “Em vẫn luôn tưởng rằng anh ấy có điều gì khó nói, có điều gì đau khổ không thể nói ra được, điều đau khổ của anh ấy chẳng

qua cũng chỉ vì những thứ này thôi”. Tôi lau nước mắt nghẹn ngào nói: “Anh hãy giúp em tìm anh ấy, em muốn ly hôn với anh ấy”.

“Anh nghĩ...”. Anh đáp ứng: “Tìm anh ấy không khó, nhưng việc ly hôn...”.

Tôi gắng gượng mỉm cười: “Chẳng phải các anh nói chuyện điện thoại sao? Bây giờ gọi cho anh ấy đến, bọn em đi làm thủ tục ly hôn ngay lập tức”.

Anh sa sầm mặt, sắc mặt vô cùng nặng nề: “Anh xin lỗi!”.

“Anh không có lỗi với em”. Tôi gắng gượng giữ im lặng, anh nhìn tôi, ánh mắt ảm đạm dường như có điều gì muốn nói, khẽ động đậy môi nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng. Anh chợt cầm di động lên, ấn một dãy số, nói vào trong điện thoại: “Hãy giúp tôi điều tra xem Phạm Tuấn Khoa đã bán căn hộ cho ai?”. Anh ngừng lại, lại nhìn tôi một cái: “Giúp tôi mua lại căn nhà, bất luận giá cả thế nào”.

Tôi giật mình buột miệng: “Rốt cuộc anh ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?”. Ngay cả Tần Tử Long cũng biết, nhưng anh vẫn cứ giấu tôi, Tần Tử Long nhìn tôi khẽ nhíu mày: “Hôm qua anh ấy gọi điện thoại nhờ anh chăm sóc em, nói tạm thời dừng để em quay lại, anh tưởng rằng anh ấy đang ở cùng Tiểu Nhã không muốn em quay lại nhìn thấy sẽ đau lòng”. Anh tiếp tục nói, “Anh thực sự không biết anh ấy bán căn hộ”.

Tiểu Nhã, bây giờ tôi mới nhớ đến người phụ nữ đó, vội chạy ra cầu thang. Tôi gần như chạy một bước hai bậc thang, lao xuống tầng dưới, ra sức ấn chuông cửa căn hộ của Tiểu Nhã. Tiếng chuông vang lên chói tai nhưng trong phòng lại không có chút động tĩnh nào. Tôi túm chặt song sắt cửa chống trộm, gào thét một cách tuyệt vọng: “Mau mở cửa ra, ông xã mở cửa ra!”. Nước mắt tôi tuôn rơi lã chã giống như một cơn điên, chỉ điên cuồng đập cửa.

Anh chắc chắn ở trong đó, cố tránh mặt không chịu gặp tôi.

Tần Tử Long không biết xuống từ khi nào, đứng phía sau ôm chặt tôi, khẽ hạ giọng nói: “Cô ta cũng đi rồi”.

Tôi tuyệt vọng, đầu tôi kêu ong ong. Đi rồi, anh ấy cũng đi rồi, vứt tôi ột người đàn ông khác, đã bỏ đi một cách vô trách nhiệm như vậy.

Đó là người đàn ông tôi yêu thương suốt mười năm, vứt bỏ tôi và đứa con trong bụng tôi mà đi! Đôi chân tôi mềm nhũn, dần như quỵ xuống đất, yếu ớt đập vào cửa chống trộm, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Rõ ràng đã nói, đợi tôi sinh con xong, rõ ràng anh ấy đã nói như vậy. Nhưng giờ đây anh ấy đã đi rồi.

Anh ấy đã lạnh lùng ra đi không chút lưu luyến.

Tôi bắt lực dựa vào lòng Tần Tử Long, ngược mắt lên, giọng nói yếu ớt: “Anh ấy đang ở đâu? Anh đưa em đi có được không?”. Tần Tử Long lắc đầu, mặt nặng nề: “Anh thực sự không biết!”.

Tôi mím chặt môi, con tim đã thực sự tan nát, tôi mở to mắt chăm chăm nhìn anh, nước mắt trào ra: “Vậy thì cuộc điện thoại hôm nay... các anh rõ ràng nói sẽ gặp mặt mà...”. Tay tôi túm chặt áo plet của anh, gần như sục sạo: “Anh nói cho em biết có được không?”. Anh nhìn tôi chỉ im lặng.

Tôi nói về khó khăn: “Chẳng phải anh yêu em sao? Nếu đã yêu em thì không nên

Anh khẽ động đậy môi, nhưng vẫn im lặng.

Tôi cười vê thê lương: “Đây được tính là yêu sao? Các anh đều đang làm tổn thương em, từng người từng người một, đều tìm cách để lừa dối em, giấu giếm em”. Anh ngẩn người hồi lâu, cuối cùng lên tiếng: “Anh ấy hẹn gặp anh ở công ty, muốn xin nghỉ việc một thời gian”. Tôi đẩy anh ra, chạy nhanh ra đến chỗ cầu thang máy, ngón tay ấn liên tục vào nút cầu thang máy. Khi chui vào trong cầu thang máy, bụng cảm thấy hơi đau. Tần Tử Long vẫn không rời tôi nửa bước.

Tôi ngồi xổm xuống, ôm lấy mình, toàn thân mệt mỏi rã rời.

“Cô ấy có thể xào rau bị cháy, cô ấy có thể làm cho căn nhà trở nên bừa bộn, bởi vì cô ấy biết, anh sẽ dọn dẹp hộ cho cô ấy. Khi cô ấy không vui, là có thể nổi nóng với anh. Khi cô ấy vui, cô ấy sẽ ôm anh, giống như đứa trẻ vậy. Nhưng, như vậy thì có sao? Anh cũng cam tâm tình nguyện mà”.

“Nếu nói mỗi người cả đời đều chỉ có thể gặp được hạnh phúc một lần duy nhất, anh nghĩ, anh đã gặp được rồi. Cho nên, anh không thể làm việc gì có lỗi với cô ấy được nữa... Anh sẽ đợi cô ấy. Cho dù cô ấy có tha thứ cho anh hay không, cho dù cô ấy có chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi bới khốc lốc, anh vẫn đợi cô ấy quay về...”.

Từng câu từng chữ đều là những lời anh từng nói, anh nói anh yêu tôi, anh nói chúng tôi có thể chung sống với anh suốt cả cuộc đời. Nhưng, thì ra cả một đời đã đến điểm tận cùng rồi.

Cuộc đời của tôi và anh từ khoảnh khắc này đã đến điểm cuối cùng.

Không thể nào tiếp tục được nữa, không thể nào tha thứ được nữa.

Thực sự kết thúc.

Tôi vội vàng lao đến công ty, nhưng phát hiện ra đã chậm một bước, họ đã đi rồi. Trên đường, tôi chỉ im lặng, không chảy nước mắt nữa, cũng không khóc nghẹn ngào nữa. Trông tôi như vậy, ngược lại khiến cho Tần Tử Long phấp phồng lo âu.

Tôi nói: “Sau này, em sẽ không bao giờ nhỏ một giọt nước mắt nào vì anh ấy nữa”. Nước mắt đã chảy khô rồi, từ Trương Lâm Lâm đến Tiểu Nhã, bao nhiêu lần giày vò bao nhiêu lần đấu tranh và tôi dần dần trở nên mệt mỏi rồi trong cuộc đấu, dần dần mất đi lòng tin. Người đàn ông đó, anh ta dựa vào đâu mà giày vò tôi đến như vậy? Anh dựa vào việc tôi yêu anh, tin tưởng anh, cứ hết lần này đến lần khác đẩy tôi đến bờ vực sâu thăm thẳm.

Giờ đây tôi không cần anh nữa, tôi sẽ đã anh ra khỏi cuộc đời tôi.

Tần Tử Long nặng nề hồi lâu, khẽ nói: “Anh sẽ giúp em tìm anh ấy”.

Mặt tôi lạnh lùng “ừ”, ngừng một lát, lại nói: “Tìm thấy anh ấy, em lập tức ly hôn”.

“Khoảng thời gian này em hãy sống ở nhà anh”.

“Không đâu!. Tôi nhìn anh từ chối, “Tiền căn hộ em sẽ trả lại anh”.

Anh do dự giây lát nhưng định thần lại ngay: “Không cần đâu, cứ coi như là món quà anh tặng con em”. Bên ngoài cửa sổ bao nhiêu xe cộ đang đi lại như mắc cửi, chật ních, chen lấn chật chội.

Xe của chúng tôi cũng giống như con ốc sên. Lưng đang công một cái vỏ nặng trĩu bò từng bước chĩa trước.

Tần Tử Long kêu lên đầy thất vọng: “Lại tắc đường rồi!”. Tuyến tàu điện ngầm mới vẫn đang được xây dựng, cát bụi bay ngập trời, tôi ngăn người nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi ức lại ủa về.

Anh thực sự rất buồn, bởi vì anh có lỗi với em nên cảm thấy buồn, bởi vì nghĩ đến việc con chúng ta sau này không có bố, nên rất buồn.

Em không muốn lừa dối mình, như vậy thực sự quá khó khăn. Em thực sự rất khó khăn, bởi vì yêu anh, bởi vì không muốn ly hôn, bởi vì có con. Cho nên bất cuộc phải chiến đấu với người phụ nữ khác, dùng hết mọi thủ đoạn, chỉ là vì muốn níu giữ anh lại. Con người em như vậy, thực sự quá khó khăn.

Tất cả những chuyện cũ hiện rõ trước mắt tôi.

Ông xã trong mắt mang theo tiếng cười, xoa đầu tôi: “Đương nhiên rồi, em quên lời anh nói rồi sao? Nếu như cả cuộc đời mỗi người chỉ có thể gặp được hạnh phúc một lần, anh nghĩ hạnh phúc của anh chính là em...”.

“Vậy anh thích em điều gì?”.

“Thích em ngốc!”.

“Đó không phải là thích!”.

“Thích em đàn!”.

“Cũng không phải!”.

Tôi nắm chặt tay day day huyệt Dương, day thật mạnh, ngẩng đầu lên, cố gắng hết sức để được yên tĩnh, để mình không suy nghĩ những chuyện cũ, chỉ là vết thương mãi mãi không thể lành lại được.

Sao có thể quên được chứ.

Tình yêu của anh chỉ là lời nói dối, lời nói dối nói tiếp nhau.

Những lời nói ngọt ngào đó, gì mà sống đến đầu bạc răng long. Tất cả đều là lời nói dối!.

Tôi đúng là ngốc, đúng là đần, dẫn đến độ tìn vào lời nói dối của anh, khắc ghi những lời nói dối đó vào trong tim, coi nó như lời thề non hẹn biển, là hồi ức đẹp đẽ nhất cả cuộc đời tôi.

Từ đầu đến cuối, anh đều ngoại tình, đều phạm lỗi, đều lừa dối.

Tôi không bao giờ được phép tin tưởng anh nữa. Không bao giờ!

11. Chương 11: Lòng Như Tro Tàn

Bầu trời xám đen dần dần kéo xuống. Tôi nằm nghiêng trên giường chăm chú nhìn ra cửa. Bên ngoài cửa dường như có tiếng động thật khẽ. Tôi đi dép lê, lập tức bật đèn chạy ra ngoài phòng khách.

Trong phòng khách, ngoài tôi ra chẳng có gì cả.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi nhấc máy nghe, là Tần Tử Long, anh nói: “Chuông cửa nhà em hỏng rồi”. Tôi gác máy, ra mở cửa. Anh đứng ngoài cửa, lông mày khẽ nhíu lại, mỉm cười, tay xách hộp đồ ăn: “Anh nghĩ em chưa ăn gì nên tiện thể đến xem em thế nào”. Tôi nghiêng người, anh bước vào phòng, ngó nghiêng, thất vọng thốt lên: “Anh ấy vẫn chưa về sao?”.

Tôi đóng cửa, cảm thấy vô cùng lạc lõng. Anh vào bếp lấy ra một cái đĩa, thận trọng đổ đồ ăn trong hộp ra. Có tôm, gà, có hộp canh. Dạ dày tôi chợt cảm thấy cồn cào, cảm giác chua chua xộc thẳng lên cổ họng. Tôi bịt miệng lắc đầu: “Em không muốn ăn những thứ này”. Anh lại rút từ trong túi áo ra một gói ô mai, đưa cho tôi, cười nói: “Cái này chắc em ăn được chứ?”. Tôi cầm lấy một quả cho vào miệng, đầu lưỡi cảm thấy chua chua chát chát nhưng trong lòng lại cảm thấy dễ chịu.

Anh ngồi xuống ghế sofa, hai tay vắt ra sau gáy, vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt sáng ngời, hỏi: “Sống một mình có quen không?”. Tôi vẫn ngồi trên ghế, vắt chân, không lên tiếng.

Sao có thể quen được chứ, mở to mắt nhìn màn đêm đen kịt, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Sợ đột nhiên có trộm, sợ gặp phải những tên cướp lần trước.

Lúc nào tôi cũng sợ hãi, lúc nào cũng lo sợ.

Trước đây, luôn có một người ôm chặt tôi trong bóng đêm. Còn tôi thì vẫn ngủ thật say, dường như trời có sụp đổ tôi cũng không phải lo sợ, vì có người đàn ông của tôi chống đỡ. Nhưng giờ đây, tôi cần phải lấy tay chống đỡ cả bầu trời.

Tôi cười, hạ giọng nói: “Rất tốt”.

Anh nhìn tôi, ánh mắt vô cùng phức tạp, dường như có ngàn vạn tâm sự đang ngưng tụ trong đôi mắt đó. Tôi nhìn thẳng vào anh, chỉ lặp lại: “Thực sự rất t

Anh nhìn tôi, chỉ im lặng.

Tôi đột nhiên muốn chảy nước mắt, dường như không quen với ánh mắt như vậy, ánh mắt này giống như con dao đâm thẳng vào trái tim tôi, tôi cúi đầu muốn né tránh.

Hai người đều giữ sự ngưng ngững đó, không lên tiếng. Một lúc lâu sau, anh chậm rãi nói: “Vậy thì tốt”. Anh bỗng đưa cho tôi sổ đỏ căn hộ: “Trên này chỉ có tên của em, sau này...”. Anh ngừng lại rồi từ từ nói tiếp: “Sẽ không bao giờ sợ bị mất nhà nữa”.

Cuốn sổ màu đỏ, như thể là đốm lửa cháy rừng rực, cháy từ lòng bàn tay cho đến trái tim tôi. Tay tôi đang run, có thể là do lạnh, có thể là do sợ hãi, sao anh lại có thể đối xử tốt với tôi đến thế? Tôi chợt ném cuốn sổ về phía anh, chỉ lắc đầu: “Em không thể lấy được!”. Tôi đứng dậy, thẳng thốt nói: “Em muốn đi ngủ!”. Anh đứng bật dậy, ôm chăm lấy tôi, động tác mặc dù khê khàng, nhưng cánh tay lại rắn như thép. Anh trầm giọng nói: “Hãy để anh được chăm sóc em!”.

Tôi lắc đầu, cố gắng gỡ tay anh ra, vội vàng nói: “Em muốn đi ngủ!”.

Anh vẫn cố chấp lặp lại câu nói: “Hãy để anh chăm sóc cho em!”.

Lòng tôi rối bời, hai tay chống trước ngực anh: “Em muốn đi ngủ”. Anh ghé sát môi vào mặt tôi, hơi thở nóng hổi phả vào mặt tôi, anh thấp giọng: “Hãy để anh chăm sóc cho em!”.

Tôi nghiêng đầu không dám nhìn anh. Anh khê ôm tôi, môi cố ghé sát lại gần tôi. Đầu tôi từ từ ngả ra sau, anh cũng từng bước từng bước tiến sát cho đến khi tôi không còn đường tháo chạy.

Anh khê hôn lên môi tôi, khê khàng giống như chuồn chuồn chạm vào nước, “Như vậy là đủ rồi, hãy để anh chăm sóc em suốt đời”.

Chỉ là một nụ hôn? Thì ra nụ hôn của tôi lại đáng giá như vậy. Anh chợt mỉm cười, nụ cười có vẻ thê lương: “Anh vốn là một người rất bá đạo, nhưng đối với em lại không có tác dụng gì cả”.

Lòng bàn tay tôi toát mồ hôi lạnh, tôi đột nhiên đẩy mạnh anh, anh bị bất ngờ ngã nhào xuống ghế sofa. Anh kinh ngạc mở to mắt nhìn, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Anh xin lỗi!”.

Tôi cố gắng để kìm chế sự run rẩy trong tim mình, mặt lạnh tanh: “Đừng tưởng rằng em sẽ ở cùng với anh!”. Anh cười thất thanh, tự chế giễu mình: “Anh chưa bao giờ dám có mong ước xa xỉ như vậy!”. Tôi cười nhạt: “Đàn ông các anh khi theo đuổi phụ nữ, bao nhiêu lời đường mật đều có thể nói ra, nhưng một khi đã đạt được, người phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là bùn dưới gót chân”.

Anh đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói càng trầm hơn: “Đừng có nghĩ anh và anh ta giống như nhau!”. Tôi lạnh lùng đáp: “Các anh đều giống nhau cả thôi!”. Anh nổi giận: “Em thật là vô lý!”.

Tôi trừng mắt nhìn anh: “Em chính là một người như vậy đấy!”. Anh tức giận quay người bước đi. Cuối cùng, tôi cũng thở phào, mặc dù làm tổn thương đến anh không phải là mong muốn của tôi, nhưng tôi cũng không có cách nào khác, anh tốt quá nhưng tôi không xứng đáng với anh.

Nào ngờ anh vừa đi đến cửa, lại quay đầu lại nói: “Tâm trạng của người đang mang thai không được tốt, anh có thể hiểu được. Cho nên, em lớn tiếng với anh mấy câu cũng là bình thường”.

Tôi mở to mắt chăm chăm nhìn anh, đang định mở miệng nói, anh lại cướp lời trước: “Nếu em muốn chờ bói, hãy gọi điện cho anh, lúc nào em gọi thì anh sẽ đến”.

Anh khê mỉm cười bước đi ra, giúp tôi đóng cửa lại. Người đàn ông này thật hết sức vô lý, rõ ràng là một kẻ điên. Gọi lúc nào đến lúc đấy? Tôi không thêm chú ý đến anh ta.

Sáng sớm hôm sau đã bị người khác làm tỉnh giấc, vừa mới mở đôi mắt mơ màng còn ngái ngủ, khê nhìn thấy phòng khách lộn xộn, có rất nhiều công nhân ra vào bận rộn dọn đồ đạc, những đồ đạc mới liên tục được chuyển từ bên ngoài vào.

Tần Tử Long đang nhàn hạ đứng trước cửa phòng, khoanh tay trước ngực. Tôi vỗ vào vai anh, anh thấy tôi tỉnh giấc, dường như giật mình: “Đã làm em thức giấc à?”.

Tôi ngập dãi: “Anh đang làm gì vậy?”. Anh nói: “Thay đồ đạc!”.

Anh nói giống như một lẽ tất nhiên, như thể đang ở nhà của anh vậy. Không phải, căn nhà này là do anh thay tôi mua lại, cũng coi như là nhà anh.

Tôi nhú mày: “Đừng đùa nữa có được không?”.

“Những đồ đạc đó đã cũ rồi, anh thay mới cho em. Chắc chắn không có độc”.

“Những đồ cũ có độc

“Không biết, dù sao những đồ này không an toàn, dù sao những thứ cũ không đi thì những thứ mới không đến được”.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh giọng nói vẻ bất lực. Anh so so vai, xòe hai tay ra: “Thì là thế này”. Người đàn ông này thật khác thường, tôi chả buồn chú ý đến anh, trực tiếp đóng cửa phòng, khóa trái cửa lại.

Thực ra anh nói cũng phải, thứ cũ không đi, thứ mới sẽ không đến được. Có điều, những thứ cũ vốn không dễ dàng bỏ đi vậy được.

Di động để trên đầu giường bỗng kêu vang, tôi cầm lên xem, toàn thân run rẩy. Là số điện thoại của ông xã mà tôi đã xóa, nhưng số điện thoại này đã theo tôi suốt mười năm, đã in sâu vào trong trí óc tôi, không thể nào xóa đi được.

Tôi nhắc máy giọng nói lạnh như băng: “Em muốn ly hôn!”.

Ở đầu bên kia điện thoại, anh rõ ràng ngẩn người một lát, kêu lên thất thanh: “Bà xã”. Thì ra con tim đã chết từ lâu rồi, con người tôi lúc này chỉ có sự bình tĩnh, trong lòng giờ đây không còn gợn chút sóng lẫn tẩn nào với hai từ đó nữa. Tôi lạnh lùng nói: “Chúng ta ly hôn thôi!”.

Trong lòng tôi thật không ngờ lại có sự thanh thản chưa từng có, là bởi vì bị tổn thương quá sâu đậm phải không? Anh đáp ứng dường như có điều gì khó nói: “Bà xã, nghe anh giải thích có được không?”.> “Không cần đâu!”. Giọng tôi bình tĩnh đến độ chính bản thân tôi cũng cảm thấy nghi ngờ. Dường như tôi đã biến thành một người khác. Tôi chậm rãi nói: “Hôm nay em sẽ đợi anh ở Sở Dân chính, anh có điều gì khó nói, em cũng không còn muốn nghe nữa rồi”. Anh hỏi tôi: “Có phải em đã biết chuyện căn hộ rồi không?”.

Tôi cười khẩy: “Anh Phạm Tuấn Khoa, chuyện của anh không liên quan gì tới tôi, căn hộ Tần Tử Long đã thay tôi mua lại”. Anh cuống lên: “Anh bán căn hộ cũng chỉ vì muốn mua cho em một căn hộ mới”. Anh dừng lại, giọng nói càng khẩn thiết hơn: “Dạo này xảy ra quá nhiều việc, hãy để anh giải thích từng sự việc một cho em nghe”.

“Cần gì nữa chứ?”. Con tim đã chết rồi, giờ anh lại muốn tro tàn rực cháy lại sao. Nhưng có thể như vậy được không? Người làm tôi tổn thương nhất là anh, người hại tôi mấy lần suýt sảy thai cũng là anh. Giờ đây, không thể nào quay lại được nữa rồi.

“Từ trước chúng ta đều rất hiểu nhau, sao lần này em lại không tin anh có nỗi khổ không thể nói ra được”.

“Em vẫn luôn biết anh có nỗi khổ không thể nói ra được”. Giọng của tôi vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng tay lại run rẩy, có thể là do lạnh. Thời tiết này đúng là lạnh, bầu trời bên ngoài âm u xám xịt một cách đáng sợ, cơn gió bắc thổi tới lạnh thấu xương. “Nhưng giờ, em thực sự không quan tâm nữa rồi, bất luận anh có nỗi khổ không nói ra được to lớn đến nhường nào, lần này, em thực sự không còn muốn tha thứ cho anh nữa”.

Anh nói: “Bà xã!”.

“Anh hãy nghe em nói trước”. Tôi ngắt lời anh: “Em không muốn nghe anh nói bất cứ lời nào cả, bây giờ em chỉ muốn nói với anh, em không yêu anh nữa, em thực sự...”. Tôi bỗng trào nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn nói giọng bình tĩnh: “Thực sự không yêu anh nữa”.

Anh vẫn muốn biện hộ: “Bà xã, là bởi vì Tiểu Nhã...”.

Tôi tắt máy, mở to mắt, cố gắng kìm nén giọt nước mắt. Tần Tử Long đột nhiên từ ngoài cửa nói vọng vào: “Diệp Tử, em muốn ăn gì nào?”. Tôi đứng dậy mở cửa phòng, mỉm cười: “Anh nấu cho em ăn”.

Anh ngẩn người, ngay lập tức định thần lại, dường như không tin nổi: “Em nói gì?”.

Tôi mỉm cười, lặp lại từng tiếng: “Anh nấu cho em ăn”.

Anh khẽ rướn mày, ánh mắt nhìn tôi rất nồng nhiệt, dường như muốn nhìn xuyên thấu tôi: “Em thực sự muốn anh nấu cho em ăn?”. Tôi hít thở một hơi thật sâu, mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy!”.

Anh mỉm môi, trong mắt mang theo ý cười, khiến tôi không kìm nổi sự hoang mang. Anh khiến tôi không khỏi cảm thấy mơ màng. Anh giơ tay hươ hươ trước mặt tôi, thận trọng hỏi: “Sao thế?”.

Tôi định thần lại, gắng gượng mỉm cười: “Không có gì”.

Anh nói: “Thế thì anh đi nấu cho em ăn”.

Tôi hạ thấp giọng: “Cảm ơn anh!”.

Anh mỉm cười: “Không cần đâu

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, anh không muốn nhìn thấy em đau khổ, buồn rầu nữa, bởi vì em buồn rầu, cho nên anh mới hạ quyết tâm phải theo đuổi em”.

Lời tỏ tình trắng trợn như vậy khiến tâm trạng tôi càng hoảng hốt. Tôi trở mắt chăm chú nhìn anh, ánh mắt lại như thể bay đến một nơi rất xa xăm. Anh đột nhiên ôm lấy tôi, trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, không cho phép em được đau khổ nữa”.

Tối hôm tổ chức đám cưới, bộ chăn gối màu đỏ, ngay cả ga giường cũng màu đỏ. Phía bên ngoài cửa, khách khứa vẫn ồn ào huyền ảo, những tràng pháo vẫn nổ liên miên. Khắp nơi đèn rực sáng, chiếu lên khuôn mặt mọi người, như thể được chạm khắc muôn vàn hạt vàng li ti, sáng lấp lánh. Chiếu vào đôi mắt của ông xã, rực rỡ sáng ngời, còn chói lòa hơn cả vàng kim.

Anh ôm tôi vào lòng, khẽ nói: “Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ làm em đau khổ”.

Hai người đàn ông khác nhau lại có chung câu nói.

Thế giới này thực sự quá buồn cười.

Thì ra hai cái miệng của hai người đàn ông khác nhau lại có thể thốt ra những câu chữ tương tự, gần như không khác một chữ nào. Quen thuộc đến độ giống như cả ngày họ chỉ học thuộc những lời tỏ tình. Không biết là thật tình hay là giả ý.

Có thể chỉ là lời dối thoại

Chẳng liên quan đến thật tình giả ý.

Đúng như dự liệu của tôi, ông xã thực sự quay về thật, trông anh toàn thân mệt mỏi rã rời, đứng ở trước cửa. Tôi và Tần Tử Long bình thản ngồi ăn, coi anh như người qua đường, không buồn ngó ngang tới. Mặt anh hơi gầy, không còn sạch sẽ đầy đặn như trước. Hốc mắt cũng lõm sâu vào. Anh đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống, dường như sau mấy ngày đã già đi rất nhiều.

Tôi nhìn anh, giọng lạnh lùng: “Chờ ăn cơm xong sẽ đi đến Sở Dân chính”.

Anh vô cùng mệt mỏi, thở dài: “Bà xã, đừng gây chuyện nữa, khó khăn lắm anh mới dàn xếp xong Tiểu Nhã”. Tôi giật thót, cúi đầu xuống, chống đũa vào trong bát, cả người dường như rơi vào trong cõi mộng. Anh ngừng lại một lúc lâu, lại nói: “Những sự việc xảy ra trước đây, anh có thể giải thích”.

Lúc đầu người kiên quyết đòi ly hôn là anh, người bán căn hộ cũng là anh.

Bây giờ như thế này, coi là gì nhỉ?

Đám người ta một nhát dao, quay lưng nói xin lỗi, xin em hãy tha thứ cho anh. Anh đâm em là do có nỗi khổ tâm? Là bất đắc dĩ? Anh thấy tôi không lên tiếng, tiếp tục nói: “Đúng là anh đã bán căn hộ, nhưng anh đã dùng chứng minh thư của em để mua một căn hộ khác”. Anh đưa sổ đỏ căn hộ cho tôi, cuốn sổ mới tinh, từng chữ đều giống như khảm thủy tinh, sáng chói mắt, khiến tôi gần như không thể thích ứng được.

Tôi từ từ đẩy ra, vẫn lạnh lùng như ban đầu: “Chúng ta

Sắc mặt anh vô cùng âm trầm: “Anh biết anh có lỗi với em, sự việc này nói cho cùng vẫn là lỗi của anh. Nhưng anh đảm bảo sau này sẽ không không bao giờ gặp lại Tiểu Nhã nữa”.

Tôi liếc nhìn sang Tần Tử Long, chợt gắng gượng mỉm cười: “Không phải là vấn đề của Tiểu Nhã, là em đã thay lòng rồi”. Tần Tử Long chợt ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt lướt qua sự kinh ngạc. Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, nói: “Em không yêu anh nữa rồi, cho nên em muốn ly hôn với anh”.

Ông xã hơi nổi giận: “Em nói nhăng nói cuội gì thế?”.

Tôi không chớp mắt, nhìn Tần Tử Long, như thể nhìn về một vùng đất hoang vắng phía sau lưng anh vậy, chỉ cảm thấy mơ màng: “Em vẫn luôn yêu thầm một người khác. Em vẫn luôn yêu thầm anh ấy, bây giờ em không cần anh nữa”. Tôi chuyển ánh mắt về phía ông xã, có cảm giác thoải mái chưa từng có, nói rõ từng tiếng: “Em không cần anh nữa!”.

Giọng ông xã khản đặc, cố giải thích: “Anh có thể nói cho em biết nguyên nhân”.

“Không cần nữa!”. Tôi vội vàng ngắt lời anh, sợ rằng mình lại mềm lòng lần nữa. Người đàn ông này đã đem lại cho tôi nỗi đau khổ và sự bi thương tột cùng, giờ đây, tôi muốn vứt bỏ, giống như lúc đầu anh đã không ngần ngại vứt bỏ cái nhà này, vứt bỏ tôi và đứa con.

Yêu mười năm, thì ra con tim chết đi chỉ cần một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Một giây trước đây, có thể em vẫn còn yêu anh giờ đây, xin lỗi, em không làm được nữa rồi!

Yêu anh yêu đến độ tâm trí và sức lực đều rã rời, em thực sự đã bất lực.

Anh nhúc nhích môi, chuông cửa chợt kêu vang, anh như thể bị sét đánh trúng, đứng bật dậy, Tần Tử Long đứng dậy: “Tôi ra mở cửa”. Ông xã vội vàng ngăn lại: “Đừng!”.

Tôi chẳng cần đoán cũng biết ngay là ai theo đến.

Tần Tử Long lạnh mặt: “Có chuyện gì thì hãy nói rõ ràng trước mặt nhau hôm nay, nếu ai nói không rõ ràng, thì không được phép đi khỏi đây!”. Ông xã vẫn sa sầm mặt ngăn lại: “Đừng mở cửa!”.

Ánh mắt Tần Tử Long rùng rục: “Tôi sẽ không để cho bất cứ ai làm hại cô ấy, cô ấy đã quyết định ly hôn, anh vẫn còn đeo bám làm gì chứ? Lúc đầu chẳng phải là anh quyết định ly hôn sao?”. Chuông cửa vẫn reo vang, giống như tiếng kêu thê lương chưa từng có, ra sức kêu gào, như là sấm chớp xé toang bầu trời.

Tôi từ từ ra mở cửa, Tiểu Nhã đứng ngoài cửa, sắc mặt vô cùng khó coi. Tôi mở cửa, để cho cô ta vào. Cô ta nhìn thấy ông xã bèn gào thét, nắm chặt tay anh không chịu thả ra: “Em đoán được ngay là anh trở lại đây mà”. Tôi rót một cốc nước, ngồi xuống ghế sofa.

Tiểu Nhã chợt lao đến trước mặt tôi, mở to mắt, chỉ vào tôi chửi bới: “Cô là đồ vô liêm sỉ!”. Tôi chậm rãi nói: “Cô thì rất có liêm sỉ”. Cô ta lao về phía tôi, Tần Tử Long nhanh chóng chặn cô ta lại. Tôi nói về tính bơ: “Bây giờ tôi không cần anh ấy nữa, cô có thể đem đi”. Tiểu Nhã sững người, rồi lại quay sang ông xã, giọng phẫn nộ: “Cô ta đã không cần anh nữa rồi, anh vẫn còn trơ mặt bám lấy cô ta”.

Ông xã đi đến trước mặt tôi, giọng uể oải: “Em nghe anh giải thích!”.

Tiểu Nhã ra sức nắm chặt cổ tay anh nói từng chữ: “Chúng ta đã như vậy rồi, anh còn giải thích gì chứ?”. Trái tim tôi dường như bị búa giáng mạnh, đau đớn khôn tả, tôi nhìn thẳng vào mặt anh, lắc đầu nói: “Em không muốn nghe thêm nữa!”.

Ông xã chợt hất tay Tiểu Nhã ra, quỳ xuống trước mặt tôi: “Cô ta cố ý bỏ thuốc mê để hại anh, quay phim lại, cho nên anh mới không có cách nào cả, mới bị cô ta ép phải ly hôn. Đó hoàn toàn là do cô ta ép anh”.

Trên đỉnh đầu dường như có vô số sấm sét đang gào thét, khiến tôi giật mình, tôi mở to mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy mơ màng, đây mới là sự thực, đây mới là chân tướng sự việc.

Cái hôm kỉ niệm ngày cưới của chúng tôi, anh bị Tiểu Nhã bỏ thuốc mê, quay phim, cho nên mới đối xử với tôi như vậy. Không nghe giải thích còn được, càng nghe càng thất vọng.

Người đàn ông trước mặt tôi đây đã không chịu hối cải.

Lúc đầu tôi đã luôn miệng dặn dò anh hãy tránh xa Tiểu Nhã, nhưng anh cứ nhất định không nghe.

Bây giờ, bị người ta uy hiếp, không làm chủ được mình, việc này thì là lỗi của ai chứ?

Tôi ra sức trấn tĩnh, cắn răng, mặt lạnh lùng: “Hôm nay sẽ đi làm thủ tục ly hôn!”. Tôi đứng dậy, trừng mắt nhìn anh, ánh mắt đáng sợ hết lớn: “Bây giờ! Lập tức!”.

“Bà xã... Anh đã lấy được video rồi, căn nhà này cũng đã bán rồi, bây giờ chỉ cần em đi với anh, chúng ta có thể thực sự rời xa người đàn bà này”.

“Anh dám!”. Tiểu Nhã cười khẩy, “Anh tưởng rằng anh cầm được cuộn băng gốc sao, tôi nói cho anh biết, đó chỉ là một trong số những bản tôi đã sao ra rất nhiều, cố tình để cho anh lấy được. Cuộn băng gốc đang nằm trong tay tôi, anh không bao giờ có thể tìm thấy được”.

Ông xã quay người giơ tay về phía cô ta, tức giận đến độ run rẩy. Tiểu Nhã vênh mặt lên, cười càng lạnh hơn, chỉ thẳng vào mặt cô ta: “Có giỏi thì anh cứ đánh, đánh thẳng vào đây này!”.

Việc này là thế nào chứ? Hai tên hề đang cư xử hỗn hào trong nhà tôi. Tôi bình tĩnh xen vào: “Xin lỗi hai vị, tôi muốn ly hôn!”.

Ông xã cuối cùng cũng bỏ tay xuống, quay về phía tôi, ra sức lắc cánh tay tôi: “Bà xã, anh không thể không có em!”. Tôi trơ mắt nhìn anh, dường như bị bóng đè, anh khê khàng nói bên tai tôi: “Cả đời này, em là của anh”.

Ha ha, người đàn ông này, tôi thực sự không cần nữa rồi!

Tiểu Nhã bực bội lo lắng: “Cô ta không còn cần anh nữa rồi!”.

Câu nói này đã nhắc nhở tôi. Tôi gỡ từng ngón tay anh ra, nói từng tiếng: “Em không cần anh nữa!”. Ông xã ra sức lắc đầu: “Anh sẽ không ly hôn đâu, anh sẽ không”.

“Muộn rồi!”. Tôi ngược mắt lên nhìn anh, khê mỉm cười, trong mắt anh toàn là hình bóng của tôi, rất nhỏ rất nhỏ. Dường như đang từ từ biến mất. Tôi nói đầy khó khăn: “Đã không còn kịp nữa rồi”.

Tiểu Nhã từ phía sau ôm chầm lấy anh, nói tha thiết: “Hãy ở bên em!”. Cô ta dường như đang an ủi anh: “Cô ta đã không cần anh, dù thế nào em cũng yêu anh”.

Ông xã liếc nhìn Tần Tử Long một cái, hỏi tôi: “Có phải là vì anh ta không?”.

Tôi thật sự thất vọng: “Anh nghĩ là vì anh ấy sao?”. Tôi chẳng buồn tranh luận thêm: “Cứ coi như là vì anh ấy đi, phiền anh dẫn Tiểu Nhã dứt khỏi đây! Em sẽ đơn phương đề nghị chấm dứt cuộc hôn nhân này”.

Ánh mắt anh u ám, anh thần thờ gỡ tay Tiểu Nhã bước ra ngoài. Tiểu Nhã cũng bám sát sau anh. Lúc đi đến cửa, Tiểu Nhã mím môi nhìn tôi, chỉ cười. So với nét mặt vừa nãy, như là hai người hoàn toàn khác biệt.

Cửa bị đóng “thình” một tiếng, thứ gì đó trong cơ thể tôi thực sự bị vỡ vụn, toàn thân mệt mỏi rã rời, gục xuống ghế sofa, lòng trào dâng nỗi xót xa. Tần Tử Long chợt ôm lấy tôi, giọng khê khàng: “Em vẫn còn có anh, anh vẫn luôn ở bên em. Nếu như em tạm thời không thể đón nhận anh, vậy thì những ngày tháng sau này vẫn còn dài lắm. Chắc chắn sẽ có ngày em đón nhận anh”. Anh như thể tự nói với chính mình: “Chắc chắn sẽ có một ngày, có thể được!”.

Trước đây tôi vẫn luôn không tin có khái niệm lòng như tro tàn, giờ đây cuối cùng cũng tin rồi.

Người phụ nữ cần phải trải qua bao nhiêu có thể cảm thấy lòng như tro tàn?

Tôi vùi đầu vào ngực anh, yên lặng lắng nghe nhịp tim của anh, dường như muốn nghe rõ lời nói nào là thật, lời nói nào là giả... Một khi bị rấn cấn, mười năm sợ hãi thừng.

Con người tôi bây giờ, luôn pháp phủng lo sợ. Không dám tin đàn ông, trời mới biết họ có bao nhiêu câu nói ngọt ngào, thiết kế ra bao nhiêu cạm bẫy để đợi tôi nhảy vào.

Việc ly hôn đã được luật sư của Tần Tử Long tiến hành, anh nói ly hôn tố tụng mất nhiều thời gian, tốt nhất vẫn là thuận tình ly hôn, nhưng nếu như chứng minh tình cảm bất hòa, cũng có thể rất nhanh. Tình cảm bất hòa? Tôi đột nhiên nhớ lại đoạn ghi âm và tập ảnh của Trương Lâm Lâm.

Tôi tìm được tập tài liệu đó trong ngăn kéo, may mà vẫn còn. Chuông cửa đột nhiên vang lên, tôi mở cửa ra xem, là Tiểu Nhã. Cách cánh cửa chống trộm, tôi cảnh giác, giọng nói không vui: “Cô đến đây làm gì?”.

Cô ta tươi cười như hoa, trong mắt toát ra ý cười hớn hở: “Chúc mừng cô, sắp được ly hôn rồi, được gả vào gia đình giàu có!”. Tôi nghiêng răng cười khẩy: “Ly hôn tố tụng làm gì mà nhanh như thế được, hình như cô

chúc mừng quá sớm đây!”. Cô ta nhún vai cười nói: “Không phải, tôi đã bán cái đĩa đó cho Tần Tử Long rồi. Hai người sẽ có thể nhanh chóng ly hôn thôi”.

Tôi ngẩn người, nói chậm chọc: “Cô cũng cuống quá nhỉ!”.

Cô ta cười rạng rỡ: “Đương nhiên, cô không ly hôn, sao tôi có thể kết hôn với anh ấy được”.

“Anh ấy vốn không hề yêu cô!”.

“Sai rồi, anh ấy chỉ là cảm thấy cần rút lương tâm với cô mà thôi”. Tiểu Nhã có thể là quen đối chọi quyết liệt, việc gì cũng cố nói ngược lại với tôi.

Tôi mỉm môi, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Vậy thì chúc hai người vui vẻ hạnh phúc!”.

Cô ta tỏ ra huênh hoang: “Cảm ơn!”.

Cuối cùng, cô ta cười khẩy: “Thật không ngờ, Tần Tử Long chịu bỏ ra năm trăm tệ để mua cái đĩa đó, xem ra, anh ta rất muốn hay người ly hôn. Anh ta đã ngầm theo dõi cô rất lâu rồi”. Cô ta lại hỏi tôi về bỉ ổi: “Đứa con trong bụng cô có phải của anh ta không? Tôi vẫn luôn nói với anh Khoa, con của cô có thể là của Tần Tử Long lắm chứ. Các người quan hệ với nhau chắc chắn là đã lâu rồi”.

Tôi đúng thật là phải cảm ơn cô ta! Nếu không có cô ta đâm bị thóc chọc bị gạo, gây chia rẽ, tôi và chồng tôi chắc cũng không thể nào dẫn đến tình cảnh này. Người đàn bà này thủ đoạn hiểm độc, không có chiêu nào là không sử dụng, ngay cả việc bỏ thuốc mê quay phim mà cũng có thể làm được.

Tôi thực sự quá cảm ơn cô ta!

Tôi tức đến độ run rẩy: “Cô đợi một lát, tôi có thứ này muốn tặng cô”. Cô ta che miệng cười: “Không cần cảm ơn đâu!”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh: “Cần chứ, sao có thể không cần? Cô đợi một lát”.

Cô ta “ồ” một tiếng, hiểu kỳ đứng đợi tôi ở trước cửa. Tôi quay người đi vào trong bếp, rót dầu ăn từ trong chai ra đầy một bát, bưng ra ngoài. Cô ta đứng bên ngoài cửa chống trộm vẫn đang nhìn vào. Tôi mở cửa chống trộm, cô ta cười hi hi bước đến trước mặt tôi. Tôi dồn sức hất cả bát dầu vào người cô ta rồi đóng sập cửa chống trộm lại.

Cô ta thần người hồi lâu mới định thần lại, mười ngón tay diên cuồng cào mạnh vào cánh cửa vừa hét vừa gọi. Tôi trừng mắt nhìn cô ta, nghe răng giờ vuốt.

Tôi đắc ý toét miệng cười: “Tiểu Nhã, tôi không tin là cô có thể hạnh phúc”. Bát rất trơn, rơi từ trên tay tôi xuống, vỡ vụn thành những mảnh nhỏ vung vãi khắp sàn.

Niềm hạnh phúc được gây dựng trên nỗi đau khổ của người khác, tôi không tin cô ta có thể hạnh phúc được! Trơ trên giành giật hạnh phúc của người khác, mặc kệ sự sống chết của người khác, tôi không tin loại đàn bà này có thể được hạnh phúc!

Cô ta vừa lau mặt vừa hằn học nguyên rửa tôi: “Cô sẽ không được chết toàn thân, cô là con khôn, là con đàn bà đề tiện”. Tôi lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta, giọng nói càng ác liệt hơn: “Cứ chờ đi, tôi chẳng quan tâm, chắc chắn tôi sẽ sống hạnh phúc hơn cô, không tin cô cứ đợi mà xem. Có một ngày, anh ấy sẽ gặp Tiểu Tứ sẽ vứt bỏ cô Tiểu Tam này thôi”.

Cô ta tức giận nổi điên lên, như là bị bệnh thần kinh vậy, đập tay đá chân vào cánh cửa. Tôi bình tĩnh cầm di động để ở trên bàn uống nước, bước đến trước mặt cô ta, cách cửa chống trộm, gọi điện thoại cho bảo vệ, hét lớn với bảo vệ: “Có một con điên đang làm ồn trước cửa nhà tôi, phiền các anh đến đây xử lý!”. Cô ta tức giận đỏ bừng mặt, cất cao giọng: “Chắc chắn tôi sẽ sống hạnh phúc với anh ấy, làm cho cô tức chết luôn!”.

Tôi bĩu môi, rướn mày: “Tốt nhất các anh người hãy sống hạnh phúc cho tôi!”. Tôi khề cần môi, cảm hận nhìn cô ta, nụ cười vô cùng thê lương: “Các người tốt nhất cũng mở to mắt mà nhìn xem tôi hạnh phúc như thế nào”.

Con diên đó kêu gào hồi lâu cuối cùng cũng bị bảo vệ đuổi đi.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Tần Tử Long, tôi nói thẳng: “Em muốn đoạn video đó”.

Anh nói: “Gì cơ?”. Rồi lại hỏi ngay: “Tiểu Nhã đến tìm em rồi à?”. Tôi chỉ hỏi: “Đoạn video có ở trong tay anh không?”. Anh “Ừ” một tiếng.

Tôi nổi giận dưng dưng nói: “Vậy được, anh đưa cho em, em cần ra tòa xem anh ta có thể chia được bao nhiêu tài sản?”. Tôi lại muốn xem, không có tiền, cô ta liệu có thể cũng giống như tôi trước đây, lặng lẽ chung sống bên anh hay không.

Hồi đó, công việc của ông xã vẫn chưa ổn định, cuộc sống của hai người rất cơ cực, cả ngày tro mắt nhìn người khác vui vẻ. Giờ đây, tôi muốn lấy hết tài sản, xem họ có thể hạnh phúc được đến đâu!

Xem tình yêu của cô ta, liệu có phải là không hề thay đổi trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Người đàn bà đó, thật không ngờ cô ta lại hiểm ác đến như vậy, tại sao tôi lại phải tha cho cô ta!

Tần Tử Long nói: “Vậy lát nữa anh sẽ đưa đến cho em!”.

Tôi tắt máy, tay run rẩy, toàn thân run lập cập.

Bị đánh thuốc mê, cho nên đầu óc hỗn loạn, cho nên mới lên giường cùng cô ta, đây có tính là vi phạm hay không? Phản bội chính là phản bội, không có cơ nào cả. Không có bất cứ lý do nào cả. Nếu như cố tìm cớ thì chỉ có thể trách lòng anh ta không ngay thẳng.

Nếu như trong lòng không có ý gì, sao lại suốt ngày chạy đến nhà cô ta chứ?

Anh có biết rằng tôi rất là khổ sở để mang thai đứa con của anh hay không? E rằng anh không thể hiểu nổi, khi anh đang chơi trò ám muội với người phụ nữ khác, chắc chắn anh không nghĩ đến tôi, chắc chắn anh không nghĩ đến đứa con này!

Đàn ông khi chưa thay lòng đổi dạ, đã trở thành cầm thú rồi, nếu như thay lòng đổi dạ... tôi không dám tưởng tượng. Tần Tử Long đột nhiên cười: “Anh kể cho em nghe một câu chuyện được không?”.

Tôi không lên tiếng, anh ngồi vắt chân phía đối diện tôi, chăm chú nhìn tôi cười nói: “Gần đây mới nghe được, buồn cười lắm”.

Tôi vẫn không lên tiếng.

Anh tự nói một mình: “Có một người Trung Quốc gặp một người nước ngoài ở châu Phi, kết quả là, ông ta nói tiếng Trung: “Hi, anh là con khỉ!”. Người nước ngoài đó lập tức chửi lại bằng tiếng Trung chuẩn: “Mẹ mày là con tinh tinh”. Anh cười: “Có phải là rất buồn không?”.

Tôi chăm chú nhìn anh, khẽ nói: “Nếu như đưa cho luật sư đoạn video này, khả năng giành thắng lợi của em là bao nhiêu?”. Tần Tử Long cười: “Anh nghĩ, chắc phải đến chín mươi chín phần trăm”.

Tôi cúi đầu, lấy tay miết chặt mép áo. Tần Tử Long cất cao giọng: “Chúng ta đi chơi có được không? Hay là đi du lịch cũng được, em muốn đi đâu? Đài Loan? Hồng Kông? Hay là Mỹ, đâu cũng được”.

“Tóm lại là không ở lại đây có đúng vậy không?”. Tôi ngẩng đầu, chau mày, gắng gượng mỉm cười: “Em không sao, thật đấy”.

Anh lấy tay vuốt hai đầu lông mày tôi, trên khuôn mặt điển trai khẽ nở nụ cười: “Như thế này mà nói là không sao”. Anh lại một lần nữa ngoan cố muốn vuốt phẳng đôi lông mày đang nhíu chặt của tôi, giọng anh khàn khàn nói: “Anh cho em mượn lòng ngực của anh”.

Nước mắt tôi chợt ứa ra. Tôi dựa đầu vào ngực anh, xương cốt toàn thân như tan rã, cảm thấy không còn chút sức lực nào cả.

Đôi nam nữ trên ghế sofa đang ôm nhau, đang hôn nhau. Họ dính chặt vào nhau, không thể nào tách rời được. Họ đang quấn quýt trước mắt tôi, mồ hôi trên người và làn da dường như dính chặt vào nhau, không thể nào tách ra nổi.

Một ngày nào đó, tôi đã làm mất ông xã. Vào một ngày nào đó, Tiểu Nhã đã dùng thuốc mê khiến cho anh lên giường cùng cô ta. Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa, khẽ ghen ngào, ra sức cắn chặt môi,

muốn kiềm chế giọt nước mắt. Tần Tử Long nói: “Em muốn khóc thì cứ khóc đi!”. Tôi cố gắng hết sức để kìm nén, lắc đầu: “Tại sao lại phải khóc?”. Vừa mới mở miệng ra, nước mắt đã nhoe nhoẹt, nước mắt thì nhau rơi xuống. Tôi ngẩng đầu, đẩy anh ra, trách móc: “Đều tại anh cả!”.

Anh cười lớn: “Được, đều tại anh, anh không nên bảo em khóc”.

Giọng tôi run rẩy, nước mắt tuôn rơi như mưa: “Em không khóc!”.

Anh nói về hài hước, “Phải rồi, là ột dây vào mắt, anh hiểu rồi!”. Tôi chăm chú nhìn vào đôi mắt nồng nhiệt của anh, lòng tràn đầy nỗi ám ức: “Anh còn cười được nữa!”.

Cuối cùng, anh giơ hai tay lên, mím môi, tỏ vẻ rất nghiêm túc: “Được rồi, anh không cười nữa, anh khóc cùng với Diệp Tử”. Mặt anh ử rử, cố gắng ép ra giọt nước mắt. Biểu hiện hài hước đó lại khiến tôi bật cười. Tôi gạt nước mắt: “Đừng đùa nữa!”. Anh chu môi, nói về rất nghiêm túc: “Không, anh không đùa, anh đang khóc, đang cố gắng hết sức để khóc”.

Tôi đứng dậy, bước tới dấn vào cánh tay anh. Anh trở tay không kịp, ôm lấy tôi, giả vờ khóc lóc: “Em đánh anh!”. Nụ cười của anh rạng rỡ, gần như muốn làm bỏng mắt người khác: “Bây giờ anh đang cố hết sức để cười”.

Tôi ngược mắt, chợt hỏi anh: “Em có gì tốt mà sao anh lại thích em?”.

Anh ngẩn người, rồi nhanh chóng trả lời: “Vấn đề này, cần phải suy nghĩ thật kỹ!”.

“Tại sao?”. Tôi khẽ rướn mày, còn anh thì rất điềm nhiên, “Nếu như anh nói thích em gốc, thích em đàn, thì em sẽ nghĩ anh học từ một bộ phim truyền hình Hàn Quốc nào đó. Thích một người, là không có lý do, có lý do thì đều là lừa dối”.

Những lời này đúng là lời nói trong lòng tôi. Anh dường như đã đoán đúng tâm sự của tôi, tỏ vẻ đắc ý, “anh không mắc lừa đâu!”.

Tôi đẩy mạnh anh ra, khẽ mỉm cười. Anh lại nói: “Kể cho em nghe một truyện cười nhé?”. Trong mắt tôi mang theo ý cười, trừng mắt nhìn anh, chỉ im lặng.

Anh nói: “Có một người Trung Quốc gặp một người nước ngoài ở châu Phi, kết quả là, ông ta nói tiếng Trung: “Hi, anh là con khỉ!”. Người nước ngoài đó lập tức chửi lại bằng tiếng Trung chuẩn: “Mẹ mày là con tinh tinh”.

Tôi bật cười, tâm trạng đột nhiên cảm thấy sáng khoái rất nhiều, giống như đang ở giữa biển cả mênh mông, có một chiếc thuyền buồm đồng ý chở tôi sang đến bờ bên kia.

Tôi vẫn tưởng rằng tôi không có đủ dũng khí để ấn số máy đó, nhưng thì ra ấn những con số đó lại đơn giản như vậy. Tôi húng hắng “A lô” một tiếng, đầu dây bên kia vẫn im lặng. Tôi cất cao giọng: “Phạm Tuấn Khoa, lúc nào anh đi ly hôn với tôi? Nếu như anh không chịu ly hôn, tôi nói cho anh biết, đĩa video anh và Tiểu Nhã ngủ với nhau đang nằm trong tay tôi”.

Anh vẫn chỉ im lặng.

Giọng nói của tôi dần dần nghẹn ngào: “Tôi nói cho anh biết, ra tòa chẳng ai đẹp đẽ gì, tôi khuyên anh hãy thuận tình ly hôn, như vậy sẽ tốt hơn”. Anh vẫn không lên tiếng, tôi đột nhiên nổi giận: “Rối cuộc là ai có lỗi với ai chứ?”. Tôi đang định nổi đóa lên, anh lên tiếng, giọng khàn khàn: “Biết rồi!”.

Tôi chợt ỉu xiu, bàn tay khẽ run rẩy. Tôi cắn răng, cố kìm nén nỗi trong lòng: “Vậy thì khi nào đi đến chỗ luật sư?”.

Anh ngừng lại một lúc lâu, sau đó mới từ tốn nói: “Tùy em!”.

Trước đây, chúng tôi yêu thương nhau đến thế. Anh ôm tôi vào lòng, chỉ muốn chọc cho tôi cười, thậm chí chỉ cần anh mở miệng nói một câu, là tôi có thể hiểu được tâm sự của anh.

Giờ đây, giữa chúng tôi thực sự đã cách một bờ đại dương mênh mông, không thể nào bơi đến được bến bờ của nhau.

Tôi nằm vật xuống ghế sofa, toàn thân không còn chút sức lực nào cả nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh: “Sao có thể tùy em được, cả hai cần phải hẹn rõ thời gian chứ?”. Tôi gắng gượng cho giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, thanh thản.

Anh dừng lại thật lâu mới chậm rãi nói: “Tùy em!”. Nước mắt của tôi vẫn không thể kìm nén được, từ từ chảy xuống. Chảy xuống mu bàn tay nóng hổi. Tôi lau khô nước mắt, cắn răng, trong đầu luôn hiện lên cảnh tượng tôi nhìn thấy trong đĩa video, cuối cùng vẫn hần học nói một câu: “Vậy thì ngày mai”. Rồi gác máy luôn.

Tại sao tôi vẫn buồn? Người đàn ông này không xứng đáng.

Tình yêu của anh đối với tôi, chẳng qua cũng chỉ được tạo thành do vô số những lời nói dối mà thôi.

Không có tôi, anh vẫn có thể sống rất ổn.

Điện thoại lại vang lên, tôi hậm hực nhắc ông nghe: “A. Ở đầu dây bên kia, Tần Tử Long lại vồn vã hỏi: “Em đã ăn cơm chưa, nhớ phải ăn cơm đúng giờ đây”. Mũi tôi cay cay, giọng nói hơi nghẹn ngào: “Tần Tử Long, anh yêu em sâu đậm thế nào?”. Anh dường như bị bất ngờ, sau đó cười hỏi: “Sao em lại hỏi câu này?”.

Tôi nghẹn ngào: “Anh nói đi!”.

Anh cười lớn: “Sao em lại giống như trẻ con vậy!”. Tôi ngoan cố: “Anh nói đi!”.

Anh như thể đang dỗ trẻ con: “Ngoan nào, đừng gây chuyện nữa!”. Anh ngừng lại rồi lại nói về hùng hồn: “Hãy lấy anh, anh sẽ nói cho em biết”.

Tôi hít thở một hơi thật sâu, toét miệng cười, nhưng vẫn không thể kìm nén được giọt nước mắt: “Em sẽ tìm một người khác, sẽ sống thật hạnh phúc, ít ra trong cuộc đời này em chắc chắn phải hạnh phúc hơn anh ấy”.

“Thế em đã bao giờ xem xét đến anh chưa?”. Tôi cười ha ha: “Ừ, chưa bao giờ suy nghĩ đến”.

Anh hụt hẫng: “Vậy thì thôi”. Ngừng một lát, anh lại cuống lên nói: “Anh đành phải cố gắng hơn nữa”. Tôi cười: “Cố thế nào được? Anh cứ tưởng cứ cố là được à?”.

Anh chợt hỏi tôi: “Anh làm thuê cho em có được không?”.

“Làm thuê?”. Tôi chẳng hiểu gì cả: “Em không thuê nổi anh”.

Anh tỏ vẻ bí ẩn: “Chắc chắn thuê

“Ồ?”.

“Cả đời này anh sẽ rửa chân cho em có được không?”.

Tôi nắm chặt điện thoại, chỉ im lặng... nhưng bàn tay không thể nào nắm chặt được điện thoại, cứ thế rơi tuột xuống. Một lúc lâu sau tôi mới mở miệng nói với vẻ khó khăn: “Tần Tử Long, cảm ơn anh, nếu như không có anh, em thực sự không biết làm thế nào. Em thật may mắn, bởi vì có anh”.

Anh không lên tiếng, nhưng mãi không chịu tắt máy. Tôi biết, anh luôn có một yêu cầu, chính là tôi gác máy trước, mặc dù tôi không biết vì sao lại như vậy.

Như vậy, trong lòng tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn, sẽ không phải nghe thấy tiếng kêu tút tút tút thê lương từ phía đầu dây bên kia vọng lại. Những âm thanh đó quấn chặt lấy trái tim tôi, khiến tôi cảm thấy đau đớn tuyệt vọng.

Không có tiếng người, chỉ có tiếng gió lạnh thê lương, gió lạnh buốt cào vào da thịt.

Xuống xe, bước vào văn phòng làm việc của luật sư, không tài nào ép ra nổi nụ cười. Khuôn mặt đông cứng lại, lấy tay sờ lên mặt, cảm thấy lạnh giá buốt thấu xương.

Luật sư Trần bắt tay tôi, miệng nở tươi cười: “Cô đến rồi à?”.

Tôi nhìn người đàn ông trung niên ngoài ba mươi tuổi trước mặt, dáng người hơi gầy đôi mắt sáng rực có thần đeo một cặp kính, tôi ngẩng đầu, cố gắng nhìn anh, cười nói: “Việc...”.

“Anh Tần đã gọi điện nhờ tôi giải quyết xong rồi, bây giờ chỉ còn đợi chồng cô đến”. Chưa đợi tôi nói xong, anh đã ngắt lời tôi.

Tôi gật đầu: “Vậy thì cảm ơn anh quá!”.

Anh vội nói: “Hãy vào ngồi trong văn phòng làm việc của tôi!”. Anh dẫn tôi vào văn phòng, gọi người đem trà đến, lại hỏi: “Về việc phân chia tài sản, cô có suy nghĩ như thế nào?”.

Tôi khẽ giật mình, uống một ngụm trà, ấp úng nói: “Tôi phải xem anh ấy... nhất thời, cũng không quyết định được”.

Luật sư Trần chậm rãi gõ ngón tay xuống mặt bàn, nói vẻ nghiêm túc: “Nếu như thực sự có đoạn video đó, vậy thì có thể khiến cho anh ta tay trắng ra khỏi nhà”. Tôi nghĩ một lát, miễn cưỡng mỉm cười: “Tôi chưa bao giờ muốn để cho anh ấy tay trắng ra khỏi nhà”.

Luật sư Trần từ từ lắc đầu: “Nếu như có đoạn video làm chứng, còn có thể giành được đứa bé”. Tim tôi như co thắt lại, vội hỏi: “Đứa bé chẳng phải là của tôi sao?”.

Luật sư Trần trầm xuống: “Chưa chắc”.

Tôi vội hỏi: “Vậy thì phải làm thế nào?”.

Anh nói vẻ suy tư: “Có phải là cô không muốn đưa đoạn video đó ra

Tôi gật đầu, “Như vậy e rằng có vẻ quá tuyệt tình với anh ấy”.

Anh mím môi, gật đầu: “Vậy thì chỉ có thể bàn bạc thương lượng với anh ta thôi, thương lượng anh ta từ bỏ quyền nuôi dưỡng đứa bé, từ bỏ tài sản là được rồi”.

Cô thư ký gõ cửa nói từ bên ngoài vào: “Luật sư Trần, anh Phạm đến rồi!”.

Tình cảm suốt mười năm qua, giờ đây, chúng tôi buộc phải chia tay.

Buộc phải trở thành những người xa lạ.

Hai tay tôi nắm chặt cốc trà.

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc. Anh nói: “Tôi đến rồi!”. Ba chữ đơn giản ngắn gọn như vậy lại tạo nên một làn sóng trong lòng tôi.

Luật sư Trần cười nói: “Anh Phạm, thân chủ tôi muốn thương lượng với anh về việc thuận tình ly hôn”.

Đúng vậy, ly hôn không khó khăn như trong tưởng tượng, thực ra rất đơn giản.

Giọng anh rè rè: “Thương lượng thế nào?”.

Tôi cúi đầu, không dám mở miệng. Luật sư Trần vội nói: “Muốn anh từ bỏ đứa bé và tài sản”. Giọng anh khàn khàn nói: “Tôi có thể từ bỏ tài sản, nhưng tôi cần đứa bé”.

Tôi vẫn nắm chặt cốc trà.

Mặc dù anh có lỗi với tôi, nhưng ít nhất anh vẫn yêu đứa bé.

Chỉ riêng điều này, tôi đã có thể cảm thấy vui mừng. Có lẽ mười năm qua tôi đã sống vô ích, nhưng ít nhất đứa trẻ cũng có thể khiến tôi biết được rằng, có thể đau buồn, có thể bị thương nhưng không phải đã sống một cách vô ích.

Tôi quay đầu lại, ngược mắt nhìn anh, má anh hóp lại nhưng tất cả các nét trên mặt anh vẫn vô cùng thân thuộc. Mười năm qua, mỗi lần nằm trên gối, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này là tôi có thể yên lòng.

Suốt mười năm nay, đã có bao nhiêu ngày đêm, khi nhìn người này nằm ngay bên cạnh mình, tôi luôn cam tâm tình nguyện chung sống trọn đời với anh.

Tôi mở miệng đầy ai oán: “Anh không thể cướp đứa con của tôi được”.

Anh quay đầu, nói từng tiếng: “Anh muốn đứa bé này!”. Tôi cười thê lương: “Tiểu Nhã có thể giúp anh sinh con”.

Anh nhìn tôi, nhìn chăm chăm đến độ dường như làm bỏng mắt tôi. Anh nói từng tiếng thật rành rọt: “Anh không cần cô ta, anh cần đứa bé này!”. Tôi không thể nào kìm chế được sự buồn bã, chất vấn anh: “Anh định làm gì vậy? Lẽ nào anh nhất định phải ép em đưa đoạn video đó lên tòa thì anh mới chịu từ bỏ đứa bé này?”

Anh chợt đứng phắt dậy trừng mắt nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng đáng sợ: “Tùy em, thích làm thế nào thì cứ làm, dù sao, anh cần đứa bé này!”.

Luật sư Trần vội vàng khuyên nhủ: “Hai vị có gì từ từ nói!”.

Tôi cũng phẫn nộ đứng dậy: “Không bàn nữa, cứ để tòa án quyết định”.

Anh cũng phẫn nộ: “Dù sao em đã cầm chắc rồi, Tần Tử Long sẽ giúp em kiện tụng, sẽ giúp em mua chứng cứ, em nắm chắc phần thắng rồi”. Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Em nôn nóng để ngã vào lòng anh ta đến như vậy à?”.

Tôi đúng là bị anh ta làm cho tức chết đi được, giọng nói càng lúc càng gay gắt: “Anh nói vậy là có ý gì? Vừa ăn cắp vừa la làng? Sau khi chơi chán Trương Lâm Lâm rồi lại quay sang Tiểu Nhã. Bây giờ lỵ hôn, anh lại còn muốn cướp đứa con của tôi!”.

Tôi tức giận đến độ hai tay run rẩy, người đàn ông này thực sự xấu xa đến đỉnh điểm.

Anh quay người, hằn học nhìn tôi, ánh mắt như dao: “Chuyện của Trương Lâm Lâm, có phải là em lại định lôi ra để nói hay không?”.

Tôi bực bội nói: “Ai bảo anh ép tôi!”. Tôi đúng là sắp phát điên, gơ tay đâm tới tấp vào cánh tay anh, Anh trừng mắt nhìn tôi, không nhúc nhích, để mặc cho tôi đánh.

Tôi càng lúc càng hăng, dồn hết sức để đánh anh

Bao nhiêu ngày đêm tôi chỉ có thể dựa nước mắt để sống qua ngày. Bao nhiêu ngày nay, tôi đã nắm tay Tần Tử Long, nắm lấy cọng cỏ cứu mạng duy nhất, bất luận nó có khiến tôi ngã xuống vực sâu hay không, tôi chỉ biết, tôi đã không còn đường để trốn chạy.

Tất cả những điều này, đều là do anh ép cả thôi.

Nếu như không có Trương Lâm Lâm, nếu như không có Tiểu Nhã, chúng tôi có thể tiếp tục sống mười năm, hai mươi năm của chúng tôi, thậm chí cho đến khi đầu bạc răng long. Luật sư Trần chen ngang: “Hai vị hãy giữ bình tĩnh!”.

Tôi cuối cùng cũng đánh ê cả tay, cuối cùng dừng lại, ngược đôi mắt ầng ậc nước lên nhìn anh. Hốc mắt anh đã lõm vào rất sâu, trên mặt râu mọc tua tủa.

Trước đây anh vốn là người đàn ông vui vẻ phóng khoáng, ngày ngày chăm chỉ cạo râu, thắt ca vát, thật không ngờ đến giờ lại đến nông nỗi này. Tôi lẽ ra phải cười, cười thật lớn tiếng, nhưng tôi lại không cười nổi, mặt như bị đông cứng lại.

Trời mùa đông thật lạnh, lạnh từ đầu đến chân, hơi lạnh luồn lách vào tận bên trong.

Luật sư Trần lại nói lần nữa: “Về việc này chúng ta hãy từ từ thương lượng”.

Anh trừng mắt nhìn tôi: “Không cần thương lượng, tôi cần đứa bé!”.

Tôi ghen ngào, gần như rơi lệ: “Gì chứ, tôi mang thai khổ sở thật không ngờ anh lại muốn cướp nó. Anh dựa vào cái gì chứ?”.

“Dựa vào tôi là bố của đứa bé, dựa vào việc tôi không muốn nó phải gọi người khác là bố”. Câu nói này của anh đã chen cổ họng tôi lại, tôi nhìn anh, không thốt nên lời, nhưng lại không thể nào nuốt được cục tức này, cũng không chịu yếu thế hét lên: “Dựa vào đâu mà con tôi sinh ra lại phải giao cho người đàn ông vô trách nhiệm như anh nuôi dưỡng?”. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, càng cố tình ác độc đổ oan cho anh: “Anh nhất định muốn cướp được đứa bé, sau đó ngược đãi nó”.

Anh nói: “Vậy thì khỏi bàn”.

Anh định bước ra ngoài, tôi túm anh lại: “Nói xong hãy đi, tôi không muốn cứ phải lằng nhằng mãi”. Anh buông tay tôi ra, giọng nói càng kiên quyết: “Anh muốn đưa bé!”.

Cuối cùng anh hất tay tôi ra, vội vã bước ra ngoài.

Tôi vội vàng đuổi theo.

Khi bước đến cửa khu lầu Luật sư, tôi đuổi kịp theo anh. Gió lạnh thổi vào mặt, như dao cứa. Tôi nắm lấy cổ tay anh, cầu xin: “Hãy trả con lại cho em!”.

Đây là đứa con của tôi, sao anh có thể cướp nó đi được chứ?

Anh li mắt nhìn tôi, giọng lạnh lùng: “Không thể nào!”.

Tôi đột nhiên trào nước mắt, hỏi: “Anh đã bao giờ

Anh im lặng.

Trái tim tôi run rẩy, cố gắng ngăn nước mắt lại, nghẹn ngào: “Nếu như anh đã từng yêu em, vậy thì hãy trả con lại cho em!”.

Sắc mặt anh nhợt nhạt, môi mím chặt. Lòng tôi đau đớn như dao cứa, nói về bi thương: “Anh biết rõ em yêu đứa bé này, cho nên anh không thể cướp nó đi được. Anh không thể tàn nhẫn đến như thế”.

Mặt anh lạnh lùng, giọng nói khản đặc: “Anh muốn đưa bé này!”. Anh nói từng tiếng, lời nói giống như muôn vàn lưỡi dao, lao thẳng vào người tôi, “Anh cũng yêu đứa bé này!”.

Tôi ra sức lắc đầu, “Không thể, có phải là anh nhất quyết muốn gây chuyện ồn ào để phải xấu mặt ở tòa án hay không?”. Anh nhìn thẳng vào mặt tôi, ánh mắt hoang vu: “Cho dù như vậy, anh cũng vẫn muốn đưa trẻ này!”.

Tôi nghiêng rằng: “Anh đang ép em”.

Ánh mắt anh rất đáng sợ. “Đúng rồi, anh cứ ép em đấy!”. Tôi từ từ thả tay ra, cảm thấy rất tuyệt vọng, dường như đang ở ngay bên cạnh vực sâu không đáy, chỉ sẩy chân một bước là mãi mãi rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Người đàn ông này, đến tận bước này mà vẫn không chịu buông tay.

Anh đến chết cũng không chịu buông tay!

Cơn gió lạnh buốt thấu xương, lao thẳng vào mặt. Tôi nhìn theo bóng dáng anh nhưng lại không thể nào khóc được, thực sự con tim đã chết rồi.

Gây ồn ào đến mức này, tôi nằm im giữa sa mạc, chờ đợi cái chết, khắp mặt đất đều là nỗi tuyệt vọng.

Vậy thì sẽ ra tòa, vậy thì xấu mặt với mọi người. Dù sao chính anh còn không sợ, tôi sợ gì chứ?

12. Chương 12: Em Chỉ Buồn Vì Không Thể Nắm Tay Anh Đi Đến Cuối Cuộc Đời

Con đường đất nhỏ hẹp, cây mọc hai bên đường, trong bãi cỏ rộng lớn, những bông hoa đang nở rộ. Vườn hoa công cộng của tiểu khu vẫn luôn luôn rất yên tĩnh, môi trường và không khí thật tuyệt. Thỉnh thoảng còn có những bà mẹ trẻ đẩy những em bé chưa đầy một tuổi đang nằm trong xe đi dạo.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Tần Tử Long dường như vẫn không chịu từ bỏ. Tôi không còn tâm trạng nào để trò chuyện với anh, không muốn nghe máy, không muốn nghe bất cứ âm thanh nào.

Những tiếng bước chân hối hả truyền vào trong tai tôi. Tôi tìm kiếm xung quanh. Ở con đường nhỏ phía đối diện, có vài người đang đứng. Ánh đèn đường vàng vọt chiếu xuống khuôn mặt anh, tôi lặng lẽ nhìn anh, há miệng định gọi anh, nhưng lại kìm lại được.

Từ xa nhìn lại, tôi dường như nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của anh, lồng ngực thở phập phồng, tiếng chuông di động lại vang lên, tôi không nghe thấy. Anh lại quay đầu, vừa vặn mắt đối mắt với tôi.

Anh chạy nhanh vượt qua bãi cỏ đến trước mặt tôi thở phào: “Sao em lại không nghe điện thoại?”. Tôi không lên tiếng, chỉ im lặng. Dưới ánh trăng đêm, ánh mắt anh sáng ngời: “Sao thế? Anh ta thực sự nhất định đòi đứa bé sao?”.

Lẽ ra cần có người khuyên tôi hãy bỏ đứa bé đi, nhưng không có ai nói với tôi điều này. Họ đều hiểu rõ đứa bé này quan trọng với tôi đến nhường nào.

Tôi còn có thể nghĩ thêm được gì nữa đây? Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, đã không thể nào suy nghĩ thêm được gì.

Tôi chậm rãi bước về phía trước, hai tay vòng ra sau, chỉ cảm thấy lòng trĩu nặng. Tần Tử Long đột nhiên ôm lấy tôi, hơi nóng phả vào bên tai tôi, anh khẽ run rẩy: “Lạnh quá, hãy cho anh mượn chút hơi ấm!”.

Áo khoác của anh rất rộng, từng luồng gió thổi thẳng vào bên trong. Anh lấy áo khoác trùm kín tôi, toét miệng cười: “Để anh kể chuyện cười cho em nghe nhé?”.

Tôi ngược mắt nhìn anh, khẽ nói: “Sau này anh cứ mặc kệ chuyện của em!”.

Nụ cười của anh khựng lại nơi khóe môi, chợt sa sầm nét mặt. Anh thấp giọng nói: “Anh xin lỗi! Anh không nên tự ý giúp em mua lại cái đĩa đó”.

“Thực sự cần phải tố cáo anh ấy

Tôi hỏi từng chữ, “Thực sự phải làm cho anh ấy rơi vào tình cảnh đó sao?”. Tôi không thể kìm chế hơn nữa, toàn thân run rẩy: “Trước đây thật ngốc, cứ tưởng rằng có tiền hay không cũng không quan trọng. Giờ đây, ngay cả nhà em cũng không có, anh ấy còn muốn tranh giành đứa con với em”. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, lấy tay che miệng, chỉ khóc ròng.

Mười năm dài đằng đẵng đã trôi qua, thì ra tôi đã mất hết tất cả.

Có được tiền, có được căn hộ, vậy thì có tác dụng gì chứ? Tôi đã không có chồng, không có nhà.

Cả cuộc đời này không thể tìm lại được nữa rồi.

Niềm hạnh phúc trước đây đã thực sự rời bỏ tôi mà đi giống như con diều đã bay cao, đã bay đến một nơi xa xôi tôi không thể nào tìm nó trở về được. Anh càng ra sức ôm chặt lấy tôi, thở dài: “Lạnh quá!”. Anh miễn cưỡng mỉm cười: “Thực sự là rất lạnh!”.

Lá trên cây thì nhau rơi xuống giống như tuyết tràn ngập khắp bầu trời.

Giọng nói tôi run rẩy, dồn sức muốn đẩy anh ra, tôi gào khóc: “Tần Tử Long, em không thích anh, thực sự không thích. Bởi vì em không có cách nào cả, em cần người che chở, em cần người an ủi, cho nên mới ra sức muốn nắm chặt lấy anh. Anh chỉ là một cọng cỏ cứu mạng trong lúc em đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng...”.

Anh ngẩn người, toàn thân cứng đờ. Một lát sau, anh mới từ từ cười nói: “Không sao cả!”. Giọng nói của anh rất thê lương: “Cọng cỏ cứu mạng trong tình cảnh tuyệt vọng hay khúc gỗ nổi giữa biển đại dương, cũng đều không sao cả. Em không yêu anh, cũng vẫn không sao cả. Không có ai nói, muốn chăm sóc một người khác, nhất định cần phải thiết lập trên nền tảng cả hai người cùng yêu thương nhau”.

Anh càng ôm chặt tôi hơn, như thể rất lạnh, toàn thân run rẩy: “Nếu như có thể làm liều thuốc tốt cứu mạng, vậy cũng rất tuyệt mà”.

Tôi cúi đầu vào ngực anh, trào nước mắt.

Anh chậm rãi từ tốn nói: “Tất cả mọi chuyện đều không sao cả”. Anh như thể đang nói với chính mình: “Anh thực sự không sao cả”.

Nước mắt tôi đầm đìa khắp mặt, run rẩy khóc thút thít.

Anh nói: “Bên ngoài trời lạnh quá, anh đưa em về!”.

Suốt đoạn đường, cả hai đều không nói lấy nửa lời. Cho đến tận lúc về đến cửa nhà, nhìn thấy Tiểu Nhã đang dựa lưng vào cửa chống trộm, trợn trừng mắt nhìn tôi. Cô ta nhìn thấy tôi bèn kêu “ôi” một tiếng, sau đó lạnh mặt nói: “Thật oan ức cho cô quá, khóc ra nông nỗi này”. Cô ta lại chửi bới: “Đúng là đồ không nhẽo!”.

Tôi chẳng thèm chú ý đến cô ta, mở cửa ra. Tần Tử Long chặn ở cửa, không cho Tiểu Nhã bước vào. Cách cánh cửa chống trộm, Tiểu Nhã kêu gào, nội dung chẳng qua cũng chỉ là chửi tôi vô liêm sỉ, còn không chịu ly hôn... Tần Tử Long dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, liền hét lên với cô ta: “Cô có thể câm miệng lại được không?”. Tiểu Nhã giật mình, đành phải hậm hực bỏ đi. Còn tôi vẫn thấy giật mình, dường như lần đầu tiên thấy người đàn ông này nổi nóng.

Bên ngoài cửa kính, trời đang đổ mưa phùn, trên đường có vài người qua lại. Tay tôi đột nhiên bị ai đó nắm chặt. Tôi quay đầu lại nhìn, thấy Tần Tử Long, khẽ rút tay lại, chỉ cảm thấy mơ màng.

Trong quán cafe, chỉ có mấy người khách thưa thớt.

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Sao vẫn còn chưa đến?”. Luật sư Trần ngồi ở phía đối diện, từ tốn uống cafe, khuyên nhủ: “Đừng vội, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ đồng ý thôi”.

Tôi giật mình, cúi đầu, tay vẫn đang run. Điều này được coi là gì nhỉ? Uy hiếp sao? Tần Tử Long lại một lần nữa nắm lấy tay tôi, trên mặt hiện ra ý cười: “Không cần lo lắng, anh sẽ nói rõ với anh ấy, anh chỉ đi cùng em đến đây thôi. Sẽ không nói bất cứ câu nào”.

“Anh chỉ muốn giúp em.” Khuôn mặt tôi lạnh giá, dường như đã bị đóng băng, chỉ có miệng khẽ động đậy. Anh vẫn miễn cưỡng mỉm cười: “Hay là để anh đi trước nhé, đỡ phải để cho chồng em nhìn thấy lại suy nghĩ lung tung”.

Tôi gạt đầu, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Anh không ở đây đúng là sẽ ổn hơn phần nào, ít nhất, chúng tôi cũng không cần phải vô cớ coi anh là đề tài để cãi cọ. Tần Tử Long đứng dậy nói với luật sư Trần: “Đừng có ép chồng cô ấy quá, chúng ta chỉ là người ngoài cuộc”.

Luật sư Trần “ừ” một tiếng. Lòng tôi thấp thỏm không yên, hỏi luật sư Trần: “Lát nữa tôi phải nói như thế nào?”. Luật sư Trần nói: “Không phải lo đâu, lát nữa tôi giúp cô nói là

Trái tim tôi vẫn treo lơ lửng, đợi thêm hơn mười phút nữa, ông xã mới đến. Anh ngồi xuống phía đối diện tôi, lôi từ trong người ra một hộp thuốc lá đặt xuống bàn. Anh nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng: “Còn muốn bàn bạc gì nữa?”.

Luật sư Trần cười nói: “Việc là thế này, tôi cảm thấy vụ kiện lần này anh không cần thiết phải theo, bởi vì chắc chắn anh sẽ thua”.

Anh đặt điều thuốc lên miệng, châm thuốc, hít một hơi thật sâu, nhú mày hỏi: “Sau đó thì sao?”. Luật sư Trần không hiểu rõ lời anh nói, hỏi: “Sau đó?”.

Anh cười nhạt: “Tại sao tôi lại phải vứt bỏ đứa con, con của tôi, dựa vào đâu mà phải vứt bỏ?”.

Luật sư Trần bắt đầu nói liên tục: “Anh cần phải biết đây là đứa con của thân chủ tôi, đứa con này mặc dù cũng thuộc về anh, nhưng quan tòa là người đứng trên lập trường công chính, chắc chắn sẽ không phán quyết cho anh. Chẳng thà chúng ta cùng bàn bạc, hoặc là có thể nhượng bộ thêm về phương diện tài sản”.

Tôi yên lặng chăm chú nhìn ông xã, đầu điều thuốc giống như một đốm lửa, dường như ngưng tụ lại ở trên miệng anh trở thành một nụ cười thấp thoáng. Anh chăm chăm nhìn tôi, cười nhạt: “Sao, không cần tự mình mất phí thuê luật sư, cho nên đến nói với tôi vụ kiện cáo này chắc chắn tôi sẽ thua sao?”.

Tôi không kìm chế nổi, lên tiếng: “Đứa bé đi theo em, em mới yên tâm”.

Anh dường như nhớ ra chuyện gì, trong mắt tràn đầy nỗi thất vọng, đột nhiên giơ tay ra đập điều thuốc, nói một câu: “Anh xin lỗi bao giờ hút thuốc trước mắt tôi, anh biết tôi rất ghét mùi thuốc.

Chúng tôi đã thân thuộc với nhau như thế này, dường như là một cơ thể hoàn chỉnh không thể tách rời.

Tôi quay đầu nhìn ra cửa sổ, không nghe thấy gì nữa cả. Mưa càng lúc càng to, dưới mặt đất bốc lên từng đám khói trắng.

Khoang mắt tôi nóng rực, quay đầu chăm chú nhìn anh: “Em có thể không cần bất cứ thứ gì, nhưng em nhất định đòi đứa bé này”.

Trong lọ thủy tinh để ở góc bàn cắm một bông hoa hồng, từng cánh hoa hồng thật to đang nở rộ.

Anh không lên tiếng, dường như đang suy nghĩ. Tiểu Nhã không biết đã theo đến từ lúc nào, ngồi xuống cạnh tôi, giọng lạnh lút gọi nhân viên phục vụ. Cô ta mỉm cười nói: “Vẫn chưa nói chuyện xong sao?”.

Nữ phục vụ đi đến, cô ta hỏi ông xã: “Sao anh vẫn chưa gọi đồ gì uống?”. Cô nói với nhân viên phục vụ: “Cho tôi hai cốc cafe”.

Luật sư Trần danh mặt lại: “Thưa cô, chúng tôi đang bàn chuyện, tôi nghĩ cô không tiện ngồi ở đây”. Cô ta đứng dậy, đi đến cạnh ông xã, cúi người xuống, hai tay khẽ ôm lấy vai anh: “Em có thể ngồi đây được không?”.

Ông xã nhìn tôi, hồi lâu mới thốt ra hai chữ: “Có thể”.

Tiểu Nhã thơm vào mặt anh một cái, ánh mắt tươi cười, dường như đang nói: “Chúng ta đã có mối quan hệ thế nào rồi, không thể chứ?”.

Tôi giật thót, lạnh lùng hỏi: “Ôi, bệnh xã hội khỏi rồi à?”.

Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô mới bị bệnh xã hội!”. Tôi càng cười lạnh hơn, nói với ông xã: “Nếu như anh muốn người phụ nữ này ngồi bên cạnh nghe, em nghĩ chúng ta chẳng có gì để nói cả”.

Tiểu Nhã cười hi hi chen vào: “Có phải cô sợ tôi không?”. Tôi cười đáp lời cô ta: “Đúng vậy, tôi sợ người đàn bà da mặt dày hơn cả trời”.

“Có!”. Cô ta tức giận không thốt lên lời, mặt biến sắc, nhưng nở nụ cười: “Tôi yêu anh Khoa, ít ra cũng yêu sâu sắc hơn cô”. Tôi bĩu môi, giọng giễu cợt: “Thật sao? Thật là hiếm có!”.

Cô ta bước đến trước mặt tôi, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Phiền cô, thôi thì cứ bỏ đứa bé đi, cứ lẳng nhà lẳng nhằng mãi thế này bao giờ mới xong?”. Cô ta mở to mắt, hần học nhìn tôi: “Bỏ đứa bé khó khăn như vậy sao?”.

Tôi đứng dậy, sa sầm mặt, bực bội nói từng tiếng: “Phạm Tuấn Khoa, tôi nghĩ chúng ta chẳng có gì để nói nữa cả”. Luật sư Trần cũng đứng dậy nói: “Đúng là không có gì để nói nữa cả”.

Tôi nhìn thẳng vào mặt anh, nghiêng răng: “Anh đã muốn bẽ mặt, tôi cũng không ngăn cản anh, sau này, chúng ta khỏi cần nói chuyện gì nữa, cứ gặp nhau ở tòa án”.

Tiểu Nhã, chỉ cần nhìn thấy người đàn bà này là tôi nổi giận vô cớ. Cô ta đã phá vỡ gia đình tôi, làm đảo lộn cuộc đời tôi. Thật không ngờ cần cô ta! Vẫn muốn ở cạnh cô ta?

Tôi chỉ muốn cười khẩy, thật không ngờ người phụ nữ như thế này mà anh cũng cần!

Đang định bước ra ngoài, sau lưng đột nhiên bị ai đó đẩy mạnh, tôi ngã nhào về phía trước, bụng tôi vừa vụng va vào góc bàn bên cạnh. Góc bàn như một chiếc búa cực lớn đập mạnh vào bụng tôi, bụng tôi đau quần quai.

Ngón tay tôi bấu chặt vào mặt bàn, cả người run lập cập vì cơn đau đớn tột cùng. Tôi gắng gượng quay đầu lại, Tiểu Nhã làm bộ làm tịch đỡ tôi, nói: “Xin lỗi!”. Cô ta luôn miệng xin lỗi, như thể con chim non đang bị hoảng hốt kinh hãi. Ánh mắt vô tội khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Cô ta nói: “Thật sự xin lỗi, tôi không may va vào cô”.

Tôi ôm lấy bụng, mở to mắt, cắn chặt môi.

Tôi hát tay Tiểu Nhã ra, quỳ sụp xuống đất. Luật sư Trần nói: “Chúng ta đến bệnh viện”.

Tôi đau đớn đến độ không thể đứng dậy nổi. Tiểu Nhã vẫn cười nói: “Chị dâu, thực sự xin lỗi”. Luật sư Trần dìu tôi, tôi gắng gượng hết sức, đôi chân run rẩy từ từ đứng dậy, gắng gượng nhích từng bước chân đi ra phía bên ngoài.

Bên ngoài, trời mưa rất to, trên bầu trời sấm chớp vang rền. Tôi ôm bụng, đau như cắt khiến nước mắt tuôn rơi lã chã. Luật sư Trần thả tôi ra, nói: “Tôi đi đánh xe đến đây, cô ở đây đợi tôi”.

Tôi cảm thấy bất an, nhú chặt mày, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn.

Có người đi từ phía sau tới, giọng nói quen thuộc vang lên bên tai tôi, ông xã cuống quýt nói: “Anh đưa em đến bệnh viện”.

Tôi dùng chút tàn lực cuối cùng đẩy anh ra, nhưng cả người lại ngã nhào xuống dưới đất. Mưa càng lúc càng to.

Tôi khóc hu hu thành tiếng, toàn thân đau đớn đến đỉnh điểm. Đường như lại trở về thời khắc đó, trong bệnh viện bác sĩ đang cầm dụng cụ y tế, các động tác vô cùng thành thực, cắt bỏ máu thịt trong cơ thể tôi.

Nỗi đau đó tôi vẫn luôn ghi nhớ.

Ông xã ôm lấy tôi, vô cùng lo lắng: “Em đừng khóc, anh đưa em đến bệnh viện”.

Tiểu Nhã không biết lại chạy đến từ lúc nào, hét lên với anh: “Sao vừa rồi anh lại tát em chứ?”. Ông xã gào lên: “Cô đâm vào bụng của cô ấy, nếu như đứa bé có mệnh hệ gì tôi sẽ không tha cho cô, quyết không tha”.

Anh thét đến câu nói cuối cùng, đúng là rút hết sức lực.

Con của tôi, đứa con mà tôi yêu quý nhất. Đã bao nhiêu đêm, vì nó mà tôi nôn khan như đứt từng khúc ruột, nước mắt nước mũi đầm đìa.

Tôi đặt tay xuống bụng dưới, gào khóc: “Con của tôi!”.

Không ai có thể đem nó đi, chẳng phải vẫn thường nói, con cái chính là thiên sứ thượng đế ban tặng cho sao? Bàn tay tôi run lấy bầy, nắm chặt vạt áo ông xã, nước mắt tuôn rơi lã chã: “Hãy cứu nó!”.

Tiếng mưa rơi tí tách, từng đợt từng đợt giội xuống đất, dường như đánh vào người tôi, khiến tôi không thở nổi. Trong cơ thể như có thứ gì đó dần dần chảy ra, tôi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tiểu Nhã, tiếng kêu thất thanh của rất nhiều người.

Tôi hoảng hốt nắm chặt cổ tay ông xã, giọng khàn đặc: “Ông xã!”. Trái tim tôi đang đập dồn dập, nước mắt nhạt nhòa: “Hãy cứu nó!”. Ông xã nhìn tôi, trợn trừng mắt, gào lên đau khổ, dường như bất lực đến đỉnh điểm. Đang chảy máu sao? Tôi gắng gượng định ngồi dậy, ông xã lại áp chặt đầu tôi vào ngực anh, toàn thân run lấy bầy. Anh cũng chảy nước mắt: “Anh xin lỗi!”.

Giọt nước mắt đó chảy xuống gò má gầy guộc của anh, từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt tôi, khiến tôi càng không thể nào thở nổi. Nền xi măng lạnh lẽo khiến tôi tuyệt vọng.

Tôi gắng sức nhìn anh, giọng nói yếu ớt: “Hãy cứu nó!”.

Anh nghẹn ngào: “Anh nhất định sẽ cứu nó!”. Tôi ngược mắt nhìn anh, nước mắt không thể khống chế nổi. Người đàn ông này, người đàn ông tôi đã yêu thương suốt mười năm, người đàn ông tôi muốn dùng cả đời này để yêu thương.

Giờ đây, giữa chúng tôi cũng hoàn toàn chấm dứt.

Tiếng sấm vang rền, tôi nhìn anh, nước mắt nhạt nhòa, dường như quay lại thời khắc đó.

Khắp nơi hoa nở rộ, hoa dại đỏ rực khắp đường đi, một màu đỏ tươi tắn lãng mạn. Những đám mây trắng trên bầu trời, anh nhanh nhẹn trèo lên cây hái quả lựu cho tôi. Những quả lựu trĩu trĩu trên cây, vỏ hồng hồng, mềm mại tươi tắn khiến ta thèm thuồng.

Anh tươi cười hớn hở, vạt từng quả ném xuống, dường như cố ý, cứ thế nhằm vào tôi mà ném, tôi không tránh kịp, bèn hét lớn: “Có giỏi thì anh xuống đây!”. Anh đột nhiên sảy chân, trượt xuống, đôi tay chột

bám vào cành cây, nói vẻ gấp gáp: “Bà xã, anh sắp rơi xuống rồi!”. Tôi vô cùng lo lắng, suýt bật khóc. Anh lại nhảy xuống, cười hi hi nói: “Anh xuống rồi, em có giỏi thì đến đây mà đánh!”.

Tôi nhảy phắt lên lưng anh, bóp cổ anh.

Hồi đó, hoa rừng nở rộ thật lãng mạn.

Hồi đó, tình yêu thuần khiết, tôi vẫn ngây thơ tưởng rằng có thể ở bên nhau đến già.

Tôi thực sự tưởng rằng, có thể sống mãi đến già, không bao giờ rời xa nhau, không bao giờ từ bỏ nhau.

Mười năm qua, tôi vẫn luôn tưởng như vậy.

Nhưng, tất cả mọi thứ thì ra đã bị đứt mất rồi.

Thực sự đã chấm>Xe cấp cứu bấm còi inh ỏi lao thẳng về phía bệnh viện. Những đám mây đen che phủ khắp bầu trời, bầu trời tối sầm bao phủ lấy tôi. Tôi gắng gượng mở mắt, nhưng trước mắt chỉ thấy mơ màng.

Bụng đau quằn quại như thể có ai đó đang cầm dao từ từ cứa cắt máu thịt trong cơ thể tôi, từng nhát từng nhát, đau không thể nào chịu đựng nổi. Tôi lảo lộn, đau đến độ toàn thân run rẩy.

“Đương nhiên rồi, em đã quên lời anh nói rồi sao? Nếu mỗi người cả đời chỉ có thể gặp được hạnh phúc một lần duy nhất, anh nghĩ, hạnh phúc của anh chính là em...”.

“Vậy anh thích em ở điểm nào?”.

“Thích em ngốc!”.

“Đó không phải là thích!”.

“Thích em đàn!”.

“Cũng không phải!”. Tôi liên tục phủ nhận, trừng mắt nhìn anh, “Cho anh nói lại!”.

Anh ghì chặt tôi vào lòng, ánh mắt nồng cháy: “Thích em, chỉ vì em là em!”.

“Chỉ khéo nịnh!”.

“Ha... Ha”. Anh chợt cười vang, trong mắt ánh lên nét tươi vui: “Vậy em thích anh ở điểm nào?”. Con mắt tôi đảo một vòng, chu môi nói: “Không nói cho anh biết đâu!”.

Mỗi người đều có cơ hội gặp hạnh phúc một lần, có đúng như vậy không? Anh đã từng nói, tôi là hạnh phúc của anh.

Anh vẫn luôn nói như vậy, tôi là hạnh phúc của anh.

Nhưng giờ đây anh lại là ma chướng của tôi.

“Bà xã, em cố gắng chịu đựng một chút!”. Giọng nói thâm trầm đó lại vang lên. Có rất nhiều y tá, bác sĩ đi đến bên cạnh tôi. Tôi gắng gượng mở mắt ra, dùng hết sức lực nắm tay ông xã.

Anh chạy theo y tá, vừa chạy vừa an ủi tôi: “Chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu”. Tôi nước mắt như mưa, ngón tay bầu chặt vào lòng bàn tay anh. Bàn tay này đã từng dắt tôi, nói là sẽ không bao giờ rời bỏ, không bao giờ rời xa. Bàn tay này đã từng vuốt ve xoa dịu đôi lông mày nhíu chặt của tôi, nói cả đời này, không bao giờ thích nhìn thấy nét mặt của tôi như vậy. Bác sĩ nói to: “Đến rồi, anh mau thả tay ra”.

Tôi ngoan cố, nắm chặt tay anh, nước mắt đầm đìa khắp mặt. Tôi không thể buông tay, nếu như lần này buông tay thì cả đời sẽ buông tay. Nếu như lần này buông tay chính là sự vứt bỏ cả cuộc đời này. Vứt bỏ người đàn ông tôi đã yêu thương suốt mười năm, đuổi anh ra khỏi cuộc đời tôi, là một người xa lạ thực sự. Tôi sao có thể buông tay được đây?

Bác sĩ nói: “Buộc phải thúc để, máu chảy mãi không ngừng, cô hãy mau thả tay ra!”.

Thúc để, những chữ đó giống như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim tôi.

Anh khóc cầu xin tôi: “Bà xã, em hãy thả tay ra!”.

Tôi vẫn ra sức nắm chặt tay anh, mở to mắt, vừa khóc vừa lắc đầu: “Sao có thể...”. Nước mắt tôi nhạt nhòa nhìn anh, gắng gượng nói: “Anh sẽ bảo vệ nó có phải không? Đây là con của anh”.

Bác sĩ nhất loạt khuyên tôi: “Cô buộc phải nhanh chóng thức dậy”.

Anh ra sức gỡ ngón tay tôi, từng ngón từng ngón một, giọng nói nghẹn ngào. Anh nói: “Anh xin lỗi...”.

Cuộc đời của tôi, mười năm của tôi sao chỉ giữ lại được ba từ này.

Con của tôi, tất cả mọi thứ của tôi sao có thể vứt bỏ chỉ với ba từ này.

Có thể dễ dàng vứt bỏ đứa trẻ như vậy.

Tôi ra sức nắm lấy tay anh, ngón tay cứng đờ, chỉ lắc đầu, cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Mười năm qua, như thể chỉ là giấc mơ, chỉ có đứa bé này mới có thể chứng minh tôi đã thực sự yêu.

Tôi thực sự có được niềm hạnh phúc trong mười năm qua.

Nhưng giờ đây, họ bắt tôi vứt bỏ

Họ không đủ kiên nhẫn để chờ đợi, muốn đập nát ước mơ của tôi.

Đứa con của tôi đã thành hình rồi, nó có thể lao vào lòng tôi, gọi tôi bằng giọng nói non nớt: “Mẹ ơi!”. Nó không có quyền chọn lựa bố mẹ mình. Giờ đây thật không ngờ nó không có quyền lựa chọn được sinh tồn.

Cuối cùng, anh đã gỡ được năm ngón tay tôi ra. Tôi hoảng sợ kêu thất thanh: “Không!”. Tôi cố gắng chỉ muốn nắm lấy anh, nắm lấy mười năm, tôi đã từng sống nhưng anh lại chọn lựa lui bước.

Tôi mở to mắt nhìn hình bóng quen thuộc đó dần dần biến mất trước mặt tôi, từ từ rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Trong tiệm cắt tóc tôi đang làm đầu, anh khẽ nói: “Bà xã, anh cũng yêu em...”. Trong thị trấn nhỏ vùng sơn cước, anh khẽ nói bên tai tôi: “Cả đời này em là của anh”.

Ở dưới cây sâm thiên, tôi lao vào lòng anh. Nở nụ cười ngây thơ giống như một đứa trẻ. Tất cả mọi thứ cuối cùng đã kết thúc rồi.

Giống như một tia chớp lướt qua.

Mười năm trước, chúng tôi là những người xa lạ.

Mười năm sau, chúng tôi là những người xa lạ quen thuộc nhất.

Ánh sáng yếu ớt bên ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa, hình như trời đã sáng. Nhưng trong phòng vẫn tối đen khiến tôi hoảng sợ, hình bóng lơ mơ, bầu không khí tĩnh mịch đến rợn người.

Tim tôi vẫn đang đập với tiết tấu thật chậm, từng nhịp từng nhịp khe khẽ.

Tôi vẫn còn sống, thật may mắn. Nhưng con của tôi, nó đã đi rồi, đã rời xa tôi rồi, bằng một hình thức đơn giản nhất.

Màn đêm đen đặc như đè xuống, khiến tôi không tài nào thở nổi.

Người ở phía đầu giường như thể nghe thấy động tĩnh gì đó, chợt bật đèn, ánh đèn sáng rực làm tôi nhúc nhích, tôi kéo chăn lên che mặt, chặn ánh sáng.

“Em thấy đỡ hơn chưa?”. Là giọng Tần Tử Long, tôi trốn trong bóng tối, lặng lẽ rơi nước mắt. Giọng anh khẩn thiết: “Em đừng buồn!”.

Đúng vậy, tôi không nên buồn, đứa con tôi mất rồi, đây đúng là ý trời muốn cho tôi và ông xã thực sự cắt đứt. Tôi không nên khóc. Nhưng, tôi không thể nào kìm nén được giọt nước mắt.

Anh lắc vai tôi, khẽ nói: “Em nói gì đi được không? Em cứ thế này, anh thực sự không yên tâm”.

Nhà mất rồi, ông xã mất rồi, con trẻ cũng mất rồi. Tôi vô cùng tức giận, hất tung chăn, đứng phắt dậy, nước mắt đầm đìa khắp mặt: “Em muốn kiện Tiểu Nhã, công an có bắt cô ta không? Đó là hung thủ giết

người, em phải kiên cô ta giết người!”. Tôi tức giận đến độ toàn thân run rẩy, nước mắt tuôn rơi như mưa, nhỏ xuống chần ướt một mả

Chẳng phải mỗi người phụ nữ đều có tình mẫu tử sao? Tình mẫu tử của cô ta chạy biến đi đâu mất rồi? Để cho sói tha đi mất rồi, hay là cho chó ăn mất rồi? Tần Tử Long hạ giọng nói: “Luật sư đang giải quyết rồi!”.

Năm ngón tay tôi chợt nắm lại, túm chặt chần, cắn răng, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Tôi ngược mắt nhìn anh, nói từng tiếng: “Em nhất định phải báo thù, thật không ngờ người đàn bà đó lại có thể ác độc đến như vậy. Em muốn lấy mạng cô ta!”. Tôi dường như phát điên, con tim đau đớn như thể bị ngũ mã phanh thây: “Em phải giết cô ta! Nhất định phải giết cô ta!”.

Anh chợt ôm lấy tôi, khẽ an ủi: “Em hãy bình tĩnh một chút!”.

Tôi như phát điên, nắm chặt tay dầm liên tục vào ngực anh. Anh ôm chặt lấy tôi, khiến tôi gần như không thở nổi. Anh buồn bã nói: “Anh biết em đau đớn, anh biết em căm hận, nhưng em hãy bình tĩnh, đứa bé mất rồi, đây là sự thực”.

Tôi càng dầm mạnh vào anh, dùng toàn bộ sức lực trong cơ thể mình, dường như anh chính là Tiểu Nhã. Anh cố gắng thuyết phục tôi: “Anh biết rồi, trút hết được ra là tốt!”.

Cuối cùng, đôi tay tôi cũng bắt lực bám vào người anh, giọng nói đứt gan đứt ruột: “Anh hãy thay em giết cô ta, em sẽ thích anh, em sẽ yêu anh”. Tôi nắm chặt vạt áo sơ mi trước ngực anh, khóc hu hu thành tiếng: “Anh giúp em... Anh giúp em...”.

Người chồng tôi đã yêu thương suốt mười năm, đứa bé tôi đã mang thai hơn ba tháng, bây giờ mất tất cả rồi.

Anh ôm tôi, ôm thật chặt. Giọng nói anh: “Được, anh giúp em, anh giúp em quên anh ta, anh giúp em yêu anh. Tất cả mọi việc đều có anh, bất luận thế nào, anh cũng ở bên cạnh em. Em có thể yên lòng, em có thể yên tâm”. Tôi vùi đầu vào ngực anh, cảm thấy mệt mỏi rã rời, chỉ có thể khóc hu hu.

Đứa con của tôi, tôi mong ước nó ngã vào lòng tôi gọi mẹ, giờ những ngón tay nhỏ xíu về phía tôi nũng nịu, giờ đây nó mất rồi. Nó thực sự biến mất khỏi thế giới này, không thể nào tìm thấy được nữa.

Tôi đã mất đứa con của tôi, tôi đã mất gia đình của tôi.

Mọi thứ đều đã kết thúc rồi.

Nước mắt tôi giàn giụa, lòng đau như dao cứa! Cánh cửa đột nhiên bật mở, Đậu Đậu mắt đỏ hoe đứng ở trước cửa, cô mím chặt môi, gọi tôi một tiếng: “Diệp Tử!”. Cô bước đến trước mặt tôi, gắng gượng mỉm cười, nhưng mắt lại ầng ậng nước: “Chị đừng sợ!”. Tôi nhìn cô, nước mắt càng tuôn rơi lã chã. Cô ôm túi chườm trước ngực, cầm hai tay giơ ra trước mặt tôi, gắng gượng cười nói: “Cho chị này!”.

Tay tôi run rẩy nhận lấy, ôm vào lòng, túi chườm nóng từ từ tỏa ra hơi ấm khiến tôi cảm thấy yên lòng. Nụ cười trên mặt Đậu Đậu trông còn xấu hơn khóc: “Chị đừng buồn, không sao đâu”. Nước mắt cô trào ra: “Thực sự không sao đâu”.

Tôi cắn chặt răng, cố gắng thu lại giọt nước mắt, toét miệng cười. Nhưng khuôn mặt lại lạnh lẽo cứng đờ, dường như bị đông cứng rồi, tôi gật mạnh đầu, vừa khóc vừa nói: “Thực sự không sao đâu”.

Cô chợt giơ tay ra, xoa xoa đôi lông mày đang nhíu chặt của tôi, cười trong nước mắt: “Chị không được như vậy, chị còn có tương lai. Đứa bé mất rồi có thể sinh lại, có phải là không thể sinh nở

Giọng tôi khản đặc, nói một tiếng: “Được!”.

Cô lại nói: “Chị rất đẹp, thật đấy, em dám đảm bảo có rất nhiều đàn ông thích chị. Con Tiểu Tam đó, chỉ cần nó dám đến, chắc chắn sẽ không được yên thân đâu!”.

Tôi chỉ gật đầu.

Cô lại khóc: “Cho nên chị phải kiên cường, chị có biết không?”.

Tôi gật mạnh đầu.

Nước mắt của Đậu Đậu ào ạt như dê vỡ: “Diệp Tử, chị nhất định phải ngoan ngoãn nằm viện để dưỡng bệnh, không được đau buồn. Chị hãy ngoan ngoãn ly hôn, đừng khóc. Nhất định không được vì đứa bé mà lên khóc”.

Nước mắt tôi nhạt nhòa, chỉ gật đầu.

Những lời cô muốn nói không bao giờ hết được: “Không có ai chắc chắn là ai của ai, không có ai nhất định phải chung sống cả đời với một người khác. Trên đời này, thứ gì quá hoàn mỹ luôn bị đập vỡ vụn”. Giọng cô run rẩy, khóc không thành tiếng: “Đứa bé quá hoàn mỹ, cho nên mới mất đi, chị có hiểu không?”.

Tôi hít thở một hơi thật sâu, chỉ biết gật đầu.

Cô gắng gượng nở nụ cười cầm lấy tay tôi, cùng đập vào lòng bàn tay cô. Cô gngón cái lên: “Cố lên, chị làm được đấy!”. Cô nghẹn ngào nói: “Cố lên!”. Nước mắt cô cũng đầm đìa khắp mặt, dường như không thể nói thêm được nữa, quay người, toàn thân run rẩy, cô nói: “Em đi đây!”.

Tôi khẽ lạng lẽ gật đầu.

Không có ai chắc chắn là ai của ai, không có ai nhất định phải chung sống cả đời với một người khác. Trên đời này, thứ gì quá hoàn mỹ luôn bị đập vỡ vụn.

Tôi nghĩ, chắc chắn đứa bé có thể hiểu.

Bởi vì nó quá tốt cho nên không kịp sinh ra trên đời này.

Bởi vì nó quá tốt, cho nên kiếp sau, chắc chắn sẽ nằm trong lòng một người mẹ khác, được trưởng thành trong niềm vui hạnh phúc ngọt ngào, hạnh phúc cả đời.

13. Chương 13: Chuộc Tội Linh Hồn

Buổi chiều, luật sư Trần đến, ông nói đầy cảm phẫn, đã nhờ cảnh sát bắt Tiểu Nhã rồi, đang chuẩn bị tố cáo cô ta tội cố ý gây thương tích cho người khác, ít nhất cũng phải giam cô ta ba đến năm năm.

Tần Tử Long cả ngày ở bên cạnh tôi, sợ tôi nghĩ quẩn.

Tôi ngồi dậy, nói vẻ tán đồng: “Tôi nhất định bắt cô ta phải ngồi tù”. Nợ máu phải trả bằng máu, tôi nhất định không tha cho cô ta!

Có tiếng gõ cửa, ông xã sắc mặt nhợt nhạt bước vào

Tần Tử Long giữ tay luật sư Trần lại nói, “Chúng ta ra ngoài ăn chút gì”.

Luật sư Trần vẫn còn định muốn nói gì đó, cũng đành phải im lặng, bước theo anh ta ra ngoài. Ông xã đặt túi hoa quả xuống bàn, giọng anh khản đặc lên tiếng: “Anh muốn...”.

“Ra ngoài”. Giọng nói của tôi bình tĩnh đến độ khiến chính tôi cũng cảm thấy nghi hoặc. Anh ngồi xuống cạnh giường, rầu rĩ nói: “Anh thật sự rất hối hận”. Giọng anh run rẩy, khuôn mặt tràn ngập nỗi bi thương: “Tiểu Nhã cô ta...”.

“Đi ra ngoài”. Tôi trừng mắt nhìn anh, nói lặp lại, “Xin anh hãy đi ra ngoài!”.

Anh ôm chặt cánh tay tôi, tỏ vẻ ân hận: “Anh biết anh có lỗi với em, cả cuộc đời này, em sẽ không tha thứ cho anh. Nhưng, bà xã, anh thật sự...”.

“Ra ngoài!”. Tôi cố gắng kìm nén giọt nước mắt, chỉ lặp lại: “Bây giờ, ngay lập tức, anh hãy cút đi!”. Anh ra sức lắc cánh tay tôi, nói từng tiếng về bi thương: “Bà xã, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu”.

“Đồng ý!”. Tôi nghiêng chặt răng, cười vẻ tàn nhẫn, những giọt nước mắt đó gần như đã sắp trào ra khỏi khoang mắt: “Anh hãy trả con lại cho em, em sẽ làm lại từ đầu với anh”.

Sắc mặt anh xám xịt, mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng: “Bà xã, chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu!”. Anh rơi nước mắt, “Coi như tất cả việc này chưa từng xảy ra, chúng ta hãy làm lại từ đầu!”.

Tôi vẫn cười, trừng mắt nhìn anh, nước mắt nóng hổi.

Anh chợt ôm chặt tôi, ôm thật chặt, liên tục cầu xin: “Bà xã, em hãy tha thứ cho anh. Đây là lần cuối cùng, thật sự là lần cuối cùng. Sau này anh sẽ không bao giờ làm tổn thương đến em nữa. Anh thật sự sẽ không làm như vậy nữa”. Tôi không nhúc nhích, nói về lạnh lùng: “Ra ngoài!”.

Anh ôm lấy tôi, toàn thân run rẩy, nhưng tay nhất định không chịu buông ra.

Những giọt nước mắt đó rơi xuống quần áo tôi, cách một lớp vải, vẫn cảm thấy nóng rẫy giống như một đốm lửa. Tôi rất ít khi nhìn thấy anh biết nhau mười năm, tôi vẫn luôn cảm nhận rằng anh là một người đàn ông không dễ dàng rơi lệ.

Lần đầu tiên anh rơi lệ, chính là hồi chúng tôi yêu nhau đến năm thứ ba, bố mẹ không cho chúng tôi qua lại, bởi vì cách xa quá, họ không nỡ rời xa tôi, cho nên cứ nhất quyết lôi tôi về nhà. Anh ngày ngày gọi điện thoại, cứ vừa nhắc đến chia tay là chảy nước mắt.

Một người đàn ông cao lớn, trong điện thoại không kìm chế nổi sự ghen ngào, khóc lóc thảm thiết giống như một đứa trẻ. Tôi ở đầu bên điện thoại, nước mắt cũng giàn giụa, không thể nào nắm chặt được điện thoại.

Cuối cùng, tôi vẫn vứt bỏ hết mọi thứ để đến bên anh, làm cho bố mẹ tôi đau lòng, cũng vẫn muốn ở bên cạnh anh.

Chúng tôi đã từng yêu thương nhau như vậy, ôm chặt lấy nhau, chỉ mong muốn được như vậy đến trọn đời trọn kiếp.

Nhưng tất cả những điều này, thực sự đã không quay lại được nữa rồi.

Bất luận trước đây có bao nhiêu điều tốt đẹp, tất cả đều đã trở thành quá khứ rồi.

Người đàn ông đã từng thề nguyện chung thủy với tôi giống như con diều đã bị đứt dây càng bay càng xa.

Anh ghen ngào: “Bà xã, anh yêu em!”.

Tôi thoáng ngẩn người, nhưng con tim lại bình tĩnh đến độ như thể không liên quan gì đến mình. Trước đây ba chữ này luôn khiến tôi trào dâng cảm xúc mãnh liệt, khiến tôi cảm thấy ngọt ngào đến độ mất ngủ.

Nhưng giờ đây, thật không ngờ tôi có thể bình tĩnh đến như vậy.

Thì ra, đây chính là lòng như tro tàn.

Đây chính là kết quả của việc đã bị rơi xuống tận cùng của sự tuyệt vọng.

Tôi chậm rãi nói: “Xin lỗi, chúng ta thật sự không thể quay lại được nữa rồi”. Anh ôm tôi chặt hơn, nhất định không chịu thả tôi ra, cứ ngoan cố ôm chặt lấy tôi, tưởng rằng như vậy, tôi sẽ hồi tâm chuyển ý, cứ tưởng như vậy, 1 có thể trở lại như trước đây.

Ở ngoài cửa vang lên tiếng ho khe khẽ, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Tôi mỉm cười, nước mắt tuôn rơi, giọng nói kiên quyết: “Bây giờ, em đã yêu một người khác, em và anh mãi mãi không thể nào quay lại được nữa rồi”.

Chỉ cần kiên trì tin tưởng vào lời nói dối, nó sẽ biến thành chân lý!

Chỉ cần từ đáy lòng tin tưởng nó, tin tưởng nó từ trong tiềm thức.

Chắc chắn sẽ biến thành chân lý.

Ông xã lắc đầu mãi: “Không đâu, em nói em yêu anh, em vẫn luôn chỉ yêu mình anh”.

Tôi cũng lắc đầu, liên tục nhắc lại: “Xin lỗi, em thực sự đã yêu một người đàn ông khác, cho nên giữa chúng tôi đã kết thúc rồi”.

Lời nói dối, sẽ có một ngày, chắc chắn có thể biến thành chân lý.

Chắc chắn có thể.

Anh vẫn ngoan cố nói: “Chuyện giữa chúng ta, có thể quay lại trước đây được”.

Tần Tử Long cuối cùng không kìm nén được, bước tới, nói với anh: “Sau này, tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy”. Tôi nhân cơ hội lau nước mắt, cố gắng ép nụ cười nở ra trên môi.

Ông xã toàn thân cứng đờ, cuối cùng từ từ buông tay.

Tần Tử Long nhìn tôi, mỉm cười, đôi tay nắm chặt đôi vai tôi, trong mắt mang theo ý cười: “Sau này tôi sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy, hạnh phúc cả một đời”.

“Em chắc chắn sẽ hạnh phúc!”. Tôi cười hạnh phúc, nhưng trong lòng lại đang nhỏ máu. Ông xã lùi lại một bước, nước mắt khẽ lăn dài xuống gò má. Anh vẫn cố hỏi tôi lần cuối: “Có phải là thật hay không...”.

“Đúng vậy!”. Tôi ngắt lời anh, mím môi cười, gắng gượng nói: “Đúng là thật sự không thể nào quay trở lại được nữa rồi”. Bàn tay Tần Tử Long đang nắm tay tôi thoáng chặt hơn, dường như anh đang truyền cho tôi sức mạnh để tôi có thể gắng gượng giữ được khuôn mặt tươi cười, thản nhiên nói lời tạm biệt, nói chia tay, nói ly hôn với người đàn ông tôi đã ở bên cạnh suốt bao năm qua.

Ông xã trân trân nhìn tôi, gắng gượng mỉm cười: “Xin lỗi”. Anh lặp lại trong từng nấc nghẹn ngào: “Thực sự xin lỗi!”.

Tôi cố gắng mỉm cười: “Đều đã trở thành quá khứ rồi!”.

Trái tim vô cùng đau đớn, cứ tưởng không kịp đợi anh rời khỏi đã chảy nước mắt, thật không ngờ vẫn kìm nén được cho đến khi bóng anh hoàn toàn biến mất khỏi mắt tôi, nước mắt cũng không nhỏ lấy nửa giọt.

Tình yêu của tôi suốt mười năm qua, cuộc hôn nhân của tôi.

Gia đình của tôi, chồng của tôi.

Cuối cùng, đã đánh một dấu chấm.

Anh đã từng ngủ ngay bên cạnh em, đưa tay ra là có thể sờ thấy.

Bây giờ, dù gần ngay trước mắt mà như xa tận chân trời, xa vời vợi.

Mưa như trút nước, đập vào cửa kính kêu rào rào. Lúc thì rầm rập ào ạt, lúc thì thê lương như tiếng ai oán. Hơi nước ở bên ngoài cửa sổ liên tục bốc từ dưới đất lên.

Chậu hoa ở ban công đã nở rộ, đã khô héo, những cánh hoa vàng tàn úa rơi lả tả xuống đất. Căn phòng lạnh lẽo đến độ không có chút sinh khí.

Tần Tử Long nói: “Vừa mới xuất viện, có thể là chưa được nghỉ ngơi tốt. Nếu có chuyện gì thì hãy điện thoại cho anh”. Tôi mỉm cười, “Cảm ơn anh!”.

Anh lại nói: “Em đừng khách sáo!”.

Tôi khẽ xoa tay lên bàn uống nước, tay dính đầy bụi. Anh nói: “Hay là em hãy ở nhà anh trước, anh cho người đến đây dọn dẹp”. Tôi lắc đầu: “Không cần đâu, em cần phải sắp xếp đồ đạc”.

Anh không hỏi tôi sắp xếp gì, chỉ: “Vậy anh đi trước đây!”.

Tôi đứng dậy, trên mặt vẫn cố nở nụ cười: “Cảm ơn anh!”.

Giọng nói xa lạ đến độ khiến cho nụ cười của anh chợt đông cứng lại. Anh vẫn dường như vẫn còn lưu luyến, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi chăm chú, dặn dò: “Điện thoại của anh luôn mở, em nhớ gọi điện đến. Còn nữa, muốn ăn gì thì gọi điện đến, anh sẽ đưa đến cho em”.

Tôi gật đầu, chỉ mỉm cười.

Anh lại nói: “Nếu như Tiểu Nhã đến, em cứ mặc kệ cô ta!”.

Tôi gật đầu, bỗng ngẩn người: “Cô ta sao rồi?”.

Anh gật đầu: “Được bảo lãnh, cho nên em cần phải cẩn thận. Người đàn bà đó lúc nổi cơn điên, đúng là không dễ đối phó chút nào”. Tôi gật đầu, anh lại dặn dò: “Khóa cửa thật chặt, di động lúc nào cũng phải để bên cạnh”.

Tôi chỉ gật đầu, nhưng dần dần cảm thấy mơ màng, ông xã hồi đó cũng như thế này, trước khi ra khỏi cửa luôn miệng dặn dò kỹ lưỡng.

Anh cứ nói mỗi câu lại cào nhẹ vào mũi tôi, anh nói như vậy mới khiến tôi có thể ghi nhớ được, mới không quên ăn cơm, suốt cả ngày ngồi lì trước máy vi tính.

Tôi đề nghị đi làm, anh lại càng không nỡ, sợ tôi mệt, sợ tôi phải chịu áp lực.

Mắt tôi cảm thấy đau nhức, dường như lại muốn khóc. Tần Tử Long hỏi: “Sao vậy?”. Tôi gắng gượng mỉm cười, giọng nói thoải mái “Không có gì!”.

Cuối cùng anh vẫn dặn dò với vẻ không yên tâm: “Nhớ gọi điện thoại cho anh!”.

Tôi mỉm cười gật đầu, nhưng lại chỉ muốn khóc. Tôi đề tay lên ngực, cảm thấy khó chịu. Bao nhiêu chuyện cũ, giống như những cuốn sách xếp chặt kín trên giá sách, từng cuốn từng cuốn, từng chữ từng chữ đều là hồi ức, từng chữ từng chữ đều là câu chuyện, câu chuyện giữa tôi và anh.

Đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, đảo lộn tất cả rương hồ

Bắt đầu từ hôm nay, tôi cần phải vứt bỏ ký ức, cần phải xóa bỏ câu chuyện.

Nhưng thật không ngờ không có gì cả, những hòm rương đều trống rỗng, đồ đạc đều không còn thấy nữa ngoài mấy bộ quần áo. Tôi nhớ lại anh đã từng bán căn hộ, đồ đạc đương nhiên là không còn nữa rồi.

Tôi lôi điện thoại ra, gọi điện cho ông xã: “Đồ đạc trong nhà đâu?”. Tôi giận dữ nói: “Không còn gì nữa cả”.

Anh nói: “Ồ chỗ anh!”.

Tôi vẫn rất phần nộ: “Bây giờ em đến lấy, không thể nào tất cả mọi đồ đạc anh đều độc chiếm cả!”. Anh “Ồ” một tiếng: “Chỉ là chuyển đồ trước đây của chúng ta, nếu như em cần, anh đưa đến cho em”.

Tôi vội nói: “Không cần đâu, em đến lấy những thứ của em thôi”.

Còn có những thứ đồ gì ở chỗ anh nhỉ” Tôi không biết. Trong tủ quần áo chỉ treo mấy bộ đồ, có lẽ là do anh sợ tôi trở về nhà nên cố tình bày ra như vậy.

Tôi hùng hổ đến địa chỉ anh nói. Cách tiểu khu nhà tôi không xa lắm, là nhà chung cư mới xây, khung cảnh xung quanh cũng tốt hơn khu tôi đang ở. Con đường nhỏ âm u như thể mê cung, suốt đường đi quành bảy, tám lần, cuối cùng cũng tìm thấy địa chỉ của anh.

Anh ở ngay tầng một, tôi luống cuống, vội vàng bấm chuông cửa, quần áo của tôi đã bị mưa làm cho ẩm ướt, lạnh đến độ toàn thân cứng đờ, hơi lạnh từ dưới chân lên tận đỉnh đầu, trong lòng bỗng trào dâng nổi tức giận vô cớ. Anh mở cửa, khuôn mặt nhợt nhạt mỉm cười: “Em đến rồi à!”. Tôi vội vàng lao vào trong phòng, đôi chân tôi lại dường như bị đổ chì, chỉ ngẩn người.

Đồ đạc trong phòng bày biện giống hệt ngôi nhà trước đây, chỉ có điểm khác biệt duy nhất là thêm một vườn hoa nhỏ. Ký ức dường như lại hiện lên trong mắt tôi, “Ông xã, sau này có con chúng ta sẽ mua một căn hộ mới, căn hộ mới chắc chắn sẽ có một vườn hoa nhỏ xinh”.

“Cần vườn hoa để là

“Có thể làm một chỗ nghỉ chân nho nhỏ, đặt một cái xích đu... để cho con trẻ chơi...”.

Tôi chợt định thần lại, con tim dường như bị va đập mạnh, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn. Anh nói: “Anh đi lấy đồ giúp em”. Tôi không nhúc nhích, chỉ nhìn vườn hoa nhỏ đó, lòng thấy thất vọng tràn trề, nước mắt giàn giụa.

Tôi có thể đặt con trẻ ngồi trên xích đu và đung đưa. Tôi có thể dắt tay con trẻ đi dạo bộ trong vườn hoa nhỏ xinh, tôi sẽ kể cho nó vô số câu chuyện về tôi và bố nó.

Có thể tôi sẽ nói khoác, có thể tôi nói quá lên.

Nhưng bây giờ, chẳng còn gì nữa cả.

Tôi bắt giắc bước vào một căn phòng khác, đẩy cửa ra xem, trên tường dán mấy bức ảnh em bé, có một chiếc giường trẻ con, và cả một chiếc xe đẩy. Tất cả đều mới tinh, sáng chói đến độ nhức mắt, khiến tôi không thể cầm được nước mắt.

Anh dường như chưa hề nghe thấy, cũng có thể là chưa kịp định thần lại. Tôi nhắc lại: “Em có thai rồi!”.

Anh phanh gấp, hỏi tôi với vẻ đầy nghi ngờ: “Em có thai rồi?”.

Tôi khẽ gạt đầu, nước mắt càng tuôn rơi.

Mắt anh sáng long lanh, nắm tay tôi thật chặt, giọng run rẩy: “Em có thai rồi?”. Anh lẩm bẩm: “Anh được làm bố rồi!”.

Người lái xe phía sau bị anh chặn đường bấm còi inh ỏi, anh tiếp tục lái xe, tâm trạng dường như đang ở trên chín tầng mây, nổi vui mừng hân hoan ấy, chưa từng thấy bao giờ.

Tôi bịt miệng, không thể nghĩ thêm nữa, những chuyện trước đây chỉ giống như con dao cứa cho tôi bị thương, khiến cơ thể tôi không thể lành lại được. Tôi cố kìm nén để khỏi bật khóc, bước ra khỏi phòng. Anh bê một rương lớn đến phòng khách nói: “Em xem xem!”.

Tôi mở rương ra, trong đó là những tấm ảnh trước đây của chúng tôi, còn có cả chứng minh thư, sổ tiết kiệm, sổ hộ khẩu. Tôi đã kì nước mắt, giọng nói bình tĩnh: “Anh có kéo không?”.

Anh do dự đưa kéo cho tôi.

Tôi gơ tay ra cắt tấm ảnh, mặt lạnh lùng: “Chúng ta mỗi người một nửa”. Cắt một lúc mấy chục tấm đến độ tay tê cứng, cuối cùng tôi cũng từ bỏ.

Anh lại kéo ra một chiếc hòm lớn, bên trong đó toàn là quần áo của tôi. Tôi vô cùng trấn tĩnh: “Sách của em đâu?”. Anh nói: “Ổ thư phòng”.

“Anh giúp em đóng gói, lát nữa đưa toàn bộ đến nhà em!”.

“Những bức ảnh đó”, mắt anh đỏ hoe, cũng cố gắng kìm nén giọt nước mắt: “Những tấm ảnh đó thì phải làm thế nào?”.

“Vứt cả đi!”.

“Gi cơ?”. Anh khẽ rướn mày, vô cùng kinh ngạc. Tôi từ từ mỉm cười nghiêng rằng nói từng tiếng một: “Anh hãy cầm tất cả đem vứt đi!”.

Anh từ chối: “Nếu em đã không cần, thì anh cần!”.

“Vứt đi!”. Tôi ngoan cố trừng mắt nhìn anh.

“Anh cần!”. Anh đặt tất cả những ảnh tôi đã cắt làm đôi trở lại trong hòm, giọng nói vẻ u buồn: “Đây là hồi ức”. Hồi ức chỉ giống như nước sôi, sẽ làm bỏng chúng ta.

Khiến chúng ta đến cuối cùng quên luôn cả cảm giác đau đớn.

Giọng tôi lạnh lùng: “Đã quyết định xong, ngày mai đi ký tên, có phải như vậy không?”.

Anh ngược mắt nhìn tôi, mấp máy môi, sau đó cúi đầu, tiếp tục thu gom ảnh. Tôi lạnh lùng hỏi: “Phạm Tuấn Khoa, có phải ngày mai đi không? Chúng ta cần phải định rõ thời gian”.

Anh cúi đầu thấp hơn nữa.

Tôi hần học đứng hần lên cái hòm, nổi giận đùng đùng: “Anh giả câm đấy à?”.

Tiếng chuông cửa vừa vắn vang lên, anh chạy ra mở cửa, bên ngoài vang lên tiếng khóc kêu gào thảm thiết của Tiểu Nhã: “Tại sao anh lại không chú ý gì đến em? Tại sao anh lại không cần em?”.

Tay tôi run rẩy, tim đập loạn xạ. Tôi bước nhanh đến sau anh, đẩy anh tránh ra, mở cửa chống trộm để Tiểu Nhã bước vào. Tôi dùng hết sức lực đập vào bụng Tiểu Nhã, quay người cầm cái kéo lên, cứ thế đâm thẳng tới.

Tiểu Nhã né tránh, kinh hồn bạt vía.

Ông xã vô cùng lo lắng: “Bà xã, em đừng làm to chuyện, không khéo xảy ra án mạng. Sự việc này đúng là cô ta không phải, nhưng nếu như giết người thì sẽ bị thiệt thòi lắm, không đáng để phải giết người vì loại đàn bà này”.

Tôi chẳng nghĩ được nhiều như vậy, chỉ biết rằng, toàn thân tôi đang tức giận đến độ run rẩy.

Một mạng đền một mạng, đáng đời cô ta!

Người phụ nữ này không chỉ vô liêm sỉ, hơn nữa còn nham hiểm đến đỉnh điểm. Cô ta là loại tồi tệ nhất trong những loại tồi tệ, là đồ rác rưởi trong những loại rác rưởi, làm việc gì cũng không bao giờ suy nghĩ đến hậu quả.

Để đạt được mục đích, có thể dùng tất cả mọi thủ đoạn!

Tôi hét lên với ông xã, tay run rẩy mạnh: “Anh đóng cửa lại! Em không cần anh phải lo cho em!”.

Cô ta đã đánh thuốc mê cho ông xã uống, cô ta cố ý làm cho con tôi chết yếu. Bây giờ, nỗi căm giận này tôi không thể nào nuốt trôi được. Tôi chỉ mong muốn cô ta chết đi, tôi căm hận cô ta đến độ gần như phát điên!

Ông xã chợt ôm chặt lấy tôi, hét lên với Tiểu Nhã: “Cô còn không cút ngay đi cho tôi, sau này, không bao giờ được đến nhà tôi nữa. Nếu không tôi sẽ tự tay mình bóp chết cô”.

Tiểu Nhã lấy tay bịt miệng, mở to mắt, từng giọt mồ hôi chảy ròng ròng.

Tay tôi nắm chặt chiếc kéo, chỉ muốn lấy mạng cô ta. Tiểu Nhã đã bị làm cho hoảng sợ, thận trọng bước về phía cửa. Tôi chợt cản phập vào tay ông xã. Tiểu Nhã đã thoát ra ngoài cửa, “thình” đóng sập cửa lại.

Toàn thân tôi mệt mỏi rã rời, dường như đã bị rút cạn sức lực. Đôi chân mềm nhũn, quỵ sụp xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng. Con tôi mất rồi, nhưng tôi lại không thể gây chút thương tích gì cho con đàn bà này.

Đôi tay tôi chống xuống đất vô cùng buồn bã.

“Bà xã”. Anh cũng ngồi xuống dưới đất bên cạnh tôi, mắt đỏ hoe, “Con mất rồi có thể sinh đứa khác mà”. Tôi nhúc nhích môi, muốn hỏi anh, vậy chồng thì sao? Liệu có thể lấy một người khác? Nhưng cuối cùng vẫn không thể lên tiếng, chỉ cố gắng cầm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Hãy đem trả toàn bộ đồ đạc của em!”.

Anh đột nhiên ôm lấy tôi, giọng nói run rẩy, hỏi: “Chúng ta có thể làm lại từ đầu được không?”.

“Không còn kịp nữa rồi!”. Tôi lắc đầu, “Chúng ta thực sự không thể quay trở lại được nữa. Sau này hãy làm người xa lạ, đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của nhau nữa. Làm những người hoàn toàn xa lạ”.

Chỉ cần biết rằng người kia vẫn sống bình an hạnh phúc là được rồi.

Anh nói: “Anh xin lỗi!”. Anh luôn miệng nói xin lỗi, “Anh thực sự xin lỗi em, thực sự xin lỗi em!”. Nói đến cuối anh trào nước mắt, “Cả cuộc đời này, anh chỉ muốn được quay đầu lại một lần”.

Tôi hất tay anh ra, đứng dậy, gắng gượng nở nụ cười một cách khó khăn, cố tỏ ra tư thế của người thắng cuộc: “Xin lỗi, cả đời này, em thực sự muốn vứt bỏ anh”.

Anh yếu ớt kêu lên một tiếng: “Bà xã!”. Dường như còn rất nhiều điều muốn nói. Tôi mỉm cười: “Từ nay về sau phiền anh đừng gọi tôi bằng hai tiếng này nữa. Hai tiếng này trong cuộc đời tôi chỉ là trò cười”. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tim thất lại, nói đầy xót xa: “Trong mười năm nay nó luôn là trò cười”.

Anh nắm lấy cổ tay tôi, trong mắt vẫn như còn ngàn vạn điều muốn nói. Tôi hất tay anh ra, nói vẻ trấn tĩnh: “Phiền anh sau này đừng có bám theo tôi, từ ngày mai, chúng ta đã trở thành người xa lạ”. Tôi bước ra khỏi căn phòng, cố gắng kìm nén giọt nước mắt, tự nhủ thăm hàng nghìn lần với chính mình: “Nhất

định không được khóc, nhất định có thể làm được, mình nhất định không được khóc trước mặt anh, như vậy sẽ khiến anh tưởng rằng vẫn còn hy vọng.

Nhưng những giọt nước mắt đó vẫn thi nhau rơi xuống.

Bên ngoài trời, mưa lúc to lúc nhỏ. Tôi nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp vào ô, chỉ lặng lẽ chảy nước mắt. Khi đi đến cổng tiểu khu, lại nhìn thấy Tần Tử Long đang cầm ô đứng ở bên đường, chạy về phía tôi, nói vẻ lo lắng: “Anh không yên tâm về em, cho nên muốn đến nhà tìm em, nhưng tìm không thấy em đâu cả”. Anh cúi đầu giọng ấp úng, “Anh nghĩ có lẽ em đến đây”.

Tôi mỉm cười, cố gắng kìm nén những giọt nước mắt đang ằng ặc quanh khoang mắt, nói từng tiếng rành rọt: “Em đã nhìn thấy căn phòng của trẻ con”. Từng từ đều dường như run rẩy, “Còn có cả vườn hoa”.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ im lặng.

Tôi cố gắng nhoẻn miệng cười: “Em vẫn luôn tưởng rằng em không có cách nào quên anh ấy, nhưng bây giờ, em chợt nhận ra em có thể quên anh ấy. Chỉ có điều, thực sự không thể nào quên được đứa bé”.

Anh chợt chuyển đề tài: “Chúng ta hãy đến bến xe bus, ngồi xe bus về nhà”.

Nước mắt tôi ướt nhèm, chăm chú nhìn anh, khẽ lắc đầu.

Anh dường như hiểu ra, mỉm cười hỏi: “Em không hiểu tại sao anh lại muốn ngồi xe bus phải không?”. Tôi còn chưa kịp gạt đầu, anh lại nói: “Bởi vì trước đây, hồi còn đi học, có cô gái khi đi chơi cùng với bạn trai, hai người ngồi cùng xe bus. Còn anh, chỉ có thể ngồi phía sau để nhìn cô ấy”. Giọng anh còn thấp hơn nữa “Hãy ngồi xe bus cùng anh để về nhà được không em?”.

Tôi ngẩn người.

Giọng anh càng khê khàng hơn: “Xin em đấy!”.

Tôi như thể bị cơn ác mộng vây bủa, nước mắt chảy ròng ròng. Anh xắn tay áo lên, để lộ cánh tay trần, giơ tay ra, hỏi tôi: “Có thể như thế này được không? Coi như đáp ứng tâm nguyện nhỏ nhoi của anh”.

Tôi từ từ giơ tay về phía anh, anh giúp tôi xắn tay áo lên, nắm chặt bàn tay tôi mỉm cười: “Cảm ơn em!”.

Trên xe bus, người thưa thớt. Ngoài trời vẫn mưa rất to, tài xế riêng của Tần Tử Long vẫn bám sát phía sau. Sau khi lên xe, anh kéo tôi ngồi ở hàng đầu tiên phía cửa sau.

Nhân viên đến thu tiền, Tần Tử Long lôi ví ra đưa ra tờ một trăm tệ, nói theo thói quen: “Không cần trả lại đâu!”. Cô nhân viên bán vé trẻ tuổi vô cùng kinh ngạc, cứ tưởng tiền giả, sầm soi thật kĩ.

Tần Tử Long mặt lạnh tanh ra vẻ không hài lòng. Tôi lôi ra bốn tệ tiền xu, đưa cho cô, lấy lại tờ một trăm tệ, nhét vào tay anh. Anh định thần lại, hỏi tôi về kinh ngạc: “Không cần tiền sao?”.

Tôi không kìm nổi, nói một câu: “Đồ ngốc!”.

Anh dường như lại nhớ ra điều gì, nói lời xin lỗi với nhân viên bán vé: “Tôi xin lỗi!”. Cô nhân viên mở to mắt, bất giác hỏi: “Tiền giả à?”. Tần Tử Long dờ khóc dờ cười, miết tờ tiền, hỏi cô ta: “Đây là tiền giả sao?”. Anh ngừng lại một lát, cuối cùng cười: “Không phải chứ, tôi lại phải cầm tiền giả sao?”.

Cô nhân viên nhìn anh vẻ khó chịu. Có một số người lục đục lên xe, tôi ngược mắt nhìn, chăm chú nhìn vào màn hình tivi ở phía trước, trên đó đang chiếu tin tức thời sự.

Tôi chăm chú dõi vào màn hình, nhưng trong đầu lại vô cùng hỗn loạn không nhớ được gì cả.

Một lát sau, Tần Tử Long cuối cùng mở miệng: “Anh cũng không biết anh làm sao nữa”. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, hầu hết mọi người đều dờn ánh mắt tối. Anh ngừng lại, lại nói: “Hồi còn đi học, cho dù em đi tới đâu, anh cũng lặng lẽ đi theo, giống như một tên trộm vậy. Bây giờ, anh vẫn theo em, bỏ mặc công ty, trong tim chỉ có một mình em. Chỉ khi nghĩ đến em, cuộc đời của anh hình như mới có thể được chuyển động, nếu không, giống như là chết, cả người cũng chết theo”.

Tôi giật mình, mắt vẫn chăm chú vào màn hình. Giọng anh lại bay vào trong tai: “Hôm nay có đại hội cổ đông, rất nhiều tài liệu đang chờ anh kí duyệt, nhưng, anh đã vứt bỏ tất cả mọi chuyện, chỉ muốn được đi

theo em. Giống như hồi đó, anh đi theo em lên xe, nhìn em từ phía sau, tỉ mỉ đếm tóc em, dường như có thể đếm chuẩn xác có bao nhiêu sợi”.

Tôi nhìn xung quanh, hành khách đều nhìn về phía chúng tôi, c nhân viên bán vé đứng ở cửa xe, tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của chúng tôi.

Tôi vội vàng nói: “Lát nữa xuống xe hãy nói sau”.

Di động ở trong túi quần anh chợt kêu vang, anh rút ra, chẳng buồn nghe, ấn luôn nút tắt, vẻ mặt bi thương: “Rất nhiều lần anh tự hỏi chính mình, rốt cuộc anh bị sao vậy nhưng không có đáp án”.

Di động lại kêu lên anh bực bội tắt máy, lại tiếp tục nói: “Anh luôn có một tâm niệm, chính là em có thể ngồi ở bên cạnh anh, để anh ôm em, chỉ cần một lần thôi cũng được. Nhưng mỗi lần ôm em, kết quả chỉ coi anh là hình bóng của người khác”.

Giọng nói của anh rất thê lương: “Cho dù chỉ cần vài phút thôi, em coi anh chính là anh là được. Nhưng tại sao, hết lần này đến lần khác, anh chỉ là bóng dáng của anh ta?”.

Hồi lâu tôi mới thốt ra một câu: “Em xin lỗi”.

Anh mơ màng nhìn tôi, giống như rơi vào cõi mộng, ánh mắt mơ hồ khiến tôi cảm thấy lo lắng. Anh từ từ lên tiếng hỏi: “Em có yêu anh không? Một chút thôi cũng được”. Anh giơ hai ngón tay lên khẽ miết, mắt tràn đầy nỗi thất vọng nhìn tôi chăm chú: “Một chút thôi”.

Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, tôi ngượng ngùng nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời lạnh lẽo xám xịt, trong thế giới mờ ảo này, tất cả mọi thứ đều không thể nhìn cho rõ ràng được, giống như bức tranh sơn thủy trên giấy. Đột nhiên, có rất nhiều xe con lao nhanh về phía xe bus, người tài xế phanh gấp, lớn tiếng chửi bới: “Làm gì thế, dừng ngay phía trước chặn người ta!”. Anh ta mở cửa xe, đang định chửi, đột nhiên có rất đông đàn ông mặt plet màu đen chạy lên, phía sau còn có không ít người đàn ông trung niên ăn mặc lịch sự chạy theo.

Đoàn người này nhất loạt chạy đến trước mặt Tần Tử Long, gọi “Chủ tịch!”. Tần Tử Long sa sầm mặt, hỏi vẻ khó chịu: “Sao các người lại lên đây?”. Cuối cùng, một cô thư ký cầm một tập tài liệu chen đến, lớn tiếng gọi: “Chủ tịch, có rất nhiều văn bản cần ký duyệt”.

Một người đàn ông trung niên trong số đó, cúi đầu cung kính một cách thái quá, cười nói: “Vốn hẹn ngài đến để bàn bạc về việc góp vốn đầu tư, nhưng ngài bận quá không tìm thấy ngài đâu, đành phải gọi điện hỏi tài xế của ngài, đi theo mãi mới đến được”.

Tần Tử Long mặt lạnh tanh nói: “Các anh không được cản trở tài xế lái xe”. Năm người đàn ông trung niên ngồi xuống những ghế bên cạnh dặn dò vệ sĩ mặc áo đen: “Các anh hãy lái xe về đi!”.

Cô thư ký tiến lại gần hơn, đưa tập tài liệu cho Tần Tử Long: “Thưa Chủ tịch, những tài liệu này cần anh ký gấp”. Những người mặc áo đen lái xe đi, tài xế tiếp tục lái xe.

Tần Tử Long đón lấy tập tài liệu, chăm chú nhìn, cầm bút ký, nét chữ bay bổng. Thư ký đột nhiên ngăn người, vội vàng nhắc nhở anh: “Thưa Chủ tịch, là tên của anh!”. Tôi dõi mắt nhìn theo, thật không ngờ anh lại ký tên của tôi!

Anh cười thất thanh: “Xin lỗi!” rồi ký lại.

Cô nhân viên bán vé đi đến, tươi cười nói: “Mấy vị hãy mua vé”. Tần Tử Long rút ở trong túi áo ra tờ một trăm tệ lúc này đưa cho cô ta, không quên nói thêm một câu: “Đây là tiền thật!”.

Cô nhân viên bán vé miễn cưỡng nở nụ cười: “Vâng!”.

Nhưng năm người đàn ông trung niên đó lại không ngồi yên nổi, tranh nhau trả tiền vé.

Tần Tử Long nhìn bọn họ, giọng lạnh lùng: “Các anh ngồi yên đi, ai mua chẳng như nhau”. Họ nhất loạt gật đầu: “Vâng”. Tần Tử Long tùy hứng lướt qua văn bản, ký tên xong, bèn đưa cho thư ký. Cô thư ký cất tài liệu vào trong túi xách, cười nói: “Thưa Chủ tịch, mấy người bọn họ muốn bàn bạc với anh về hợp đồng”.

Tần Tử Long không buồn để tâm, ngược lại hỏi tôi: “Em có đói không?”. Tôi lắc đầu. Anh lại nói: “Cùng đi ăn thứ gì nhé!”. Cô nhân viên bán vé dường như mất hồn, gọi to: “Dừng xe!”.

Tài xế vội vàng phanh gấp.

Tần Tử Long nắm chặt tay tôi, cũng không buồn quan tâm đến những người ở phía sau, mở ô ra, xuống xe. Tài xế dừng xe ở bên đường, anh mở cửa xe, nói với cô thư ký: “Cô hãy về công ty trước đi!”.

Cô thư ký một mực lắc đầu: “Tôi bắt taxi về là được”.

Tần Tử Long làm mặt lạnh, thái độ kiên quyết, giọng nói càng tỏ ra giống giáo huấn trẻ em: “Bảo cô về thì cô về!”. Cô thư ký đành phải lên xe, năm người đàn ông trung niên ở phía sau cũng lần lượt bám theo.

Tần Tử Long chợt quay đầu lại: “Khi tôi đang ăn, nếu có ai bám theo, chắc chắn tôi sẽ không hợp tác với người đó”.

Năm người vội đồng thanh: “Vâng, vâng. Khi nào Chủ tịch có thời gian, chúng ta sẽ bàn bạc cụ thể”. Cho đến khi mọi người đều đã đi hẳn, Tần Tử Long mới thở phào, nói cười với tôi: “Bọn họ là phiền phức nhất đấy!”.

Mưa như đang rơi thẳng vào trái tim tôi, khiến tôi không được tự nhiên, tôi nói: “Hay là chúng ta về nhà ăn nhé?”. Anh gật đầu, cánh tay lại thử ôm lấy vai tôi. Thấy tôi không phản kháng, anh lại cười nói: “Hai người cùng đi dưới một chiếc ô, em ôm anh, anh ôm em, như vậy có tính là yêu nhau hay không?”.

Tôi chỉ im lặng.

Anh lại cười: “Nhất định sẽ có ngày em thích anh”.

Tôi nhìn anh một cái, con tim lại cảm thấy đau đớn, dường như có ai cứa từng nhát từng nhát, không nhìn thấy máu, nhưng lại vô cùng đau đớn. Lòng tôi bất an: “Anh đừng như vậy!”.

Anh chỉ cười, hỏi ngược lại: “Như vậy gì cơ?”.

Tôi cúi đầu, bước từng bước về phía trước, có vô số giọt nước đang tung bay dưới gót chân tôi. Tay anh đột nhiên ôm tôi thật chặt, lấy cánh tay mình chặn những giọt mưa phía bên ngoài.

Anh dường như nói lại với chính mình: “Sẽ có một ngày em thích anh”.

Tôi khẽ cắn chặt môi, vẫn chỉ im lặng.

Cơn mưa ào ạt đổ xuống, giày và gấu quần tôi gần như ướt sũng. Tôi đôi nam thanh nữ tú trên đường đang trốn dưới một chiếc ô, dường như bông hoa tình yêu đang nở rộ khắp nơi.

Mưa vẫn rơi, tầm nhìn trước mắt dần dần trở nên nhòe nhoe

Tôi cuộn tròn trong chăn, lạnh đến cứng đờ người. Tôi liên tục hắt hơi, lỗ mũi gần như cũng bị tắc, không thở nổi.

Di động để trên tủ rung lên, kêu ầm ĩ. Tôi khẽ ngược mắt, nhưng mí mắt lại nặng trĩu.

Trong lúc mơ màng, có lẽ là đang nằm mơ, giấc mơ tiếp nối giấc mơ, không tỉnh dậy nổi. Hình ảnh quen thuộc đó lại hiện rõ trước mắt tôi.

Ông xã ôm tôi, nói đầy những câu nói ngọt ngào, nói chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, nói cả cuộc đời này sẽ chung thủy với tôi không bao giờ thay đổi.

Thoắt cái, Trương Lâm Lâm ngồi xuống bên giường, cô ta chậm rãi thốt ra từng tiếng một: “Làm cave...”. Cô ta khẽ so vai về bất cần, “Em chẳng ngại nói cho chị biết, người đàn ông đó giấu vợ đến tìm em hết lần này đến lần khác. Cuối cùng, vì anh ấy, em đã vứt bỏ tất cả. Giờ đây, em chỉ muốn...muốn thế chỗ vợ anh ấy!”.

Đôi nam nữ ở trên ghế sofa đang ôm nhau, hôn nhau. Họ dính chặt lấy nhau không thể tách rời được. Họ đang quần quýt trước mắt tôi, mồ hôi trên người và làn da dường như cũng kết dính vào nhau, không thể nào tách ra nổi.

Tôi chợt bừng tỉnh, trán toát mồ hôi lạnh, lưng cũng đầm đìa mồ hôi. Tôi ngồi trên giường, nhìn đêm đen dày đặc, lòng vô cùng lo lắng sợ hãi, dường như bị ai đó ném xuống tận đáy biển, không nhìn thấy tia hy vọng gì cả.

Tôi bật đèn bàn, toàn thân run lẩy bẩy.

Di động để trên tủ vẫn đang rung, liên tục kêu vang. Tôi nghe máy, giọng khàn khàn “A lô” một tiếng. Ở đầu dây bên kia, Tần Tử Long cười: “Ồ chỗ em mưa có to không?”.

Đầu tôi nặng trĩu trịch đút tay sờ lên trán, thấy nóng rực, có thể đã bị cảm rồi. Tôi nhìn đồng hồ, vừa đúng một giờ sáng, bất giác hỏi: “Anh gọi điện thoại đến là để hỏi điều này sao?”.

Anh nói không phải, ngừng một lát lại hỏi tôi: “Ngày mai em ly hôn sao?”.

Tôi ư ử một tiếng

Giọng nói của anh hơi khàn: “Vậy thì, sau khi ly hôn em có xem xét đến anh không?”. Tôi im lặng, anh nói về kiên quyết: “Anh yêu em”. Ba chữ này chui vào trái tim tôi khiến tôi không thở nổi.

Anh hạ giọng trầm trầm: “Anh thật lòng...”.

“Anh đừng nói nữa!”. Tôi vội ngắt lời anh, đầu đau như muốn vỡ tung, cổ họng đau rát: “Em bị cảm rồi!”.

Anh lo lắng nói: “Anh đưa em đến bệnh viện!”.

Tôi lắc đầu, nhíu chặt lông mày: “Không cần đâu, anh đừng phá giấc ngủ của em là được rồi”. Anh nói: “Được!”. Ngừng một lát: “Ồm có nặng không em?”.

Tôi từ từ nói: “Cũng vẫn ổn!”.

Anh dặn dò tôi: “Em đừng có uống thuốc bừa!”.

Tôi “ừ” một tiếng, xương cốt toàn thân dường như sắp tan rã, thực sự không còn chút sinh khí nào.

Anh vẫn dặn dò tỉ mỉ: “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh ngay!”.

Đối với tôi thì nói ngọt ngào như vậy, ngừng đối với người khác, anh là một người vô cùng lạnh lùng và nóng nảy. Đàn ông liệu có phải thực sự có thể thay đổi vì tình yêu hay không?

Cách đối xử khác biệt của anh đối với tôi, cả thế giới có thể nhận ra. Nhưng tôi vẫn lo sợ không yên.

Đã từng một lần rơi vào vũng bùn lầy rồi.

Ai biết được lần này có phải là một vực sâu thăm thẳm khác hay không?

14. Chương 14: Làm Người Lạ Quen Thuộc

Tôi tỉnh dậy từ sớm, cơn ác mộng suốt cả một đêm khiến cho tôi thực sự rã rời, tôi uống bữa hai viên thuốc cảm, ngán cả người ngồi trên sofa.

Đầu vẫn đau nhức vô cùng như thể có ai đang cầm thứ gì đó gõ vào đầu tôi. Tôi cầm di động ấn số điện thoại của ông xã, hỏi: “Anh đã dậy chưa?”.

“Cả đêm không hề chớp mắt”. Giọng anh nặng trĩu. Anh dường như rất khó chịu, giọng nói khàn đặc khiến tôi xót xa: “Không biết mấy giờ có thể đi?”.

Sự yêu thương tốt nhất chính là buông tay ra, đột nhiên tôi lại nhớ tới câu nói này. Tôi liếc đồng hồ treo trên tường, cố gắng để cho con tim mình đập bình thường nhất, bình tĩnh nói: “Tám giờ rồi, hay là chúng ta đi trước?”.

Anh nói: “Được!”. Như thể cất lên tiếng nói rất khó khăn: “Vậy thì, anh đến đón em nhé?”. Tôi muốn từ chối, nhưng lại buột miệng nói: “Được”.

Anh nói: “Em xuống đi, bây giờ anh đang ở dưới lầu nhà em”.

Tôi giật mình, dường như lại muốn bật khóc. Tôi tắt máy, cố gắng kìm nén. Tại sao lại muốn khóc chứ? Người đàn ông này đã sắp không còn liên quan gì tới tôi nữa rồi, thời gian mười năm qua hoàn toàn coi như là một giấc mơ, chỉ có điều giấc mơ này khiến người ta không thể kìm nổi nước mắt.

Khiến con tim ta đau đớn xót xa đến nỗi gần như nghẹn thở.

Nhưng nói cho cùng, chẳng qua là một giấc mơ, một tòa lâu đài đẹp đẽ ở thành phố dưới nước, một buổi biểu diễn pháo hoa. Mặc xong quần áo, cầm hết các giấy tờ tùy thân, đóng cửa lại, bàn tay vẫn đang run run. Trong khoảnh khắc đóng cửa lại, trong mắt tôi chợt trào ra thứ gì đó nóng hổi, dính vào da mặt, và ngoằn ngoèo chảy xuống.

Dường như có thể chảy tận vào trong lòng.

Cầu thang máy từ từ đi xuống, tất cả những chuyện cũ cùng theo cầu thang máy mà hiện lên. Dường như có vô số con sóng, hết đợt này đến đợt khác, vô cùng mạnh mẽ, vô cùng hung dữ, cho đến tận khi cuốn tôi xuống dưới đáy của kí ức.

“Bà xã, anh yêu em!”

“Anh thực sự yêu em!”

“Bà xã, nếu như sau này anh làm gì có lỗi với em, chắc chắn sẽ bị sét đánh, chết không toàn thân”.

Tình cảm chân thật như vậy, mặn nồng như vậy, thì ra chỉ là cảnh diễn tình yêu có trong phim ảnh thôi. Từng tập nối tiếp từng tập, cảnh diễn tình yêu không bao giờ kết thúc.

Cầu thang máy kêu kính coong một tiếng, xuống đến tầng một. Vừa bước ra cầu thang máy đã nhìn thấy anh, dựa lưng vào tường, để lại một bóng hình nghiêng lạnh lùng không có chút sinh khí nào.

Tôi đi đến trước mặt anh, mặt lạnh lùng: “Chúng ta đi thôi!”

Anh gật đầu, sắc mặt nhợt nhạt, đôi lông mày nhíu chặt. Anh giơ tay ra muốn cầm túi xách tay cho tôi, tôi lùi lại, né tránh.

Anh hạ thấp giọng: “Anh xin lỗi!”

Tôi mặt lạnh tanh, bước lên xe, suốt cả dọc đường đều mím chặt môi không lên tiếng.

Anh vẫn im lặng, bật đài FM. Trong đài đang kể lại một mối tình, nội dung chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ nào đó lặng lẽ làm người phụ nữ ở phía sau giúp đỡ chồng mình, không hề oán thán giận hờn.

Một ngày nào đó, người đàn ông đó đột nhiên qua đời, tiếp đến xuất hiện một kẻ thứ ba dắt thêm một đứa bé, nói là đứa con của người đàn ông đó. Người phụ nữ không thể nào kìm nén thêm được nữa, nghẹn ngào trong đài, khóc không thành tiếng, cảm thấy mình thật thất bại, cũng không thể hiểu nổi tại sao chồng cô lại có thể giấu cô bao năm như vậy.

Cô kể lể nói về sự thất bại của cô, nhưng lại là nỗi bi ai giống tôi.

Ông xã không chịu nổi nữa, đổi kênh.

Cây cối bên ngoài cửa xe đang đung đưa mạnh giữa cơn gió, mưa xối xả.

Tai tôi vang lên những tiếng sấm rền.

Trong đài lại đang nói về sự kiện sửa Lộ, tất cả những sự việc này đều như là những kí ức xa xăm, khiến cho ta phải thổ dài.

Tất cả những bi kịch vô tội này, dường như chính là số phận của đứa trẻ tôi bị mất.

Có thể ngăn cản, có thể né tránh, thế nhưng, cuối cùng vẫn cứ xảy ra.

Không thể trách móc bất cứ ai, chỉ có thể trách cái thế giới này quá điên cuồng.

Xe đi trên đường rất thuận tiện, không hề có trở ngại, không bị tắc đường. Khi chúng tôi đến Sở Dân chính, cũng mới tám rưỡi. Cổng lớn khóa chặt, vẫn chưa đến giờ làm.

Hai người ngồi xuống chiếu ghế bên cạnh, lặng lẽ nhìn thời gian trôi đi. Tôi vẫn chuyên tâm suy nghĩ đến tất cả mọi vấn đề, để lấp đầy đầu óc trống rỗng của mình.

“Em có lạnh không?”. Anh đang hỏi tôi, tôi cứ tưởng mình không còn tâm trạng nào để mà chú ý, nhưng vẫn nghe thật rành rọt. Anh đang ở ngay bên cạnh tôi, giờ tay là có thể sờ thấy, nhưng khi tôi quay sang nhìn anh, cảm thấy mơ hồ, dường như anh đang ở xa hàng cây số. Anh loại hỏi tôi: “Em có lạnh không?”.

Khuôn mặt này thân thuộc đến độ khiến tôi cảm thấy đáng sợ. Đôi lông mày, cái mũi cao, miệng anh, tay tôi đang run rẩy, mở to mắt, cố hết sức để trấn tĩnh, trả lời: “Không lạnh!”.

Cần phải làm một người xa lạ quen thuộc.

Từ nay chân trời góc bể. Từ nay mỗi người một phương.

Anh trầm mặc hồi lâu, lại hỏi: “Em đói không? Hay là để anh đi mua đồ ăn sáng?”

Thì ra, đã đến tình cảnh phải ly hôn, chúng tôi vẫn có thể hỏi thăm như thế này, thân mật như thể không xảy ra chuyện gì cả. Chỉ có điều, tất cả đều đã không quay đầu lại được nữa rồi, quay đầu chỉ còn là vực sâu không đáy.

Tôi cố gắng mỉm cười, cúi đầu, toàn thân khẽ run rẩy: “Không lạnh!”.

Cuối cùng có thể ly hôn rồi. Cuối cùng có thể thoát

Nhưng trái tim tôi lại không hề cảm thấy thư thái, chỉ cảm thấy thật nặng nề, dường như đang bị một gánh nặng nghìn cân đè xuống, không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Anh nói: “Hay là chúng ta đi ăn sáng trước?”.

Tôi lắc đầu: “Không cần đâu!”.

Anh lại muốn mở miệng, ánh mắt tôi nhìn anh chằm chằm, đột nhiên nổi nóng: “Đừng có phiền phức như thế nữa được không? Lúc này chúng ta đang đợi ly hôn, không phải là trước đây”.

Mười năm qua tôi đã sống một cách vô ích, giờ đây tôi chỉ muốn cắt đứt quan hệ thật nhanh, rời xa người đàn ông này, chỉ muốn trở lại chính mình.

Anh khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào ghế, lẩm bẩm nói: “Anh xin lỗi”.

Tôi im lặng, lì mặt, không lên tiếng.

Di động anh chợt đổ chuông, vừa ấn nút nghe, bên nghe thấy tiếng gọi bức thiết từ phía bên kia truyền tới. Từ xa, cách bầu không khí truyền tới, tôi nghe thấy rất rõ, là Tiểu Nhã.

Giọng cô ta có hóa thành tro bụi, tôi cũng có thể nhận ra được.

Anh để sát di động vào tai, giọng nói khó chịu: “Sau này cô đừng gọi điện thoại cho tôi nữa!”. Tiểu Nhã không biết đang nói những gì, sắc mặt anh đột ngột thay đổi, mở to mắt nhìn tôi, không biết nên làm gì. Anh “ồ” một tiếng, rồi lại hỏi về lo lắng: “Cô nói thật sao?”. Anh ngừng lại, dường như đang chăm chú lắng nghe, rồi lại nói vào điện thoại: “Tôi đang ở Sở Dân chính, cô tự đến bệnh viện phá đi”.

Có lẽ, đối phương đã tắt máy, từ đó vọng lại những tiếng tút tút dồn dập.

Anh đặt di động xuống, mặc dù cố gắng mỉm cười với tôi, nhưng ánh mắt lại rất đáng sợ.

Tôi nhìn anh, giọng nói bình thản: “Nếu có việc, anh có thể đi giải quyết trước, lát nữa người của Sở Dân chính đến làm việc, em có thể gọi điện thoại”.

Anh nhìn tôi, ngay cả ánh mắt cũng đang run rẩy “Tiểu Nhã có thai, nói là của anh!”.

Tôi lạnh lùng “ồ” một tiếng, rồi cười: “Vậy thì chúc mừng hai người!”. Anh đột nhiên cuống lên, gọi: “Bà xã!”. Tâm trạng anh đột nhiên tỏ ra kích động, nắm chặt tay tôi: “Em cho rằng anh cần người phụ nữ đó và đứa bé đó sao?”.

“Chẳng phải anh rất thích trẻ con sao?”. Tôi mỉm cười, cố gắng để mình không hề có tâm trạng gì cả. Trước đây, khi ở trong vườn hoa của tiểu khu, nhìn thấy trẻ con, anh đều cúi xuống vừa ôm vừa chơi đùa với chúng. Ánh mặt nồng nhiệt như thể anh chính là bố của đứa bé.

“Anh biết là tại anh không tốt, cho nên bây giờ em muốn thế nào thì cứ làm như thế, anh sẽ không phản đối. Anh càng không dám đưa ra bất cứ yêu cầu nào”. Anh thả tay tôi ra, ánh mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng, cầu xin: “Nhưng, xin em đừng coi anh như một người xa lạ”.

Tôi gắng gượng mỉm cười, hơi nheo mắt nói: “Ồ, em biết rồi”.

Ngữ khí như vậy, đúng là coi anh như một người xa lạ.

Thà người xa lạ không có liên quan gì đến nhau.

Anh cúi đầu, ánh mắt sáng rực nhìn tôi chăm chú, khẽ mấp máy môi, nhưng vẫn chỉ im lặng. Còn chưa thấy người của Sở Dân chính đâu, lại nhìn thấy Tiểu Nhã hớt ha hớt hải lao đến.

Cô ta đi giày cao gót bước từng bước lên bậc cầu thang, lao đến phía trước ghé chúng tôi ngồi, hét lớn: “Thật không ngờ anh lại bảo em đi phá đi? Anh có lương tâm hay không? Đây là con anh mà!”. Anh vẫn chẳng buồn quan tâm, chỉ im lặng.

Tiểu Nhã lại chỉ vào mặt tôi hét lớn, mặt tái xanh: “Nhất định là do cô giở trò, đã đến nước này rồi, cô vẫn còn bá chiếm anh ấy, cô là đồ tiện nhân, muốn mưu hại con của tôi!”.

Tôi nhìn cô ta mỉm cười lạnh lùng: “Vậy thì cô có thể sinh nó ra”.

Cô ta trừng mắt nhìn tôi, nghiêng răng nói: “Tôi đương nhiên sẽ sinh nó ra”.

Tôi cười nói: “Đừng tưởng tôi sẽ giơ tay đánh cô, bây giờ, tôi chỉ muốn để cô phải ngồi tù, ngồi ba đến năm năm cũng được đấy chứ”. Cô ta sa sầm nét mặt, huênh hoang nói: “Tôi có thể được bảo lãnh”.

Tôi chăm chú nhìn cô ta, trong lòng hận đến tím gan tím ruột nhưng mặt vẫn tươi cười như hoa: “Vậy cô cứ đợi đi, tôi muốn xem xem cô có thể được bảo lãnh mấy lần”. Tiểu Nhã nhổ một bãi nước bọt về phía tôi, quay sang hỏi ông xã: “Lát nữa anh làm thủ tục ly hôn với cô ta, lập tức kết hôn với em!”. Ngoài trời mưa vẫn rơi, càng lúc càng nặng hạt, sấm sét giạt đùng đùng, chói tai.

Ông xã bật cười, đột nhiên hỏi Tiểu Nhã: “Trên đời sao lại có loại người đàn bà như cô chứ? Tôi không biết rốt cuộc là cô có não hay không?”.

Một người phụ nữ đã chia rẽ gia đình người khác, chính tay mưu sát đứa con của người khác. Giờ đây còn dày mặt nói tôi giở trò.

Rốt cuộc cô ta có bị bệnh thần kinh hay không!

Chắc là cũng đến tám chín phần.

Loại đàn bà thối tha này cả đời gặp phải một người cũng đủ để làm cho cuộc đời của bạn sống không bằng chết! Trước đây ở trên mạng thỉnh thoảng nhìn thấy ai đó tâm sự nói người phụ nữ đó, người đàn ông nào đó vô cùng thối tha, tôi vẫn luôn tự lấy làm may mắn vì không gặp phải.

Đến giờ thì tốt quá rồi, ngay trước mắt, gặp ngay rồi, đuổi cũng không đi.

Còn dai hơn cả con đỉa, còn kiên cường hơn cả “Tiểu cường”.

Tiểu Nhã đứng kè kè bên cạnh, vẫn không chịu từ bỏ, lên tiếng nói: “Anh Khoa, em đã đem đủ giấy tờ rồi, chúng ta kết hôn. Anh vẫn mặc kệ cô ta, hỏi tôi: “Em có muốn ăn chút gì không?”.

Tôi cười: “Không cần đâu!”.

Tiểu Nhã vẫn kiên nhẫn nói: “Em đã có con rồi”. Ông xã rút từ trong ví da ra mấy tờ một trăm tệ, ném vào người cô ta. Tiểu Nhã tròn mắt, nghiêng răng, mặt tái xanh: “Anh làm vậy là có ý

Ông xã cười khẩy: “Nhiều hơn thì tôi không có, chỉ có mấy trăm này thôi, coi như đó là tiền tôi trả ột đêm ngủ với cô”.

Cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh coi em là cave sao?”

“Không!”. Ông xã ngược mắt lên nhìn thẳng vào cô ta, khuôn mặt tối sầm trông thật đáng sợ, anh nói hẳn từng tiếng: “Cave còn không độc ác như cô, cô còn không được bằng cave!”.

Trong suốt khoảng thời gian chiến đấu cùng Tiểu Nhã, đây là lời đánh giá công bằng nhất mà tôi được nghe thấy.

Tiểu Nhã như đứt từng khúc ruột, nước mắt tuôn rơi lã chã: “Anh nói em như vậy”. Cô ta ôm lấy thân mình, dường như đang run rẩy, cuối cùng chỉ vào tôi: “Đều tại cô!”.

Ông xã chọt đánh vào ngón tay cô ta đang chỉ vào mặt tôi, mặt lạnh lùng: “Cô cút đi! Nếu còn không cút, tôi sẽ cho cô biết tay!”. Người của Sở Dân chính đã đến, thấy chúng tôi đến sớm như vậy, bất giác cười rạng rỡ hỏi: “Vội đến để kết hôn à?”

Tôi cười nói: “Không phải, là ly hôn”

Tiểu Nhã kêu gào trước mặt người khác. “Tôi sẽ sinh đứa bé ra, sau đó giày vò nó cho đến chết”.

Cô ta tiếp tục hét :“Tôi muốn anh phải hối hận cả đời!”

Người phụ nữ trung niên của Sở Dân chính nhìn ba người chúng tôi với ánh mắt khác thường. Tôi chỉ mỉm cười, đứng bên cạnh chị, đợi chị mở cửa.

Cửa mở ra, tôi theo chị ta bước vào, bước chân lộp cộp vang lên trong đại sảnh rộng lớn. Ông xã cũng tiến vào, giữa hai người chúng tôi gần như không còn gì để nói.

Chị khuyên chúng tôi: “Hai người có muốn suy nghĩ thêm nữa không?”

Mặc dù trong lòng tôi vô cùng đau khổ, nhưng tôi vẫn mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu ạ”.

Chị khẽ nhướn mày: “Bởi vì con điên ở ngoài cửa” Tôi cười: “Cô ta chỉ là một trong những lý do, còn có rất nhiều lý do”.

Chị dường như đã hiểu, gật gật đầu, rút từ trong ngăn kéo ra một tờ giấy mẫu. Tay tôi run rẩy đón lấy, xem thật kỹ, cầm chiếc bút để bên cạnh, từ từ điền, từng nét từng nét, dường như có một con dao đang cứa thịt trên người tôi, sống không bằng chết.

Ngày hôm đó mười năm trước đây, trời đổ mưa phùn, từng hạt nhỏ li ti, rơi vào người thấy lạnh lạnh. Tôi cầm ô, bước đi trên cầu dành cho người đi bộ. Ông xã đi từ hướng ngược lại tới, có biết bao nhiêu người vội vã lướt qua, trong biển người mênh mông, ánh mắt anh chăm chú nhìn tôi, đột nhiên mỉm cười.

Cây bút như thể nặng nghìn cân, tôi không thể nắm chặt được. Từng nét chữ cứ quấn lấy nhau, viết không rõ ràng được.

Tối hôm tổ chức đám cưới, bộ chăn gối màu đỏ, ngay cả ga giường cũng màu đỏ. Phía bên ngoài cửa, khách khứa vẫn ồn ào huyền nào, những tràng pháo vẫn nổ liên miên. Khắp nơi đèn rực sáng, chiếu lên khuôn mặt mọi người, như thể được chạm khắc muôn vàn hạt vàng liti, sáng lấp lánh. Chiếu vào đôi mắt của ông xã, rực rỡ sáng ngời, còn chói lóa hơn cả vàng kim.

Anh ôm tôi vào lòng, khẽ nói: “Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ làm em đau khổ”.

Bàn tay trơn tuột, bút rơi xuống bàn, kêu “tách” một tiếng.

Một bàn tay tôi khẽ đặt lên đùi đang nắm lại, chỉ muốn mỉm cười, nhưng trên mặt lại sống sượng, không thể nào cười nổi, ngược lại chỉ muốn khóc.

Tôi cắn chặt răng, hết lần này đến lần khác nói với chính mình. Nhất định phải kiềm chế, không được rơi lệ. Chỉ cần ký tên, từ nay về sau chân trời góc biển mỗi người một nơi, không bao giờ gặp lại nữa.

Tôi từ từ chậm rãi ký tên một cách khó khăn vào quyển “Sổ đăng ký ly hôn” và “Đơn thuận tình ly hôn”. Đưa cho người phụ nữ, gắng gượng mỉm cười.

Nhưng trong lòng, nỗi đau từ từ xâm chiếm, từng chút từng chút một, nỗi đau đó như xuyên thấu vào tận xương tủy, đau đến độ không thể kiềm chế được.

quá trình diễn ra thuận lợi hơn so với suy nghĩ của tôi, chúng tôi nhanh chóng nhận được quyển sổ ly hôn. Toàn bộ tài sản đều thuộc về tôi, anh chẳng lấy thứ gì cả. Tôi cầm chặt cuốn sổ bìa đỏ trên tay, giống như cầm một bó đuốc đang cháy rùng rục, muốn đốt cháy toàn bộ cơ thể tôi.

Thứ màu đỏ này khiến con tim giật mình kinh hãi, khiến ta nhìn thấy chỉ muốn chảy nước mắt. Giống như máu vậy, những giọt máu tanh thê lương, cùng tụ hợp lại, biến thành một cuốn sổ ly hôn.

Là máu, là máu đỏ không thể nào rửa sạch được.

Là máu của đứa bé.

Bước ra khỏi cửa, dường như thở phào nhẹ nhõm. Anh mỉm cười : “Cho dù đang muốn khóc vẫn cứ có thể cười”.

Giọng tôi bình thản : “Anh về đi, em gọi Tần Tử Long đến đón em”. Tôi cố tình nói như vậy, chỉ là muốn làm người xa lạ hoàn toàn. Tôi rút di động ra, tay run rẩy ấn điện thoại, tôi nở nụ cười : “Tần Tử Long, em ly hôn rồi, anh đến đón em có được không ? ”

Anh trả lời : “Anh ở đây”. Giọng anh khàn khàn : “Anh xin lỗi, bởi vì lo lắng em sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên anh cũng đến Sở Dân chính trước rồi, bây giờ em nhìn về phía bên trái xem”.

Tôi nhìn về phía bên trái, ở đó có hai, ba chiếc xe đang đỗ, người ở trên một trong số những chiếc xe đó bước xuống, dáng người cao ráo, đang cầm ô, tiến về phía chúng tôi.

Tôi quay người, khẽ gật đầu với ông xă : “Xin lỗi , em đi trước đây ! ”. Con tim tôi đang đập dồn dập.

Tôi đợi mưa, chậm rãi bước xuống từng bậc cầu thang. Những giọt nước mắt đó cuối cùng cũng hòa lẫn với nước mưa chảy xuống. Tần Tử Long lao đến, che ô lên trên đầu tôi, trách móc : “Em bị ốm mà còn không chịu chú ý sức khỏe ! ”. Tôi gắng gượng mỉm cười, nước mắt không ngừng trào ra : “Em rất khỏe”. Tôi chỉ cười, đưa cuốn sổ ly hôn cho anh xem : “Cuối cùng em cũng đã ly hôn”.

15. Chương 15: Hào Nhoáng Rơi Rụng, Hoa Nở Bốn Mùa

Chín tháng sau.

“ Diệp Tử, đây là bản kế hoạch quảng cáo đường ngầm.”

“ Diệp Tử, đây là bản thiết kế quảng cáo của công ty Dược Thạch Huy.”

Trên bàn trước mặt, tài liệu đã chất đầy như núi. Từ sau hôm rời khỏi nghĩa trang, trong một khoảng thời gian dài tôi đều rất tiêu cực. Cho đến cuối, bán nhà, bán xe, bán tất cả mọi thứ có được số tiền hơn hai trăm vạn tệ để mở công ty quảng cáo này. Chín tháng rồi, Tần Tử Long đã biến mất khỏi thế giới của tôi chín tháng.

Cuộc đời của tôi đang bắt đầu lại từ đầu, tất cả mọi thứ đều đã khác rồi. Trở thành người phụ nữ thành đạt, bắt đầu kiếm tiền để mua nhà, xe, con số trong sổ tiết kiệm cũng ngày càng nhiều hơn. Thì ra tất cả mọi thứ đều cần thời gian chín tháng là có thể thay đổi.

“ Diệp Tử, có một khách hàng lớn.” Cô phụ trách khách hàng xinh đẹp An Lâm đưa tập tài liệu cho tôi rồi nói: “ Theo như tôi biết, mỗi năm tiền đầu tư quảng cáo của họ lên đến hàng trăm triệu nhân dân tệ.” An Lâm là một cô gái đẹp thướt tha yêu kiều, tìm kiếm khách hàng đúng là siêu đẳng.

Thương trường như chiến trường, đôi khi những mưu mẹo bí ỉm có thể coi là diệu kế.

Tôi bận đến độ không có thời gian mà ngẩng đầu lên, chỉ nói: “ Được, em hãy giúp chị liên hệ.”

Cô cười nói: “ Em liên hệ được rồi, nói là tối nay gặp mặt trò chuyện.”

“ Được, vậy tối nay gặp lại em.”

“ Sếp ơi, đừng có quá mải mê làm việc.”

“Cảm ơn!” Tôi ngược mắt lên, mỉm cười với cô, rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc. Chỉ có làm việc không ngừng nghỉ, nhét đầy đầu óc, mới có thể quên đi rất nhiều chuyện.

“Em phải hạnh phúc, sau khi anh đi, em chắc chắn phải hạnh phúc.”

“Em chắc chắn sẽ hạnh phúc, thật đấy, chúng ta ngoắc tay nào”. Anh cười, nói một tiếng: “Được!”

Ngón tay tôi run rẩy ngoắc vào ngón tay lạnh giá của anh, chỉ khóc ròng: “Em sẽ hạnh phúc, ngoắc tay một trăm năm không được phép thay đổi.” Anh cười và ngoắc tay với tôi xong, ngón tay khê sờ lên mặt tôi, lông mày, mũi, miệng, sờ lần lượt từng nét một. Tay anh run rẩy mạnh, rồi khê từ từ thả xuống cười nói: “Bà xã của anh, bà xã của anh thật sự rất đẹp!”

Người tôi khê cứng đờ, đặt mạnh bút xuống bàn, từng giọt nước mắt nhỏ xuống tập tài liệu, từng giọt nước mắt dập dềnh rồi nhanh chóng thấm xuống, tạo thành vết in trên tờ giấy.

Đó là vết thương nơi sâu kín trái tim không bao giờ lành vết. Sau khi tan làm xong tôi cuống cuống lao đến quán karaoke mà An Lâm đã hẹn. Đứng trước cửa phòng hát còn đặc biệt nhìn đồng hồ, vừa vặn bảy giờ ba mươi phút, không muộn cũng không sớm. Tôi gõ cửa, đẩy cửa ra, An Lâm đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm với khách. Hai người khách, đều ăn mặc chỉnh tề, trông rất lịch sự. An Lâm giơ tay vẫy tôi, tươi cười: “Chào tổng giám đốc!”

Tôi gật đầu với bọn họ, khê mỉm cười, ngồi xuống đầu phía bên kia. An Lâm dùng mắt ra hiệu với tôi, ý bảo tôi ngồi lại gần một chút. Hai người đàn ông lần lượt bắt tay tôi và tự giới thiệu: “Tôi là giám đốc bộ phận quảng cáo của Tập đoàn Tư Duy”. Tập đoàn Tư Duy? Công ty của Tần Tử Long? Tôi ngẩn người, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Người đó lại nói: “Tổng giám đốc của chúng tôi bị tắc đường, nói sắp đến rồi.” Cuối cùng tôi định thần lại, như thể bị sét đánh, đứng bật dậy, nở nụ cười hồi lỗi: “Tôi nhớ ra tôi có việc gấp, tôi đi trước đây.” An Lâm kinh ngạc gọi: “Diệp Tử”, tôi cũng cười với cô về đầu hồi lỗi: “Em cứ chiều dài họ đi, chị có việc gấp, việc vô cùng gấp.” Vừa mới đi ra đến cửa, cửa đã bị mở ra, Tần Tử Long đứng ở trước cửa, khuôn mặt sa sầm, ánh mắt trần trần nhìn tôi, trong mắt giá lạnh thấu xương. Anh ung dung lên tiếng: “Cái gì mà việc vô cùng gấp? Không cần kiếm tiền nữa à?” Tôi bước lùi về sau mấy bước.

Anh nhìn tôi, giọng nói càng không có chút ấm áp nào: “Ngồi xuống, từ từ nói!”. Giọng nói đó rõ ràng là đang ra lệnh, nhưng anh bẩm sinh đã có tố chất lãnh đạo. Tôi đành phải ngồi xuống ghế sofa, anh ngồi ngay bên cạnh tôi.

Hai người đó luôn miệng gọi “Tổng giám đốc, tổng giám đốc”, ngừng một lát lại giới thiệu: “Đây là

“Không cần giới thiệu!”. Tần Tử Long ngắt lời, châm một điếu thuốc đặt lên miệng, phả từng đợt khói thuốc vào mũi tôi, tôi đành phải gắng gượng để bàn chuyện làm ăn với anh. Đang định mở miệng nói, anh lại như thể phát hiện ra ý đồ của tôi, chậm rãi nói: “Về việc làm ăn, tôi có thể ký kết, nhưng có một điều kiện.”

Tôi giật thót, đoán rằng điều kiện anh đưa ra chẳng hay ho gì.

Kết quả là anh nói càng chậm hơn: “Tối nay em đưa hợp đồng đến nhà tôi, tôi sẽ ký”. Mặt tôi nóng bừng như thể có vô số khí nóng đang bốc lên trên não tôi, nổi giận đùng đùng trừng mắt lên nhìn anh: “Anh coi tôi là gì vậy?”. Anh lấy đầu ngón tay gõ gõ điếu thuốc, nở nụ cười vô cùng bí hiểm: “Em coi là gì thì tôi sẽ coi là thế.”

An Lâm vội vàng nói đỡ cho tôi: “Tổng giám đốc của chúng tôi không phải là loại người mà anh nghĩ đâu.”

Anh hỏi ngược lại: “Là loại người nào?”.

Tôi cố nín nhịn cơn bức bối trong lòng, cảm thấy vô cùng khó chịu: “Rốt cuộc anh muốn gì? Anh không thành tâm để nói chuyện làm ăn, anh hẹn tôi ra đây...”

“Là em hẹn tôi!”. Tôi còn chưa nói xong anh đã lườm tôi một cái, rít một hơi thuốc, phả khói thẳng vào mặt tôi nói từng chữ: “Là nhân viên của em nói, em hẹn tôi.”

“Tần Tử Long!”. Tôi tức giận đến độ phát run lên, đứng bật dậy

“ Tôi ở đây!” Anh đáp lời, đúng là có khả năng làm cho người khác tức chết.

“ Anh là tên khốn!”. Tôi nghiêng rằng, nghiêng lợi, ánh mắt sắc nhọn như dao, chỉ muốn đâm cho anh chết luôn.

“ Trong mắt em tôi chả là thứ gì cả”. Anh tự mĩa mai chính mình, lấy ngón tay đập điếu thuốc, “ Làm tên khốn cũng được đấy chứ”. Tôi tức giận đá vào đùi anh, anh đau điếng trợn trừng mắt nhìn tôi, sau đó đứng dậy, hét lên với tôi: “ Em muốn anh phải làm thế nào? Anh muốn ôm em vào lòng để nâng niu như báu vật mà em còn không bằng lòng.”

“ Anh!” Tôi tức giận quay mặt đi, khỏe mắt liếc nhìn thấy hoa quả để trên bàn, cầm lên và ném thẳng vào người anh. Anh ôm chầm lấy tôi, nghiêng rằng nói từng tiếng: “ Chín tháng ba ngày cộng thêm tám tiếng đồng hồ.”

An Lâm bước tới, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đứng cạnh khuyên nhủ: “ Tổng giám đốc Tần, anh và tổng giám đốc của chúng tôi liệu có phải có hiểu nhầm gì không?”

“ Không hiểu nhầm!” . Chúng tôi cùng đồng thanh.

Hai người cấp dưới của Tần Tử Long cũng vội vàng khuyên nhủ: “ Hai vị tổng giám đốc, có chuyện gì từ từ nói”.

“ Chẳng cần đâu!”. Lại là hai người cùng đồng thanh.

“ Sao anh lại nói cùng lúc với tôi?”. Tôi nổi giận đùng đùng, tay nắm thẳng vào ngực anh. Anh sa sầm nét mặt, giọng nói càng ác liệt hơn: “ Em có muốn ký hợp đồng không? Nếu thì cầm hợp đồng theo anh về nhà, về đến nhà anh lập tức ký cho em.”

“ Có quỷ mới muốn ký với anh”. Tôi tức giận nghiêng rằng, phần nộ chữ bới: “ Anh là tên khốn kiếp!”.

“ Khốn nạn còn được thăng cấp thành khốn kiếp?”. Anh cười khẩy, “ Sự đả ngộ này cũng được đấy chứ, được thăng cấp chính là việc tốt!”.

“ Thả tôi ra!”. Tôi dồn hết toàn bộ sức lực giãy giụa. Đôi tay anh quấn chặt lấy eo tôi, cánh tay cứng và khỏe giống như thép vậy. Ba người đứng bên cạnh lo lắng toát mồ hôi, lên tiếng khuyên nhủ: “ Có chuyện gì từ từ thương lượng”.

Tôi tức giận vạch tay áo của anh lên, há miệng ra cắn một miếng. Anh đau đớn kêu lên, thả tôi ra, nổi nóng: “ Em tuổi chớ đấy à?”.

“ Anh tuổi sói!”. Tôi cũng không chịu yếu thế, cầm đĩa đựng hoa quả ném về phía anh, sau đó chuồn ra ngoài. Lúc ra ngoài rồi, tôi mới cảm thấy buồn cười. Trong lòng tôi đã từng suy diễn ra những cảnh tượng gặp lại anh như thế nào, nhưng hình ảnh anh trong sự suy diễn của tôi quyết không phải là kiểu ác liệt như thế này. Ít nhất, anh cũng cần có một bộ mặt tiêu cực, nhìn tôi đầy ai oán, sau đó nói một câu: “ Thật trùng hợp”. Tôi cũng khê khàng trả lời lại một câu: “ Thật trùng hợp”.

Tôi đã tưởng tượng buổi trùng phùng lãng mạn nhất, giống như trong tác phẩm Đời này kiếp này của Hồ Lan Thành nói Trương Ái Linh viết đồng chữ ở sau tấm ảnh của anh: “ Gặp lại anh, em trở nên thật thấp thật thấp, thấp đến độ lặn vào trong cát, nhưng trong lòng cảm thấy rất hân hoan, từ trong cát nở ra hoa!”.

Sau đó ôm anh, tặng cho anh một nụ hôn thâm thiết, anh cũng đáp lại bằng một nụ hôn

Nhưng...tôi đúng là rất vui, nhưng không phải là nở hoa mà là bốc hỏa.

Cánh tay đột nhiên bị ai đó kéo lại, sau lưng tỏa ra hơi ấm. Phía sau lưng cảm nhận được hơi ấm. Không biết anh đã đuổi theo ra từ khi nào, cánh tay anh giữ chặt lấy tôi, giọng nói thê lương: “ Em đừng đi!”.

Xung quanh là đèn điện sáng trưng, chói mắt, ánh lên những sắc màu rực rỡ. Bao nhiêu người qua đường thi nhau quay đầu lại, họ dừng xe bên đường, nhìn chúng tôi như là chuẩn bị xem kịch.

Anh quay người tôi lại, hai tay nâng khuôn mặt tôi, đặt lên môi tôi một nụ hôn nóng bỏng.

Tôi mở to mắt, không khí trong cơ thể bị rút hết cả. Tôi dốc toàn bộ sức lực trong cơ thể mới đẩy được anh ra, vừa bực bội vừa cuống lên: “ Giữa nơi công cộng...anh không quan tâm đến việc đóng phim cho người khác xem, nhưng em thì quan tâm”.

Anh nhìn xung quanh, thất vọng nói: “ Anh xin lỗi!” ánh mắt anh lại nhìn tôi nóng bỏng, kéo cổ tay tôi, “ Vậy thì chúng ta về nhà quay phim”.

“ Em còn chưa muốn làm minh tinh đâu!”. Tôi gỡ ngón tay anh ra, anh rất khỏe, có cỡ thế nào cũng không nổi. Tôi kêu lên: “ Tần Tử Long, thả em ra!”.

“ Không thả!”.

Giọng anh kiên quyết, “ Chín tháng linh ba ngày cộng thêm tám giờ đồng hồ. Anh đã không hề xuất hiện trước mặt em, những thứ mà trong lòng muốn quên, có lẽ cũng nên quên từ lâu rồi.”

“ Anh thật vô lý hết sức!”

“ Là em hẹn anh”. Anh uể oải nói.

“ Cứu tôi với, quấy rối!”. Tôi chột hét to. Người bên đường đang chỉ chỉ chỗ chỗ. Anh đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn tôi vẻ không thể nào tin được: “ Em kêu gào lung tung cái gì thế? “

“ Cứu tôi với!”.

“ Được rồi!”. Anh sa sầm nét mặt nghiêng răng nghiêng lời thả tay ra, “ Anh thả em ra!”.

“ Như thế còn tạm được!”. Tôi xoa xoa cổ tay, vừa nhìn đã thấy đỏ ửng, anh chàng này, đúng là khỏe thật. Tôi nghiêng răng, nổi giận đùng đùng: “ Anh không được đi theo em đâu đấy.”

“ Hôm nay anh nhất định phải đi theo em”. Anh vô lý hết sức.

“ Được, vậy anh cứ đi theo đi!”. Tôi uy hiếp, “ Đến lúc đó, em hét lên cứu mạng, quấy rối”

“Được, vậy em kêu đi!”. Anh nổi giận đùng đùng.

“ Được, vậy em kêu đây”. Tôi đang chuẩn bị kêu, đôi mắt anh phần nộ trợn trừng mắt nhìn tôi một cái, quay người bước đi.

Sáng hôm sau đến công ty đã phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn tôi rất ám muội, sau đó cười hi hi một cách vô cớ, gọi tôi: “ Diệp Tử”. Tôi và nhân viên vốn không hề phân biệt cấp trên và cấp dưới hòa đồng với nhau như người một nhà.

“ Em muốn anh phải làm thế nào? Anh muốn ôm em vào lòng để nâng niu như báu vật mà em còn không bằng lòng.”

“ Chín tháng ba ngày cộng thêm tám tiếng đồng hồ”.

Họ túm tụm lại với nhau và cùng cười vang với tôi.

“ Mọi người...” Tôi tức giận không thốt nên lời, nhưng trong lòng như thể bị rơi vào lọ mật, cổ tình sa sầm nét mặt: “ Còn không mau làm việc đi!”. An Lâm ghé sát lại hỏi tôi: “Tổng giám đốc, cái gì mà coi như báu vật để yêu thương? Chín tháng ba ngày cộng thêm tám tiếng đồng hồ?”. Tôi gõ vào đầu cọ một cái:” Chắc chắn là cô đã tuyên truyền linh tinh rồi”.

Cô toét miệng cười, lại nói với vẻ rất nghiêm trọng “ Tiểu Tiểu nói muốn ly hôn, gọi điện thoại đến xin nghỉ”. Tiểu Tiểu, là người phụ trách kế hoạch trong bộ phận quảng cáo, hai mươi bảy tuổi, yêu đương suốt sáu năm trời, vừa mới kết hôn chưa đầy một tháng. Tôi mơ màng, “ Vừa mới cưới mà”. An Lâm tỏ ra bí mật, ghé sát bên tai tôi thì thầm: “ Cô ấy nói ông xã cô ấy đối xử với cô ấy không tốt, việc gì cũng không chịu nghe theo cô ấy”.

“ Được, lát nữa chị sẽ làm công tác tư tưởng cho cô ấy”. Công ty có rất nhiều nữ giới gặp phải vấn đề về hôn nhân hay tình yêu đều gặp tôi xin tư vấn, trong lòng họ, tôi là bà chủ cũng là chuyên gia. Vào đến văn phòng, việc đầu tiên là gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu. Khi cô nghe điện thoại của tôi, còn đang khóc: “ Diệp Tử, chồng em vừa mới kết hôn đã đối rồi, nếu sớm biết như vậy em đã không cưới anh ấy”.

Tôi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Cô phẫn nộ: “ Trước đây, em bảo anh ấy làm gì thì anh ấy làm vậy, bây giờ thì cứ bỏ mặc”.

Tôi nhần lại hỏi: “ Vậy em bảo cậu ấy làm những gì?”

Cô tố cáo: “ Bảo rửa chân cho em cũng không chịu, em không cần anh ấy nữa!”.

Thượng đế ơi, tôi dở khóc dở cười khuyên cô: : Tiểu Tiểu, kết hôn là chuyện của hai người, khi kết hôn rồi thì gia đình luôn đứng ở vị trí đầu tiên, ông xã em ngày nào cũng đi làm vất vả như vậy, đều là vì cái gia đình này. Nếu như không có những chuyện lớn như ngoại tình, thì em đừng ly hôn”. Nói thực lòng, chồng của cô ấy rất tốt, dù có mưa sa bão táp, sấm chớp ùng ùng, ngày nào cũng đến công ty để đón cô ấy tan làm.

Nghe nói, Tiểu Tiểu ngày nào cũng bắt chồng cô rửa chân cho cô, chỉ có như vậy, cô mới có thể yên tâm, mới cảm thấy là anh yêu cô.

Có vẻ như hơi biến thái thì phải!

Tiểu Tiểu ghen ngào: “ Hôm qua cãi nhau anh ấy còn mắng em nữa”. Theo như tôi biết, tính khí chồng cô rất nhã nhặn, hiền hòa. Cô ngừng lại, lại nói giọng thê lương:” Anh ấy chửi em là đứa trẻ mãi không chịu lớn, có một hôm không rửa chân thôi mà cũng gây chuyện với anh. Thực ra không phải như vậy, bởi vì hôm qua em đi kiểm tra đột kích, phát hiện ra anh ấy đang ăn cơm cùng với một đứa con gái xấu như ma”. Cô nhấn mạnh giọng, “ Ăn cơm riêng, chị nói xem em có gì không sánh được bằng cái con bé xấu như ma đó chứ”.

Tiểu Tiểu rất xinh đẹp, vừa vặn ngược lại với An Lâm, là một vẻ đẹp dịu dàng nữ tính,có khí chất hơn người.

“ Vậy em có hỏi cái cô...xấu như ma đó là gì với anh ấy không?”

“ Em chưa hỏi, dù sao sau khi anh ấy trở về là không chịu rửa chân cho em nữa”

“ Thế thì em hỏi đi”.

“ Vâng, em hỏi ngay đây”.Cô nổi giận ùng ùng, “ Xem anh ta còn có gì để狡 biện nữa”. Cô gác máy, chưa đầy mười phút sau, cô lại gọi điện thoại cho tôi, tâm trạng hình như rất tốt. Cô nói: “ Diệp Tử, hiểu nhầm rồi, em không ly hôn nữa”.

Tôi không còn biết nói gì hơn.

Cô lại cười nói: “ Cô gái đáng yêu xinh đẹp đó, thực ra là em họ của anh ấy”. Cô gái xấu như mà biến thành cô gái đáng yêu xinh đẹp, tôi càng không biết nói gì hơn.

Cô nói: “ Lát nữa em sẽ đi làm, như vậy thế chị nhé”.

Cô gác điện thoại, tôi nghe tiếng tút tút tút phía đầu dây bên kia vọng lại, đột nhiên mơ hồ.Trước đây khi nói chuyện điện thoại với Tần Tử Long, anh chỉ có một yêu cầu, chính là tôi gác máy trước.

Anh nói, nếu làm như vậy, anh sẽ rất yên tâm, biết rằng tôi bình an. Nếu như vội vàng tắt máy, anh sẽ lo lắng,tưởng rằng tôi xảy ra chuyện gì.

Tôi lắng nghe những tiếng tút tút tút này, thì ra âm thanh này thực sự vô cùng thê lương, từng tiếng từng tiếng một, cắm phập vào tim, cắm phập vào nơi đau đớn nhất, như thể bị ai đó lấy đi một miếng, như thể bị mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng trong cuộc sống, từng chút từng chút một, giống như không khí, từ từ bị rút cạn.

Chỉ là sự sợ hãi lo lắng.

Có tiếng gõ cửa, An Lâm bước thẳng vào, tôi vội vàng gác điện thoại. Khuỷu tay cô chống xuống bàn, lòng bàn tay đỡ cằm, hỏi tôi: “ Tổng giám đốc, quảng cáo của Tập đoàn Tư Duy phải làm thế nào?”

“Không cần!” Tôi gác máy, giọng nói như thể đã bay đến một nơi rất xa. Cô kinh ngạc: “ Một trăm triệu nhân dân tệ đấy, sếp à? Thực sự không nhận sao?”

Một trăm triệu thì sao chứ, anh ta cứ tưởng lấy một trăm triệu ném xuống, là tôi sẽ ngủ với anh ta sao?

Trong não lợn toàn là những tư tưởng dâm dăng, để anh ta cứ đi mà mơ mộng hão huyền.

An Lâm dường như hơi ngại ngùng: “ Nhưng thưa sếp, họ vừa mới cho người đem hợp đồng đã ký sẵn đến đây, nói là muốn hợp tác. Chỉ có điều, nội dung và một số vấn đề khác đều do họ phụ trách. Đến lúc đó sẽ liên tục phát trên truyền hình một thời gian.” Vừa vừa hay, đem tiền đến tặng cho tôi tiêu, chẳng có lý do gì lại đẩy ra cả. Tôi cười cười: “ Vậy được, đến lúc đấy chị sẽ chia hoa hồng cho em”.

An Lâm mở to mắt hỏi: “ Có phải là thật không?”

Tôi gật đầu.

Cô bước tới, ôm lấy tôi, thơm chụt một cái lên má tôi. Sau đó cười tí mắt: “ Em sẽ cố gắng hết sức”.

“ Được”. Tôi chỉ cười.

“ Thưa tổng giám đốc, ngoài việc chia hoa hồng, em vẫn còn một yêu cầu nho nhỏ”. Mắt cô chợt sáng rực, ôm lấy cổ tôi, nũng nịu: “ Em muốn có tin tức độc quyền”.

Tôi khê nhưn mày, có cảm giác không phải là việc gì hay.

“ Chị và Tổng giám đốc Tần rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“ Bạn bè!”. Tôi buộc miệng nói, rồi lại lắc đầu, “ Không phải, chỉ là bạn học”.

“ Hai người giống như tình nhân!”

“ Có quỷ mới làm tình nhân của anh ta!”. Tôi xảo biện, liếc nhìn cô một cái, chỉ vào mặt mình hỏi: “ Em thấy chị có cần người tình không?”

“ Cần!”

Cô gật đầu một cách nghiêm túc, sau đó cười tươi rói lao ra khỏi phòng, hét lớn bên ngoài văn phòng: “ Tin tức độc quyền đây, ai muốn biết mối quan hệ giữa Tổng giám đốc Tần và Tổng giám đốc của chúng ta? Hai trăm tệ độc quyền”.

Đầu óc tôi như căng lên, thật chỉ muốn chạy ra ngoài cốc cho cô ta mấy cái. Tôi dựa lưng về phía sau, hai tay chống cằm, suy nghĩ một cách nghiêm túc, tôi với Tần Tử Long rốt cuộc là quan hệ gì?

Bạn bè, bạn học, người tình?

Nếu như tính là người tình, nhiều nhất cũng chỉ là tình nhân hai đêm mà thôi!

Buổi tối lúc đang ngủ mơ màng, đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của chồng Đậu Đậu gọi tới, anh nói Đậu Đậu sắp sinh rồi. Tôi lập tức nhảy bật ra khỏi giường, phóng đến thẳng bệnh viện. Ở hành lang, Tần Tử Long, chồng của Lý Tử và Lý Tử đều đã có mặt ở đó. Nhìn thấy tôi đến, Lý Tử cuống quýt nắm lấy tay tôi, run lấy bầy, miệng luôn lẩm bẩm: “ Không biết thế nào rồi? Không biết có an toàn hay không, có chuyện gì không?”

Tôi an ủi cô: “ Cậu cứ yên tâm đi, có phải là cậu chưa sinh bao giờ đâu, chắc chắn an toàn”. Tôi lướt nhìn một lượt, nhưng ánh mắt vẫn luôn cố né tránh Tần Tử Long, chỉ có tia nhìn nơi đuôi mắt là luôn dừng lại ở khuôn mặt anh. Tôi hỏi: “ Chồng Đậu Đậu đâu?”

Lý Tử nói: “ Vào rồi”.

Tôi dở khóc dở cười: “ Vào để bên cạnh lúc sinh sao?” Chắc chắn là do Đậu Đậu yêu cầu, cô nhóc này, từ khi tôi quen biết đến giờ, có lắm sáng kiến lắm.

Cô gật đầu.

Tần Tử Long cuối cùng cũng đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt tôi: “ Lát nữa anh đưa em về được không?” Tôi cúi đầu, thấp thỏm lo lắng: “ Em lái xe đến đây”.

Anh cười thất thanh: “ Ô, anh quên mất, em không còn là Diệp Tử hay khóc, không biết lái xe, việc gì cũng không biết làm trước đây nữa”.

Tôi nở nụ cười: “ Rất nhiều việc thực ra đều đã thay đổi rồi”.

Anh khẽ trả lời tôi: “ Nhưng có một số việc, không thể nào thay đổi được”.

Ví dụ như cuộc đời tôi, mười năm của tôi, chồng của tôi, con của tôi. Đèn trong bệnh viện, sáng đến chói mắt, trên tường có những bóng nghiêng kéo dài. Con tim như bị bóp nghẹn, thoát cái đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Tôi gắng hết sức kiềm chế, ép mình không được nhớ lại chuyện cũ.

Những chuyện cũ đó, từng cảnh từng cảnh, đều là nỗi tuyệt vọng đã từng có, đều là những lưỡi dao sắc nhọn sẽ cứa vào thân thể tôi, cả thân thể đều đầy thương tích.

Nữ bác sĩ cuối cùng cũng bước ra, tươi cười báo hỷ: “ Sinh một cô con gái, mẹ tròn con vuông”. Đậu Đậu ngay sau đó liền được đẩy ra, hai mắt khép hờ, dường như vô cùng mệt mỏi.

tá bế đứa bé, đưa cho chúng tôi xem. Đứa bé vừa mới sinh ra bé xíu, bất cứ lúc nào cũng cần được bảo vệ, chở che. Con bé đã tự thở được rồi.

Tiếng mưa rơi tí tách, từng đợt từng đợt giội xuống đất, dường như đánh vào người tôi khiến tôi không thở nổi. Trong cơ thể như thể có thứ gì đó dần dần chảy ra, tôi nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Tiểu Nhã, tiếng kêu thất thanh của rất nhiều người.

Tôi hoảng hốt nắm chặt cổ tay ông xã, giọng khàn đặc: “ Ông xã!”. Trái tim tôi đang đập dồn dập, nước mắt nhạt nhòa: “ Hãy cứu nó!”. Ông xã nhìn tôi, trợn trừng mắt, gào lên đau khổ, dường như bất lực đến đỉnh điểm. Đang chảy máu sao? Tôi gắng gượng định ngồi dậy, ông xã lại áp chặt đầu tôi vào ngực anh, toàn thân run lẩy bẩy. Anh cũng chảy nước mắt: “ Anh xin lỗi!”

Cổ họng tôi nghẹn lại, đột nhiên trào nước mắt. Tôi quay người lại, không dám nhìn đứa bé. Nó sẽ khiến tôi nhớ lại chuyện trước đây, những chuyện cũ mà tôi không thể nào vứt bỏ được.

Lý Tử rất hạnh phúc, Đậu Đậu cũng rất hạnh phúc. Nhưng, hạnh phúc lẽ ra phải thuộc về tôi, giờ đây chỉ còn lại sự cô đơn. Một mình tôi đối mặt với màn đêm đen mênh mông, sự hư vô trống rỗng bất tận.

Tôi đã từng hạnh phúc, nhưng giờ nó đã rất xa xôi diệu vợi.

Đã bị thời gian thổi bay đi mất, chôn giấu ở khoảng thời gian rất xa rất lâu.

Là tương lai mà tôi không thể tìm lại được.

Cơ thể tôi chợt bị ôm từ phía sau, vòng tay đó ấm áp nhưng lại mạnh mẽ. Giọng Tần Tử Long rất khẽ: “ Đừng sợ!”. Sợ ư? Tôi ngược mắt lên mơ màng nhìn anh, đột nhiên phát hiện ra tay mình đang run rẩy, toàn thân đều đang run rẩy. Tôi nhìn anh, nước mắt tuôn rơi lã chã, tất cả mọi vật trước mắt đều trở nên mơ hồ.

“ Có đôi khi, chỉ cần kiên trì tin tưởng một lời nói dối, vậy thì sẽ biến thành sự thực”. Tôi gắng gượng mỉm cười. Anh ôm tôi, khẽ nói: “ Đúng vậy, chỉ cần tin tưởng, thì sẽ là thật”.

Nước mắt tôi nhạt nhòa, mỉm cười và nói lặp lại: “ Đúng vậy, chỉ cần tin tưởng, thì sẽ là thật”. Tôi ôm chặt ngực, đau đớn đến độ không thể thở nổi.

Anh khẽ lầm nhảm: “ Vậy em tin tưởng anh yêu em không? Em tin tưởng anh có thể đem đến hạnh phúc cho em không?”. Tôi mỉm cười.

Anh càng ôm chặt tôi hơn, hơi nóng phả vào tai tôi, nói thật khẽ: “ Có tin tưởng không? Hãy cưới anh, anh chắc chắn có thể đem hạnh phúc tới cho em. Hợp đồng vẫn ở đó, thời gian có hiệu lực là cả đời này kiếp này”.

Tin tưởng thì sẽ là thật, nhưng tôi ngay cả dũng khí để tin tưởng cũng không có nữa.” Anh cần của em không chỉ là mười năm, mà là cả một luân hồi. Luân hồi của cả kiếp này.”

Mười năm đó đã dùng cạn hết toàn bộ sự nhớ nhưng một đời của tôi rồi.

Ngày nay, chỉ là đứng ở bên cạnh luân hồi, lặng lẽ chờ đợi vòng luân hồi tiếp theo.

Nhưng, liệu anh có phải là vòng luân hồi tiếp theo không?

Liệu có phải là một địa ngục tăm tối chật hẹp hay không, liệu có phải là một nắm mồ lạnh lẽo thê lương khác hay không?

Tôi cố gắng quay đầu nhìn anh.

Hạnh phúc, tôi có thể không?

Tôi thực sự có thể hạnh phúc sao? Sau khi mất đi tất cả mọi thứ, lại một lần nữa được hạnh phúc sao?

Trong tù, tôi nhìn Tiểu Nhã đang ngồi trước mặt, giờ đã không biết phải nói gì. Cô ta bị xử án tù chung thân, hơn nữa cô ta đúng là bị mắc bệnh ung thư vú, ngực đã bị cắt bỏ, giờ đây trông giống một người đàn ông.

Cô ta đã không còn sự hào hứng đặc ý trước đây nữa, dung mạo đẹp đẽ cũng dần biến mất trong lao tù. Khi cô ta nhìn tôi, chẳng buồn ép ra một nụ cười, trong mắt tràn đầy nỗi thất vọng, và cả sự lạnh lùng bất cần.

Tôi hỏi: “ Cô sống ổn chứ?”

Cô nghe điện thoại, nhìn tôi một cái, chỉ im lặng.

Tôi nói: “Đậu Đậu sinh một cô con gái, Lý Tử cũng rất hạnh phúc”.

Cô ta khẽ nhúc nhích môi, nhưng vẫn không thốt ra lấy nửa

Trong lòng tôi cảm thấy rất thê lương, từ từ mỉm cười, nở nụ cười trong nước mắt: “ Nhưng tôi không hạnh phúc. Bởi vì cô, bởi vì tất cả những việc trước đây đã như bến rễ, tôi tưởng tôi có thể quên được. Nhưng vẫn cứ ghi nhớ rất rõ, chỉ cần nhắm mắt lại là như thể nhìn thấy từng cảnh tượng đó. Đứa con của tôi, chồng của tôi, mười năm của tôi.”

Cô ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi nữa.

Tôi toét miệng cười, cố gắng cười: “ Tần Tử Long thật sự rất yêu tôi, nhưng tôi không có dũng khí để đón nhận anh ấy. Bởi vì những tổn thương cô đã gây cho tôi, tôi không có dũng khí để tiếp nhận bất cứ người đàn ông nào nữa.” Tôi lấy tay che miệng, nước mắt tuôn rơi: “ Cô có biết không, tôi cũng rất muốn yêu một lần nữa. Nhưng tôi thực sự không dám đón nhận.”

Cuối cùng cô ta cũng mở miệng, ba chữ ngắn gọn: “ Tôi xin lỗi!”. Tôi cào tay vào tấm kính, nước mắt đầm đìa khắp mặt, tấm kính lạnh lẽo, sự lạnh lẽo đó giống như xác chết không có độ ẩm. Tôi nhú chặt mày, vô cùng buồn bã: “Ba chữ này, bây giờ đối với tôi mà nói, còn có tác dụng gì chứ? Cuộc đời của tôi, đã bị thay đổi hoàn toàn vì cô”.

Cô ta ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn tôi, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Cô ta cuối cùng cũng đã hỏi cái: “ Thực sự rất xin lỗi”. Tôi ấn mạnh tay vào tấm kính, dường như có thể cảm nhận được nước mắt của cô ta, những giọt nước mắt hối hận nóng rẫy. Cô ta nói lặp lại: “ Thực sự rất xin lỗi”.

Tôi giữ chặt tay vào lồng ngực, đau đớn không tài nào kiềm chế nổi. Tôi đã sống trong nỗi bi thương của ký ức không tài nào thoát ra nổi. Còn cô ta, chỉ với mấy chữ ngắn ngủi đó thôi, tưởng rằng như vậy là có thể sám hối, tưởng rằng như vậy là có thể bù đắp, tưởng rằng như vậy là tôi có thể bỏ qua hết tất cả mọi thứ còn vương mắc ở trong lòng. Sau đó sống thật

Tôi giữ chặt điện thoại, không thể kìm nén thêm được nữa, bật khóc hu hu. Giọng cô ta khe khẽ, tiếp tục nói: “ Diệp Tử, tôi thực sự xin lỗi cô, sau này, nếu như có kiếp sau, tôi sẽ tới chuộc tội”.

Tôi gắng gượng ngược mắt lên, nhìn người phụ nữ gần như đã hủy hoại cả cuộc đời tôi. Trong khoảnh khắc này, dường như bị sự chân thành của cô ta làm cho cảm động, lòng dần dần cảm thấy thanh thản.

Tại sao cứ nhất định phải sống trong nỗi bi thương chứ? Tại sao lại yếu đuối không hề dũng cảm đón nhận hạnh phúc tiếp theo chứ?

Nếu như Lý Tử có thể hạnh phúc, Đậu Đậu sau khi trải qua biết bao nhiêu mối tình, vẫn có thể hạnh phúc, vậy thì tôi...tại sao lại không thể chứ?

Con của tôi, mười năm của tôi, chồng của tôi, đều có thể làm lại từ đầu một lần nữa. Có thể là mười năm tiếp theo đây, tôi sẽ càng hạnh phúc hơn, có thể con của tôi, sẽ có thật nhiều, tất cả bọn chúng đều sẽ vào lòng tôi, đứa nào cũng nũng nịu gọi tôi: “ Mẹ ơi”.

Chồng của tôi... Tần Tử Long.

Tôi gác điện thoại, lao chạy ra ngoài.

Nếu như còn kịp, nếu như còn có thể... tôi muốn thử xem, có được hạnh phúc một lần nữa.

Tần Tử Long, có phải là em vẫn còn kịp

Tình yêu của anh, có phải là thiên trường địa cửu không?

Tôi lái xe, tay nắm chặt vô lăng, đang run rẩy, bởi vì hưng phấn, bởi vì thanh thản, bởi vì tương lai sau này, cho nên tôi đã run rẩy một cách vui sướng. Những đèn đường giao thông cái đỏ cái xanh nhấp nháy trước mắt tôi, giống như những bông hoa đang nở rộ. Từng bông nối tiếp từng bông, tứ tứ kéo dài mãi mãi, kéo đến tận bờ bên kia của bến bờ hạnh phúc.

Xe cộ đi lại nườm nượp, tắc đường, trong đài FM báo là khu vực này bị tắc đường.

Bất chợt tôi phát hiện ra trên màn hình tivi vi cực đại bên đường đang phát quảng cáo mà công ty tôi thiết kế. Tôi nhìn màn hình, mỉm cười hài lòng. Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Tần Tử Long.

Anh đang ngồi trong tòa nhà Luật sư, ngồi trước màn hình, từ từ mỉm cười: “ Xin lỗi các vị, tôi là Tần Tử Long, tôi đang tiến hành cầu hôn qua truyền hình trực tiếp”. Anh cầm một bản hợp đồng, mặt nặng nề: “ Diệp Tử, cho dù em đang muốn ở đâu, có thể xem được hay không, anh muốn nói với em, thời gian hiệu lực của bản hợp đồng này là vĩnh viễn. Lúc này, anh đang ở đây, anh xin hứa với tất cả mọi người trên toàn quốc, trên toàn thế giới, không phân biệt nam nữ”. Anh nói trang trọng từng tiếng: “ Tần Tử Long anh đây, cả đời này, chỉ cưới một mình em, chỉ chờ đợi một mình em. Không cần nói đến trước đây, hay kiếp sau, kiếp sau nữa, anh chỉ cần nắm thật chặt kiếp này.”

Tay tôi nắm chặt vô lăng, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Ánh mắt anh dịu dàng, dạt dào tình cảm:” Nếu em xem được, hay nghe được tin tức này, xin em hãy đến tòa nhà Luật sư, chúng ta làm thủ tục đăng ký kết hôn. Nếu em không đến, anh vẫn sẽ đi cầu hôn, cho đến tận khi nào em đồng ý thì thôi. Nếu kiếp này em không đồng ý cũng không sao, chúng ta hẹn nhau kiếp sau nhé”.

Bàn tay tôi run rẩy, nở nụ cười qua làn nước mắt.

Thì ra vẫn còn kịp, thì ra anh ấy vẫn đợi tôi ở đó.

Anh ấy vẫn luôn đợi tôi ở đó!

“ Bà xã, em hãy hứa với anh một chuyện!”.

Tôi gạt đầu, nước mắt lã lã.

Anh nói: “ Em phải hạnh phúc, sau khi anh đi, em chắc chắn phải hạnh phúc”.

Tôi ra sức gạt đầu, nước mắt đầm đìa khắp mặt: “ Em chắc chắn sẽ hạnh phúc, thật đấy, chúng ta ngoắc tay nào”. Anh cười, nói một tiếng: “Được!”

Nước mắt tôi đầm đìa khắp mặt, nhìn đoàn xe cộ đông nghịt trên đường, tôi chột đẩy cánh cửa xe ra, cứ thế chạy như bay về phía trước. Tôi chạy thật nhanh, bước chân như trở nên hư vô, toàn thân như bay bổng lên chín tầng mây.

Tôi dồn toàn bộ sức lực của mình để chạy thật nhanh về phía trước.

Đoạn đường này, khắp nơi đều nở đầy hoa tươi rực rỡ, cả đoạn đường như đang rực cháy, đoạn đường như đang nở rộ. Từng bước chân tôi đều đang chạy đến bến bờ của hạnh phúc.

Hạnh phúc, tôi có thể có được.

Ly hôn, không phải là bước đường cùng. Không có ông xã, cuộc sống không phải là tuyệt vọng.

Đời người, có thể làm lại từ đầu.

Chỉ cần kiên trì tin tưởng sẽ hạnh phúc, vậy thì sẽ thực sự có thể hạnh phúc.

16. Chương 16: Phụ Lục

Diệp Tử: “ Em đã từng nằm ngay bên cạnh anh, giờ tay ra là có thể sờ thấy. Giờ đây gần ngay trước mắt mà như xa tận chân trời, thật xa xôi diệu vợi.”

Em đã từng yêu một người đàn ông, yêu suốt mười năm, em và anh ấy yêu nhau bảy năm, cưới nhau ba năm. Em vẫn luôn cho rằng, mười năm như vậy có thể kéo dài mãi mãi, sống với nhau trọn một đời.

Em sẽ hạnh phúc đi cùng anh đến cuối cuộc đời.

Cho đến tận khi tóc bạc phơ, chúng ta cùng nắm tay nhau hồi tưởng lại mấy chục năm cuộc đời, vẫn có thể ôm nhau thắm thiết ngọt ngào, trở về với đất

Nhưng hóa ra, tất cả chỉ là ước vọng xa xỉ.

Em vẫn luôn sợ hãi cô đơn, sợ hãi ngày nào đó người khác sẽ cướp mất anh, sợ trái tim của anh không còn thuộc về em. Kết quả là, tất cả đều thành sự thực. Em đang giãy giụa trong đau khổ, em đang gào thét trong nỗi tuyệt vọng.

Nhưng anh lại đang ôm người phụ nữ khác, đang nói những lời đường mật.

Đến cuối, cuộc hôn nhân của chúng ta cuối cùng cũng bị sự phản bội nuốt chửng. Thứ duy nhất còn sót lại, chỉ là sự xa lạ, mỗi duyên phận đi lướt qua nhau.

Còn em thì lại vẫn ngoan cố muốn nắm giữ bầu không khí hư vô này, một mối tình hư vô.

Ông xã, em đã từng nước mắt đầm đìa hỏi anh, liệu đã bao giờ thực sự yêu em chưa.

Anh không lên tiếng.

Cho đến cuối, anh trả lời em. Anh nói tình cảm chưa bao giờ thay đổi. Tất cả mọi việc đều là âm mưu của Tiểu Nhã.

Nhưng, em sao có thể chịu đựng được chứ?

Dường như chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy một đ

Họ đang quấn chặt lấy nhau trước mắt em, mồ hôi trên người và da thịt dường như kết dính vào nhau, không thể nào tách ra nổi.

Người chồng đã yêu thương em suốt mười năm, giống như bức tranh vẽ trên giấy, đã trải qua sự bào mòn của thời gian, từ từ mất màu, từ từ biến mất.

Thì ra, giữa chúng ta từ lâu đã cách một bờ biển, mãi mãi không thể nào đến được bờ bên kia.

Mười năm trước, chúng ta là những người xa lạ.

Mười năm sau, chúng ta là những người xa lạ thân quen nhất.

Sau khi ly hôn một khoảng thời gian rất dài, em vẫn chìm trong nỗi đau của ký ức, luôn luôn tìm kiếm trong ký ức, cho đến mãi lâu sau.

Em mới chợt bừng tỉnh.

Thì ra, em vẫn luôn tự lừa dối mình. Điều mà em không thể vứt bỏ được, không phải tình yêu đối với anh, mà là không cam tâm mười năm lại trôi qua như vậy. Giống như một giấc mơ, biến mất không để lại chút dấu vết gì.

Em vẫn luôn cho rằng em thực sự vứt bỏ anh, từng rằng đã quên anh, quên đứa con em đã mất. Nhưng trong bữa tiệc cuối năm, anh đã không ngần ngại đỡ hộ em viên đạn đó.

Em chợt nhận ra, có một số việc, cho dù đã chôn vùi nó dưới đáy biển sâu của ký ức, cũng vẫn có thể trào lên cuộn cuộn.

Trong khoảnh khắc anh đỡ viên đạn đó, có thể anh thực sự yêu em, cũng có thể là anh đang chuộc tội trước đây. Nhưng em biết, cho dù là loại nào, cả đời nay em đều không thể quên được anh.

Trước đây em nằm ngay bên cạnh anh, giờ tay là có thể sờ thấy được.

Bây giờ, nhìn vào bầu trời đêm mênh mông, chỉ cảm thấy gần ngay trước mặt mà như xa tận chân trời, thật xa xôi diệu vợi.

Nhưng, em vẫn an ủi mình. Chỉ cần kiên trì tin tưởng một lời nói dối, chỉ cần vẫn luôn tin tưởng, từ trong đáy sâu của ký ức đều chọn lựa tin tưởng.

Nó sẽ biến thành sự thực.

Tần Tử Long, người đàn ông ngốc nhất trên thế giới này. Anh đã ký với em một hợp đồng vô cùng bất công, bất cứ bên nào đưa ra lời đề nghị ly hôn, em cũng đều có thể đoạt được toàn bộ tài sản của anh.

Anh thực sự thực sự quá ngốc.

Trong buổi tiệc cuối năm đó, anh chậm rãi cười nói: “Bây giờ anh cầu hôn em trước mặt tất cả nhân viên.” Từng câu từng chữ như vậy, như đá thiên thạch rơi xuống dưới đất, kêu vang rền. Anh khẽ mỉm cười, “Em có bằng lòng lấy anh”

Tất cả mọi người đều im lặng, chỉ có thể nghe thấy hơi thở của nhau. Phía sau ánh đèn đuốc rực rỡ, phát ra những ánh sáng chói lòa, phản chiếu vào trong mắt anh, vô số sóng nước đang xoay vòng.

Đường như đang nhỏ nước mắt.

Tôi mơ màng nhìn anh, đột nhiên nhớ lại trước đây, nhớ đến Trương Lâm Lâm, càng nhớ hơn đến Tiểu Nhã lúc này đây cũng đang đứng dưới khán đài. Tôi đang sợ hãi, tôi đang lo sợ, tưởng rằng đây lại là một địa ngục tăm tối khác.

Tôi thực sự rất sợ lại một lần nữa rơi vào vực sâu không thể nào thoát ra được.

Sau đó anh nói: Không sao đâu, tất cả thực sự không sao cả.

Tôi gần như bật khóc.

Người đàn ông này, ngay từ đầu, tôi chỉ là quá tuyệt vọng trong cuộc hôn nhân mới muốn nắm lấy anh, dường như anh là một cọng cỏ cứu mạng duy nhất của tôi, là một khúc gỗ nổi duy nhất giữa đại dương mênh mông.

Nhưng về sau tôi mới biết.

Có những tình yêu đang được tái sinh.

Có những nỗi đau có thể vô hình biến đổi theo thời gian, thực sự có thể quên được

Tần Tử Long, nếu như có thể, nếu như còn kịp.

Xin hãy để cho cuộc đời em được thực sự hạnh phúc một lần.

Tần Tử Long: “Hào nhoáng rụng rơi, bốn mùa hoa nở”.

Người con gái mà tôi vẫn luôn yêu thương tha thiết, vẫn luôn cho rằng tôi là một vì sao xa nhất phía chân trời bảo vệ cho cô ấy cả đời này, cho đến một hôm tôi mới biết, cô ấy đã có bạn trai.

Bao nhiêu lần, ở trường học, tôi lặng lẽ đi theo sau cô ấy, chỉ là vì để được nhìn thấy mặt người đẹp. Bao nhiêu lần tôi theo cô lên xe bus, nhưng lại chỉ có thể ngồi ở ghế sau nhìn bóng lưng cô, từ từ giờ tay ra, tưởng rằng như vậy thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn phần nào. Nhưng mỗi lần nhớ đến cô ấy, con tim vẫn đau đớn, nỗi đau đó không thể nào khống chế được, giống như mất đi một thứ gì đó quan trọng nhất trong cơ thể mình.

Để quên cô ấy, tôi chuyển trường, thậm chí cố tình né tránh. Nhưng ánh mắt tôi vẫn không thể kìm lòng nổi, luôn di chuyển tới khuôn mặt cô. Trong mấy tháng, lúc hay tin cô ấy sắp kết hôn, tôi dường như phát điên, bèn cầu hôn với một cô bạn học đã yêu thầm trộm nhớ mình từ lâu. Vào buổi tối hôm cô ấy kết hôn, tôi đã uống say bí tỉ, ôm bà xã, nhưng trong miệng lại liên tục nói yêu cô ấy.

Về sau nghĩ lại, tôi đúng là một tên khốn, tôi thực sự là một tên khốn.

Bà xã bởi vì không thể nào chịu đựng nổi việc mình là vật thế thân, nên đã đâm xe chết, mang theo đứa con của tôi trong

Ba năm sau, trong buổi họp lớp, gặp lại cô ấy.

Đây là duyên phận, hay là nghiệt duyên?

Cô ấy rất cô đơn lạc lõng, trong ánh mắt không giấu nổi nỗi u sầu. Tôi không kìm lòng được bước theo cô ấy đến vườn hoa phía sau, trong lòng có một suy nghĩ điên rồ, chỉ muốn được tiếp cận cô ấy, tiếp cận người con gái tôi đã yêu thầm nhớ trộm suốt mười năm qua.

Nhưng, cô ấy đang sợ hãi, cuối cùng cô ấy luống cuống chạy trốn khỏi tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn những vì sao chi chít trên bầu trời đêm, nuốt nước mắt trở vào trong. Từng giọt từng giọt, không cho nó rơi xuống.

Tôi cứ tưởng rằng chúng như vậy là đã hết rồi. Giống như một động tác tay lạnh lẽo, tôi đang diễn dịch, nhưng người xem còn chưa kịp nhìn, thì đã vụt lướt qua.

Mọi việc trên đời, đúng là trùng hợp, chúng lại một lần nữa gặp mặt, tôi bỏ mặc tất cả mọi thứ để tiếp cận cô ấy, làm bạn với cô ấy, gọi cô ấy là bạn học. Chỉ cần có thể được ở bên cạnh cô ấy, cho dù có làm không khí, cho dù cô ấy không quay đầu lại nhìn tôi một cái, tôi cũng mặc.

Bao nhiêu lần, cô ấy lặng lẽ khóc ròng vì chồng. Từng giọt từng giọt nước mắt giống như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào tôi. Bao nhiêu lần, tôi muốn nói: “ Diệp Tử, hãy lấy anh nhé, cả đời này, anh sẽ không bao giờ để cho em phải đau khổ”

Cuối cùng cô ấy đã

Bên ngoài xe, trời mưa xối xả, tôi ngồi trong xe, lặng lẽ nhìn cô ấy đi làm thủ tục ly hôn. Từng tâm sự, từng biểu hiện trên nét mặt cô dường như được truyền tới qua không khí.

Tôi nhìn cô ấy, chỉ lặng lẽ trào nước mắt.

“ Diệp Tử, nếu như có thể, nếu như thực sự có thể... hãy lấy anh!”.

Anh sẽ làm cho em hạnh phúc, hạnh phúc suốt cả cuộc đời.

Trên màn hình ti vi, chiếu lời thề hẹn của anh đối với em, trên hợp đồng, cũng viết rõ sự quyết tâm của anh.

Diệp Tử, anh đang đợi em.

Anh vẫn mãi luôn chờ đợi em đồng ý lấy anh.

Ông xã Phạm Tuấn Khoa: “ Điều anh buồn nhất là không thể nắm tay em đi đến cuối cuộc đời”.

Khi đàn ông ngoại tình, thực sự không hề nghĩ đến cảm nhận của vợ.

Sau khi xảy ra sự việc Trương Lâm Lâm, tôi vẫn luôn hối hận, vẫn luôn tự trách mình. Mặc dù tôi cười trước mặt bà xã, nhưng trong lòng lại rất buồn. Bởi vì làm tổn thương cô ấy, bởi vì biết cô ấy khóc, cô ấy đau lòng. Đã bao nhiêu đêm, cô ấy khóc ướt đầm gối.

Tôi muốn chữa lành vết thương trong tim cô ấy.

Mặc dù nó mãi mãi sẽ không bao giờ khỏi hẳn.

Cho đến hôm kỉ niệm ngày cưới của chúng tôi, Tiểu Nhã nói bằng lòng rời xa tôi, bảo tôi uống ly rượu chia tay. Thực ra, tôi và cô ta vốn chẳng hề nắm tay thì lấy đâu ra chia tay? Nhưng, bởi vì muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ, tôi uống một hơi hết sạch ly rượu. Tôi cứ tưởng, sau việc này, tất cả mọi việc sẽ ổn.

Nhưng hóa ra không phải.

Trong rượu có thuốc mê, tôi thực sự không thể nào cứu vãn được cuộc hôn nhân của mình, không thể nào níu giữ được người phụ nữ đã bầu bạn cùng tôi suốt mười năm qua. Cuộc đời của tôi, thực sự đã bị mất rồi.

Tôi bắt đầu chọn lựa phương thức tội tệ nhất, muốn bà xã chính miệng nói ra hai chữ “ly hôn”. Tôi bắt đầu lợi dụng Tiểu Nhã, để cô ấy hiểu nhầm, muốn cô ấy đề nghị ly hôn.

Tôi vẫn luôn không có cách nào để tự mình mở miệng nhắc đến hai chữ “ly hôn.”

Biết bao nhiêu đêm, nhìn qua khe cửa, tôi ngăn người dờ dẫm nhìn cô ấy chảy nước mắt cho đến tận khi trời sáng.

Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý ly hôn, cuối cùng cô ấy cũng đã

Nhưng hôm đó, trên đường cái xe cô qua lại nườm nượp, xe của tôi đã đi đến phía đối diện. Cô ấy cứ tưởng tôi bị đâm xe, điên cuồng đi xuyên qua xe cô nườm nượp để sang phía bên kia đường. Tôi vội vàng xuống xe, đứng trong đám đông. Nhìn cô ấy bất lực đập mạnh vào cửa kính xe, nhìn cô ấy khóc đau đớn tuyệt vọng: Cầu xin anh hãy sống sót.

Bà xã, trong lòng em, thì ra vẫn luôn yêu anh.

Nhưng, trong tay Tiểu Nhã có chứng cứ của anh, anh không thể nào chịu đựng được tình yêu của em. Anh bắt đầu ứng phó với Tiểu Nhã, bán nhà, vào sống ở một nơi mà cô ta không biết. Anh muốn tìm lại em để bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng hóa ra, tất cả đều đã không còn kịp nữa rồi.

Em nằm trong lòng anh, em yếu ớt như vậy, như một con búp bê đất chỉ chạm nhẹ là vỡ vụn. Em nước mắt giàn giụa, cầu xin anh cứu lấy đứa con. Trong khoảnh khắc đó, trái tim của anh đau đớn gần như nghẹt thở, gần như chết đi.

Chúng ta thực sự không thể nào quay trở lại được nữa rồi.

Khi em nói câu nói này, anh có thể cảm nhận được nỗi bi thương của em, sự căm hận của em, nỗi đau đớn của em.

Cuộc đời anh, trong khoảnh khắc đó, thực sự đã lụi tàn.

Mười năm trước, chúng ta gặp gỡ trên chiếc cầu vượt, điều anh vui nhất là có thể nắm tay em đi đến cuối cuộc đời

Mười năm sau, anh cố gắng nắm chặt tay em, chỉ cảm thấy hoảng sợ, bởi vì đời này kiếp này, anh không còn có thể nắm tay em đi đến cuối cuộc đời!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-chien-voi-ke-thu-3>